
"Anita Blake romanları, süpernatürel türünün en farklı ve önemli çıkışlarından biri."
The New York Times
ARTEMİS
bir Anita Blake VAMPİR AVCISI romanı
Hasret Kanlığı
NEW YORK TIMES ÇOK SATARI YAZARI
LAURELL K. HAMILTON
ÖLÜM DANSI

"Biri beni öldürmeye çalışıyordu. Tamam, bu yeni bir şey değil. Dahası başıma para konmuş ve bu sefer peşimdeki her kimse oldukça profesyonel. Keşke korksaydım. Korku sizi hayatta tutar; umursamazlıksa öldürür."

"Dışarıda bir yerlerde biri adımı yapılacaklar listesine yazmış. *Annene uğra, yiyecek bir şeyler al* ve *Anita'yı öldür.*"

Anita Blake

ÖLÜM DANSI

Anita artık avcı değil, av. Başına 500.000 $ ödül koyan da kim? Bir insan mı, yoksa canavar mı? İşe bakın ki kurtarması gereken sadece kendi canı da değil, kurtadam sevgilisi Richard ve yeni macerası alfa kurtadam Marcus arasında gitgide tırmanan gerilimi nasıl çözecek? Ve tabii ki Jean-Claude da var, Anita'nın kalbine ve kanına girmek için doğru zamanı bekleyen vampir sevgilisi. Ama durun, hiçbir şey bilmiyorsunuz, Hamilton'ın bir iki sürprizi daha var.

"Anita, Scarlett O'Hara'dan bu yana yaratılmış en etkileyici kahramandır ve çok eğlenceli."
Publishers Weekly

"Pervasız bir kadın o, olağandışının tüm tehlikelerini göze alabilecek kadar korkusuz."
Library Journal

Laurell K. Hamilton

Laurell K. Hamilton'ın yaratığı gizemi, fantezi, büyü, korku ve romantizm temalı seri 'Anita Blake', her bölümüyle *New York Times* Best Seller listesine girdi. Vampir Avcısı Anita Blake'in maceraları dünya çapında beş milyondan fazla basılıp satıldı. Hamilton, eşi, kızı, dört bulldog köpeği ve sayısı devamlı değişen balıkları ile St.Louis Missouri'de yaşıyor.
www.laurellkhamilton.org / www.artemisyayinlari.com sitesinden yazar ve kitapları hakkında daha fazla bilgiye ulaşabilirsiniz.

Facebook Artemis Severleri
www.artemisyayinlari.com

ÖLÜM DANSI

LAURELLL K. HAMİLTON

İngilizce'den Çeviren: Mert Süğlün

ARTEMİS YAYINLARI

AB/224
ABG/67
A/55

ÖLÜM DANSI

Laurell K. Hamilton

Orijinal Adı : *The Killing Dance*
Genel Yayın Yönetmeni : Ilgın Sönmez Toydemir
İngilizce Aslından Çeviren : Mert Süğlün
Türkçe Düzenleme : Banu İçöz
Son Denetim : Alkım Irkad
Yaratıcı Yönetim : photoRepublic
Grafik : Nurhan Sezgin
Mizanpaj : Hülya Fırat

1. Basım : Mart 2005
2. Basım : Ocak 2010
ISBN : 975-8733-51-6
Sertifika No : 10905

Laurell K. Hamilton© 1977

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 34110
Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20 - 21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

ÖLÜM DANSI

LAURELLL K. HAMILTON

1

Hayatımda gördüğüm en güzel ceset, masamın karşısında oturuyordu. Jean-Claude'un gömleği masa lambamın ışığında parlıyordu. Siyah kadife ceketinin önünden bir tutam dantel sarkmıştı. Ben arkasında duruyordum. Sırtım duvara dayalıydı, kollarımı karnımın üzerinde kavuşturmuştum. Böylece sağ elim, omuz askısındaki Browning Hi-Power'a yakın bir yerde duruyordu. Jean-Claude'a silah çekecek değildim. Beni endişelendiren diğer vampirdi.

Odadaki tek ışık, masa lambamdan geliyordu. Vampir diğer ışıkların kapatılmasını rica etmişti. Adamın adı Sabin'di. Karşıdaki duvara yakın bir yerde, karanlığın içinde duruyordu. Başlıklı peleriniyle tamamen siyahlara bürünmüştü. Eski bir Vincent Price filminden çıkmış gibiydi. Gerçek bir vampiri daha önce hiç böyle bir kıyafet içinde görmemiştim.

Küçük grubumuzun son üyesi Dominic Dumare'ydi. Müşteri koltuklarından birinde oturuyordu. İnce uzundu

ama zayıf değildi. Elleri büyük ve güçlü, suratını avuçlayacak kadar da genişti. Özel şoförlerinkilere benzeyen üç parçalı siyah bir takım giymişti ama kravat iğnesi elmastı. Sakalları ve bıyığı, iri kemikli yüzünün hatlarını daha da belirginleştirmişti.

Ofisime girdiklerinde, onu omurgamda esen psişik bir rüzgar gibi hissetmiştim. Böyle hissetmeme neden olan sadece iki kişiyle karşılaşmıştım. Biri, karşılaştığım en güçlü vudu rahibesiydi. Kadın şimdi ölü. Erkek olanı, tıpkı benim gibi Animatörler A.Ş. için çalışıyordu. Ama Dominic Dumare buraya iş başvurusu için gelmemişti.

"Bayan Blake, lütfen oturun. Sabin, bir hanım ayakta dururken oturmayı kabalık olarak görüyor," dedi Dumare.

Arkasında duran Sabin'e baktım. "O otururşa ben de otururum," dedim.

Dumare, Jean-Claude'a döndü. Nazik ve küçümseyici bir şekilde gülümsedi. "İnsan hizmetkarın üzerindeki kontrolün bu kadar zayıf mı?"

Jean-Claude'un gülümsediğini anlamak için yüzüne bakmam gerekmiyordu. "Ah, *ma petite* ile kendiniz uğraşmak zorundasınız. Konsey'e bildirildiği gibi, o benim insan hizmetkarım ama hiç kimseye hesap vermez."

"Bununla gurur duyuyor gibisin," dedi Sabin. Sesi çok İngiliz'di ve çok üst sınıftı.

"O bir vampir cellatı. Herhangi bir insandan çok daha fazla vampir öldürdü. Dünyanın diğer ucundan buralara kadar gelip ona fikir danışmanıza neden olacak kadar da güç-

lü bir nekromensır. Ve onu bana bağlayacak izler olmadığı halde benim insan hizmetkarım. Vampir cazibemi kullanmadığım halde benimle çıkıyor. Neden gurur duymayayım?"

Onu dinlerken her şeyin onun marifeti, tüm bunların onun fikri olduğunu düşünebilirdiniz. Aslında, izlerini üzerimde denemişti ama ben kaçmayı başarmıştım. Çıkıyorduk çünkü bana şantaj yapmıştı. Ya onunla çıkacaktım ya da erkek arkadaşımı öldürecekti. Jean-Claude hepsini kendi çıkarına uygun göstermeyi becermişti. Niye hiç şaşırmamıştım acaba?

"O ölünceye kadar başka bir insana iz bırakamazsın. Kendini çok büyük bir güçten mahrum bırakmışsın," dedi Sabin.

"Ne yaptığımın farkındayım," dedi Jean-Claude.

Sabin güldü. Öksürüyormuş gibi acı bir ses çıkmıştı. "Hepimiz aşk için garip şeyler yapıyoruz."

O an Jean-Claude'un yüzünü görmek için çok fazla şey verebilirdim. Tek görebildiğim siyah ceketi üzerine dökülen simsiyah saçlarıydı. Omuzları gerildi, elleri masamın üzerindeki kurutma kağıdına kaydı. Sonra hareketsiz durdu. Vampirlerin rahatsız edici durgunluğuna gömülmüştü. Yaşlı vampirler hiç kıpırtısız durabilir ve sanki yeterince hareketsiz kalırlarsa yok olup gidecekmiş gibi görünürler.

"Buraya gelmenin nedeni bu mu Sabin? Aşk mı?" Jean-Claude'un sesi duygusuzdu, boştu.

Sabin'in kahkahası havaya cam kırıkları gibi yayıldı. Sesi içimde bir şeyleri acıtmıştı. Bu hiç hoşuma gitmemişti.

"Bu kadar oyun yeter. İşe geçelim," dedim.

"Her zaman bu kadar sabırsız mıdır?" diye sordu Dumare.

"Evet," dedi Jean-Claude.

Dumare gülümsedi, bir ampul kadar parlak ve boştu. "Jean-Claude, seninle görüşmek istediğimizi söylemedi mi?"

"Emziği bırakmaya çalışırken Sabin'in bir hastalık kaptığını söyledi."

Odanın diğer ucundaki vampir güldü, kahkahalarını silah gibi fırlatıyordu. "Emziği bırakmak... Çok güzel, Bayan Blake, çok güzel."

Kahkahalar üzerimde küçük keskin bıçaklar gibi dolaştı. Daha önce sadece sesle hiç böyle etkilenmemiştim. Bir dövüşte dikkat dağıtıcı olabilirdi. Kahretsin, şimdi bile dikkat dağıtıcıydı. Alnımdan bir şeyin aktığını hissettim. Sol elimle ne olduğuna baktım. Parmaklarım kana bulanmıştı. Browning'i çekip duvara doğrulttum. Odanın diğer ucundaki siyahlar içindeki şekle nişan aldım. "Bunu bir daha yaparsa onu vururum."

Jean-Claude yavaşça sandalyesinden kalktı. Gücü üzerimde serin bir rüzgar gibi esti, kollarımdaki tüyler dikildi. Soluk elini kaldırdı, gücü yüzünden teni neredeyse şeffaflaşmıştı. Parlayan teninden kan akıyordu.

Dumare koltuğunda kaldı, onun da neredeyse benimkiyle aynı yerde açılmış olan yarası kanıyordu. Dumare kanı silerken hala gülümsüyordu. "Tabancaya gerek olmayacak," dedi.

"Misafirperverliğimi suistimal ettiniz," dedi Jean-Claude. Sesi odayı fısıltılı yankılarla doldurdu.

Duvardan yavaşça uzaklaştım, silahım hala elimdeydi. Jean-Claude'un yüzünü görmek istiyordum. Ne kadar kötü yaralandığını görmek istiyordum. Masanın etrafında onu yan gözle görebileceğim kadar dolaştım. Yüzünde bir şey yoktu, kusursuzdu ve büyük bir inci gibi parlıyordu.

Jean-Claude elini kaldırdı, elinden hala ince bir çizgi halinde kan akıyordu. "Bu bir kaza değildi."

"Işığa gel dostum. Onlara yüzünü göster, yoksa anlayamazlar," dedi Dumare.

"Görülmek istemiyorum."

"İyi niyetimin sınırlarını aşmaya çok yakınsınız," dedi Jean-Claude.

"Benim de," diye ekledim. Kısa bir süre içinde Sabin'i vurmayı ya da silahımı kaldırmayı umuyordum. İki elle tutarken bile pozisyonu korumak kolay değildi. Elleriniz biraz olsun titremeye başlıyordu.

Sabin masaya doğru süzüldü. Siyah pelerini ayaklarının etrafına karanlık bir havuz gibi dökülmüştü. Bütün vampirler zarif hareket ederdi ama bu komikti. Aslında yürümediğini farkettim. Koyu renk pelerinin altında havada süzülüyordu.

Gücü tenimin üzerinden soğuk su gibi aktı. Ellerim bir anda yeniden sabitleşti. Birkaç yüzyıllık bir vampirin üzerinize gelmesi kadar sinirlerinizi bozan bir şey olamazdı.

Sabin masanın diğer köşesinde durdu. Sadece hareket etmek, orada olmak için bile güç harcıyordu; bir köpekbalığı gibi, eğer durursa ölürdü.

Jean-Claude etrafımdan dolaştı. Gücü vücudumun üzerinde dans etti, ensemdeki tüyleri dikip tenimi gerdi. Neredeyse diğer vampirin uzanabileceği bir yerde durdu. "Sana neler oldu Sabin?"

Sabin ışığın aydınlattığı yerin tam kenarında duruyordu. Lambanın, pelerinin başlığının içini de aydınlatması gerekirdi ama öyle olmamıştı. Başlığın içi bir mağara girişi kadar siyah ve boştu. Sesi boşluğun içinden geldi. Bu beni yerimden sıçrattı.

"Aşk, Jean-Claude, bana aşk denen şey oldu. Sevgilim vicdanını dinlemeye başladı. İnsanlarla beslenmenin yanlış olduğunu söyledi. Sonuçta biz de bir zamanlar insandık. Onun aşkı yüzünden, durmuş kanı denedim. Hayvan kanı denedim. Ama bana yetmiyordu."

Karanlığa baktım. Silahı ona doğru tutmaya devam ediyordum ama kendimi aptal gibi hissetmeye başlamıştım. Sabin silahtan korkuyor gibi görünmüyordu. Bu çok sinir bozucu olmaya başlamıştı. Belki de umrunda değildi. Ki bu da sinir bozucuydu. "Seni vejetaryen olmaya ikna etmiş. Bu harika. Yeterince güçlü görünüyorsun," dedim.

Güldü, gülüşüyle birlikte başlığındaki gölgeler, sanki bir perde açılıyormuş gibi yavaşça yok oldu. Başlığını hızlı bir hareketle geri attı.

Çığlık atmadım ama nefesim kesildi ve bir adım geri kaçtım. Kendimi tutamamıştım. Ne yaptığımı farkedince durdum ve adımımı geri alıp gözlerimi kırpmadan gözlerinin içine baktım.

Gür, altın rengi düz saçları, omuzlarına parlak bir perde gibi dökülüyordu. Ama teni... Yüzünün yarısı çürüyüp gitmişti. Sanki cüzamın ileri bir safhasıymış gibi görünüyordu ama daha kötüydü. Eti iltihaplıydı, kangrenliydi ve kötü kokacakmış gibi duruyordu. Yüzünün diğer yarısı hala güzeldi. Ortaçağ ressamlarının melek çizimleri için kullanacağı türden bir yüzdü, altın gibi bir mükemmelliği vardı. Çürümüş yuvasında parlayan mavi bir göz, sanki çenesine düşecekmiş gibi hareket ediyordu. Diğer gözü yerindeydi ve benim yüzüme bakıyordu.

"Silahı kaldırabilirsin, lütfen," dedi Jean-Claude. "Sonuçta bu bir kazaydı."

Browning'i indirdim ama kaldırmadım. "İnsanlarla beslenmekten vazgeçtiğin için mi oldu bu?" Bunu sakin bir şekilde söylemek göründüğünden çok daha zor olmuştu.

"Biz öyle olduğunu sanmıyoruz," dedi Dumare.

Gözlerimi Sabin'in dağılmış yüzünden zorla çekip Dominic'e baktım. "Onu iyileştirebileceğimi mi sanıyorsunuz?" Sesimdeki inançsızlığı gizleyememiştim.

"Adınız Avrupa'ya kadar geldi."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Alçakgönüllülüğe gerek yok Bayan Blake. Kötü şöhretiniz böyle şeyleri takip eden kişiler arasında giderek yayılıyor."

Ün değil, kötü şöhret. Hmm.

"Silahı kaldır *ma petite*. Sabin bu gecelik -sen nasıl diyordun- sahneleyeceği her şeyi gösterdi. Öyle değil mi Sabin?"

"Korkarım öyle ve şimdiye kadar pek iyi gidiyormuş gibi görünmüyor."

Silahı kılıfına koyup başımı iki yana salladım. "Dürüst olmak gerekirse size nasıl yardım edeceğim konusunda en ufak bir fikrim bile yok."

"Yapabileceğini bilseydin, bana yardım eder miydin?" diye sordu Sabin.

Ona bakıp başımla onayladım. "Evet."

"Ben bir vampir olduğum halde, sen de vampir cellatı olmana rağmen mi?"

"Bu ülkede öldürülmeni gerektirecek bir şey yaptın mı?"

Sabin güldü. Çürümüş yüzü gerildi ve ıslak bir sesle bir parçası patladı. Başka tarafa bakması gerekti. "Henüz değil Bayan Blake, henüz değil." Yüzü hızla asıldı, neşesi garip bir şekilde yok oldu. "Bir şey belli etmemek için yüzünü gizliyorsun Jean-Claude ama gözlerindeki korkuyu okuyabiliyorum."

Jean-Claude'un teni süt gibi mükemmel haline geri döndü. Yüzü hala hoş ve kusursuzdu ama artık parlamıyordu.

Sabin gülümsedi ve ben yapmamış olmasını diledim. Çürümüş taraftaki kaslar çalışmıyordu ve ağzı şekilsiz duruyordu. Gözlerim kaydı, sonra kendimi bakmaya zorladım. Eğer o bu yüze tahammül edebiliyorsa, ben de bakabilirdim.

"Peki bana yardım edecek misin Jean-Claude?"

"Eğer yapabilseydim yapardım ama bu soruyu Anita'ya sormanız gerek. Kendi cevabını kendisi vermeli."

"Evet, Bayan Blake?"

"Nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum," diye tekrarladım.

"İçinde bulunduğum durumun ciddiyetini anlıyor musunuz Bayan Blake? Gerçek dehşetini kavrayabiliyor musunuz?"

"Çürüme muhtemelen seni öldürmez ama sanırım yayılıyor?"

"Ah, evet. Büyük bir nefretle yayılıyor."

"Eğer yapabilseydim sana yardım ederdim Sabin ama Dominic'in yapamadığı neyi yapabilirim? O da bir nekromensır. Belki benim kadar kuvvetli, hatta belki benden daha kuvvetli. Bana neden ihtiyacın var?" diye sordum.

"Sabin'in derdi için elinizde kesin bir şey olmadığının farkındayım Bayan Blake. Araştırdığım kadarıyla Sabin'in durumunda olan, onunla aynı kaderi paylaşan başka vampir yok. Ama düşündüm ki benim kadar güçlü..." Alçakgönüllülükle eğildi. "Ya da en az benim kadar güçlü biriyle güçlerimizi birleştirerek ona yardım edecek bir büyü yapabiliriz," dedi Dumare.

"Bir büyü mü?" Yan gözle Jean-Claude'a baktım.

Hem her anlama gelebilecek hem de hiçbir anlama gelmeyen, her zamanki o harika Fransız omuz silkişini yaptı. "Nekromansiden çok fazla anlamıyorum *ma petite*. Böyle bir büyünün mümkün olup olmadığını benden daha iyi biliyor olmalısın."

"Bizi buraya getiren sizin nekromansi becerileriniz değil. Ayrıca daha önce en az iki animatör için odak olmuşsunuz. Sanırım siz Amerika'da bu terimi kullanıyorsunuz," dedi Dumare.

Başımla onayladım. "Kelime doğru ama benim odaklık yaptığımı nereden öğrendin?"

"Hadi, Bayan Blake, bir animatörün güçlerini başka biriyle birleştirmesi ve böylece ikisinin gücünü de artırması nadir bulunan bir yetenek."

"Sen odak olabiliyor musun?" diye sordum.

Alçakgönüllü görünmeye çalışıyordu ama aslında kibirliydi. "İtiraf etmeliyim ki evet, odak olabiliyorum. Beraber neler yapabileceğimizi bir düşünsenize."

"Beraber bir sürü zombi diriltebiliriz ama bu onu iyileştirmez."

"Haklısınız." Dumare koltuğunda öne eğildi. İnce, yakışıklı yüzü kızarmıştı. Fazla hevesliydi. Mürit arayan gerçek bir misyoner gibiydi.

Ama ben körü körüne inanan tiplerden değildim.

"Size, şu an yaptığınız vudu saçmalıklarının ötesinde, gerçek nekromansi öğretmeyi teklif ediyorum."

Jean-Claude gülmeyle öksürme arası bir ses çıkardı.

Yan gözle Jean-Claude'un neşeli yüzüne baktım. "Vudu saçmalıklarıyla iyi idare ediyorum," dedim.

"Hakaret etmek istemedim Bayan Blake. Er ya da geç bir öğretmene ihtiyacınız olacak. Ben olmasam da birini bulmanız gerekecek."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Kontrol, Bayan Blake. Saf güç, ne kadar etkileyici olursa olsun, büyük dikkat ve özenle kullanılan güçle aynı olmaz."

Başımı iki yana salladım. "Elimden gelen bir şey varsa size yardım ederim Bay Dumare. Tanıdığım bir cadıya danıştıktan sonra büyüye iştirak bile ederim."

"Gücünüzü çalmayı deneyeceğimden mi korkuyorsunuz?"

Gülümsedim. "Hayır. Beni öldürmek dışında, siz ya da başka birinin tek yapabileceği, gücümü ödünç almak olabilir."

"Bilgeliğiniz yaşınızın ötesinde Bayan Blake."

"Benden çok yaşlı değilsiniz," dedim. Yüzünden belli belirsiz bir ifade geçti ama onu yakalamıştım. "Siz onun insan hizmetkarısınız değil mi?"

Dominic Dumare ellerini açıp gülümsedi. "*Oui.*"

İçimi çektim. "Hani benden hiçbir şey saklamayacaktınız."

"Bir insan hizmetkarın görevi, gündüzleri efendisinin gözü kulağı olmaktır. Eğer vampir avcıları ne olduğumu anlayabilseydi, efendime hiçbir faydam olmazdı."

"Ben farkettim."

"Başka bir durumda, yanımda Sabin yokken de farkedebilir miydiniz?"

Bunu bir süre düşündüm. "Belki." Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum."

"Dürüstlüğünüz için teşekkür ederim Bayan Blake."

"Sanırım zamanımız doldu. Jean-Claude önemli bir randevunuz olduğunu söylemişti Bayan Blake. Benim küçük problemimden çok daha önemli bir şey," dedi Sabin. Son söylediklerinde biraz iğneleme vardı.

"*Ma petite,* diğer erkek arkadaşıyla buluşacak."

Sabin, Jean-Claude'a baktı. "Yani gerçekten onun başkalarıyla çıkmasına izin mi veriyorsun? Ben bunun dedikodu olduğunu düşünmüştüm."

"*Ma petite* hakkında duyduklarının çok azı dedikodudur. Duyduklarının hepsine inan."

Sabin kıkırdadı, öksürdü, sanki kahkahanın dağılmış ağzından düşmesini engellemeye çalışıyordu. "Eğer duyduğum her şeye inansaydım buraya bir orduyla gelmem gerekirdi."

"Buraya sadece hizmetkarınla geldin çünkü ben öyle izin verdim," dedi Jean-Claude.

Sabin gülümsedi. "Çok doğru. Gel Dominic, Bayan Blake'in değerli zamanını daha fazla almayalım."

Dominic itaatkar bir şekilde ayağa kalktı, ikimizden de uzundu. Sabin benim boylarımdaydı. Elbette bacaklarının hala orada olduğundan bile emin değildim. Belki de bir zamanlar uzundu.

"Senden hoşlanmadım Sabin ama hiç kimsenin bu şekilde kalmasını istemem. Bu geceki planlarım önemli. Ama eğer seni hemen iyileştirebileceğimi düşünseydim, randevumu iptal ederdim."

Vampir bana baktı. Masmavi gözlerine bakmak pırıl pırıl bir okyanusa bakmak gibiydi. Bir çekim yoktu. Ya kendini tutuyordu ya da pek çok vampir gibi o da artık beni gözleriyle etkileyemiyordu.

"Teşekkür ederim Bayan Blake. Samimiyetinize inanıyorum." Kalın pelerininin altından eldivenli elini uzattı.

Tereddüt ettim, sonra elini sıktım. Eli sanki biraz pelte kıvamındaydı, elimi hemen geri çekmemek için çok çaba sarf etmem gerekti. Elini sıkmak, gülümsemek, bıraktıktan sonra elimi eteğime silmemek için kendimi zorladım.

Dominic de elimi sıktı. Onun eli gergin ve kuruydu. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim Bayan Blake. Yarın sizinle bağlantı kurarım ve durumu tartışırız."

"Aramanızı bekleyeceğim Bay Dumare."

"Bana Dominic deyin lütfen."

Başımla onayladım. "Dominic, yarın konuşuruz. Ama yardım edip edemeyeceğimden bile emin değilken para almak hoşuma gitmiyor."

"Size Anita diyebilir miyim?" diye sordu.

Tereddüt ettim, "Neden olmasın?" dedim sonra.

"Para konusunda endişelenme Anita. Artık bana ne faydası olur bilmiyorum ama bende çok fazla var."

"Aşık olduğun kadın görünüşündeki bu değişikliği nasıl karşıladı?" diye sordu Jean-Claude.

Sabin ona baktı, dostça bir bakış değildi. "İtici buluyor. Tıpkı benim gibi. Kendini sorumlu hissediyor. Beni terketmedi ama benimle beraber de değil."

"Yedi yüz seneye yakın yaşamışsın. Neden işleri bir kadın için berbat ettin?" diye sordum.

Sabin bana döndü, gözünden bir sıvı, siyah bir gözyaşı damlası gibi akıyordu. "Bana buna değip değmediğini mi soruyorsunuz Bayan Blake?"

Yutkunup başımı iki yana salladım. "Beni ilgilendirmez Sorduğum için özür dilerim."

Başlığını başına geçirdi, tekrar bana döndü. Yüzünün olması gereken yerde siyah gölgeler vardı. "Beni terkedecekti Bayan Blake. Onu yanımda, yatağımda tutmak için her şeyi feda edebileceğimi düşünmüştüm. Yanlış düşünmüşüm." O siyahlığı, Jean-Claude'a döndürdü. "Yarın akşam görüşürüz Jean-Claude."

"Görüşürüz."

Vampirler el sıkışmadı. Sabin kapıya doğru süzüldü, pelerini arkasından sürükleniyordu, boştu. Bedeninin alt tarafından geriye ne kadarının kaldığını merak ettim ama sonra bilmek istemediğime karar verdim.

Dominic yeniden elimi sıktı. "Teşekkür ederim Anita. Bize umut verdin." Elimi tutup sanki bir şey okumaya çalışıyormuş gibi yüzüme baktı. "Ve sana öğretme konusundaki teklifimi düşün. Bizim gibi gerçek nekromensırlardan etrafta pek fazla yok."

Elimi geri aldım. "Düşüneceğim. Şimdi gerçekten gitmem gerekiyor."

Gülümsedi, kapıyı Sabin için tuttu ve beraber çıktılar. Jean-Claude ve ben bir an sessizce durduk. Önce ben konuştum. "Onlara güvenebilir miyiz?"

Jean-Claude masamın kenarına oturdu, gülümsüyordu. "Elbette hayır."

"O zaman neden gelmelerine razı oldun?"

"Konsey, Washington'da konuşulan şu yasa tasarısı yok oluncaya kadar başvampirler arasındaki mücadeleleri yasakladı. Bir hortlak savaşı çıkarsa, anti-vampir lobileri kanun için bastırır ve biz yeniden yasadışı oluruz."

Başımı iki yana salladım. "Brewster Yasası'nın bir şansı olduğunu zannetmiyorum. Vampirlik, Birleşik Devletler'de yasal. Bu hoşuma gitse de gitmese de durumun değişeceğini sanmam."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Bir grup varlığın canlı olduğunu ve bireysel hakları olduğunu kabul edip sonra fikrini değiştirerek onları öldürmeyi yeniden yasal ilan etmek biraz zor. AİHD* o günü bayram ilan eder."

Gülümsedi. "Belki. Ne olursa olsun, öyle ya da böyle kanunun akıbeti belli oluncaya kadar Konsey bizi ateşkese zorluyor."

"Yani Sabin'i bölgene kabul etmek zorundasın. Eğer yanlış bir şey yaparsa Konsey onu yakalayıp öldürür."

Jean-Claude başıyla onayladı.

"Ama sen yine de çoktan ölmüş olursun."

Ellerini zarif bir şekilde iki yana açtı. "Hiçbir şey mükemmel değildir."

Güldüm. "Sanırım öyle."

"Şimdi, Monsenyör Zeeman ile randevuna geç kalmıyor musun?"

"Bu konuda çok medeni davranıyorsun," dedim.

"Yarın gece de benimle beraber olacaksın *ma petite*. Kendi gecesinde Richard'a engel olursam iyi bir, hmm, rakip olamam."

---

* AİHD American Civil Liberties Union - Amerikan İnsan Hakları Derneği

"Genelde kötü bir rakipsindir."

"Şimdi, *ma petite*, bu çok yanlış. Richard hala ölü değil, değil mi?"

"Değil çünkü eğer onu öldürürsen benim de seni öldüreceğimi biliyorsun." O daha karşılık veremeden elimi kaldırıp onu susturdum. "Seni öldürmeyi denerim ve sen de beni öldürmeyi denersin vesaire." Bu eski bir tartışmaydı.

"Sonuçta Richard yaşıyor, sen ikimizle de çıkıyorsun ve ben sabırlı davranıyorum. Bugüne kadar herhangi biriyle olduğumdan çok daha sabırlı hem de."

Yüzünü inceledim. Şu yakışıklı olmaktan çok güzel olan yüzlerdendi ama aynı zamanda erkeksiydi. Uzun saçlarıyla bile onu kadın zannetmezdiniz. Aslında, ne kadar dantelli şeyler giyerse giysin, Jean-Claude'un daima müthiş erkeksi bir havası vardı.

Benim olabilirdi; eni, boyu ve sivri dişleriyle. Onu istediğimden çok emin değildim. "Gitmem gerek," dedim.

Masadan doğruldu. Bir anda dokunabileceğim kadar yakınımdaydı. "Hadi git *ma petite*."

Bedenini birkaç santim ötemde parlayan bir güç gibi hissediyordum. Konuşmadan önce yutkunmam gerekti. "Burası benim ofisim. Senin gitmen gerek."

Koluma hafifçe dokundu, parmakuçlarını sürttü. "Bu gece eğlen *ma petite*." Parmakları omzumun hemen altından kolumu sardı. Bana doğru eğilmedi ya da beni kendine yaklaştırmadı, sadece kollarını tuttu ve bana baktı.

Ben de onun koyu mavi gözlerine baktım. Çok yakın bir zaman önce olsa, gözleri beni içine çekerdi ve ben orada kaybolurdum. Şimdi gözlerine bakabiliyordum ama bir bakıma hala aynı şekilde kayboluyordum. Parmakuçlarımda yükseldim, yüzümü onunkine yaklaştırdım.

"Seni çok uzun süre önce öldürmeliydim."

"Birkaç defa buna fırsatın oldu *ma petite*. Beni kurtarmayı seçtin."

"Benim hatam," dedim.

Güldü ve sesi bedenimden aşağıya, çıplak ten üzerindeki kürk gibi kaydı.

"Kes şunu," dedim.

Beni hafifçe öptü, dudakları sadece sürtünmüştü, böylece sivri dişlerini hissetmemiştim. "Ölürsem beni özlersin *ma petite*. İtiraf et."

Ondan uzaklaştım. Elleri kollarımdan ellerime, ben parmakuçlarımı ellerinden çekinceye kadar kaydı. "Gitmen gerek."

"Söylemiştin."

"Sadece git Jean-Claude, artık oyun yok."

Yüzü bir anda, sanki bir el üzerinden geçip ifadesini silmiş gibi asıldı. "Artık oyun yok *ma petite*. Diğer aşığına git." Elini kaldırma sırası ondaydı. "Sevişmediğinizi biliyorum. İkimize de direndiğini biliyorum. Cesur *ma petite*," dedi. Yüzünde bir ifade belirdi; belki kızgınlıktı, belki başka bir şey... Ve karanlık suda kaybolan dalga gibi yok oldu.

"Yarın gece benimle birlikte olacaksın ve evde oturup merak etme sırası Richard'la olacak." Başını iki yana salla-

dı. "Senin için bile Sabin'in yaptığını yapmazdım. Senin aşkın için bile yapmayacağım şeyler var." Bir an için gözlerinde ve yüzünde parlayan vahşi bir öfkeyle bana baktı. "Ama bu yaptığım da yeterli."

"Kendini haklı çıkarmaya çalışma. Eğer sen karışmasaydın belki biz şu anda Richard'la nişanlı olacaktık."

"Ve sonra ne olurdu? Eteğinde iki çocuk, karnında bir bebekle, beyaz çitli bir evde mi yaşardın? Kendine, bana söylediğinden daha fazla yalan söylüyorsun Anita."

Gerçek adımı kullanması her zaman kötüye işaretti. "Bu da ne demek?"

"Şu demek *ma petite*, sen huzurlu bir aileyi en fazla benim kadar istiyorsundur." Bunu söyledikten sonra çıktı gitti. Kapıyı arkasından sessizce ama sert bir şekilde kapatmıştı.

Huzurlu aile mi? Kim, ben mi? Hayatım olağandışı bir pembe dizi ile aksiyon-macera filmi arası bir şeydi. Bir çeşit *As the Casket Turns* ile *Rambo* karışımı. Beyaz çitler buna uymuyordu. Jean-Claude bu konuda haklıydı.

Bütün haftasonum boştu. Bu aylardır ilk defa oluyordu. Bütün hafta boyunca bu geceyi beklemiştim. Ama açıkçası, gözümün önünden hiç gitmeyen görüntü, Jean-Claude'un neredeyse mükemmel yüzü değildi. Sabin'in yüzünü görüp duruyordum. Sonsuz hayat, sonsuz acı, sonsuz çirkinlik. Ne hoş bir ikinci hayat!

2

Catherine'in akşam yemeği davetinde üç tür konuk vardı: Yaşayanlar, ölüler ve arada bir tüylenenler. Sekiz kişiden altısı insandı ve bu altı kişinin ikisinden de pek emin değildim, buna kendim de dahildim.

Siyah pantolon, beyaz saten yakalı siyah kadife ceket ve gömlek gibi görünen büyük boy beyaz bir yelek giyiyordum. 9 mm'lik Browning kıyafetime uyuyordu ama onu saklamıştım. Bu, Catherine'in düğününden sonra verdiği ilk davetti. Silah göstermek ortamı biraz gerebilirdi.

Her zaman taktığım gümüş haçımı da çıkarıp cebime koymak zorunda kalmıştım çünkü önümde bir vampir duruyordu ve o odaya girdiğinde haçım parlamaya başlamıştı. Eğer partide vampirlerin olacağını bilseydim haçımı gizleyecek kadar yüksek yakalı bir şeyler giyerdim. Genel olarak haçlar sadece açıktayken parlıyordu.

Bahsettiğim vampir, yani Robert, uzun boyluydu, kaslıydı ve manken gibi yakışıklıydı. Daha önceleri Suçlu Zevk-

ler'de striptizci olarak çalışıyordu. Şimdiyse kulübü yönetiyordu. İşçilikten yöneticiliğe: Amerikan Rüyası. Sarı ve kıvırcık saçları kısa kesilmişti. Üzerine mükemmel bir şekilde oturan kahverengi bir ipek gömlek giymişti. Gömleğinin rengi, yemeğe birlikte geldiği kadınla uyumluydu.

Monica Vespucci'nin sağlık kulübü bronzluğu biraz azalmaya başlamıştı ama makyajı hala mükemmeldi. Kısa ve kumral saçları güzelce şekillendirilmişti. Hamileliği farkedilecek kadar ilerlemişti ve o bundan rahatsızlık verecek kadar mutluydu.

Bana hoş bir şekilde gülümsedi. "Anita, görüşmeyeli çok zaman oldu."

Yeterince olmadı, diyesim geldi. Onu son gördüğümde, beni o zamanki Şehrin Efendisi'ne satmıştı. Ama Catherine, Monica'nın onun arkadaşı olduğuna inanıyordu ve bütün hikayeyi anlatmadan bu yanlış anlamayı yok etmenin bir yolu yoktu. Hikayenin tamamı, bir kısmına benim sebep olduğum izinsiz ölümleri içeriyordu. Catherine bir avukattı, kanun ve düzene önem verirdi. Onu, beni kurtarmak ile ahlaki değerlerini çiğnemek arasında bir seçim yapmak zorunda bırakmayı istemiyordum. Bu yüzden Monica onun arkadaşıydı ve bu da akşam yemeği boyunca, aperatiflerden ta tatlıya kadar, ona kibar davranmam gerektiği anlamına geliyordu. Ki ben de tam olarak öyle yapmıştım. Yemekte ona gayet kibar davranmayı başarmıştım çünkü Monica masanın diğer tarafında oturmuştu. Şimdiyse, maalesef, oturma odasında dolaşıyorduk ve görünüşe göre onu atlatamayacaktım.

"Bana o kadar da çok zaman geçmiş gibi gelmedi."

"Neredeyse bir yıl oldu." Robert'a gülümsedi. El ele tutuşuyorlardı. "Evlendik." Elindeki bardakla karnına dokundu. "İşi pişirdik." Kıkırdadı.

İkisine baktım. "Yüz senelik bir cesetle işi pişiremezsiniz." Kibarlık da bir yere kadardı.

Monica bana sırıttı. "Eğer vücut ısını yeteri kadar yüksek tutar ve yeteri kadar seks yaparsan pişirebilirsin. Doğum uzmanım sıcak küvetin işe yaradığını düşünüyor."

Bu bilmek istediğimden fazlasıydı. "Aminoyu kontrol ettirdiniz mi?"

Yüzündeki gülümseme, gözlerinde bir korku bırakarak kayboldu. Sorduğuma pişman oldum. "Bir hafta daha beklememiz gerek."

"Özür dilerim Monica, Robert. Umarım test temiz çıkar." Vlad sendromundan bahsetmemek için çenemi kapadım. Nadir görülüyordu ama eskisi kadar da nadir değildi. Vampirizm üç yıldır yasaldı ve bu süre içinde Vlad sendromu ülkedeki en yüksek doğum kusuru olmuştu. Çok kötü özürlere yol açabiliyordu. Bebek ölümlerinden bahsetmiyorum bile. Tehlike bu kadar büyükken insanların daha dikkatli olmasını beklerdiniz.

Robert ona sarıldı ve yüzündeki bütün renk gitti. Çok solgun görünüyordu. Kendimi aşağılık biri gibi hissettim.

"Son haberlere göre yüz yaşın üzerindeki vampirlerin kısır olması gerekiyordu. Bilgilerini yenilemeleri gerek sanırım," dedim. Onları rahatlatıp dikkatsiz davranmadıklarını ima etmiştim.

Monica bana baktı. "Endişelendin mi?" derken gözlerinde hiç nezaket yoktu.

Onun soluk ve hamile haline bakıp yine de onu tokatlamak istedim. Jean-Claude'la yatmıyordum. Ama burada durup kendimi Monica Vespucci'ye ya da başka birine ispatlamaya çalışmayacaktım.

Richard Zeeman odaya girdi. Aslında girdiğini görmedim. Hissettim. Döndüm ve bize doğru yürüyüşünü seyrettim. Boyu bir seksen beşti, benden neredeyse otuz santim uzundu. Birkaç santim daha uzun olsaydı, ben bir tabureye çıkmadan öpüşemezdik. Yine de bu çabaya değerdi. Konukların arasında dolaştı, ona buna birkaç kelime söyledi. Yemek sırasında edindiği yeni arkadaşlarına gülümseyerek bronz teninin üzerinde parlayan beyaz dişlerini gösterdi. Gülümsemesinde seksapel ya da güç yoktu, sadece nezaket vardı. Tanıdığım en iyi izciydi, samimiydi, herkes onu gördüğüne memnun olurdu. İnsanları severdi ve iyi bir dinleyiciydi; ki bunlar, önemi küçümsenen iki harika özellikti.

Takım elbisesi kahverengiydi, gömleği koyu turuncuya yakın bir sarıydı. Turuncu kravatının ortasında küçük figürler vardı. Figürlerin Warner Brothers çizgi filmlerinden karakterler olduğunu görmek için yakından bakmanız gerekiyordu.

Omuzlarına kadar gelen saçlarını arkadan, bir şekilde kısaymış gibi görünecek biçimde örmüştü. Böylece yüzü ortaya çıkmıştı. Elmacık kemikleri mükemmeldi, belirgin ve zarifti. Yüzü erkeksiydi, ifadesini yumuşatan gamzeleriyle

çok yakışıklıydı. Lisede olsam, karşısında dururken yüzümün kızarmasına sebep olacak bir yüzdü bu.

Onu izlediğimi farketti ve gülümsedi. Gülümsediğinde parlayan kahverengi gözleri, içimi odanın ısısıyla hiç alakası olmayan bir sıcaklıkla doldurdu. Aramızdaki birkaç metreyi kapatmasını seyrettim ve sıcaklığın boynuma doğru yükseldiğini hissettim. Onu soymak, çıplak tenine dokunmak, o takım elbisenin altında neler olduğunu görmek istiyordum. Çok istiyordum. Yapamazdım çünkü Richard'la da yatmıyordum. Nasıl vampirle yatmıyorsam, kurtadamla da yatmıyordum. Richard kurtadamdı. Bu onun tek kusuruydu. Tamam, belki bir kusuru daha vardı. Henüz hiç kimseyi öldürmemişti. Bu son kusuru bir gün onun ölümüne sebep olabilirdi.

Elimi, önü açık ceketinin altından beline sardım. Belirgin sıcaklığı, vücudumda nabız gibi atmaya başladı. Eğer yakında sevişmezsek, ben yakında patlayacaktım. Ahlaklı olmanın bedeli bu muydu?

Monica bana büyük bir dikkatle baktı, yüzümü inceliyordu. "Ne hoş kolye. Bunu sana kim aldı?"

Gülümsedim ve başımı iki yana salladım. Üzerinde gümüş çerçeveli bir taş olan siyah kadife bir boyunluk takmıştım. Hey, kıyafetime uyuyordu. Monica onu bana Richard'ın vermediğinden çok emindi. Bu durumda Jean-Claude vermiş olmalıydı. Ah Monica. Hiç değişmemişti.

"Kıyafetime uyuyor diye aldım," dedim.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Öyle mi?" Bunu, sanki bana inanmamış gibi söylemişti.

"Gerçekten. Hediyelerden pek hoşlanmam, özellikle de mücevherlerden."

Richard bana sarıldı. "Bu doğru. Şımartılması çok zor bir kadın."

Catherine de bize katıldı. Bakır rengi saçları, yüzünün etrafında dalga dalga dağılmıştı. Saçları benden daha kıvırcık olan tanıdığım tek kişiydi ama onunkinin rengi daha güzeldi. Pek çok insan onu saçlarından başlayarak tarif ederdi. Hoş bir makyajla çillerini gizleyip dikkati açık renk gri-yeşil gözlerine çekmişti. Elbisesi taze yaprakların rengindeydi. Onu daha önce hiç bu kadar güzel görmemiştim.

"Evlilik sana yaramış gibi," dedim gülümseyerek.

O da gülümsedi. "Sen de bir ara denemelisin."

Başımı iki yan salladım. "Çok sağol."

"Anita'yı bir dakikalığına ödünç alacağım." Bana mutfakta ihtiyacı olduğunu söylememişti en azından. Richard yalan olduğunu hemen anlardı. O benden daha iyi aşçıydı.

Catherine beni paltoların yığılı olduğu küçük yatak odasına götürdü. Yığının üzerinde gerçek deriden bir palto vardı. Kimin olduğunu bildiğime bahse girerdim. Monica ölü şeylere yakın olmayı seviyordu.

Kapı kapanır kapanmaz, Catherine ellerimi tuttu ve kikirdedi. Yemin ederim, tam olarak böyle yaptı. "Richard harika. Ne yazık ki ortaokulda onun gibi bir öğretmenim olmadı."

Ben de gülümsedim. Şu aptalca gülümsemelerden biriydi, ağzım kulaklarımdaydı. Hani, eğer aşık değilseniz bile adamı fena halde istediğinizi ya da hem aşık hem arzulu ol-

duğunuzu gösteren gülümsemelerden. Aptalca da olsa insana iyi geliyordu.

Paltoları kenara itip beraber yatağa oturduk. "Yakışıklı," dedim mümkün olduğunca tarafsız bir sesle.

"Anita, beni kandırmaya çalışma. Seni birinin yanında böyle parıldarken hiç görmemiştim."

"Ben parlamıyorum."

Bana sırıttı ve başıyla onayladı. "Evet, parlıyorsun."

"Parlamıyorum," dedim ama gülümsemek isterken sert olmak zordu. "Pekala, ondan hoşlanıyorum, hem de çok. Mutlu musun?"

"Onunla neredeyse yedi aydır çıkıyorsun. Nişan yüzüğü nerede?"

Kaşlarımı çattım. "Catherine, sırf sen aşırı mutlu bir evlilik yaptın diye herkesin evlenmesi gerekiyor gibi bir kural yok."

Omuz silkti ve güldü.

Mutlu yüzüne bakıp başımı iki yana salladım. Bob'da göze görünenden fazlası olmalıydı. Olması gerekenden neredeyse on beş kilo fazlası vardı, kelleşiyordu, küçük yuvarlak gözlükler takıyordu. Çarpıcı bir kişiliği de yoktu. Catherine'e nasıl baktığını görünceye kadar onu onaylamıyordum. Ama Bob ona sanki bütün dünya ondan ibaretmiş gibi bakıyordu ve orası çok hoş, güvenli, harika bir dünyaymış gibi görüyordu. Pek çok insan hoştur ve hemen her televizyon programında da hazırcevaplığa rastlayabilirsiniz. Ama güvenilirlik... İşte bu nadir bulunur.

"Richard'ı buraya onaylatmak için getirmedim, onu seveceğini zaten biliyordum."

"O zaman neden onu sır gibi saklıyorsun? Onunla düzinelerce kez tanışmaya çalıştım."

Omuz silktim. İşin doğrusu, gözlerinde bu ışığı göreceğimden korkuyordum. Siz evli değilseniz ve biriyle çıkıyorsanız, evli arkadaşlarınızın gözlerinde beliren şu ışıktan bahsediyorum. Ya da daha kötüsü, sizi biriyle tanıştırmaya çalıştıklarında ortaya çıkan şu ışıktan. Şu anda Catherine tam da öyle bakıyordu.

"Bütün bu yemek davetini, sırf Richard'la tanışmak için düzenlediğini söyleme sakın."

"Biraz. Yoksa onunla nasıl tanışacaktım?"

Kapı çalındı.

"Gelin," dedi Catherine.

Bob kapıyı açtı. Bana hala sıradanmış gibi görünüyordu ama Catherine'in yüzündeki aydınlığa bakılırsa o başka bir şey görmüştü. Bob ona gülümsedi. Gülümseme bütün yüzünü aydınlattı ve nihayet ben de parlak ve hoş bir şey görebildim. Aşk hepimizi güzelleştiriyordu. "Kız kıza konuşmanızı bozduğum için özür dilerim ama Anita'yı arıyorlar."

"Kimin aradığını söylediler mi?"

"Ted Forrester. İş için arıyormuş."

Gözlerim büyüdü. Ted Forrester, Edward'ın takma adıydı. Edward; vampir, likantrop ve tam olarak insan olmayan şeyler üzerinde uzmanlaşmış bir kiralık katildi. Ben de lisanslı vampir avcısı olduğum için sık sık karşılaşıyorduk. Bir ölçüde arkadaş bile sayılırdık, belki.

"Ted Forrester da kim?" diye sordu Catherine.

"Ödül avcısı," dedim. Edward'ın sahte ismi Ted'in, yasal bir ödül avcısı olduğunu gösteren gayet inanılır belgeleri vardı. Ayağa kalkıp kapıya yöneldim.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Catherine. Gözünden hiçbir şey kaçmazdı. Boğazıma kadar belaya bulaştığım zamanlarda ondan uzak durmamın sebeplerinden biri de buydu. Bazı şeylerin ters gittiğini anlayacak kadar akıllıydı ama silah taşımıyordu. Benim işimde, eğer kendinizi korumuyorsanız harcanırdınız. Richard'ı harcanmaktan kurtaran tek şey kurtadam olmasıydı. Gerçi öldürmeyi reddetmek, şekil-değiştirici olsanız da olmasanız da her an öldürülmenize yol açabilirdi.

"Bu gece işim çıkmayacağını umuyordum," dedim.

"Bu haftasonunun tamamen boş olduğunu zannediyordum," dedi Catherine.

"Ben de."

Ofis olarak düzenledikleri odadaki telefonu kullandım. Odayı ortadan ikiye bölmüşlerdi. Bir yarısı kır evi tarzında, ayıcıklar ve minik pötikare biblolarla süslenmişti, diğer yarısıysa erkeksi av resimleri ve masanın üzerinde duran, şişe içinde gemi gibi şeylerle dekore edilmişti. Uzlaşmanın harika bir yorumuydu.

Telefonu aldım. "Alo?"

"Benim, Edward."

"Bu numarayı nereden buldun?"

Bir an sessiz kaldı. "Çocuk oyuncağı."

"Neden izimi sürdün Edward? Neler oluyor?"

"Çok ilginç kelimeler seçtin," dedi.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bir az önce, senin hayatına karşılık bana bir anlaşma teklif edildi. Beni çok uzun süre idare ettirecek bir ücretle hem de."

Sessiz kalma sırası bendeydi. "Kabul ettin mi?"

"Etseydim senin arar mıydım?"

"Belki," dedim.

Güldü. "Doğru. Ama kabul etmeyeceğim."

"Neden?"

"Arkadaşlık."

"Başka?" dedim.

"Eğer seni korursam daha fazla kişi öldüreceğimi düşündüm. Eğer teklifi kabul edersem sadece seni öldürmekle yetinmem gerekecek."

"Rahatlatıcı. Korumak mı dedin?"

"Yarın şehre geliyorum."

"Birinin teklifi kabul edeceğinden bu kadar mı eminsin?"

"Ben yüz binin altındaki teklifleri değerlendirmeye bile almıyorum Anita. Biri bu işi kabul edecektir ve bu işte iyi biri olacaktır. Benim kadar iyi değilse de iyi."

"Sen şehre gelinceye kadar ne yapmamı önerirsin?"

"Henüz onları reddetmedim. Bu onları biraz oyalar. Ben bir kere hayır deyince, başka birini bulmaları çok zaman almaz. Bu gece güvendesin. Hafta sonunun tadını çıkar."

"Bu haftasonumun boş olduğunu nereden biliyorsun?"

"Craig çok konuşkan bir sekreter. Çok yardımcı oldu."

"Onunla bu konuda konuşmalıyım," dedim.

"Evet, konuşsan iyi olur."

"Bu gece şehirde peşimde bir katil olmayacağından emin misin?"

"Hayatta hiçbir şey kesin değildir Anita ama eğer bir müşteri beni kiralamaya çalışırken, bu arada işi bir başkasına verirse, bu hiç hoşuma gitmez."

"Kendi kendine çok müşteri kaybettirmiyor musun?" diye sordum.

"Yorum yok," dedi.

"Yani son güvenli gecem," dedim.

"Büyük ihtimalle. Yine de dikkatli ol."

"Beni öldürmek isteyen kim?"

"Bilmiyorum," dedi Edward.

"Ne demek bilmiyorum? Paranı alabilmek için kim olduklarını bilmen gerek."

"Genelde aracı kullanırım. Böylece bir sonraki müşterinin polis olma ihtimali azalır."

"Seni kazıklayıp kaçan müşterileri nasıl buluyorsun?"

"Sonunda onları bulurum ama bu biraz zaman alır. Anita, eğer peşinde iyi bir kiralık katil varsa, zamanın pek bol değildir."

"Ah, bu çok rahatlatıcıydı."

"Rahatlatıcı olması gerekmiyordu. Senden bu kadar parayı gözden çıkaracak kadar nefret eden birilerini tanıyor musun?"

Bunun için biraz düşünmem gerekti. "Hayır. Listeye girebilecek insanların çoğu öldü."

"En iyi düşman ölü düşmandır," dedi Edward.

"Evet."

"Şehrin Efendisi'yle çıktığına dair bir dedikodu duydum. Bu doğru mu?"

Tereddüt ettim. Edward'a gerçeği söylemeye utanıyordum. "Evet, doğru."

"Senden duymak istemiştim." Telefondan bile başını iki yana salladığını görür gibi olmuştum. "Lanet olsun Anita, senden daha iyisini beklerdim."

"Biliyorum," dedim.

"Richard'dan ayrıldın mı?"

"Hayır."

"Bu gece hangi canavarla çıkıyorsun, kan emici mi, et yiyici mi?"

"Seni hiç ilgilendirmez," dedim.

"Pekala. Bu gece istediğin canavarı seç Anita ve iyi vakit geçir. Yarın seni hayatta tutmaya çalışmaya başlarız." Telefonu kapattı. Eğer başka birisi olsaydı, bir vampirle çıktığıma kızdığını söylerdim. Hayalkırıklığı, daha doğru bir tabir olurdu belki.

Telefonu kapattım ve bir süre öylece oturup duyduklarımı sindirmeye çalıştım. Biri beni öldürmeye çalışıyordu. Bunda yeni bir şey yoktu. Ama bu defa, beni öldürmek isteyen kişi bu işin uzmanına başvurmuştu. İşte bu yeniydi. Daha önce peşime hiç kiralık katil takılmamıştı. Korkunun beni ele geçirmesini bekledim. Öyle olmadı. Tabii ki korkmuştum. Ama tuhaf bir şekilde, korkmam gerektiği kadar

korkmuyordum. Bunun nedeni, bunun mümkün olmadığını düşünmem değildi. Olabilirdi. Geçen yıl o kadar çok şey olmuştu ki artık çok fazla heyecanlanamıyordum. Eğer katil bir yerlerden atlayıp üzerime ateş açarsa bununla başa çıkabilirdim. Belki sonrasında bir sinir krizi geçirirdim. Ama artık çok fazla sinir krizi de geçirmiyordum. Bir parçam, eski bir asker gibi köreliyordu. Uğraşılacak o kadar çok şey oluyordu ki artık uğraşmamaya başlıyordunuz. Neredeyse daha fazla korkuyor olmayı isteyecektim. Korku sizi canlı tutardı, ilgisizlik tutmazdı.

Yarından itibaren, dışarıda bir yerlerde birinin yapılacak işler listesinde benim adım da olacaktı. Kuru temizlemeden kıyafetleri al, Anita Blake'i öldür.

3

Oturma odasına geri döndüm ve Richard'la göz göze geldim. Bir şekilde kendimi eve dönmeye hazırlamıştım. Öyle ya da böyle, ortalıkta bir kiralık katil olduğunu ya da olacağını bilmek gecenin tadını kaçırmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Richard.

"Hiçbir şey," dedim. Biliyorum, biliyorum, ona söylemem gerekirdi ama insan sevgilisine birinin onu öldürmek istediğini nasıl söyler? Hele böyle kalabalık bir odada. Belki arabada.

"Hayır, bir şey olmuş. Kaşlarının arasında bir gerginlik var. Bu, onları çatmamaya çalıştığın anlamına geliyor.

"Hayır, gerginlik yok."

Parmağını gözlerimin arsında gezdirdi. "Evet, var."

Ona sert bir şekilde baktım. "Yok."

Gülümsedi. "Şimdi de kaşlarını çattın." Yüzü asıldı. "Ne oldu?"

İçimi çektim. Ona bir adım yaklaştım, romantizmden değil özel konuşacağımız için. Vampirlerin işitme duyuları çok keskindi ve Robert'ın bunu öğrenmesini istemiyordum. Hemen Jean-Claude'a yetiştirirdi. Eğer Jean-Claude'un bilmesini istersem, bunu ona kendim söylerdim.

"Telefon eden Edward'dı."

"Ne istiyormuş?" Şimdi Richard da kaşlarını çatmıştı.

"Biri, beni öldürmesi için onu kiralamak istemiş."

Yüzünde çok şaşkın bir ifade belirdi. Neyse ki sırtı odaya dönüktü. Ağzını kapattı, açtı ve "Şaka yaptığını söylerdim ama yapmadığını biliyorum," dedi sonunda. "Neden biri seni öldürmek istesin ki?"

"Beni ölü görmek isteyecek birçok kişi var Richard. Ama hiçbirinin bu çapta bir kiralık katil tutacak parası yok."

"Bu konuda nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?"

"Sinir krizi geçirmek bir şeyleri halleder mi?"

Başını iki yana salladı. "Öyle değil." Bir an düşündü. "Biri seni öldürmeye çalıştığı için sinirlenmiş gibi de değilsin. Sanki normal bir şeymiş gibi kabullenmişsin. Normal değil."

"Kiralık katiller benim için bile normal değildir Richard," dedim.

"Sadece vampirler, zombiler ve kurtadamlar," dedi

Gülümsedim. "Evet."

Bana sıkıca sarıldı. "Seni sevmek bazen çok korkutucu olabiliyor," diye fısıldadı.

Kollarımı beline sardım, yüzümü göğsüne dayadım ve kokusunu içime çektim. Tıraş losyonundan fazlası vardı.

Tenin kokusu, sıcaklığı... Kendisi. Bir anlığına ona yaslandım ve her şeyi bıraktım. Kollarının sığınağım olmasına izin verdim. Hedefi bulan bir merminin tüm bunları yok edeceğini biliyordum ama birkaç saniye için kendimi güvende hissettim. Bazen sadece illüzyonlar aklımızı korur.

İç çekerek ondan uzaklaştım. "Hadi gidip Catherine'den özür dileyelim ve buradan gidelim."

Nazikçe yanağıma dokundu, gözlerime bakıyordu. "Eğer istiyorsan kalabiliriz."

Yanağımı avcunun içine yatırdım ve başımı iki yana salladım. "Eğer yarın işler boka saracaksa, geceyi bu partide geçirmek istemem. Daireme dönüp sana sarılmayı tercih ederim."

Beni ayak parmaklarıma kadar ısıtacak şekilde gülümsedi. "Bana iyi bir plan gibi geldi."

Ben de gülümsedim çünkü kendimi tutamamıştım. "Ben gider Catherine söylerim."

"Ben de gidip paltoları alayım."

Böylece partiden erken ayrıldık. Catherine bana çokbilmiş bir şekilde gülümsemişti. Keşke haklı olsaydı. Bir an evvel Richard'ın üzerine atlamak için yemek davetinden erken ayrılmak kesinlikle daha iyi olurdu. Monica gidişimizi seyretti. Onun ve Robert'ın her şeyi Jean-Claude'a rapor edeceğini biliyordum. Öyle olsun. Richard'la çıktığımı biliyordu. Hiç kimseye yalan söylemiyordum. Monica, Catherine'in bürosunda avukattı -bu başlı başına korkutucu bir düşünceydi- bu yüzden de yemeğe davet edilmesi normaldi.

Yani bunu Jean-Claude ayarlamamıştı. Yine de, nasıl olursa olsun, gözetlenmekten hoşlanmıyordum.

Arabaya yaptığımız yürüyüş sinir bozucuydu. Her gölge bir anda potansiyel saklanma yerine dönüşmüştü. Her ses ayak sesi olmuştu. Silahımı çekmedim ama elim ona uzanmak istiyordu. "Lanet olsun," dedim yavaşça. Tepkisizlik geçiyordu. Bunun bir gelişme olduğundan şüphe etmeye başlamıştım.

"Ne oldu?" diye sordu Richard. Bir anda karanlığı incelemeye başlamıştı, konuşurken bana bakmıyordu. Burun delikleri birazcık açıldı ve rüzgarı kokladığını farkettim.

"Sadece huzursuzum. Görünürde kimse yok ama gözlerim birini arıyor."

"Yakınlarda birilerinin kokusunu almıyorum ama rüzgarı önlerine almış olabilirler. Sadece senin silahının kokusunu alıyorum."

"Silahımın kokusunu mu alıyorsun?"

Başıyla onayladı. "Yeni temizlemişsin. Yağın kokusu geliyor."

Gülümsedim ve başımı iki yana salladım. "O kadar normalsin ki bazen senin ayda bir tüylendiğini unutuyorum."

"Likantropları farketmekte ne kadar iyi olduğunu düşünürsek, bu büyük bir iltifat." Gülümsedi. "Sence, şimdi elini tutarsam ağaçlardan bir kiralık katil üzerimize atlar mı?"

Gülümsedim. "Sanırım şu anda güvendeyiz."

Parmakları elimi sardı ve sanki açık bir sinire dokunmuş gibi kolumdan yukarıya bir his yayıldı. Başparmağını elimin

üzerinde küçük daireler çevirerek dolaştırdı ve derin bir nefes aldı. "Bu kiralık katil işinin senin de sinirlerini bozduğunu bilmek neredeyse iyi geldi. Korkmanı istemiyorum ama bazen bir erkek olarak senin daha cesur olduğunu düşünmek bana zor geliyor. Bu biraz maçoluk saçmalığı taslamak gibi oldu, değil mi?"

Ona baktım. "Etrafta çok fazla maçoluk taslayan var Richard. En azından sen saçmalık olduğunu biliyorsun."

"Bu şoven erkek kurt seni öpebilir mi?"

"Her zaman."

Yüzünü bana doğru eğdi ve ben de ağzımı onunkiyle birleştirmek için parmakuçlarımda yükseldim. Dengemi sağlamak için boştaki elimle de göğsüne tutundum. Ben parmakuçlarımda yükselmeden de öpüşebilirdik ama o zaman Richard'ın boynu tutulurdu.

Her zamankinden kısa bir öpüşme oldu çünkü sırtımda, kürekkemiklerimin arasında bir kaşıntı vardı. Bunu hayal ettiğimi biliyordum ama kendimi çok ortada hissediyordum.

Richard bunu hissetti ve geri çekildi. Arabasının şoför tarafına geçti ve kapısını açtı, benim tarafımdaki kilidi açmak için eğildi. Benim için kapıyı açmamıştı. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Ben o lanet kapıyı kendim de açabilirdim.

Richard'ın arabası eski bir Mustang'ti, altmışlı yıllardan kalma bir Mach One. Bunları, o bana anlattığı için biliyordum. Rengi turuncuydu, üzerinde siyah yarış şeritleri vardı. Koltuklar siyah deri kaplıydı. Ve ön koltuk, vites değiştirmediği anlarda el ele tutuşabileceğimiz kadar küçüktü.

Richard, 270. Güney Karayolu'na çıktı. Cuma gecesi trafiği etrafımıza parlak bir ışık demeti gibi yayıldı. Herkes haftasonunu iyi değerlendirmeye çalışıyordu. Kaç tanesinin peşinde kiralık katil olduğunu merak ettim. Sadece birkaç taneden biri olduğuma bahse girerdim.

"Çok sessizsin," dedi Richard.

"Evet."

"Sanırım ne düşündüğünü sormama gerek yok. Tahmin edebiliyorum."

Ona baktım. Arabanın karanlığı bizi sarmıştı. Geceleri arabalar, sanki sizin özel dünyanız gibi olur; sessiz, karanlık ve özel. Karşıdan akan trafiğin ışıkları yüzünden geçti, önce aydınlattı, sonra bizi tekrar karanlıkta bıraktı.

"Senin üzerinde elbiselerin olmadan nasıl göründüğünü düşünmediğimi nereden biliyorsun?"

Bana sırıttı. "Benimle eğleniyorsun."

Gülümsedim. "Afedersin. Seninle sevişmeye kesin karar vermeden önce, cinsel imalarda bulunmamalıyım."

"Bu senin kuralın, benim değil. Ben kocaman adamım. Bana istediğin kadar cinsel imada bulunabilirsin, bununla başedebilirim."

"Eğer seninle yatmayacaksam, bu adil değil gibi geliyor."

"Bırak da bunu ben düşüneyim."

"Neden Bay Zeeman, size cinsellikten bahsetmemi mi istiyorsunuz?"

Gülümsemesi genişledi, dişleri karanlıkta bembeyaz görünüyordu. "Ah, lütfen."

Ona doğru emniyet kemerinin izin verdiği kadar eğildim, elimi koltuğunun arkasına koydum, yüzümü pürüzsüz boynunun birkaç santim ötesine yaklaştırdım. Derin bir nefes aldım ve nefesimi, bana sıcak bir bulut gibi gelecek kadar yakın bir mesafeden tenine doğru yavaşça verdim. Boynunun kenarını öptüm, dudaklarımı hafifçe teninin üzerinde gezdirdim.

Richard hafif, mutlu bir ses çıkardı.

Ayaklarımı koltuğa çektim, kemeri iyice gerip boynundaki atardamarı, çenesinin kıvrımını öpecek kadar yaklaştım. Yüzünü bana doğru çevirdi. Öpüştük ama sinirlerim pek sağlam değildi. Yüzünü yola çevirdim. "Sen yola bak."

Vites değiştirdi, kolunun üst tarafı göğüslerime sürtündü. Ona yaslanıp iç çektim, elimi onunkinin üzerine koydum. Elini vitesin üzerinde tuttum, kolu hala bana yaslanıyordu.

Bir an öylece kaldık, sonra okşamak için tekrar bana uzandı. Kolunun altından kaydım, koltuğuma geri oturdum. Boğazımda atan nabzımı geçip yutkunamıyordum. Titreyip kendime sarıldım. Vücudunun benimkine değmesi bedenimi kasmıştı.

"Ne oldu?" dedi. Sesi hafif ve yumuşaktı.

Başımı iki yana salladım. "Bunu yapmaya devam edemeyiz."

"Eğer benim yüzümden durduysan benim hoşuma gidiyordu."

"Benim de. Problem de bu zaten," dedim.

Richard derin bir nefes alıp verdi ve içini çekti. "Sadece sen dert ettiğin için bu bir problem oluyor Anita."

"Ya, tabii."

"Evlen benimle Anita ve bana sahip ol."

"Sadece seninle yatabilmek için seninle evlenmek istemiyorum."

"Eğer sadece seks olsaydı seninle evlenmeyi istemezdim. Kanepede birbirimize sokulup *Singing in the Rain*'i seyretmek için, Çin yemeği yiyip o fazladan yengeç rangunu istemek için evlenmek istiyorum. Şehirdeki pek çok restoranta senin için de sipariş verebilirim."

"Ne yani, benim önceden tahmin edilir olduğumu mu söylüyorsun?"

"Bunu yapma, bunu hafife alma," dedi.

İçimi çektim. "Özür dilerim Richard. Öyle yapmak istememiştim. Ben sadece..."

Ne diyeceğimi bilmiyordum çünkü haklıydı. Günümü Richard'la paylaşırsam daha dolu geçiyordu. Ona bir fincan almıştım; dükkanda gördüğümde bana onu hatırlattığı için. Üzerinde kurtlar vardı ve 'Tanrı'nın topraklarında dünya için umut var. Geniş, taze, mahvedilmemiş, dokunulmamış topraklarda' yazıyordu. John Muir'den bir alıntıydı. Özel bir gün değildi, sadece fincanı görmüş ve Richard'ın onu beğeneceğini düşünmüştüm. Günde düzinelerce kere, radyoda duyduğum bir şeyi ya da bir konuşmayı Richard'a anlatmak için aklında tutmaya çalışıyordum. Üniversiteden bu yana ilk kez Richard'la kuş gözlemeye gitmiştim

Biyoloji diplomam vardı, olağandışı biyoloji. Bir zamanlar hayatımı, Jane Goodall'ın olağandışı biyoloji versiyonu gibi, bir arazi biyologu olarak geçireceğimi düşünüyordum. Kuş gözlemeyi seviyordum. Birazı, Richard yanımda olduğu içindi, birazı da yıllar önce severek yaptığım bir şey olduğundandı. Son zamanlarda hayatımda tabanca namlusu ve mezar kenarında beklemek dışında bir şey yok gibiydi. Boğazıma kadar kan ve ölüme batmıştım. Derken Richard gelmişti. Richard da boğazına kadar garip işlerin içine batmıştı ama o kendine bir hayat kurmayı başarmıştı.

Onun yanında uyanmaktan ve sabahları ilk iş uzanıp onun bedenine dokunmaktan, eve dönerken beni beklediğini bilmekten daha harika bir şey aklıma gelmiyordu. Onun Rodgers ve Hammerstein koleksiyonunu dinlemeyi, Gene Kelly müzikalleri izlerken onun yüzüne bakmayı seviyordum.

Neredeyse ağzımı açıp söyleyecektim, hadi evlenelim diyecektim ama yapmadım. Richard'ı seviyordum, bunu kendime itiraf edebiliyordum ama bu kadarı yeterli değildi. Peşimde bir kiralık katil vardı. Ağırbaşlı bir ortaokul öğretmenini böyle bir hayata nasıl sokardım? O da bir canavardı ama bunu kabul etmiyordu. Bölgenin kurtadam sürüsünün liderliği için savaşıyordu. Şimdiki sürü lideri Marcus'u yenmişti, hem de iki kere ama her iki seferde de onu öldürmeyi reddetmişti. Eğer öldürmezseniz lider olamıyordunuz. Richard değerlerine bağlıydı. Bu değerler, ancak biri sizi öldürmeye çalışmıyorken işe yarardı. Onunla evlenirsem,

onun normal bir hayat yaşama şansını elinden almış olacaktım. Ben bir şekilde ateş etmenin serbest olduğu bir yerde yaşıyordum. Richard daha iyisini hakediyordu.

Jean-Claude benimle aynı dünyada yaşıyordu. Onun yabancılara ya da herhangi birine iyi davranmak gibi hayalleri yoktu. Vampir, kiralık katil haberini duyunca şaşırmazdı. Sadece benim ne yapabileceğim konusunda plan yapardı. Bu onu sarsmazdı ya da çok fazla sarsmazdı. Bazı geceler Jean-Claude'la birbirimize daha çok yakıştığımızı düşündüğüm oluyordu.

Richard, Olive'e doğru döndü. Birazdan daireme varacaktık ve aramızdaki sessizlik artık ağırlaşmaya başlamıştı. Sessizlik beni genelde rahatsız etmezdi ama bu seferki etmişti. "Üzgünüm Richard. Gerçekten üzgünüm."

"Eğer beni sevdiğini bilmeseydim, bu daha kolay olurdu. Eğer o lanet vampir olmasaydı benimle evlenirdin," dedi.

"Bizi o lanet vampir tanıştırdı," dedim.

"Ve buna çok pişman, öyle olmadığını sanma," dedi Richard.

Ona baktım. "Bunu nereden biliyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Tek yapman gereken biz beraberken yüzüne bakmak. Jean-Claude'dan hoşlanmıyor olabilirim ve senin onunla olduğunu düşünmekten bile nefret edebilirim ama burada tek acı çeken ikimiz değiliz. Bu bir üçlü, başka türlü düşünme."

Koltuğuma gömüldüm, bir anda kendimi zavallı hissetmiştim. Neredeyse karanlıktan çıkıp gelecek katili hoş kar-

şılayacaktım. Öldürmeyi anlayabiliyordum. İlişkiler kafamı karıştırıyordu. İşin doğrusu, bu ilişki pek çoğundan daha kafa karıştırıcıydı.

Richard apartmanımın önündeki park yerine döndü. Arabayı park edip kontağı kapattı. Orada, sadece karşıdaki sokak lambalarının aydınlığında oturuyorduk.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum Richard." Pencereden dışarı baktım, binanın yan cephesine konsantre olmaya çalışıyordum. Konuşurken ona bakmaya cesaret edemeyecek kadar korkaktım. "Lanet olsun deyip gidersen seni suçlamam. Ben senin bana karşı böyle kararsız davranmanı kaldıramazdım ve seni başka bir kadınla paylaşmazdım." Sonunda ona baktım. İleriye bakıyordu, bana bakmıyordu.

Kalbim hızlandı. Eğer düşündüğüm kadar cesur olsaydım gitmesine izin verirdim. Ama onu seviyordum ve o kadar cesur değildim. Yapabildiğimin en iyisi onunla yatmamaktı. İlişkiyi bir sonraki safhaya taşımıyordum. Bu yeterince zordu. Benim kendimi kontrolüm bile sınırsız değildi. Eğer düğünü planlıyor olsaydık bekleyebilirdim ama şu an görünürde bir son yoktu. Bekaret, böyle sürekli test edilmeye karşı dayanıksızdı.

Emniyet kemerimi çözdüm, kapıyı açtım. Ben daha dışarı çıkamadan Richard omzuma dokundu. "Beni yukarı davet etmeyecek misin?"

Nefesimi verdim, tuttuğumu farketmemiştim ve ona döndüm. "Davet edilmek istiyor musun?"

Başıyla onayladı.

"Benimle neden takıldığını bilmiyorum," dedim.

Gülümsedi. Bana doğru eğildi, dudaklarını hafifçe sürttü. "Bazen ben de bilemiyorum."

Dışarı çıktık. Richard elini bana uzattı ve ben de tuttum.

Peşimizden parka bir araba girdi, benim cipin yanına park etti. Gelen, komşum Bayan Pringle'dı, arabasının bagajına kocaman bir televizyon kutusu bağlanmıştı.

Kaldırıma yürüyüp onun da çıkmasını bekledik. Uzun boylu bir kadındı, ihtiyarlıktan inanılmaz derecede zayıflamıştı. Kar beyazı saçlarını başının üzerinde topuz yapmıştı. Rus finosu Sütlaç arabadan atladı ve durup bize havladı. Kedi ayakları olan, altın rengi bir pudra pamuğuna benziyordu. Kısa bacakları üzerinde sekiyordu. Richard'ın bacağını kokladı ve hafif bir şekilde hırlayarak yukarıya baktı.

Bayan Pringle tasmasını çekti. "Sütlaç, terbiyeli ol."

Köpek sustu ama sanırım bunun sebebi, Bayan Pringle'ın azarlarından çok Richard'ın sabit bakışlarıydı. Bayan Pringle bize gülümsedi. Gözlerinde, Catherine'deki ışıltının aynısından vardı. Richard'dan hoşlanıyordu ve bunu gizlemeye çalışmıyordu.

"Vay, şimdi bu harika değil mi? Bu kocaman televizyonu benim için yukarı taşıyacak, güçlü genç kollara ihtiyacım vardı."

Richard ona gülümsedi. "Yardımcı olmak çok hoşuma gider." Arabanın arkasına geçti ve ipleri çözmeye başladı.

"Siz alışveriş yaparken, Sütlaç'ı ne yaptınız?" diye sordum.

"Onu kucağımda taşıdım. O mağazada daha önce çok para harcamıştım. Geldiğimi görünce tezgahtarların ağızlarının suyu aktı, o yüzden bana katlandılar."

Kendimi tutamayıp gülümsedim. İpler koparken sert bir ses çıktı. "Richard'a yardım edeyim." Arabanın arkasına yürüdüm. İp neredeyse iki santim kalınlığındaydı ve kopup kaldırıma düşmüştü. Kaşlarımı kaldırıp Richard'a doğru fısıldadım: "Vay, vay, büyükanne, ellerin neden bu kadar güçlü."

"Televizyonu tek başıma da taşıyabilirim ama şüphe çekebilir."

Yetmiş iki ekran bir televizyondu. "Bunu gerçekten yukarıya tek başına götürebilir misin?"

"Kolayca," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Ama yapmayacaksın çünkü sen ağırbaşlı bir ortaokul öğretmenisin, bir alfa kurtadam değilsin."

"İşte bu yüzden sen de bana yardım edeceksin."

"İpi çözmekte zorlandınız mı?" diye sordu bayan Pringle. Sütlaç peşinde bize doğru geliyordu.

"Hayır," dedim ve Richard'a baktım. "İpi çözdük." Eğer insanlar Richard'ın likantrop olduğunu öğrenirse işini kaybederdi. Ayrım yapmak yasadışıydı ama her zaman yapılıyordu. Richard çocukları eğitiyordu. Bir canavar damgası yiyecekti ve çoğu insan çocuklarını canavarların gözetimine bırakmak istemezdi.

Bayan Pringle ve Sütlaç önden gitti. Ben geri geri gidiyordum, bir şekilde kutuyu dengeliyordum ama bütün ağırlık

Richard'daydı. Televizyonu merdivenlerden, içi boş bir kutu gibi çıkarıyor ama ilerlerken benim diğer basamağı çıkmam için durup bekliyordu. Bana doğru yüzünü buruşturup sıkılmış gibi sessizce bir melodi mırıldanmaya başladı. Likantroplar sıradan bir insandan çok daha güçlüydü. Bunu biliyordum. Yine de hatırlamak biraz rahatsız ediciydi.

Hole vardığımızda, ağırlığın birazını benim taşımama izin verdi. Ağırdı ama idare ettim ve birlikte Bayan Pringle'ın dairesine doğru ilerledik.

"Ben kapıyı açayım," dedi Bayan Pringle.

Kapıdaydık, içeri girmeye hazırlanıyorduk. Sütlaç peşinde tasmasıyla aramızdan, kutunun altından fırladı. Bayan Pringle televizyonun arkasında hapis kalmıştı. "Sütlaç buraya gel."

Richard kutuyu kaldırdı, bütün ağırlığı aldı. "Onu yakala. Ben içeri girerim."

Onun kutuyu taşımakta zorlanıyormuş gibi yapmasına izin verip köpeğin peşinden gittim. Holün sonuna kadar onu kovalamayı bekliyordum ama o benim kapımı kokluyor ve inliyordu. Diz çöküp tasmasını aldım, onu kendime doğru çektim.

Bayan Pringle kapısında gülümsüyordu. "Görünüşe göre yakalanmışsın küçük yaramaz."

Ona tasmayı verdim. "Dairemden bir şey almam gerekiyor. Eminim Richard televizyonu yerleştirmenize yardımcı olur."

"Çok teşekkür ederim" diye içeriden seslendi Richard.

Bayan Pringle güldü. "Buzlu çay ister misiniz? Tabii yapacak daha iyi işleriniz yoksa." Mavi gözlerinde utançtan kıpkırmızı kesilmeme neden olan manalı bir bakış vardı. Yemin ederim ki bana göz kırptı. O ve Richard'ın tarafındaki kapı güvenle kapanınca kendi daireme doğru ilerledim. Holde üç kapı geçtim. Browning'i çıkarmış, emniyeti açmıştım. Sırtımı kapıma verdim. Belki paranoyakça davranıyordum, belki de Sütlaç dairemde birilerinin kokusunu almamıştı. Ama daha önce hiç kapımda inlememişti. Ve Edward'ın telefonu beni tedirgin etmişti. Ölü olmaktansa tedirgin olmak daha iyiydi.

Kapının önünde diz çöktüm ve derin bir nefes alıp yavaşça verdim. Ceketimin cebinden anahtarlarımı sol elimle çıkardım. Rahat ateş edebileceğim en alçak mesafeye kadar eğildim. Eğer içeride bir kötü adam varsa, büyük ihtimalle göğüs hizasında ateş edecekti. Dizlerimin üzerinde, göğüs hizasının altındaydım. Anahtarı kilide soktum. Hiçbir şey olmadı. Dairemde, benim böyle emekleyerek ne haltettiğimi düşünecek olan balıklarım dışında bir şey yoktu sanırım. Kapının kolunu çevirdim ve kapıyı içeri doğru ittim. Kapıda bir delik açıldı ve başımın üzerinde bir top ateşi gürledi. Bir an hiç ses olmadı. Merminin gücüyle kapı kapandı ama kapıdaki delikten, omzunda çifteyle duran adamı gördüm. Delikten bir kere ateş ettim. Kapı açıldı, çifte fişeğinin darbesinden dolayı hala sallanıyordu. Kendimi yana attım, silah hala açık kapıya dönüktü.

Çifte yeniden ateşlendi, hole tahta parçaları saçıldı. İki kere daha ateş ettim ve adamı göğsünden iki kere vurdum.

Sendeledi, kan paltosuna yayıldı ve sırtüstü yere yığıldı. Çifte ayaklarının dibine, halıya düştü.

Dizlerimin üzerinde doğruldum, sırtımı Amerikan mutfağımın yanındaki duvara dayadım. Tek duyabildiğim kulaklarımdaki uğultuydu. Sonra kafamın içinde, akan kanın sesini duyar gibi oldum.

Richard bir anda kapının önünde bir hedef gibi belirdi. "Yere yat. Yalnız olmayabilir!" Ne kadar çok bağırdığımın farkında değildim. Kulaklarım hala çınlıyordu.

Richard yanıma çömeldi. Sanırım adımı söyledi ama bunun için zamanım yoktu. Doğruldum, sırtım duvara dayalıydı, silahımı iki elimle tutuyordum. O da ayağa kalmaya çalıştı. "Yerde kal," dedim. O da kaldı. Bir puan kazanmıştı.

Dairemin ön tarafında hiç kimseyi göremiyordum. Eğer yatak odamda saklanan birisi yoksa, katil yalnızdı. Ona doğru yavaşça yaklaştım, silahım hala elimdeydi. Eğer hareket ederse onu yeniden vuracaktım ama hareket etmedi. Çifte ayaklarının dibindeydi. Daha önce ayaklarıyla silah kullanan birini görmemiştim, o yüzden olduğu yerde bıraktım.

Sırtüstü yatıyordu, bir kolu kafasının üzerinde, diğeri yanındaydı. Yüzünde ölümün izi vardı, gözleri açıktı ve boş bakıyordu. Nabzına bakmama gerek yoktu, yine de baktım. Hiçbir şey yoktu. Göğsünde üç delik vardı. Onu ilk seferde de vurmuştum ama ilki ölümcül bir yara değildi. Bu neredeyse hayatıma mal oluyordu.

Richard arkamdan geldi. "Dairende başka kimse yok Anita."

Onunla tartışmadım. *Kokularını almadın mı ya da onları duymadın mı?* diye sormadım. Umurumda bile değildi. Emin olmak için yatak odasıyla banyoyu kontrol ettim ve geri geldiğimde Richard'ı ölü adama bakarken buldum.

"Kim bu?" diye sordu Richard.

Yeniden duyabildiğimi farkettim. Ne güzel. Hala kulaklarımda hafif bir çınlama vardı ama geçerdi. "Bilmiyorum."

Richard bana baktı. "O acaba... Kiralık katil miydi?"

"Sanırım öyle." Kapıda, içinden geçilebilecek kadar büyük bir delik vardı. Hala açıktı. Bayan Pringle'ın kapısı kapalıydı ama kirişin köşesi, sanki biri ısırmış gibi parçalanmıştı. Eğer orada duruyor olsaydım, büyük ihtimalle ölürdüm.

Uzaktan gelen polis sirenlerini duydum. Polisi çağırdıkları için komşuları suçlayamazdım. "Polisler buraya gelmeden önce bir-iki telefon görüşmesi yapmam gerek."

"Sonra ne olacak?" diye sordu.

Ona baktım. Rengi solmuştu, gözünün akı normalden biraz fazla görünüyordu. "Sonra iyi polis memurlarıyla karakola gideceğiz ve sorularına cevap vereceğiz."

"Bu bir nefsi müdafaaydı."

"Evet ama yine de halımda ölü bir adam var." Yatak odasına gidip telefonu aradım. Nerede olduğunu hatırlamakta güçlük çekmiştim, sanki biri onu komodinimin üzerinden almıştı. Şaşkınlık her zaman eğlenceliydi.

Richard kapıdan eğildi. "Kimi arayacaksın?"

"Dolph'u ve belki Catherine'i."

"Dost bir polis memuru, bunu anlarım, peki neden Catherine?"

"O bir avukat."

"Ah," dedi. Yan gözle, kanı hala beyaz halıma akmaya devam eden ölü adama baktı. "Seninle çıkmak hiç sıkıcı olmuyor, bunu söylemem gerek."

"Ama aynı zamanda tehlikeli oluyor. Bunu unutma," dedim. Dolph'un numarasını ezberden çevirdim.

"Tehlikeli olduğunu asla unutmuyorum Anita," dedi Richard. Bana baktığında gözleri amber rengiydi. Kurt gözleri. İçindeki hayvan, o gözlerin arkasından bakıyordu. Büyük ihtimalle kan kokusu yüzündendi. O yabancı gözlere baktım ve odadaki tek tehlikeli şeyin ben olmadığını farkettim. Silahı olan bendim tabii. Ölü adam bunu onaylayabilirdi. Boğazımın arkasında bir kahkaha düğümlendi. Onu yutmaya çalıştım ama beceremedim. Dolph telefona cevap verdiğinde kıkırdıyordum. Sanırım gülmek, ağlamaktan daha iyiydi. Gerçi Dolph'un böyle düşüneceğinden pek emin değildim.

4

Sorgu odasındaki küçük, üzeri çiziklerle dolu masanın yanında, arkası düz sandalyede oturuyordum. Ah, özür dilerim, görüşme odasındaki. Artık böyle diyorlardı. Adına ne derseniz deyin, dezenfektanların kokusunun altından ter ve sigara kokusunu hala alabiliyordunuz. Üçüncü kahvemi içiyordum ve ellerim hala soğuktu.

Dedektif Çavuş Rudolph Storr karşı duvara yaslanmıştı. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu; heybetli görünmemeye, dikkat çekmemeye çalışıyordu ama boyunuz iki onsa ve profesyonel güreşçi gibi yapılıysanız bu pek kolay değildi. Görüşme sırasında tek kelime etmemişti. (Buraya sadece gözlem yapmak için gelmişti.)

Catherine yanımda oturuyordu. Yeşil elbisesi üzerine siyah blazer bir ceket geçirmiş ve çantasını da getirmişti. Avukat ifadesini takınmıştı.

Karşımızdaysa Dedektif Branswell oturuyordu. Otuzlu yaşlarının ortalarında, siyah saçlı, esmer tenli bir adamdı.

Gözleri de saçları kadar siyahtı. Adı İngiliz'di ama sanki zeytin yüklü bir gemiden yeni inmiş bir Akdenizliye benziyordu. Aksanı saf Missouri aksanıydı.

"Şimdi, Bayan Blake, üzerinden bir daha geçelim. Lütfen." Kalemini not defteri üzerinde hazır tuttu, sanki her şeyi baştan yazacaktı.

"Komşumuzun yeni televizyonunu taşımasına yardım ediyorduk."

"Bayan Edith Pringle, evet, bunların hepsini teyit etti. Ama siz neden kendi dairenize gittiniz?"

"Televizyon için gerekirse diye tornavida almaya gitmiştim."

"Çok iş aletiniz var mı Bayan Blake?" Not defterine bir şey yazdı. Her iddiasına varım, manasız şeyler karalıyordu.

"Hayır Dedektif. Ama bir tornavidam var."

"Bayan Pringle sizden bir tornavida istedi mi?"

"Hayır. Ama yeni bir müzik seti aldığında onu kullanmıştı." Bu doğruydu. Yalanları olabildiğince minimumda tutmaya çalışıyordum.

"Yani ihtiyacı olabileceğini düşündünüz."

"Evet."

"Sonra ne oldu?" Sanki daha önce hiç sormamış gibi söylemişti. Siyah gözleri yoğun ve boştu, aynı anda hem anlaşılmaz hem de ısrarcıydı. Tam olarak inanmadığı bölüme geliyorduk.

"Kapımın kilidini açarken anahtarlarımı düşürdüm. Almak için eğildiğimde, ilk çifte ateşi başımın üzerinde gümbürdedi. Ben de karşılık verdim."

"Nasıl? Kapı kapalıydı."

"Çiftenin açtığı delikten ateş ettim."

"Kapınızdaki delikten bir adama ateş ettiniz ve onu vurdunuz."

"Büyük bir delikti Dedektif Branswell ve onun vurulduğundan emin değildim."

"Neden ikinci çifte ateşinde vurulmadınız Bayan Blake? Kapıdan geriye pek bir şey kalmamış. Neredeydiniz Bayan Blake?"

"Size söylemiştim, darbe kapıyı içeriye doğru açtı. Yere yan yattım. İkinci ateş üzerimden geçti."

"Ve siz de adamı iki kere göğsünden vurdunuz," dedi Dedektif Branswell.

"Evet."

Bana uzun bir süre baktı, yüzümü inceliyordu. Gözlerine hiç tereddüt etmeden baktım. Zor değildi. Uyuşmuştum. Kendimi bomboş ve çok uzaklarda gibi hissediyordum. Yakınımda patlamış iki el çifte ateşi yüzünden hala kulaklarım çınlıyordu. Çınlama geçecekti. Genelde böyle olurdu.

"Öldürdüğünüz adamı tanıyor muydunuz?"

Catherine koluma dokundu. "Dedektif Branswell, müvekkilim size yeterince yardımcı oldu. Defalarca merhumu tanımadığını söyledi."

Branswell not defterini karıştırdı. "Haklısınız, avukat hanım. Bayan Blake çok yardımcı oldu. Ölen adam James Dugan, Çifteli Jimmy. Dosyasının kalınlığı sizin boyunuzu bile aşar Bayan Blake. Yerel bir tetikçi. İşin ucuz ve hızlı olma-

sını istediğinizde, ne kadar pis olacağına aldırmayacağınızda arayacağınız türden biri." Konuşurken bana bakıyordu, gözlerimi inceliyordu.

Ona gözlerimi kırptım.

"Sizi öldürmek isteyecek birileri var mı Bayan Blake?"

"Şu an aklıma gelmiyor," dedim.

Not defterini kapatıp ayağa kalktı. "Bunun bir nefsi müdafaa olduğunu rapor edeceğim. Mahkemeye çıkacağınızı bile zannetmiyorum."

"Silahımı ne zaman geri alabilirim?" diye sordum.

Branswell bana baktı. "Balistiğin işi bitince Bayan Blake. Ve geri alabildiğinize bile sevinmelisiniz." Başını iki yana salladı. "Evinizdeki son çağrıya giden polislerin anlattıklarını dinledim. İki katil zombi varmış." Başını yeniden iki yana salladı. "Bunu yanlış anlamayın Bayan Blake ama başka bir yere taşınmayı düşündünüz mü?"

"Büyük ihtimalle ev sahibim de aynı şeyi tavsiye edecektir," dedim.

"Bahse girerim öyle yapacaktır. Avukat hanım, Çavuş Storr," dedi Branswell.

"Burada olmama izin verdiğin için teşekkür ederim Branswell," dedi Dolph.

"Senin adamlarından biri olduğunu söyledin. Ayrıca, Gross ve Brandy'yi de tanıyorum. Zombilerle ilk onlar karşılaşmış. Onun hakkında iyi şeyler söylediler. Konuştuğum neredeyse yarım düzine polis, Bayan Blake'in kıçlarını kurtardığını ya da onlarla hiç gözünü kırpmadan omuz omuza

ateş ettiğini anlattı. Bu size ayrıcalık kazandırıyor Bayan Blake ama bu ayrıcalık sonsuz değil. Arkanı kolla ve masumları vurmamaya çalış." Bunu söyledikten sonra Dedektif odadan çıktı.

Dolph bana baktı. "Seni eve bırakayım."

"Richard beni eve götürmek için bekliyor," dedim.

"Neler oluyor Anita?"

"Branswell'e bildiğim her şeyi anlattım."

Catherine ayağa kalktı. "Anita bu gece cevap vermesi gereken tüm sorulara cevap verdi."

"O bir dost," dedim.

"Aynı zamanda bir polis," dedi Catherine. Gülümsedi. "Bu doğru, değil mi Çavuş Storr?"

Dolph ona bir süre baktı. "Bu kesinlikle doğru Bayan Maison-Gilette." Doğruldu, bana baktı. "Sonra konuşuruz Anita."

"Biliyorum," dedim.

"Hadi. Fikrini değiştirmeden buradan gidelim," dedi Catherine.

"Bana inanmıyor musun?" diye sordum.

"Ben senin avukatınım. Elbette sana inanıyorum."

Ona baktım, o da bana baktı. Ayağa kalktım. Çıktık. Dolph'un bana inanıp inanmadığını merak ediyordum. Herhalde inanmıyordu.

5

Richard'la park yerindeki arabasına doğru yürüyorduk. Tek laf etmedi, Catherine'le el sıkışıp arabaya doğru yürüdü. Arabanın şoför tarafına geçti. Ben de yolcu tarafına geçtim. Richard motoru çalıştırdı ve park yerinden geri geri çıktı.

"Bir şeye kızmışsın," dedim.

Yavaşça caddeye çıktı. Sinirliyken çok dikkatli araba kullanırdı. "Neye kızmış olabilirim acaba?" İğnelemesi bıçakla kesilecek kadar yoğundu.

"Dairemde bir katil olduğunu bildiğimi mi düşünüyorsun?"

Bana öfke dolu bir bakış attı. "Biliyordun ve beni içeriye, o lanet televizyonu kurmaya gönderdin. Beni tehlikeden uzaklaştırdın."

"Emin değildim Richard."

"Bahse girerim, adam ateş etmeden önce sen silahını çekmişsindir."

Omuz silktim.

"Lanet olsun Anita, öldürülebilirdin."

"Ama öldürülmedim."

"Her şeye cevabın bu. Eğer hayattaysan önemli değil."

"Diğer alternatiften daha iyi," dedim.

"Şaka yapma," dedi Richard.

"Bak Richard, o adamı avlamaya ben gitmedim. O bana geldi."

"Neden bana söylemedin?"

"Sen ne yapardın? Kapıdan önce sen mi girerdin? Göğsüne fişekleri yerdin ve hayatta kalırdın. Bunu nasıl açıklayacaktın? Bir likantrop olduğun ortaya çıkacaktı. Hiçbir şey olmasa, işini kaybedecektin."

"Polisi arayabilirdik."

"Ve onlara ne söyleyecektik? Kapıdan önce siz girin mi diyecektik? Sütlaç'ın kapıyı kokladığından mı bahsedecektik? Eğer gelselerdi, onlar vurulurdu. O herif çok tedirgindi. Düşünsene, kapıya ateş etti. Kime ateş ettiğini bile bilmiyordu."

Olive'e saptı, başını iki yana salladı. "Bana söylemen gerekirdi."

"Bu neyi değiştirirdi Richard? Muhtemelen kahramanlık yapmaya çalışırdın ve hayatta kalsan bile kariyerini kaybederdin."

"Lanet olsun, lanet olsun." Direksiyona ardı ardına vurdu. Bana baktığında gözleri amber rengi olmuş, yabancılaşmıştı. "Beni korumana gerek yok Anita."

"Senin de beni," dedim.

Sessizlik arabayı su gibi doldurdu. Kötü adam dışında ölen olmamıştı. Ben doğru şeyi yapmıştım ama bunu açıklamak kolay değildi.

"Bütün bunlar hayatını tehlikeye attığın için değil," dedi, "bunu yapmadan önce benden kurtulduğun için. Bana bir şans bile vermedin. Senin mesleğine hiç karışmadım."

"Bunu işimin bir parçası olarak kabul eder miydin?"

"Senin iş tanımına, benimkinden daha yakın," dedi.

Bunu bir süre düşündüm. "Haklısın. Hala çıkıyor olmamızın sebeplerinden biri de bana maçoluk taslamaman. Özür dilerim. Seni uyarmam gerekirdi."

Hala soluk ve kurt gibi bakan gözleri bana döndü. "Biraz önce bir tartışma mı kazandım?"

Gülümsedim. "Hatalı olduğumu kabul ettim. Bu aynı şey mi?"

"Kesinlikle aynı şey."

"O zaman kendine bir puan ver."

Bana sırıttı. "Neden sana kızamıyorum Anita?"

"Sen çok affedici bir insansın Richard. Birimizin öyle olması gerek."

Bu gece üçüncü defa apartmanımın önündeki park yerine girdi. "Bu gece dairende kalamazsın. Kapın paramparça oldu."

"Biliyorum." Eğer dairem boyandığı için dışarıda kalmam gerekseydi, evinde kalabileceğim arkadaşlarım vardı ya da bir otelde kalabilirdim. Ama kötü adamlar kime ateş ettiklerine aldırmıyor gibiydi. Hiç kimseyi tehlikeye atamazdım. Otelde yan odada kalan yabancıları bile.

"Bana gel," dedi Richard. Merdivenlere en yakın yere park etti.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Richard."

"Çifte beni öldürmezdi. İyileşirdim çünkü gümüş değildi. Bunu söyleyebilecek kaç arkadaşın var?"

"Çok değil," dedim sessizce.

"Evimin geniş bir bahçesi var. Masumları da tehlikeye atmış olmayız."

"Bir bahçen olduğunu biliyorum Richard. Orada yeterince pazar günü geçirdim."

"O zaman haklı olduğumu biliyorsun." Bana doğru eğildi ve gözleri normal kahverengiliğine geri döndü. "Bir konuk odam var Anita. Bundan fazlasının olması gerekmiyor."

Ona birkaç santim öteden bakıyordum. Vücudunu, dokunamayacağım bir güç gibi hissediyordum. Bu olağandışı kurt güçleri değildi. Basit bir şekilde, saf fiziksel arzuydu. Richard'ın evine gitmeyi kabul etmek tehlikeliydi. Belki hayatım için değildi ama diğer şeyler için öyleydi.

Eğer bu gece Çifteli Jimmy'nin yanında bir arkadaşı olsaydı, şu anda ölü olacaktım. Onu öldürmekle meşgulken diğer katil beni uçurabilirdi. Edward hayır demiş olmalıydı ve Edward'ın ayarında bir katil bulmaları vakit alacaktı. O yüzden, beklemektense ucuz, yerel birilerini kiralayıp ucuza buldukları adamın onları birkaç yüz bin dolardan kurtarmasını ümit etmişlerdi. Ya da anlayamadığım bir sebepten, benim çok çabuk bir şekilde ölmemi istiyorlardı. Her iki şekilde de benim ölmemi çok fazla istiyorlardı. Genelde, birileri ölmenizi bu kadar çok istiyorsa başarılı olurdu. Bu gece olmazsa yarın. Eğer Edward kimin başıma

ödül koyduğunu öğrenemezse, katiller gelmeye devam edecekti.

Richard'ın yüzüne baktım, neredeyse öpüşecek kadar yakındık. Onu bir daha asla görememeyi düşündüm. Bir daha asla ona dokunamamayı. Onunla birlikteyken havayı kaplayan, devamlı büyüyen açlığı hiç gideremeyeceğimi. Yüzüne dokundum, parmaklarımı hafifçe yanağının üzerinde gezdirdim. "Tamam."

"Çok ciddi görünüyorsun. Ne düşünüyorsun Anita?"

Uzandım ve onu öptüm. "Kan, ölüm ve seks. Başka ne olabilir?"

Arabadan çıktık. Otomatik balık besleme aletini bir hafta yetecek kadar yemle doldurdum. Bir hafta içinde, eğer katil hala peşimde olursa ve ben hala hayatta olursam geri dönmem gerekecekti. Kötü adamın tek yapması gereken akvaryumumun başında nöbet beklemekti. Eğer yeterince sabırlı olursa beni haklayabilirdi. Her nedense öyle olmayacağını düşünüyordum.

Birkaç eşya topladım. Oyuncak penguenim Sigmund, sahip olduğum bütün silahlar, yarın Jean-Claude'la çıktığımda giyeceğim elbise de dahil birkaç parça kıyafet. Evet, büyük ihtimalle dışarı çıkmayacaktık ama herhangi bir şey için daireme geri dönmek istemiyordum. Ronnie'nin telesekreterine mesaj bıraktım. Genelde pazar sabahları beraber koşardık ve Ronnie'nin ateş hattında kalmasını istemiyordum. O bir özel dedektifti ama silahlara pek meraklı değildi. Benim gibi değildi. Hayata, kendi hayatını riske atabilecek bir şekilde saygı duyuyordu.

Richard üzerimi değiştirmemi bekledi. Siyah kot, koyu mavi polo gömlek, mavi çizgili beyaz koşu çorapları, siyah Nike'larla kendimi tamam hissettim. Browning'in omuz askısını çantama koydum. Browning benim ana silahımdı ve onu özlüyordum. Normal şartlarda da onu özlerdim ama şimdi elim silahı tutmak için kaşınıyordu.

Sanırım yedek silahlar böyle durumlar içindi. 9 mm'lik Firestar iyi bir silahtı ve elime iyi oturuyordu. Ellerim 9 mm'lik silahların çoğu için çok küçüktü. Browning rahat tutabildiklerimin üst limitiydi. Firestar'ı, pantolon kılıfının içine yerleştirip önden çapraz çekebileceğim bir şekilde astım. Yani silah görünebilecek bir yerdeydi. Bugün bunun umrumda olduğundan emin değildim.

Bilek kılıflarımı taktım ve içine bıçaklarımı yerleştirdim. Bıçaklar, çeliğin içinde mümkün olan en yüksek gümüş karışımıyla kendim için özel yaptırdığım dörtlü setin parçalarıydı. İki tanesinin yerine yenilerini yaptırmam gerekmişti, eskileri canavarlara kaptırmıştım. Özel kutusunda duran iki yeni bıçağımı çantama yerleştirdim. Gayet dengeliydiler ve başparmağınızı hafifçe sürtseniz bile derinizi kesecek kadar keskindiler.

Kaybettiğim bıçakların yenilerini yaptırırken yeni bir tane daha sipariş etmiştim. Bu neredeyse otuz beş santim uzunluğundaydı, bir bıçaktan çok kılıç gibiydi. Tam omurgamın hizasında taşıyabileceğim özel deri bir kılıfı vardı, kabzası saçlarımın altında kalıyordu. Daha önce hiç kullanmamıştım ama katalogta görünce dayanamayıp sipariş etmiştim.

Ayrıca bir Derringer'ım, bir kesik çiftem, biri on iki kalibrelik iki tam boy pompalı tüfeğim ve bir mini-Uzi'm vardı. Derringer, Uzi ve kesik çifte, Edward'ın hediyeleriydi. Noel ya da doğum günü hediyeleri değildi. Hayır, ne zaman beraber vampir avlamaya gitsek bana yeni bir oyuncak verirdi. Çifteyi ben istemiştim.

Tam boy çifteler valize ya da spor çantama sığmıyordu. Onları ayrı askılı özel çantalarında taşıyordum. Spor çantalarında vampir avlama takımım ve zombi diriltme teçhizatım vardı. İki çantaya da bu sefer yedek cephane koymuştum. Lanet olsun, valize bile yedek mermi koydum. Fazlası zarar getirmezdi.

Aynada kendime baktım. Gömleğin koyu mavi rengiyle silah çok belirginleşmişti. Sonunda siyah ceketimle örttüm. Erkek arkadaş ceketi dedikleri türden bir şeydi, omuzları ve bedeni biraz büyüktü. Kollarını ipeksi astarı görünecek kadar kıvırmıştım. Bu ceketi seviyordum. Alttan tek düğmesini kapatınca Firestar'ı örtmüştü ama tamamen gizlememişti. Hareket edersem görünürdü belki ama en azından beni görür görmez insanlar koşarak kaçmazdı.

Browning olmadan kendimi çıplak hissediyordum. Çantamda bir mini-Uzi taşırken bu biraz komikti. Ama hey, ben Browning'le uyuyordum.

Richard iki çifte hakkında hiçbir şey söylemedi. Belki diğer silahları görse söylenebilirdi ama sessizce valizlerimden birini aldı, spor çantalardan birini omzuna astı, çifte çantalarından birini yine aynı omzuna astı ve benim de kendi payıma düşenleri almama izin verdi.

"İki valizi de sen taşıyabilir misin?" diye sordum.

"Evet ama sormana şaşırdım. En son senin bir şey taşımana yardımcı olmaya kalktığımda, neredeyse kafamı kesip bir sepetin içinde geri verecektin."

"Tek elimin silah için boş kalmasını istiyorum."

"Ah, elbette," dedi. Başka hiçbir şey söylemeden diğer valizi de aldı. Gerçekten olgun bir adamdı.

Biz tam çıkarken Bayan Pringle'ın kapısı açıldı. Kucağında Sütlaç vardı. Sütlaç, Richard'a hırladı, Bayan Pringle onu susturdu. "Geldiğinizi duydum. İyi misin Anita?"

Kapısının yanındaki deliğe baktım. "Ben iyiyim. Siz nasılsınız?"

Sütlaç'a sarıldı, küçük tüylü bedenini yüzüne yaklaştırdı. "İyi olacağım. Dava açılacak mı?"

"Görünüşe göre açılmayacak."

"İyi." Valizlere baktı. Biri kıyafetler, diğeri silahlar içindi. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Sanırım burada kalmak için biraz fazla tehlikeliyim."

Sanki aklımı okumaya çalışıyormuş gibi yüzüme baktı. "Bu iş ne kadar kötü?"

"Yeterince kötü," dedim.

Nazikçe saçlarıma dokundu. "Çok dikkatli ol."

Gülümsedim. "Her zaman. Siz de kendinize dikkat edin."

"Sütlaç'la birbirimize göz kulak oluruz."

Sütlaç'ın başını okşayıp tilkininkilere benzeyen küçük kulaklarını ovdum. "Bu tüy yumağına bir kutu köpek bisküvisi borçluyum." Minik pembe diliyle elimi yaladı.

"Fırsat bulduğunda yeni numaranı bana verirsin," dedi Bayan Pringle.

"İlk fırsatta geri geleceğim."

Gülümsedi ama açık renk gözleri hala endişeliydi.

Gittik çünkü gitmemiz gerekiyordu. Hayalgücüm daima akıl sağlığımı bozacak kadar fazla çalışıyordu. Gözümün önünde, Bayan Pringle'ın kanlar içinde yatan görüntüsü belirdi. O kibar, yaşlı yüzü parçalanmıştı. Eğer kapıyı yanlış bir zamanda açmış olsaydı, bu bir hayal olmayacaktı. Çok yakındı. Lanet olsun, çok yakındı.

6

Richard'ın evi yarı tuğla bir çiftlik eviydi. Çocuklar ve mutfakta kurabiye pişiren bir anneye uygun bir eve benziyordu. Yoldan çok uzak değildi ama iki tarafında da iki geniş bahçe, arka tarafında yarım hektarlık bir ağaçlık vardı. İki yana ve arkasına baktığınızda bir tane bile komşu göremezdiniz, sadece kışın ağaçlar yapraklarını dökünce vadinin karşı tarafındaki evleri görebiliyordunuz. Ön pencereden, fazla büyümüş çalıların arkasında bir evin köşesini görünüyordu. Ben gelip gittiğim zamanlarda orada yaşayan hiç kimseyi görememiştim. Biraz izole bir yerdi. Bu, Richard'ın hoşuna gidiyordu ve hoşuma gitse de gitmese de şu anda benim ihtiyacım olan da buydu.

Burası pusuya düşürülmek için ideal görünüyordu ama komşular serseri mermilere hedef olurdu. Kötü adamların çoğu etraftaki masumları öldürmemeye dikkat ederdi. Bu ahlaki bir tercih değildi sadece işleri için kötüydü. Eğer çok fazla sivil öldürürseniz, polisler işi çok sıkı tutardı.

Richard garaj kapısını açan düğmeye bastı ve Mustang'i garaja soktu. Dört çekeri zaten içerideydi. Onu ciple takip etmiştim. Caddede, onun dört çekerini çıkarmasını bekledim, böylece ben cipimi içeriye park edebilecektim. Cipi evin önüne park etmek, kötü adamların işini kolaylaştırırdı. O çıktı, ben garaja girdim. Richard 4x4'ü yola, garajın önüne park etti ve garaja doğru yürüdü. Ben valizleri indirirken içerideki kapıyı açtı.

Kapı mutfağa açılıyordu. Duvarlara Hogarth'tan* köpek çizimleri ve başka modern av sahneleri asılmıştı. Mat beyaz rafa *Warner Brothers* baharat seti dizilmişti; *Bugs*'tan *Tweety*'ye kadar hepsi oradaydı. Tezgahlar da mat beyazdı. Dolaplar meşeden açık bal rengiydi. Richard'ın bir bulaşık makinesi olmasına rağmen lavabonun yanında duran havlunun üzerinde bulaşıklar kurumaya bırakılmıştı. Bir bardak, bir kase, bir kaşık; bu sabah işe gitmeden önce kahvaltı bulaşıklarını yıkamıştı. Ben olsam içlerine su koyup lavaboda bırakırdım. Gerçi ben kahvaltı da etmezdim.

Richard, elinde bir valizle oturma odasına doğru yürüdü. Ben de, içinde silahların olduğu valizle peşinden gittim. İki spor çanta da omzumdaydı.

Oturma odasındaki halının rengi orman yeşili, duvarlarıysa açık sarıydı. Karşı duvarda çizgi film karakterlerinin resimleri asılıydı. Yakındaki duvarı, Richard'ın kendi yaptığı dolap kaplıyordu. Raflardan birinde büyük bir televizyon,

* Hograth: Yaşadığı dönemin gösterişini hicveden baskı resimler yapan İngiliz sanatçı, 1697-1764.

bir başka raftaysa benim evdekinin sesini arı vızıltısı gibi bırakan minyatür bir müzik seti duruyordu. Dolabın ayrıca geniş video ve CD koleksiyonuyla kitaplarının bir kısmının içinde olduğu kapaklı rafları da vardı. Kitaplarının geri kalanı bodrumda, bütün duvarlara yayılmış raflardaydı. Rafları yetmediği için hala kutuların içinde bekleyen kitapları vardı.

Büyük, rahat kanepenin önüne masif ahşap bir sehpa konmuştu. Kanepenin döşemesi kahverengi ve yeşildi, üzerine büyükannesinin ördüğü sarı bir örtü serilmişti. Karşı duvara antika bir dolap dayanmıştı. Odanın tüm eşyası bu kadardı.

Richard valizi, içinde bir ikiz yatak, bir komodin ve lamba olan küçük yatak odasına bıraktı. Duvarlar, perdeler ve yatak örtüleri beyazdı. Richard henüz bu odaya ne yapacağına karar vermemişti.

Spor çantalarını yatağın üzerine koydum, valizi yere bıraktım ve etrafa şöyle bir göz attım. Bütün hayatım halının üzerindeki küçük çantaların içindeydi. Sanki daha fazlası olması gerekirmiş gibi hissediyordum.

Richard gelip bana arkamdan sarıldı, kolları omuzlarımı sarmıştı. "Sanırım tam bu noktada, neyin var diye sormam gerekiyor ama cevabı zaten biliyorum. Kötü adamların evini ele geçirmesine üzüldüm."

Doğru bilmişti. Kötü adamların sizinle birlikte evinize gelmemesi gerekiyordu. Bunu engelleyen bir kural olmalıydı. Olmadığını biliyordum. Bu daha önce de başıma gelmişti ama tam olarak aynı şey değildi. Geri dönemeyeceğimi

bildiğim bir şekilde olmamıştı. Bu işi sağ salim atlatsam bile, bundan böyle Bayan Pringle'ı ya da diğer komşularımı yeniden tehlikeye atamazdım.

Kollarının arasında döndüm, o da bana yardımcı olmak için tutuşunu gevşetti. Ona belinden sarıldım. "Beni tam olarak neyin rahatsız ettiğini nereden bildin?"

Gülümsedi. "Seni seviyorum Anita."

"Bu bir cevap değil."

Alnımdan öptü. "Evet, öyle." Nazikçe dudaklarımdan öptü ve geri çekildi. "Ben şu kravattan kurtulacağım. Sen de istersen pijamalarını giy." Kapıyı arkasından kapatıp çıktı.

Kapıyı açıp arkasından seslendim. "Telefonu kullanabilir miyim?"

Yatak odasından cevap verdi. "Kendi evindeymiş gibi davran."

Bunu evet olarak kabul edip mutfağa gittim. Telefon duvardaydı. Elimde cüzdan gibi taşımak zorunda kaldığım bel çantamdan bir kart çıkardım. Bel çantasını ceketin üzerine takamazdınız ve önü açık ceketten de silahım görünürdü.

Kart beyazdı ve üzerinde sadece siyah harflerle rakamlar yazıyordu, numara dışında bir şey yoktu. Numarayı çevirip Edward'ın yirmi dört saat hizmet veren telesekreterine ulaştım. Beni olabildiğince çabuk aramasını ve Richard'ın numarasını söyleyen bir mesaj bıraktım. Richard'ın telesekreteri tezgahın üzerindeydi, duvardaki telefona kablolarla bağlanmıştı. Mesaj ışığı yanıyordu ama benim makinem olmadığı için kontrol etmedim.

Richard mutfağa geldi, saçları şimdi omuzlarına dalgalar halinde dökülüyordu. Örgüden dolayı, normalden daha kıvırcıktı. Saçları kahverengiydi ama herhangi bir ışığın altında altın rengi parlıyor, arada bir bronza çalıyordu. Üzerine orman yeşili bol bir gömlek giymişti, kollarını dirseklerine kadar kıvırmıştı. Kollarındaki kaslar görünüyordu. Bu gömleği daha önce de görmüştüm. Kaliteli bir kumaşı vardı, bir battaniye kadar yumuşaktı. Altında kot pantolonu vardı, çorap giymemişti. Bana doğru yalınayak yürüdü.

Tam o sırada telefon çaldı. Saat neredeyse sabahın biriydi, Edward dışında başka kim olabilirdi? "Bir telefon bekliyordum," dedim.

"Keyfine bak."

Telefonu açtım, Edward'dı. "Ne oldu?" diye sordu.

Ona anlattım.

"Biri senin hemen ölmeni istiyor."

"Evet. Sen hayır deyince buradan ucuz birini tutmuşlar."

"Parasını ödediğin kadarını elde edersin," dedi Edward.

"Eğer iki kişi olsalardı Edward, ben şimdi burada olmazdım."

"Bendeki haberleri beğenmeyeceksin."

"Daha kötü ne olabilir?" diye sordum.

"Senden önce onlar aradı. Ücreti beş yüz bin dolara yükselttiler. Seni yirmi dört saat içinde ölü istiyorlar."

"Yüce Tanrım, Edward, ben o kadar para etmem."

"Gönderdikleri katili indirdiğini biliyorlar Anita. İlk katilin başarısız olduğunu biliyorlar."

"Nasıl?" diye sordum.

"Henüz bilmiyorum. Parayı kimin koyduğunu bulmaya çalışıyorum ama biraz zaman alacak. Beni koruyan önlemler, müşteriyi de koruyor."

Göremeyecek olsa da başımı sallayıp onayladım. "Neden işin yirmi dört saat içinde bitmesini istiyorlar?"

"Senin yollarına çıkmanı istemedikleri bir şey oluyor, büyük bir şey."

"Ama ne?"

"Sen ne olduğunu biliyorsun Anita. Bildiğinin farkında olmayabilirsin ama biliyorsun. Durdurabileceğin ve bu kadar paraya değecek bir şey. Çok fazla seçenek olmamalı."

"Aklıma hiçbir şey gelmiyor Edward."

"Kendini biraz zorla. Oraya en erken yarın gelebilirim. Arkanı kolla, sakın kendi arabanı kullanma."

"Neden?"

"Bomba," dedi.

"Bomba," diye tekrar ettim.

"Yarım milyonla, Anita, çok iyi birini tutabilirler. Pek çok profesyonel seni hoş, güvenli bir mesafeden halleder. Bomba ya da yüksek menzilli bir tüfek."

"Beni korkutuyorsun," dedim.

"Güzel, belki böylece dikkatli olursun."

"Ben her zaman dikkatliyim Edward."

"Özür dilerim. Aslında haklısın ama daha dikkatli ol. Artık yerel birilerini tutmalarını bekleme."

"Beni endişelendiriyorsun," dedim.

Bir süre sessiz kaldı. "Katilleri indirmeye devam edebiliriz ama aslında parayı koyan adama ulaşmalıyız. Teklif ortada olduğu sürece, birileri işi kabul etmeye devam edecektir."

"Kaçırılmayacak kadar büyük bir para," dedim.

"Pek çok profesyonel zaman limiti olan işleri almaz. En iyilerin çoğu zaman limiti olduğu için listeden çıktı. Ben mesela, özel şartları olan işleri almam," dedi.

"Bir 'ama'nın geldiğini hissediyorum," dedim.

Sessizce güldü. "Yarım milyon dolar için, insan bazı kurallarını çiğneyebilir."

"Çok rahatlatıcı değil," dedim.

"Öyle olması gerekmiyor. Yarın sabah erkenden Richard'ın evine gelirim," dedi.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Bulabilirim ama oyun oynamayalım. Bana tarif et."

Adresi verdim. "Kapalı alanlarda kalmanı tavsiye ederdim ama Richard'la aylardır çıkıyorsun. İyi bir katil seni bulabilir. İçeride mi, yoksa dışarıda hareket halinde mi daha güvende olursun bilemiyorum."

"Yanımda fazladan ateş gücü var ve her zamankinden daha paranoyağım."

"Güzel. Yarın görüşürüz." Telefonu kapattı, elimde öten ahizeyle öylece kaldım.

Richard bana bakıyordu. "İşin yirmi dört saat içinde bitmesini istediklerini mi duydum?"

Ahizeyi yerine koydum. "Korkarım öyle." Alışkanlıkla telefonundaki mesaj dinleme düğmesine bastım. Makine öttü ve başa sarmaya başladı.

"Tanrı aşkına, neden?" diye sordu Richard.

"Keşke bilseydim."

"İki kere paradan bahsettin. Ne kadar?"

Ona söyledim.

Mutfak sandalyelerinden birine çöktü, şaşkın görünüyordu. Onu suçlayamazdım. "Anita, bunu yanlış anlama, benim için bu paraya değersin elbette ama neden biri seni öldürtmek için yarım milyon dolar ödemek istesin?"

Kiralık katiller hakkında hiçbir bilgisi olmayan birine göre, kilit soruyu iyi yakalamıştı. Ona doğru yürüdüm. Parmaklarımı saçlarının arasında dolaştırdım. "Edward, buna sebep olan büyük olayı biliyor olmam gerektiğini söyledi. Eğer işin içinde değilsem bu kadar para etmezmişim ve zaman limiti olmazmış."

Başını kaldırıp bana baktı. "Ama bilmiyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok."

Belime sarılıp beni kendine çekti.

Telesekreter harekete geçti ve ikimizi de sıçrattı. Sinirli bir şekilde güldük, bunun sebebi sadece korku değildi. Bana bakarken gözlerinde, yüzümü kızartacak ya da onu öpmemi sağlayacak bir sıcaklık vardı. Hangisi olduğuna karar verememiştim.

İki kişi konuşmadan kapatmıştı. Küçük kardeşi Daniel, Richard'ın yarınki kaya tırmanışını iptal ettiği için üzgün olduğunu söylemişti.

Sandalyede oturan Richard'a doğru eğildim. Dudaklan şimdiye kadar öptüğüm en yumuşak dudaklardı. Tadı neredeyse sarhoş ediciydi. Ondan vazgeçmeyi nasıl düşünebilmiştim?

Son mesaj başladı: "Richard, ben Stephen. Ah Tanrım, telefonu aç. Lütfen, aç. Lütfen orada ol."

İkimiz de donmuş dinliyorduk.

"Beni o filmlerden birisinde oynatmaya çalışıyorlar. Raina gitmeme izin vermiyor. Richard, neredesin? Geliyorlar. Gitmem gerek. Ah Tanrım, Richard." Telefon kapandı. Mekanik bir ses, "Mesajlar bitti," dedi.

Richard ayağa kalktı, ben de kalkmasına izin verdim. "Raina'nın porno filmler yapmaktan vazgeçtiğini zannediyordum," dedim.

"Carta filmleri yapmayacağına söz vermişti, hepsi bu." Mesajı yeniden dinledi. Saat 00.03'te gelmişti.

"Bir saat bile olmamış," dedim.

"Seni bu gece burada bırakamam. Ya katil gelirse?" Dar bir daire içinde volta atıyordu. "Ama Stephen'ı da orada bırakamam."

"Ben de seninle gelirim," dedim.

Başını iki yan salladı, yatak odasına doğru yürüyordu. "Ben sürünün oyunlarında hayatta kalabilirim Anita. Sen insansın, seni parçalarlar."

"Seni de parçalarlar Richard."

Yürümeye devam etti. "Başımın çaresine bakabilirim."

"En azından sürüden birilerini arayacak mısın? Biraz yardım toplamayacak mısın?"

Yatağına oturdu, çoraplarını giyiyordu. Bana yan gözle baktı, sonra başını iki yana salladı. "Eğer yanıma ordumu alırsam bu bir savaşa dönüşür. İnsanlar ölür."

"Eğer yalnız gidersen sadece kendini tehlikeye atarsın, bu mudur?"

Bana baktı. "Kesinlikle."

Başımı iki yana salladım. "Ya sen oraya gidip kendini öldürtürsen, Stephen'a ne olacak? Onu kim kurtaracak?"

Bu onu bir an için durdurdu. Yatağın altında ayakkabılarını ararken kaşlarını çattı. "Beni öldürmezler."

"Neden?"

"Marcus beni meydan okuma çemberi dışında öldürürse sürü liderliğini devam ettiremez. Bu hile yapmak gibi bir şey olur. Sürü ona sırtını döner."

"Ya başka biriyle dövüşürken ölürsen?"

Bir anda ayakkabılarını bağlamakla çok yakından ilgilenmeye başladı. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Yani biri seni meşru bir kavgada öldürürse Marcus paçayı kurtarır, öyle mi?"

Ayağa kalktı. "Sanırım öyle."

"Raina, Marcus'un eşi, Richard. Onu öldüreceğinden korkuyor. Bu bir tuzak."

İnatçı bir şekilde başını iki yan salladı. "Eğer kurtlarımı çağırıp oraya kalabalık bir grupla gidersem hepsi ölür. Oraya yalnız gidersem canlı çıkma şansım var."

Kapı pervazına yaslandım, ona bağırmak istiyordum ama kendimi tuttum. "Seninle geliyorum Richard."

"Senin zaten yeterince derdin var."

"Stephen, benim hayatımı kurtarmak için kendininkini bir kere tehlikeye atmıştı. Ona borçluyum. Eğer politikacı-

lık oynamak istiyorsan tamam. Ama ben Stephen'ın güvende olmasını istiyorum."

"Kiralık katilin seni bulabileceği bir yere gitmek hiç akıllıca değil Anita."

"Aylardır çıkıyoruz Richard. Eğer şehre profesyonel bir katil gelirse, beni burada bulması da çok zaman almayacaktır."

Bana kaçamak bir bakış attı. Çenesini öyle bir sıkmıştı ki yanağındaki kasın gerildiğini gördüm. "Seni oraya götürürsem birilerini öldürürsün."

"Eğer öldürmem gerekirse."

Başını iki yana salladı. "Öldürmek yok."

"Hayatımı kurtarmak için olsa bile mi? Stephen'ın hayatını kurtarmak için bile mi?"

Gözlerini benden kaçırdı, sonra tekrar baktı. Koyu renk gözleri öfkeyle kararmıştı. "Elbette kendini koruyabilirsin."

"O zaman geliyorum."

"Pekala, Stephen'ın iyiliği için." Söylerken bile hoşuna gitmemişti.

"Ceketimi alayım." Valizden mini-Uzi'yi çıkardım. Çok küçüktü. Tek elimle de ateş edebilirdim ama iyi nişan alabilmek için iki elime de ihtiyacım vardı. Gerçi makineli silahlar ve iyi inşan almak birbirine pek uyan kavramlar değildi. Vurmak istediğiniz şeyin biraz aşağısına nişan alıp ateşe devam ederdiniz. Elbette gümüş kurşunlarla. Küçük şarjörünü kemerimin tam ortasına asmıştım. Bu sayede Uzi oraya buraya kaymıyordu ama uzanıp silahı çekip rahat ateş edebileceğim bir yerdeydi. Belimin tam arkasında pek

rahat durmuyordu ama Richard'a ne söylemiş olursam olayım korkuyordum ve yanımda en azından iki silah olsun istiyordum. Polis Browning'i almıştı. Kesik çifteyi koyabileceğim kadar büyük bir kılıfım yoktu ve ayrıca yasadışıydı. Aslında düşünürseniz makineliler öyle değil miydi sanki? Bulundurma ruhsatım vardı ama tam otomatik silahlar için taşıma ruhsatı vermiyorlardı, en azından sivillere. Eğer üzerimdeyken yakalanırsam mahkemeye çıkmam gerekebilirdi.

Ceketi giyip şöyle bir döndüm. Ceket üzerimdekileri göstermeyecek kadar genişti. Harika. Firestar önde duran kılıfıyla daha belirgindi.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki nabzımı tenimde hissediyordum. Korkuyordum. Richard bir grup kurtadama politik yaklaşacaktı. Şekil-değiştiriciler genellikle siyasetle zaman kaybetmezdi, sadece sizi öldürürlerdi. Ama Stephen'a borçluydum ve Richard'ın onu kurtarabileceğine güvenmiyordum. Ben onu güvence altına almak için ne gerekiyorsa yapardım, Richard yapmazdı. Richard tereddüt ederdi. Bunun bir gün onun ölümüne sebep olacağından neredeyse emindim. Bu gece, ilk defa, bunun benim ölümüme de sebep olabileceğini farketmiştim.

Raina'nın küçük gösterilerinden birine, yanımıza daha fazla adam almadan gitmemeliydik. Gitmemeliydik. Jean-Claude, Raina'yla Marcus'un oyunlarına asla tolerans göstermezdi. Şimdiye kadar onları öldürürdü ve hepimiz güvende olurduk. Bu gece arkamı kollaması için Jean-Claude'a güvenirdim. O tereddüt etmezdi. Elbette, kendi vampir or-

dusunu getirir ve bu işi gerçek bir savaşa dönüştürürdü. İşler bu gece boka sarar ve sabah olmadan biterdi. Richard'ın yoluyla ise Stephen'ı kurtarıp hayatta kalsak bile Raina da hala hayatta olurdu. Hiçbir şey sonuçlanmazdı. Belki daha medeniydi ama hayatta kalmak için en iyi yol bu değildi.

Richard ön kapıda beni bekliyordu, anahtarı elindeydi, sabırsızdı. Onu suçlayamazdım.

"Stephen nerede olduğunu söylemedi. Filmleri nerede çektiklerini biliyor musun?"

"Evet."

Ona sorgular bir şekilde baktım. "Raina beni birkaç kere çekimlere götürmüştü. Utancımı aşıp onlara katılmamı bekliyordu."

"Öyle olmadı." Bir soru değildi.

"Elbette öyle olmadı. Hadi gidip Stephen'ı alalım." Benim için kapıyı tuttu ve bu seferlik ona bunu yapmamasını söylemedim.

7

Richard'ın arabayı şehre doğru sürmesini, şehrin köhne bir yerindeki rezil bir depoya gitmesini bekliyordum. Bunun yerine Jefferson Country'ye doğru gitti. Eski 21. Karayolu'ndan, etrafımıza yumuşak bir şekilde dağılmış, ayışığında gümüşi bir renkte parlayan tepelerin arasından geçiyorduk. Mayıs ayının ilk günlerindeydik ve ağaçlar şimdiden yapraklanmıştı.

Yolun etrafındaki ağaçlar sıktı. Ağaçların arasından arada bir evler görünüyordu ama genelde karanlıkta yalnızdık. Sanki yol böyle sonsuza kadar uzanıyordu ve daha önce buraya hiçbir insan ayak basmamıştı.

"Plan nedir?" diye sordum.

Richard yan gözle bana, sonra tekrar yola baktı. "Plan mı?"

"Evet, plan. Ya Raina yalnız değilse ve senin Stephen'ı alman hoşuna gitmezse."

"Raina alfa dişi, Lupa. Onunla dövüşmem yasak."

"Neden?"

"Bir alfa erkek, eski lideri öldürerek Ulfric, yani Kurt Kral olur. Ama Lupa'yı kazanan seçer."

"Yani Raina olduğu yere gelmek için dövüşmedi mi?"

"Lupa olması için dövüşmesine gerek yoktu ama sürüdeki en dominant dişi olmak için dövüşmesi gerekti."

"Bana sürüdekilerin beni dominant olarak gördüğünü söylemiştin. Dominant olmakla alfa dişi olmak arasındaki fark ne? Yani ben de alfa olabilir miyim?"

"Alfa olmak, başvampir olmak gibi bir şey," dedi.

"Peki, dominant nedir?"

"Sürüden olmayan, lukoi olmayan ama saygımızı kazanmış biri. Jean-Claude bir dominant. Sürüye katılmadığı sürece daha fazla yükselemez."

"Sen bir alfasın ama sürü lideri değilsin."

"Sürüde yarım düzine kadar dişi ve erkek alfa var. Ben Marcus'tan sonra ikinci sıradaydım, onun Freki'siydim."

"Freki, Odin'in kurtlarından birinin adı. Neden ikinci sıradaki kurdun mitolojik bir adı var?"

"Sürümüz çok eskidir Anita. Kendi aramızda, bizler lukoiyiz. İki tane ikinci olabilir, Freki ve Geri."

"Bu tarih dersi ve yeni kelimeler ne için?"

"Yabancılar için işleri basit tutuyoruz. Ama senin kim ve ne olduğumuzu bilmeni istiyorum."

"Lukoi, Yunanca değil mi?"

Gülümsedi. "Peki nereden geldiğini biliyor musun?"

"Hayır."

"Arkadya Kralı Lykaon bir kurtadamdı. Bunu saklamaya çalışmamış. Bizler onun hatırasına kendimize lukoi diyoruz."

"Eğer sen artık Freki değilsen nesin?"

"Fenrir, meydan okuyucu."

"Ragnarok'ta, Odin'i öldüren dev kurt."

"Etkilendim, bunu pek fazla insan bilmez."

"İki dönem karşılaştırmalı din dersi almıştım. Bir kadın Ulfric olabilir mi?"

"Evet ama çok nadir."

"Neden?"

"Çok sert ve zorlu bir fiziksel mücadeleyi kazanması gerek. Dünya üzerindeki bütün güç bile, birinin onun yüzünü yere yapıştırmasını engelleyemeyebilir."

Tartışmak isterdim ama yapmadım. Haklıydı. Ben dişi olduğum için değildi. Ufak tefek erkekler de sopa yerdi. İki insan da eşit derecede becerikliyse boyutun önemi oluyordu.

"Neden dişi alfalar zirve için dövüşmüyor?"

"Çünkü Ulfric'le Lupa bir çifttir. Ulfric, tahammül edemediği bir dişiyle çift olmak istemez."

Ona baktım. "Bir dakika. Sen sürüyü yönetmede ikinci sıradasın. Eğer Marcus'u yenersen seçeceğin bir kurtkadınla yatman mı gerekiyor?"

"Teknik olarak evet."

"Teknik olarak mı?" dedim.

"Birini seçmek istemiyorum. Hiç kimseyle yatmam, böylece sürü kendini güvende hisseder."

"Bunu duyduğuma sevindim ama sürü içindeki yerini sarsmaz mı bu?" diye sordum.

Derin bir nefes aldı, nefesini verişini duydum. "Sürü içinde beni destekleyen çok kişi var ama bazıları bundan rahatsız. Bir eş seçmem gerektiğini düşünüyorlar."

"Ve sen seçmeyeceksin, sadece... Benim yüzümden mi?"

Bana yan gözle baktı. "Büyük bölümü, bu yüzden. Bu bir seferlik olmayacak Anita. Çiftler hayat boyu birleşir. Evlilik gibi. Genelde birliktelik sürü içinde kalmaz, gerçek hayatta da evlenirler."

"Neden sürü liderinin kendi eşini seçmesi gerektiğini anladım."

"Ben kendi eşimi seçtim," dedi Richard.

"Ama ben sürüden değilim."

"Hayır ama sürü seni dominant olarak görüyor."

"Sadece içlerinden birkaç tanesini öldürdüğüm için," dedim.

"Şey, bu genelde onları etkiler." Yavaşladı. Yolun sol tarafında iki sıra çam ağacı vardı, doğal olmayacak kadar sık ve düzgündüler. Ortalarında kalan çakıl yola döndü.

Yol yokuş aşağıya iniyordu ve alçak vadinin dibinde bir çiftlik evi vardı Evin etrafını, üstü ağaçlarla dolu tepeler sarmıştı. Eğer daha önce burada tarlalar vardıysa bile, orman onları geri almıştı.

Yol bizi arabalarla dolu çakıl bir park yerine götürdü. Burada en az bir düzine araba vardı. Richard arabayı park yerine çekti ve ben emniyet kemerini açamadan arabadan çıktı. Ona yetişmek için koşmam gerekti. Ahırın kapısını açtığında, hemen arkasındaydım. Kapının önünde kalın ku-

maştan bir duvar vardı, bir perdeden çok bir bariyer gibiydi. Richard kumaşı kenara çekti ve etrafımız ışıkla doldu. Işığa doğru yürüdü, ben de peşinden gittim.

Her yerde ışıklar vardı, tavandan büyük çirkin meyveler gibi sarkıyorlardı. İki duvar ve bir büyük boy yatağın oluşturduğu setin önünde iki kamera vardı. İki kameraman kameraların arkasında eğilmiş bekliyordu. Sette, girişin yakınında, üzerinde hazır yemek ve pizza kutuları olan ince uzun bir masa duruyordu. Yemeğin etrafına neredeyse bir düzine insan toplanmıştı. İçeri girerken bize baktılar. Birkaç insan hemen gözlerini kaçırdı, başlarını kaldırmaya yeltenmediler bile. Likantroplar bakmaya devam etti. Bakışları sabit ve neredeyse istekliydi. Bir aslan sürüsünün yakınındaki bir ceylanın neler hissettiğini o anda anladım.

Ahırdakilerin yaklaşık üçte ikisi şekil-değiştiriciydi. Büyük ihtimalle hepsi kurtadam değildi. Sadece bakarak hangi cins hayvan olduklarını anlayamıyordum ama şekil-değiştiricileri ayırt edebiliyordum. Enerjileri havada bir çeşit yıldırım gibi yanıyordu. İşler ters giderse Uzi'yle bile başım beladaydı. Bir anda Richard'a çok kızmıştım. Buraya bu şekilde yalnız gelmemeliydik. Bu kelimelerle anlatılamayacak kadar büyük bir hataydı.

Gruptan bir kadın çıktı. Omzunda profesyonel bir makyaj takımı asılıydı. Siyah saçları, güzel yüzünü açıkta bırakacak şekilde kısacık kesilmişti. Yüzünde hiç makyaj yoktu.

Bize sanki ısırılmaktan korkuyormuş gibi kararsız bir şekilde yaklaştı. Etrafındaki hava dalgalandı. Hafif bir hareket

ti, sanki etrafındaki gerçeklik olması gerektiğinden biraz daha gevşekmiş gibi. Likantrop. Ne tür olduğunu bilmiyordum ama bunun bir önemi yoktu. Ne tür olurlarsa olsunlar tehlikeliydiler.

"Richard," dedi. Bizi seyreden gruptan uzaklaştı, küçük elleri çantasının askısı üzerinde yukarı aşağı gidip geliyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Neden burada olduğumu biliyorsun Heidi. Stephen nerede?" dedi.

"Ona zarar vermeyecekler. Yani ağabeyi burada. Kendi kardeşinin zarar görmesine razı olmaz, değil mi?" dedi.

"Sanki bizi değil de kendi kendini ikna etmeye çalışıyor gibisin," dedim.

Gözleri bana kaydı. "Sen Anita Blake olmalısın." Arkasında bizi seyredenlere yan gözle baktı. "Lütfen Richard, sadece git." Etrafındaki güç aurası daha hızlı titremeye başlamıştı, neredeyse gözle görülür bir dalgalanma olmuştu. Tenimi, üzerinde karıncalar varmış gibi kaşındırıyordu.

Richard ona uzandı.

Heidi titredi ama olduğu yerde durdu.

Richard elini yüzünün hemen üzerinde gezdirdi, tenine dokunmuyordu. Eli hareket ederken etrafındaki güç, sakinleşen su gibi azaldı. "Önemli değil Heidi. Durumu biliyorum. Seni Marcus gönderdi. Diğer sürüye katılmak istiyorsun ama onun izin vermesi gerek. Onun iznini almak için de o ne isterse yapmak zorundasın, yoksa burada kapana kısılırsın. Ne olursa olsun, bunu sana karşı kullanmayacağım."

Endişe kaydı gitti. Heidi'nin olağandışı güçleri neredeyse hissedilmeyecek hale gelinceye kadar azaldı. Artık daha insan gibiydi.

"Çok etkileyici." Bir adam ileri çıktı. Boyu neredeyse iki ondu, belki birkaç santim daha uzundu. Kafası keldi, bir yumurta gibiydi, sadece kaşları açık renk gözleri üzerinde bir leke oluşturuyordu. Siyah tişörtü, göğsü ve kollarındaki kaslarla gerilmişti. Tişört, birazdan çatlayıp içindeki canavarı dışarı çıkarmak üzere olan bir böceğin kabuğunu andırıyordu. Üzerinden, yaz sıcağında görünen buhar gibi bir enerji yayılıyordu. Bir kabadayının kendine has güveniyle hareket ediyordu ve tenimin üzerinde gezinen gücü, bu tavrını destekleyebileceğini söylüyordu.

"O yeni," dedim.

"Bu, Sebastian. Alfred öldükten sonra bize katıldı," dedi Richard.

"O Marcus'un yeni infazcısı," diye fısıldadı Heidi. Bir adım geriledi, iki adama da eşit mesafedeydi, sırtını bizim içeri girdiğimiz perdeye dönmüştü.

"Sana meydan okuyorum Richard. Freki olmak istiyorum."

İşte böylece tuzak harekete geçmiş oldu.

"İkimiz de alfayız Sebastian. İkimizin de bunu ispatlamasına gerek yok."

"Ben Freki olmak istiyorum ve bunun için seni yenmem gerek."

"Ben artık Fenrir'im, Sebastian. Benimle dövüşmeden de Marcus'un Freki'si olabilirsin."

"Marcus hayır diyor, seni geçmem gerektiğini söylüyor."

Richard bir adım öne çıktı.

"Onunla dövüşme," dedim.

"Meydan okumaya cevap vermem gerek."

Sebastian'a baktım. Richard ufak tefek bir adam değildi ama Sebastian'ın yanında ufak görünüyordu. Richard kendini kurtarmak için geri adım atmazdı. Ama ya başka biri için... "Eğer sen ölürsen burada bana ne olur?" diye sordum.

O zaman bana baktı. Bana gerçekten baktı. Arkasını Sebastian'a dönmüştü. "Anita'nın güvenliğini istiyorum."

Sebastian sırıttı ve başını iki yana salladı. "O dominant. Güvenlik yok. Geri kalanımızla şansını dener."

"Ona meydan okunamaz, o insan."

"O zaman sen ölünce onu bizden biri yaparız," dedi Sebastian.

"Raina, Anita'yı lukoi yapmamızı yasakladı," dedi Heidi.

Sebastian ona baktı, Heidi'yi sindirip perde duvara yapıştırdı. Kızın gözleri korkuyla açılmıştı.

"Bu doğru mu?" diye sordu Richard.

"Doğru," diye kükredi Sebastian. "Onu öldürebiliriz ama sürüye katamayız." Dişlerini göstererek sırıttı. "O zaman tek seçeneğimiz onu öldürmek."

Firestar'ı çektim, Richard'ın vücudunu likantropların hareketlerini engellemek için kullandım. Başımız dertteydi. Uzi'yle bile hepsini öldüremezdim. Eğer Richard, Sebastian'ı öldürürse durumu kurtarabilirdik ama elbette onu öldürme-

meye çalışırdı. Diğer şekil-değiştiriciler bizi sabırlı, istekli gözlerle seyrediyordu. En başından beri planları buydu. Bir çıkış yolu olmalıydı.

Bir fikrim vardı. "Marcus'un infazcılarının hepsi böyle göt herifler mi olur?"

Sebastian bana döndü. "Bu bir hakaret miydi?"

"Eğer sorman gerekiyorsa, maalesef öyle."

"Anita," dedi Richard. Sekin ve dikkatliydi. "Ne yapıyorsun?"

"Kendimi savunuyorum," dedim.

Gözleri büyüdü ama onları iri kurtadamdan ayırmadı. Richard anlamıştı. Tartışacak zaman yoktu. Sebastian ileriye bir adım attı, büyük ellerini yumruk yapmıştı. Richard'ın yanından geçip bana doğru gelmeye çalıştı. Richard önüne geçti, elini uzattı, Heidi'ye yaptığı gibi avcunu açarak ona uzandı. O kaynayan enerji azaldı, kırık bir kaptan akan su gibi aktı gitti. Daha önce böyle bir şey görmemiştim. Heidi'yi sakinleştirmek bir şeydi, bir likantropa bu kadar gücü yutturmak başka bir şey.

Sebastian bir adım geriledi, neredeyse sendeledi. "Seni piç."

"Bana meydan okuyacak kadar güçlü değilsin Sebastian. Bunu asla unutma," dedi Richard. Sesi hala sakindi, altında sadece ufacık bir kızgınlık belirtisi vardı. Ama onun dışında makul bir sesti, anlaşmalarda kullanılan bir tondaydı.

Richard'ın arkasında duruyor, Firestar'ı elimin altında tutuyordum. Olabildiğince dikkat çekmemeye çalışıyordum.

Kavga bitmişti ve benim küçük cesaret gösterime gerek kalmamıştı. Richard'ın gücünü küçümsemiştim. Sonra özür dileyebilirdim.

"Şimdi, Stephen nerede?" diye sordu Richard.

Minyon bir zenci adam bize doğru geldi, kendi parlak enerjisiyle yıkanmış bir dansçı gibi yürüyordu. Omuzlarına kadar inen saçları, uçları boncuklarla tutturulmuş mısır püsküllleri gibi örülmüştü. Hatları ufak tefek ve hoştu, teni kahverenginin zengin bir tonuydu. "Belki içimizden birini kontrol edebilirsin Richard ama hepimizi aynı anda edemezsin."

"Son süründen ortalığı karıştırdığın için atıldın Jamil. Aynı hatayı bir daha yapma," dedi Richard.

"Yapmam. Bu kavgayı Marcus kazanacak çünkü sen pısırığın tekisin. Hala anlamıyorsun Richard. Bizler Genç Demokratlar değiliz." Jamil neredeyse üç metre yaklaşınca durdu. "Biz bir kurtadam sürüsüyüz ve insan değiliz. Bunu kabul etmezsen öleceksin."

Sebastian, Jamil'in yanında durmak için geriledi. Diğer likantroplar da iki adamın arkasında toplandı. Birleşmiş güçleri etrafa yayıldı, odayı içi piranha dolu ılık su gibi doldurdu. Güç, tenimi küçük elektrik şokları gibi çarpmaya başlamıştı. Nefes alışım zorlaşmış, ensemdeki tüyler dikilmişti.

"Eğer birkaçını öldürürsem bana kızar mısın?" diye sordum. Sesim ezik ve boğuk çıkmıştı. Richard'a yaklaştım ama geri adım atmam gerekti. Onun gücü de canlı bir şeymiş gibi üzerime akmıştı. Etkileyiciydi ama diğer tarafta neredeyse yirmi likantrop vardı ve bu o kadar etkileyici değildi.

Sessizliği bir çığlık parçaladı, olduğum yerde sıçradım.

"Anita," dedi Richard.

"Evet."

"Git, Stephen'ı getir."

"Çığlık atan o muydu?" diye sordum.

"Git ve onu getir."

Likantrop yığınına baktım. "Bununla baş edebilir misin?" diye sordum.

"Onları tutabilirim."

"Hepimizi tutamazsın," dedi Jamil.

"Evet, tutabilirim," dedi Richard.

Çığlık yeniden duyuldu. Bu defa daha yüksek, daha telaşlıydı. Ahırın derinlerinden, odalara bölündüğü yerden geliyordu. İleride bir hol vardı. Oraya doğru yöneldim, sonra tereddüt ettim. "Birilerini öldürürsem kızar mısın?"

"Ne yapman gerekiyorsa onu yap," dedi. Sesi kalınlaşmıştı, sanki hırlıyor gibiydi.

"Raina'yı öldürse bile, bunu silahla yaptığı için bizim Lupa'mız olamayacak," dedi Jamil.

Yan gözle Richard'ın sırtına baktım. Bu iş için düşünüldüğümü bile bilmiyordum.

"Git Anita, hemen." Sesi bir hırıltıya dönüşüyordu. *Acele et,* demesine gerek yoktu, bu kısmı anlamıştım. Onları oyalayabilirdi ama hepsiyle birden dövüşemezdi.

Heidi, Richard'ın arkasından bana doğru yürüdü. Richard ona hiç ilgi göstermedi, sanki onu bir tehlike olarak görmüyordu. Çok güçlü değildi ama birini arkadan bıçakla-

mak ya da pençelemek için çok güçlü olmak gerekmezdi. Silahı ona doğrulttum. Richard'ın birkaç santim yanından geçti ve Richard hiçbir şey yapmadı. Onun arkasını koruyan tek şey benim silahımdı. Böyle bir anda bile Heidi'ye güveniyordu. Oysa şu anda benim dışımda hiç kimseye güvenmemesi gerekiyordu. "Gabriel, Raina'nın yanında," dedi Heidi. Gabriel'in adını, ondan korkuyormuş gibi söylemişti.

Gabriel sürünün üyesi bile değildi. O bir leoparadamdı. Raina'nın en sevdiği aktörlerden biriydi, Raina'nın porno filmlerinde oynuyordu, hatta bir carta filminde de oynamıştı. Ona neredeyse Raina'dan mı, yoksa Gabriel'den mi daha çok korktuğunu soracaktım. Ama farketmezdi. Birazdan ikisinin de karşısına çıkacaktım.

"Sağol," dedim Heidi'ye.

Başıyla onayladı.

Hole ve çığlık seslerine doğru ilerledim.

8

Hole girdim ve sesleri takip edip soldan ikinci kapıya yöneldim. En az iki farklı erkek sesi duymuştum, mırıldanma gibiydi. Kelimeleri çıkartamıyordum. Çığlıklar artmaya başladı. "Durun, lütfen durun. Hayır!" Bu da erkek sesiydi. Eğer bu gece başka birine daha işkence etmiyorlarsa Stephen olmalıydı.

Derin bir nefes alıp verdim ve sağ elimde silahım, sol elimle kapıya uzandım. Odanın nasıl olduğunu biliyor olmayı diledim. Stephen bağırdı. "Lütfen, yapmayın!"

Bu kadarı yeterdi. Kapıyı açtım, arkasında hiç kimse olmadığından emin olmak için duvara çarptırdım. Odayı incelemeyi planlıyordum ama yerde gördüğüm şey beni olduğum yere çaktı. Bir anlığına donmuş bir kabus gibiydi. Stephen sırtüstü yatıyordu, beyaz bornozunun önü açıktı, çıplak bedeni ortadaydı. Göğsünden kırmızı şeritler halinde kanlar akmıştı ama görünürde açık yara yoktu. Gabriel, Stephen'ın kollarını sırtından, sanki bağlıymış gibi tutmuş

tu. Stephen'ın beline kadar gelen saçları, Gabriel'in kucağına saçılmıştı. Gabriel'in belden yukarısı çıplaktı, sağ göğüs ucunda gümüş bir halka vardı. Kıvırcık saçları gözlerinin önüne dökülmüştü. Bana görmeyen gözlerle baktı.

Başka bir adam, Stephen'ın bana uzak kalan tarafına diz çökmüştü. Kıvırcık sarı saçları beline doğru dökülüyordu. Stephen'ınkinin aynısı beyaz bir bornoz giymişti ama onunkinin önü bağlıydı. Kapıya bakınca Stephen'ınkinin neredeyse aynısı, ince ve hoş yüzünü gördüm. Ağabeyi olmalıydı. Elinde çelik bir bıçak vardı. Ben kapıdan içeri girdiğimde, bir kesiğin tam ortasındaydı. Stephen'ın derisi üzerinden taze kan akıyordu.

Stephen çığlık attı.

Stephen'ın yanına kıvrılmış yatan çıplak bir kadın vardı. Onun vücudunun alt tarafına sarılmış, bacaklarını tutuyordu. Uzun kestane rengi saçları bir perde gibi üzerine dökülmüş edep yerlerini örtmüştü. Dolgun dudakları bir gülümsemeyle aralanmıştı. Stephen'ın ereksiyonuyla oynuyordu. Stephen dirense de vücudu ondan bağımsız hareket ediyordu.

Hepsini görmem bir an sürdü, ağır çekim bir film gibiydi. Sağ tarafımda bir hareket hissettim ve dönmeye çalıştım ama çok geç kalmıştım. Tüylü ve sadece yarı insan bir şey üzerime atladı. Tuğlaları titretecek bir hızla duvara çarptım. Firestar elimden fırlamıştı. Sarsılmış bir şekilde yere düştüm. Midilli boyutlarında bir kurt tepemde dikiliyordu. Yüzümü parçalayacak boyuttaki çenesini açtı ve hırladı. Kalın, kalbimi durduracak kadar derinden gelen bir sesti.

Yeniden hareket edebiliyordum ama yüzü benim yanağımdan sadece birkaç santim uzaktaydı, nefesini yüzümde hissedebiliyordum. Ağzından ince bir çizgi halinde akan salya, benim ağzımın kenarından aşağı kaydı. Uzun burnunu eğip o son birkaç santimi de ortadan kaldırdı, dudakları sanki beni dişleyecekmiş gibi geriye çekildi. Uzi sırtım ve duvar arasında sıkışmıştı. Bıçaklarımdan birine uzandım ama asla zamanında ulaşamayacağımı biliyordum.

Kurdun etrafına bir insanın kolları dolandı ve onu geriye, benden uzağa fırlattı. Raina ayaktaydı, kurdu hiç zorlanmadan tutuyordu. Güzel vücudundaki, kullanılmadıkça ortaya çıkmayan kasları belirginleşmişti. "Sana onun kanını akıtmamanı söylemiştim." Kurdu diğer duvara fırlattı. Duvar çatladı ve eğildi. Kurt hareketsiz yatıyordu, gözleri geriye kaymıştı.

Bu bana ihtiyacım olan zamanı verdi. Uzi'yi askısından tutup çektim. Raina bana döndüğümde silahı ona doğrultmuştum.

Çıplak, mükemmel, ince olması gereken yerlerde ince, yuvarlak hatlı olması gereken yerlerde hoş kıvrımlı vücuduyla tepemde dikiliyordu. Ama onun vücudunu istediği gibi değiştirebildiğini bildiğimden, bundan pek etkilenmedim. Herkes vücuduna onun gibi hükmedebilse, estetik cerrahlar işsiz kalırdı.

"Seni öldürmesine izin verebilirdim Anita. Müteşekkir görünmüyorsun."

Yerde oturup duvara yaslandım, ayağa kalkabileceğimden emin değildim. Ama Uzi'yi, Raina'ya doğru gayet düz-

gün bir şekilde doğrultabilmiştim. "Çok sağol. Şimdi seni ikiye bölmeden yavaşça uzaklaş," dedim.

Raina güldü. Boğuk, neşeli bir sesti. "Çok tehlikelisin. Çok heyecan vericisin. Öyle değil mi Gabriel?"

Gabriel gelip yanında durdu. İkisinin tepemde durup bana bakması biraz fazla gelmişti. Duvardan destek alıp ayağa kalktım. Ayakta durabiliyordum. Harika. Hatta yürüyebileceğimi düşünmeye başlamıştım. Bu daha da iyiydi.

"Gerileyin," dedim.

Gabriel, Raina'nın etrafından dolaştı, neredeyse uzansa bana dokunacak bir mesafeye geldi. "Acı çeken ve ölümüne susamış biri için mükemmel görünüyor." Sanki parmaklarını yanağımda gezdirmek istermiş gibi elini uzattı. Makineliyi beline doğrulttum çünkü yukarıya doğru tepecekti. Çok yükseğe nişan alırsanız ıskalayabilirdiniz.

"Beni en son zorladığında Gabriel, üzerimde sadece bıçak vardı. Ben karnını deşmeden paçayı kurtardın ama sen bile bir makineli ateşini iyileştiremezsin. Bu mesafeden seni ikiye bölerim."

"Sadece sana dokunmaya çalıştığım için beni öldürür müsün?" Bu hoşuna gitmiş gibiydi, saçları arasında görünen gözleri neredeyse yanıyormuş gibi parlıyordu.

"Biraz önce gördüklerimden sonra, buna bahse girebilirsin." Duvardan uzaklaştım. "Geri çekilin, yoksa ne kadar darbeye dayanabileceğinizi test edeceğiz."

Gerilediler. Buna neredeyse üzülmüştüm. Gümüş kurşunla yüklü Uzi söylediğim şeyi neredeyse yapardı. Onları

biçer, öldürürdüm, hiç kurtuluşları yoktu, sadece etraf berbat olurdu. Ölmelerini istiyordum. Bir an onlara baktım ve bunu yapmayı düşündüm. Tetiği çeker ve hepimizi bu dertten kurtarırdım.

Raina geriledi, Gabriel'i de beraberinde geri çekti. Hareket ederken bana bakıyordu. Ayağının dibinde yatan midilli boyunda kurda değinceye kadar geriledi. Raina'nın yüzünden, sona ne kadar yaklaştığını farkettiğini gördüm. Sanırım o ana kadar onu öylece öldüreceğimi ve uykularımın kaçmayacağını anlamamıştı. Lanet olsun, asıl onu hayatta bırakırsam uykularım kaçardı.

Diğer odaların birinden bir kükreme sesi geldi. Uluma ahırda yankılandı. Bir an nefes kesen bir sessizlik çöktü, ardından hırlamalar ve çığlıklar duyulmaya başladı. Yer, uzaklarda yere düşen bedenlerle sarsılmaya başlamıştı. Richard bensiz dövüşüyordu.

Raina bana gülümsedi. "Richard'ın sana ihtiyacı var Anita. Ona git. Biz Stephen ile ilgileniriz."

"Hayır, teşekkür ederim."

"Sen burada vakit kaybederken Richard ölüyor olabilir."

Korku üzerimde soğuk duş etkisi yaptı. Haklıydı. Onu buraya öldürmek için çekmişlerdi. Başımı iki yana salladım. "Richard beni Stephen'ı almam için yolladı ve ben de bunu yapacağım."

"Emirlere böyle harfiyen uyacağını ummazdım," dedi.

"Hoşuma gidenlere uyarım."

Stephen yerde yan yatmış, bornozunu üzerine çekmeye çalışıyordu. Kardeşi yanında oturuyordu, onu okşayıp bir

şeyler mırıldanıyordu. "Her şey yolunda Stephen. Yaralı değilsin."

"Onu kestin, seni orospu çocuğu."

Stephen'ın bornozunu açtı, göğsünü gösteriyordu. Stephen zayıf bir çabayla bornozu kapatmaya çalıştı. Kardeşi elini hafifçe tokatladı. Elini Stephen'ın kanlı göğsü üzerinde gezdirdi. Teni mükemmel bir haldeydi. Kesik şimdiden iyileşmişti.

"Üzerinden kalk, şimdi, hemen, yoksa seni de uçururum."

Stephen'dan uzaklaştı, gözleri büyümüştü. Bana inanmıştı. Bu iyiydi çünkü söylediğimde ciddiydim.

"Hadi gel Stephen. Gitmemiz gerek."

Başını kaldırıp bana baktı, gözlerinden yaşlar akıyordu. "Kalkamıyorum." Bana doğru sürünmeye çalıştı ama yere yığıldı.

"Ona bir şey mi verdiniz?" diye sordum.

"Rahatlatacak bir şeyler," dedi Raina.

"Seni orospu."

Gülümsedi. "Aynen."

"Git ve onların yanında dur," dedim Stephen'ın kardeşine.

Adam dönüp bana, beni sarsacak derecede Stephen'a benzeyen bir yüzle baktı. "Onun canını yakmalarına izin vermezdim. Eğer kendini bıraksaydı, bu hoşuna bile giderdi."

"Canı yanmış, seni orospu çocuğu! Şimdi oraya geç, hemen, yoksa seni öldürürüm. Beni anladın mı? Seni öldürürüm ve bu çok hoşuma gider."

Ayağa kalktı ve Gabriel'in yanına gitti. "Kimsenin canını yakmamasını sağlıyordum," dedi yavaşça.

Duvarlar titredi. İçeride tahtaların parçalandığını duyuyorduk. Biri, yan odanın duvarına fırlatılmıştı. Buradan çıkmamız gerekiyordu.

Richard'a ulaşmalıydım. Ama eğer dikkatsiz davranırsam bunu başaramazdık. Boğazı parçalanma tehlikesi altında olan sadece Richard değildi.

Likantrop dolu bu küçük odada bana çok yakındılar. Eğer Stephen'ın ayağa kalkmasına yardım edersem üzerime atlayabilirlerdi. Gerçi elimde bir makineli varken birkaçının bana ulaşamadan öleceğine bahse girerdim. Bu rahatlatıcı bir düşünceydi.

Uzak köşede Firestar'ı gördüm. Alıp hiç bakmadan kılıfına yerleştirdim. Tecrübe, tecrübe, tecrübe. Makineliyi dışarıda tutuyordum. Bu kendimi daha iyi hissettiriyordu.

Gözlerimi diğerlerinin üzerinden ayırmadan Stephen'ın yanına diz çöktüm. Yere bakmamak çok zordu ama onlara çok yakındım. Kurt inanılmaz hızlıydı. Ve Raina'nın beni ikinci bir defa kurtaracağını zannetmiyordum. Benim yaralanmamı istememesi büyük şanstı. Kolumu Stephen'ın beline doladım ve o da kolunu boynuma atmayı başardı. Ayağa kalktım. Neredeyse bütün ağırlığıyla üzerine yüklendi ama sonunda ikimiz birlikte ayağa kalkmayı becerdik. Stephen benden destek alarak ayakta durdu. Benim boyumda olmasına sevinmiştim. Daha uzun olsaydı daha zor olurdu. Bornozu açıldı, Stephen tek elini omzumdan çekip önünü

kapatmaya çalıştı ama yapamadı. Diğer kolunu da omzumdan çekmeye yeltendi.

"Öyle bırak Stephen, lütfen. Artık gitmemiz gerek."

"İnsanların beni görmesini istemiyorum." Bana çok yakından bakıyordu, yüzü ifadesizdi, uyuşturucu yüzünden odaklanamıyordu ama peygamberçiçeği mavisi gözlerinden bir damla yaş süzüldü. "Lütfen," dedi.

Hassiktir. Onu belinden kavradım. "Hadi," dedim. Stephen bornozun önünü bağlarken ben de Raina'ya bakıyordum. Verdikleri uyuşturucu yüzünden Stephen sakar ve dengesizdi. Bornozun önünü bağladığında göğsünden hafif, inlemeye benzer bir ses koptu.

"Bazı yönlerden en az Richard kadar hassassın. Ama sen bizi öldürebilirsin, hepimizi öldürebilirsin, Stephen'ın ağabeyini bile ve hiçbir şey hissetmezsin."

Bal rengi gözlerine baktım. "Bir şey hissederim."

"Ne?" diye sordu.

"Kendimi güvende hissederim," dedim.

Açık kapıya doğru geriledim, arkamızdan bir şeyin gelmediğinden emin olmak için arkama baktım. Tekrar onlara baktığımda, Gabriel öne çıkmıştı ama Raina kolunu uzatmış onu tutuyordu. Bana sanki beni ilk defa görüyormuş gibi bakıyordu. Onu şaşırttığıma sevinmiştim. Sanırım hislerimiz karşılıklıydı. Onun sapık olduğunu biliyordum ama kendi grubundan birine tecavüz edeceği hiç aklıma gelmemişti.

Stephen'la koridora çıktık ve derin bir nefes aldım. Göğsümden bir ağırlık kalkmıştı. Etrafımızda dövüş sesleri yan-

kılanıyordu. Kavgaya doğru koşmak istiyordum. Richard hayattaydı, yoksa kavga devam ediyor olmazdı. Zaman vardı. Olmalıydı.

Raina'ya seslendim. "Biz gidene kadar kafanı oradan çıkarma Raina, yoksa onu uçururum." Odadan cevap gelmedi. Artık Richard'ın yanına koşmalıydım.

Stephen dengesini kaybetti ve neredeyse ikimizi de düşürüyordu. Omuzlarıma asıldı, kollarını boynuma bastırdı, sonra bacakları üzerinde doğruldu. "Kendinde misin Stephen?"

"İyiyim. Sadece beni buradan çıkar." Sesi zayıf, titrek geliyordu, sanki bilincini yitiriyordu. Hem onu taşıyıp hem de ateş edemezdim ya da en azından bunu denemek istemezdim. Belime daha sıkı sarıldı. "Bayılma Stephen, ki seni dışarı çıkarabileyim," dedim.

Başıyla onayladı, uzun saçları yüzüne döküldü. "Tamam." Bunu, kavganın gürültüsünden duyulmayacak kadar yavaşça söylemişti.

Ana odaya girdim, içerisi tam bir kaostu. Richard'ı göremiyordum. Bir beden yumağı vardı; kollar, bacaklar, aradan pençeli bir şekil yükseldi, kurtadam neredeyse üç metre boyundaydı. Uzanıp Richard'ı karmaşanın içinden çıkardı, pençeleri bedenine saplanmıştı. Richard, kurtadamın boğazının altına doğru, insan eli olamayacak kadar uzun, bir kurda ait olmayacak kadar tüysüz kolunu savurdu. Yaratık öksürdü, kan tükürüyordu.

Neredeyse Richard'ın boyunda bir kurt sırtına atladı. Richard dengesini kaybetti ama düşmedi. Dişler sırtına saplan-

dı. Tüylü pençeler ve insan elleri her yönden ona doğru uzandı. Siktir. Makineliyle tahta zemine ateş ettim. Tepedeki ışıklara ateş etseydim daha etkileyici olacaktı ama mermiler yükseldikleri hızda geri düşerdi, kendi mermime yakalanmak istemezdim. Makineliyi tek elle tutmak tam bir maceraydı. Silahı tuttum ve mermiler ayağımın dibinden yatağa doğru bir çizgi çizdi. Silah kavgaya doğrulunca durdum. Herkes donmuştu. Şaşırmışlardı. Richard kalabalığın arasından sürünerek çıktı. Kanıyordu. Ayağa kalktı, biraz sarsılmıştı ama hala kendini taşıyacak gücü vardı. Makineli bir yana, hem onu hem Stephen'ı asla taşıyamazdım.

Perdenin önünde durdu, yanına gitmemi bekliyordu. Stephen üzerime yığıldı, kolları düşmüştü. Sanırım bayılmıştı. Richard'a doğru korkunç yavaş bir şekilde yürüdüm. Eğer takılıp düşersem hepsi üzerine çullanırdı. Hareketlerimi, insana ya da kurda ait ama hiçbir şekilde konuşup uzlaşamayacağım gözlerle takip ediyorlardı. Beni seyrederken tadımın nasıl olacağını merak ediyor ve bunu öğrenmek hoşlarına gidecekmiş gibi bakıyorlardı.

Dev kurtadam konuştu. Tüylü çenesi, insanca kelimeler için çok kalın ve garipti. "Hepimizi öldüremezsin insan."

Haklıydı. Makineliyi biraz kaldırdım. "Doğru. Ama kim ilk olmak ister?"

Ben yürürken başka hiç kimse hareket etmedi. Richard'a ulaştığımda, Stephen'ı üzerimden aldı, bir çocuk gibi kucakladı. Alnındaki kesikten yüzüne kan akıyordu. Kan, yüzünün yarısını bir maske gibi kaplamıştı. "Stephen buraya bir daha asla geri gelmeyecek," dedi Richard.

Kurtadam yeniden konuştu. "Sen bir katil değilsin Richard. Senin zayıflığın bu. Stephen'ı buraya geri getirsek bile, bunun için bizi öldürmezsin. Canımızı yakarsın ama bizi öldürmezsin."

Richard hiçbir şey söylemedi. Bu büyük ihtimalle doğruydu. Lanet olsun.

"Seni ben öldürürüm," dedim.

"Anita ne söylediğinin farkında değilsin," dedi Richard.

Ona yan gözle baktım, sonra bekleyen kalabalığa döndüm. "Tek anladıkları şey ölüm Richard. Eğer onları öldürmeye hazır değilsen Stephen da güvende olmaz. Ben onun güvende olmasını istiyorum."

"Öldürmek isteyecek kadar mı?" diye sordu Richard.

"Evet, öldürmek isteyecek kadar," dedim.

Kurtadam bana baktı. "Sen bizden değilsin."

"Farketmez. Stephen'a dokunamazsınız. Raina'ya söyle, eğer Stephen buraya geri gelirse, onu şahsen sorumlu tutarım."

"Bana kendin söyle." Raina holde duruyordu. Çıplaktı ve saf ipek bir elbise giyiyormuş gibi rahattı. Gabriel hemen arkasındaydı.

"Eğer biri tekrar Stephen'ı buraya geri getirirse, onu filmlerde oynamaya zorlarsa, seni öldürürüm."

"Benim bununla bir alakam olmasa bile mi?"

Gülümsedim. Sanki buna inanırdım da! "Öyle bile olsa. Kimin, neden yaptığının hiç önemi yok. Tehlikede olan senin kıçın."

Başıyla onayladı, neredeyse selam vermişti. "Öyle olsun Anita Blake. Ama sen de şunu bil, bana sürümün önünde meydan okudun. Bunu cevapsız bırakamam. Eğer bir şekildeğiştirici olsaydın dövüşürdük ama insan olman problem yaratıyor."

"Şunu iyi bil fahişe. Ben insanım. Eğer silahımı bırakıp seninle teke tek dövüşmemi bekliyorsan delirmişsin demektir."

"Bu pek adil olmazdı, değil mi?"

"Arka odada gördüklerimden sonra, adil olmaya pek aldırdığını zannetmiyorum."

"Ah, o mu? Stephen sürüde asla yükselemeyecek. İçinde hiç asilik yok. Sürüde ondan üstte olan herkesin malı."

"Artık değil," dedim.

"Onu koruman altına mı alıyorsun?" diye sordu.

Bu soru bana daha önce de sorulmuştu ve kulağa geldiğinden daha derin bir anlamı olduğunu biliyordum ama umrumda değildi. Stephen'ın güvende olmasını istiyorum ve bunun için ne gerekiyorsa yapardım. Öldürürdüm ya da kendim hedef olurdum. Lanet olsun, zaten büyük ihtimalle kiralık katil daha önce işimi bitirecekti. "Evet, benim korumam altında."

"O zaten benim korumam altında Anita," dedi Richard.

"Bunu desteklemek için öldürmeye hazır oluncaya kadar, bunun buradakilere pek bir şey ifade ettiğini zannetmiyorum."

"Richard'ın koruduklarını desteklemek için mi öldüreceksin?" diye sordu Raina.

"Ne sorduğunun farkında değil. Ne olduğunu anlamadığı sürece bu adil olmaz," dedi Richard.

"O zaman ona açıkla Richard ama bu gece değil. Geç oluyor ve filmi bitirmek istiyorsak acele etmemiz gerek. Küçük insanını al ve ona kuralları açıkla. Bu gece kendini ne çeşit bir işe bulaştırdığını açıkla. Kuralları anladığı zaman da beni ara. Ve ben de aramızdaki dövüşün mümkün olduğu kadar adil olması için bir yol düşüneyim. Belki gözlerimi kapatır bir kolumu da arkama bağlarım."

Bir şey söylemeye hazırlanıyordum ama Richard araya girdi. "Hadi Anita, artık gitmemiz gerek." Haklıydı. Çoğunu öldürebilirdim ama hepsini değil. Makineli için yedek şarjör getirmemiştim. İhtiyacım olacağını düşünememiştim. Aptallık etmiştim.

Dışarı çıkarken geri geri yürüdüm. Başını uzatacak herhangi birini öldürmeye hazırdım. Peşimizden kimse gelmedi. Richard, Stephen'ı serin ilkbahar akşamına doğru taşırken arkasına bile bakmadı, sanki peşimizden gelmeyeceklerini biliyordu.

Ben kapıyı açtım, o da Stephen'ı arka koltuğa yatırdı. "Arabayı sen kullanır mısın?" diye sordu.

"Tabii. Yaran ne kadar kötü?"

"Kötü değil ama eğer uyanırsa diye arkada Stephen'la birlikte oturmak istiyorum." Bu konuda tartışamazdım. Arabayı ben kullandım. Güvendeydik. Aslında bir şekilde hepimiz hayattaydık. Eğer üzerimize çullansalardı böyle olmayabilirdi. Artık güvende olduğumuza göre sinirlenebilirdim.

"Evet, hayatta kaldık. Senin küçük planının hiç yardımı olmadan," dedim.

"Ve benim küçük planım sayesinde hiç kimse ölmedi," dedi Richard.

"Sadece ben normalden fazla silahlı olduğum için böyle oldu."

"Haklısın, bu bir tuzaktı. Mutlu musun?"

"Evet, mutluyum," dedim.

"Bunu duyduğuma sevindim." İğnelemenin altında sesi bitkindi.

"Bana ne açıklaman gerekiyor Richard?" Yan gözle dikiz aynasından baktım ama karanlıkta yüzünü göremiyordum.

"Raina, Marcus'un emirlerini destekler. O, Marcus'un Lupa'sı. Marcus yapmak istemediği şeyleri ona yaptırır, mesela işkenceleri."

"Yani kendimi, senin Lupa'n olarak belirledim."

"Evet, ben Fenrir'im. Normalde, çoktan bir Lupa seçmiş olmam gerekirdi. Sürü bölünmüş durumda Anita. Marcus üzerlerine gitmesin diye ya da gerektiğinde birbirlerine destek olabilsinler diye beni takip edenleri korumam altına aldım. Bir Fenrir ya da sürü lideri olmadan, bu tarz birleşmeler sürü liderinin emrine karşı gelmek demektir."

"Bu karşı gelmenin cezası nedir?"

"Ölüm ya da sakat bırakma."

"Ben sizin her türlü yarayı iyileştirebileceğinizi zannediyordum."

"Eğer üzerini sıcak metalle dağlarsan yapamayız. Ateş iyileşme sürecini engeller ve durdurur, yarayı yeniden açman gerekir."

"Vampirlerde de aynı şekilde oluyor," dedim.

"Bunu bilmiyordum," dedi ama çok da aldırıyormuş gibi değildi.

"Herhangi birini öldürmeden sürüyü yönetmede ikinci sıraya nasıl yükseldin? Bu kadar yükseğe gelmek için çok fazla dövüşmüş olman gerekir."

"Sadece Ulfric olmak için yapılan dövüş ölümüne olur. Tek yapmam gereken hepsini dövmekti."

"Bu yüzden karate çalışıp ağırlık kaldırıyorsun, değil mi? Böylece onları yenecek kadar iyi oluyorsun." Ufak arabaları kaldıracak güçteyken ağırlık çalışmanın anlamsız olduğunu söylemiştim. O da, eğer dövüştüğün herkes bu kadar güçlüyse anlamı olduğunu söylemişti. Haklıydı.

"Evet."

"Ama eğer öldürmüyorsan, pek tehlike oluşturmuyorsun demektir."

"Biz hayvan değiliz Anita. Sırf sürüde işler hep böyle yürüdü diye, bundan sonra da böyle yürüyecek demek değil. Bizler hala insanız ve bu da kendimizi kontrol edebileceğimiz anlamına geliyor. Lanet olsun, birbirimizi katletmekten daha iyi bir yol olmalı."

Başımı iki yana salladım. "Suçu hayvanlara atma. Gerçek kurtlar, sürü liderliği için birbirini öldürmez."

"Sadece kurtadamlar," dedi. Sesi gerçekten çok yorgundu.

"Fikirlerini takdir ediyorum Richard."

"Ama onaylamıyorsun."

"Hayır, onaylamıyorum."

Sesi, arka koltuğun karanlığından geliyordu. "Stephen'ın hiç yarası yok. Neden çığlık atıyordu?"

Omuzlarım çöktü, yine de kendimi doğrulttum. Eski 21. Karayolu'na saptım, ona söylemenin nazik bir yolunu bulmaya çalışıyordum ama tecavüzün nazik bir yanı yoktu. Ona gördüklerimi anlattım.

Arka koltukta uzun bir süre sessiz kaldı. "Ve sence bu noktaya gelinceye kadar birkaç kişiyi öldürmüş olsaydım, bu olmayacaktı," dediğinde evine giden dönüşe neredeyse varmıştık.

"Sanırım senden Raina ve Marcus'tan korktuklarından daha çok korkarlardı, yani evet."

"Eğer sen benim tehdidime öldürmeyi eklersen, bu benim yapmaya çalıştığım her şeyi gölgeler."

"Seni seviyorum Richard ve yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum. Seni gölgede bırakmak istemiyorum ama Stephen'a bir daha dokunurlarsa söylediğim şeyi yaparım. Onları öldürürüm."

"Onlar benim halkım Anita. Ölmelerini istemiyorum."

"Onlar senin halkın değil Richard. Onlar sadece seninle aynı hastalığı paylaşan bir grup yabancı. Stephen senin halkın. Marcus'un kızgınlığını göze alıp seni destekleyen her şekil-değiştirici senin halkın. Onlar senin için her şeyi riske atmış Richard."

"Stephen sürüye katıldığında, Raina'ya onu alamayacağını söyleyen bendim. Hep onun yanında durdum."

"İyi niyetlisin Richard ama bunun Stephen'a bu gece bir faydası olmadı."

"Eğer benim için öldürmene izin verirsem Anita, bunun benim yapmamdan bir farkı olmayacak."

"İzin istemiyorum Richard."

Koltuğun arkasına yaslandı ve emniyet kemerini takmadığını farkettim. Ona takmasını söyleyecektim ama vazgeçtim. Bu onun arabasıydı ve ön camdan fırlasa bile hayatta kalırdı. "Yani, eğer Stephen'ı bir daha alırlarsa onları benim için değil, bunu yapacağını söylediğin için öldürürsün."

"Eğer savurduğun tehdidi yerine getirmeye hazır değilsen, tehdit etmenin bir anlamı olmaz," dedim.

"Stephen için öldüreceksin. Neden? Hayatını kurtardığı için mi?"

Başımı iki yana salladım, bunu açıklamak zordu. "Sadece bu yüzden değil. Onu bu gece gördüğümde, ona yaptıklarını gördüğümde... Ağlıyordu, Richard. O... Ah, kahretsin, Richard, o artık benim. Güvende olmaları için, intikamlarını almak için birilerini öldüreceğim bir avuç insan var. Bu gece Stephen da bu listeye eklendi."

"Listede benim adım da var mı?" diye sordu. Çenesini, sürücü koltuğunun üzerinden omzuma yasladı. Yanağını yüzüme sürdü, sakallarını biraz da olsa hissediyordum, kaşındırıcı ve gerçekti.

"Öyle olduğunu biliyorsun."

"Öldürmek konusunda nasıl bu kadar rahat konuştuğunu anlayamıyorum."

"Biliyorum."

"Eğer öldürmeye hazır olsaydım, Ulfric olma ihtimalim daha yüksek olacaktı ama buna değeceğinden emin değilim."

"Kendi ulvi fikirlerin için şehit olmak istiyorsan peki. Hiç hoşuma gitmese de peki. Ama sana güvenenleri de şehit etme. Onlar bir grup fikirden daha değerli. Bu gece neredeyse kendini öldürtüyordun."

"Bir şeye sadece ona inanmak kolay olduğu sürece inanamazsın Anita. Öldürmek yanlış."

"Peki ama bu gece neredeyse beni de öldürtüyordun. Bunu anlıyor musun?" Eğer üzerimize çullansalardı, oradan asla çıkamazdık. Sen Gandhi'cilik oynamak istiyorsun diye ben de kendimi ateşe atmayacağım," dedim.

"Bir dahaki sefere evde kalırsın."

"Lanet olsun, söylemek istediğim bu değildi, sen de biliyorsun. Pembe bir dünyada yaşamaya çalışıyorsun Richard. Belki hayat eskiden böyleydi ama artık değil. Eğer bundan vazgeçmezsen öldürüleceksin."

"Yaşamak için katil olmam gerektiğine inansaydım, sanırım yaşamamayı tercih ederdim."

Yan gözle ona baktım. Yüz ifadesi huzurluydu, bir aziz gibiydi. Ama ancak ölürseniz aziz olabilirdiniz. Yeniden yola baktım. Richard'ı terkedebilirdim ama onu bırakırsam bu

işin sonunda kesin ölürdü. Bu gece oraya yalnız gidebilirdi ve dışarı çıkamazdı.

Gözlerimde yaşlar birikti. "Eğer kucağımda ölürsen, ben yaşamaya devam edebilir miyim bilemiyorum Richard. Bunun senin için bir anlamı yok mu?"

Yanağımı öptü, boynuma doğru bir sıvı sızdı. "Ben de seni seviyorum."

Bunlar sadece kelimelerdi. Kendini öldürtecekti. Ölmek için intihar dışında her yolu deneyecekti. "Kanıyorsun," dedim.

İçini çekti ve karanlığa geri döndü. "Çok kanıyorum. Jean-Claude'un burada olup yalayamaması ne kötü." Boğazından acı bir ses çıktı.

"Doktora gitmek ister misin?"

"Beni eve götür Anita. Eğer doktora ihtiyacım olursa evlere gelen bir fareadam tanıyorum." Sesi çok yorgun geliyordu, sanki artık konuşmak istemiyordu. Ne yaralar hakkında ne sürü hakkında ne de ulvi fikirleri hakkında. Sessizliğin uzamasına izin verdim, nasıl bozacağımı bilmiyordum. Sessiz karanlığı yumuşak bir ses bozdu ve Richard'ın ağladığını farkettim. "Özür dilerim Stephen. Çok özür dilerim," diye fısıldadı.

Bir şey söylemedim çünkü söyleyecek iyi bir şeyim yoktu. Sadece, insanları gözümü bile kırpmadan öldürebileceğimi farketmiştim. Vicdan azabı yoktu, kabus yoktu, hiçbir şey yoktu. Sanki bir yanım kapanmış gibiydi. Bu kadar kolay öldürebiliyor olmak beni rahatsız etmiyordu. Rahatsız

etmemesi rahatsız ediyordu. Ama bunun avantajları da vardı, mesela bu gece olduğu gibi. Sanırım o tüylülerin hepsi söylediklerimi yapacağıma inanmıştı. Korkutucu olmak bazen gayet iyi bir şeydi.

9

Richard, hala baygın olan Stephen'ı yatak odasına taşırken saat 04.40'tı. Kan pıhtılaşıp Richard'ın gömleğini sırtına yapıştırmıştı. "Sen yat Anita. Ben Stephen'la ilgilenirim."

"Yaralarına bakmam gerek," dedim.

"Önemli değil."

"Richard..."

Bana baktı, yüzünün yarısı kanla kaplıydı, gözleri neredeyse vahşileşmişti. "Hayır Anita, yardımını istemiyorum. İhtiyacım yok."

Burnumdan soluyordum. "Tamam, istediğin gibi olsun."

Bana çıkıştığı için özür dilemesini bekledim ama dilemedi. Sadece diğer odaya yürüyüp kapıyı kapattı. Oturma odasında bir süre durdum, ne yapacağımdan emin değildim. Duygularını incitmiştim, belki de erkeklik gururunu incitmiştim. Siktir. Eğer gerçeği kabullenemiyorsa siktirsin gitsindi. İnsanların hayatı tehlikedeydi. İnsanlar ölürken Richard'a rahatlatıcı yalanlar söyleyemezdim.

Konuk odasına gidip kapıyı kilitledim. Üzerinde Arthur Conan Doyle karikatürü olan büyük boy tişörtümü giydim. Yanıma daha seksi bir şeyler de almalıydım. Evet, itiraf etmiştim işte. Bu beni pek çok dertten kurtarabilirdi. Firestar yastığın altında kabarık duruyordu. Makineli yatağın altında, uzanabileceğim bir yerdeydi. Yanına yedek şarjör de koymuştum. Bu kadar ateş gücüne ihtiyacım olacağı hiç aklıma gelmemişti ama suikast girişimleri ve kurtadam sürüsü arasında kalınca kendimi biraz güvensiz hissetmeye başlamıştım.

Gerektiğinde uzanıp almak için gümüş bıçaklarımı şiltenin altına yerleştirirken biraz abarttığımı farkettim. Yine de bıçakları orada bıraktım. Güvensiz ve paranoyak olmak, ölü olmaktan iyiydi.

Oyuncak penguenim Sigmund'u valizimden çıkardım ve örtünün altına kıvrıldım. Buraya gelirken aklımda Richard'ın evinde romantik bir gece geçireceğim fikri vardı. Bu işlerden ne kadar anladığım ortadaydı. Bir gecede üç kere kavga etmiştik, bu benim için bile bir rekordu. Belki de uzun süreli bir ilişki için kötüye işaretti. Bu düşünce göğsümü sıkıştırdı. Ne yapmam gerekiyordu? Diğer odaya gidip özür mü dilemeliyim? Ona kendini öldürtmenin ve beraberinde bizi de sürüklemenin iyi bir şey olduğunu mu söyleyecektim? Bu iyi bir şey değildi. İyiye yakın bile değildi. Sigmund'a, onu neredeyse ikiye bölecek kadar sarıldım. Ağlamayı reddediyordum. Soru: Neden Richard'ı kaybetmekten, kiralık katillerden korktuğumdan daha fazla korkuyordum?

Cevap: Ölmek beni rahatsız etmezdi, Richard'ı kaybetmekse çok üzerdi. Penguenime sarılmış, Richard'la hala çıkıp çıkmadığımı düşünürken uyuyakaldım. Eğer ben de onun yanında olmazsam onu kim hayatta tutacaktı?

Bir şey beni uyandırdı. Gözlerimi karanlığa doğru kırpıp yastığımın altındaki Firestar'a uzandım. Silahı tutup kendimi güvende hissedince dinlemeye başladım. Bir tıkırtı vardı, biri kilitli yatak odası kapısını çalıyordu. Hafif ve tereddütlüydü. Richard özür dilemek için geri mi gelmişti? Bu çok iyi olurdu.

Örtüleri açtım, Sigmund yere düştü. Onu valize geri koydum, ağzını kapattım ama fermuarı çekmedim ve yalınayak kapıya yaklaştım. Kapının diğer tarafına geçtim ve "Kim o?" dedim.

"Benim, Stephen."

Tuttuğumu farketmediğim nefesimi verdim. Kapının diğer yanına geçtim, silah hala elimdeyken kilidi çevirdim. Kapıyı yavaşça açtım. Bakıyor, dinliyor, gelenin sadece Stephen olduğundan emin olmaya çalışıyordum.

Kapıdaki Stephan'dı, üzerinde Richard'ın eşofmandan kesilip kısaltılmış bir şortu vardı. Şort neredeyse ayak bileklerine kadar gelmişti. Richard'dan ödünç aldığı tişörtü de neredeyse dizlerine iniyordu. Sarı saçları dağılmıştı, sanki uykudan yeni uyanmıştı.

"Ne oldu?" Silahı indirdim, beni seyretti.

"Richard dışarı çıktı ve ben de yalnız kalınca korkuyorum." Son söylediğini söylerken gözlerimin içine bakamadı

mıştı, sanki yüzümde göreceği şeyden korkar gibi çekinmişti.

"Ne demek dışarı çıktı? Nereye gitti?"

"Koruluğa. Kiralık katilleri gözleyecekmiş. Raina'yı mı kastetti?" O zaman gözlerini kaldırdı, harika mavi gözleri kocamandı, yüzünde panik vardı.

Koluna dokundum, bu yaptığımın doğru olduğundan emin değildim, bazı insanlar cinsel tacize uğradıktan sonra kendilerine dokunulmasından hoşlanmazdı. Ama bu temas, Stephen'ı rahatlatmış gibiydi. Yan gözle arkama, yatak odasına baktı, ellerini çıplak kolları üzerinde gezdirdi.

"Richard evde kalmamı söyledi. Dinlenmem gerektiğini söyledi." Yine gözlerime bakamıyordu. "Yalnız kalınca korkuyorum Anita. Ben..." Başını öne eğdi, uzun sarı saçları yüzüne perde gibi döküldü. "Uyuyamıyorum. Sesler duyuyorum."

Çenesinin altını parmağımla tuttum, nazikçe kaldırdım. "Burada benimle beraber mi uyumak istiyorsun?"

Bana baktı, gözleri acı doluydu. "Richard uyuyabileceğimi söyledi."

"Bir daha söyle bakayım," dedim.

"Ona yalnız kalmaya dayanamadığımı söyledim. O da, Anita burada, o seni korur. Git, onunla uyu, dedi." Bana baktı, yüzü garipti. Yüzümde bir şey olmalıydı. "Şimdi kızdın. Seni suçlamıyorum. Özür dilerim... Ben..." Dönmeye başlamıştı ve kolunu yakaladım.

"Önemli değil, Stephen. Sana kızmadım. Richard ve ben biraz tartıştık, hepsi bu." Onun burada benimle uyumasını

istemiyordum. Yatak iki kişi için çok küçüktü ve eğer biriyle paylaşacaksam Richard'ı tercih ederdim ama bu olmayacaktı. Gidişata bakılırsa belki hiç olmayacaktı.

"Burada kalabilirsin." Ellerine sahip ol diye eklemedim. Yüzü seksle hiç alakası olmayan bir istekle doluydu. Yardıma ihtiyacı vardı, canavar diye bir şey olmadığına ikna edilmesi gerekiyordu. Bu konuda ona pek yardımcı olamayacaktım. Canavarlar gerçekti. Ama ilkini yapabilirdim. Soğukkanlı bir katil olabilirdim ve bu arada oyuncak penguenimi de onunla paylaşabilirdim.

"Richard'ın odasından bir yastık daha getirebilir misin?" diye sordum.

Başıyla onayladı, hemen gidip yastıkla beraber çabucak geri geldi. Aslında ben Richard'ın odasına geçebilirdim. Yatak daha büyüktü ama aynı zamanda da büyük çerçevesi ve kuş yemlikleri olan bir camı vardı. Konuk odasının penceresi küçüktü, savunması daha kolaydı. Tabii eğer pencereden kaçmam gerekmezse. Sonuçta iki oda da bir tür tuzaktı, biz de daha güvenli olan odada kalmayı seçtik. Ayrıca da buraya yerleştirdiğim tüm silahları oraya taşıyıncaya kadar şafak sökerdi.

Örtüleri açtım. "Önce sen," dedim. Eğer kapıdan içeri bir şey girerse onu ilk ben karşılamak isterdim ama bunu yüksek sesle söylemedim. Stephen zaten yeterince tedirgindi.

Elinde yastığıyla yatağa tırmandı ve yastığını duvara dayadı çünkü yatakta iki yastık için yeterli yer yoktu. Sırtüstü yattı, gözlerini bana dikti. Kıvırcık sarı saçları, yüzünün et-

rafına ve çıplak omuzlarına dökülmüştü, Uyuyan Güzel gibiydi. Saçları benden daha uzun olan bir erkeğe sık rastlayamazdınız. Şu yakışıklı olmaktan çok hoş olan erkeklerdendi, bir bebek kadar güzeldi. Bana o mavi gözleriyle bakarken on iki yaşında görünüyordu. Bunun asıl sebebi yüzündeki ifadeydi, sanki onu tekmelememi bekliyormuş ve bunu yapmama izin verecekmiş gibi bakıyordu. O anda Raina'nın, onun herkesin malı olduğunu söylerken ne demek istediğini anladım. Stephen'da dominant hiçbir yön yoktu, bu bana geçmişini merak ettirmişti. Tacize uğramış çocukların yüzünde bazen bu saf bakış olurdu. Ve onlar taciz kabul ederdi çünkü onlara normal gelirdi.

"Ne oldu?" diye sordu Stephen.

Gözlerimi dikmiş bakıyordum. "Hiç, sadece düşünüyordum." Bu gece babasının onu dövüp dövmediğini sormak için uygun bir gece değildi. Kotumu giymeyi düşündüm ama bu rahat olmazdı, sıcak olacağını söylememe bile gerek yoktu. Hava sadece yirmi bir dereceydi ama kot giyecek kadar serin değildi, özellikle de yanınızda yatan biri varken. Ayrıca, yanına üzerimi giyinip yatarsam Stephen'ın bunu nasıl karşılayacağından da emin değildim. Işığı kapattım ve yatağa girdim. İkimizden biri biraz daha iri olsaydı yatağa asla sığamazdık. Stephen'ın da yan yatması gerekmişti.

Sırtıma yaslandı, kendi vücudu benimkini kaşık gibi kavradı. Bir kolunu, oyuncakmışım gibi belime doladı. Geridim ama Stephen farketmedi sanırım. Yüzünü sırtıma yasladı ve iç çekerek nefesini verdi. Karanlıkta yatıyordum ama

uyuyamıyordum. İki ay önce neredeyse bir vampir oluyordum. Ölümle yakın temasla baş edebiliyordum ama yaşayan ölü olmaya bu kadar yakın olmak beni korkutmuştu. Neyse, üstesinden geliyordum. Şu ana kadar gayet iyi uyuyordum. Saatimin ışık düğmesine bastım. Sadece 05.30 olmuştu. Bir saat kadar uyuyabilmiştim. Harika.

Stephen'ın nefesi derinleşti ve vücudunun kasları bir bir gevşemeye başladı. Uykusunda hafifçe sayıklıyordu. Kolunu üzerime attı, sonra rüyaya geçti ve ılık, hareketsiz bir şekilde durdu.

Ben de uykuya daldım, Stephen'ın vücuduma sarılmış koluna sokuldum. Oyuncak kadar iyiydi ama beklenmedik anlarda hareket etme huyu vardı.

Güneş ışığı ince beyaz perdelerin arasından sızıyordu, önce beni uyandıranın ışık olduğunu zannettim. Uykuya daldığım pozisyonda, tutulmuş bir şekilde uyandım, sanki bütün gece hiç hareket etmemiştim. Stephen hala bana sarılıyordu, kolunun yanı sıra bir bacağını da bacaklarımın üzerine atmıştı. Uykusunda bile bana olabildiğince yakın olmaya çalışmıştı.

Orada, vücudu bana sarılmışken öylece durdum ve daha önce hiç yanımda bir erkekle uyanmadığımı farkettim. Üniversitede bir nişanlım vardı, onunla sevişmiştim ama hiç geceyi beraber geçirmemiştik. Aslında daha önce hiçbir adamla aynı yatakta yatmamıştım. Durum biraz garipti. Stephen'ın vücudunun sıcaklığı içinde yatmış, onun Richard olmasını diliyordum.

Bir şeyin beni uyandırdığını hisseder gibi olmuştum ama bu neydi? Örtülerin altından çıkıp Stephen'ın bana yapışmış vücudundan sıyrıldım. Diğer tarafa döndü, iç çekip rahatsız olduğunu belirten hafif sesler çıkardı. Üzerini örtüp yastığımın altından Firestar'ı aldım.

Saat on buçuğa geliyordu, neredeyse beş saat uyumuştum. Kotumu giyip valizimden diş fırçamı, temiz içi çamaşırı ve çoraplarımı aldım. Hepsini temiz polo tişörtümün içine sarıp kapının kilidini çevirdim. Firestar elimdeydi. Temizlenirken onu sifonun üzerine koyacaktım. Evde de aynı şeyi yapıyordum.

Kapının önünden konuşarak birileri geçti. İki ses vardı, biri kadındı. Elbiseleri yere koydum ve silahın emniyetini açtım. Sol elimi kapı kolunun üzerindeydi.

"O duyduğum bir silah emniyeti miydi?" dedi kapının diğer tarafından bir erkek sesi. Sesi tanıyordum. Emniyeti eski haline getirdim, silahı pantolonumun önüne yerleştirdim ve tişörtü üzerine saldım. Silahlıydım ama görünürde değil, kapıyı açtım. Jason orada durmuş bana sırıtıyordu. Neredeyse benim boyumdaydı. Omuzlarının hemen üzerine gelen sarı saçları düzdü, bir bebeğinkiler kadar yumuşak görünüyordu. Gözleri ilkbahar göğünün masum maviliğindeydi ama içlerindeki bakış öyle değildi. Hala yatakta yatan Stephen'a kaçamak bir bakış attı.

"Sırada ben mi varım?" diye sordu.

İçimi çektim, elbiselerimi alıp kolumun altına sıkıştırdım ve kapıyı arkamdan kapattım. "Burada ne işin var Jason?"

"Beni gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyorsun." Üzerinde ağ bir tişört vardı. Kotu eskiydi ve bir dizi yırtıktı. Yirmi yaşındaydı ve sürüye katılmadan önce üniversite öğrencisiydi. Şimdi Jean-Claude'un kurdu olmuştu, görünüşe göre tek işi Şehrin Efendisi'ne korumalık yapmak ve kahvaltıda ordövr görevi görmekti.

"Ağ giymek için biraz erken değil mi?"

"Jean-Claude'un bu geceki dans kulübü açılışında ne giyeceğimi görünceye kadar bekle."

"Gelemeyebilirim," dedim.

Kaşlarını kaldırdı. "Richard'ın çatısı altında bir gece geçirdin ve Jean-Claude'la randevunu iptal mi edeceksin?" Başını iki yana salladı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu zannetmiyorum."

"Bak, ikisi de benim sahibim değil, tamam mı?"

Jason geriledi, ellerini teslim olur gibi havaya kaldırmıştı. "Hey, ben sadece elçiyim. Bunun Jean-Claude'u kızdıracağını biliyorsun ve Richard'la yattığını düşüneceğini de biliyorsun."

"Yatmadım."

Kapalı kapıya yan gözle baktı. "Biliyorum ve yatağını paylaştığın kişi seçimine çok şaşırdım Anita."

"Jean-Claude'a yatağı Stephen'la paylaştığımı söylerken, sadece paylaştığımı başka bir şey yapmadığımı eklemeyi de unutma. Eğer senin kelime oyunların yüzünden Jean-Claude, Stephen'a yüklenirse kızarım. Ve beni kızdırmak istemezsin Jason."

Bana bir süre baktı. Gözlerinde bir şey oynadı, içindeki canavar biraz olsun hareketlenmişti. Gabriel'de çok yoğun hissedilen o şeyden, bir parça da Jason'da vardı. Tehlikeyle acıya olan yakınlık ve her zaman bir baş belası olabilmek. Jason'a tahammül edilebiliyordu, kötü biri değildi. Gabriel basbayağı sapıktı, Jason'ınki sadece aynı kişilik bozukluğunun hafif haliydi. Dün gece gördüklerimden sonra Jason'ın eğlence anlayışının ne olduğunu merak etmeye başlamıştım. Onun da olanları onaylamayacağından neredeyse emindim ama yüzde yüz emin değildim. Bu size Jason'ın nasıl biri olduğunu anlatmıştır herhalde.

"Dün gece Raina ve Gabriel'e gerçekten makineli tüfek çektin mi?"

"Evet, çektim."

Richard'ın yatak odasından, elleri havlu dolu bir kadın çıktı. Boyu bir yetmiş kadardı, kısa kahverengi saçları o kadar kıvırcıktı ki doğal olmalıydı. Üzerinde koyu mavi bol bir pantolon ve tişört vardı. Kıyafetini, önü açık sandalet tamamlamıştı. Beni baştan aşağıya süzdü, bakışı onaylamamış ya da küçümsermiş gibiydi. "Sen Anita Blake olmalısın."

"Ya sen?"

"Sylvie Barker." Elini uzattı, ben de sıktım. Ona dokunduğum anda ne olduğunu anlamıştım. "Sen de sürüden misin?" diye sordum.

Elini geç çekip bana doğru gözlerini kırptı. "Nereden anladın?"

"Eğer insan gibi davranıyorsan, ne aradığını bilen birine dokunma. Gücün tenimi kaşındırdı."

"O zaman insan gibi davranmak için çaba sarf etmeyeyim." Gücü üzerime aktı, fırının ağzını açtığınızda üzerinize boşalan sıcak hava gibiydi.

"Etkileyici," dedim. Sesimin düzgün çıkmasına sevinmiştim.

Bana hafifçe gülümsedi. "Bu senden gelince iyi bir iltifat oldu. Şimdi, bu havluları mutfağa götürmeliyim."

"Neler oluyor?" diye sordum.

Sylvie ve Jason birbirine baktılar. Sylvie başını iki yana salladı. "Richard yaralı, biliyorsun?" Soru şeklinde söylemişti.

Midem kasıldı. "İyi olduğunu söylemişti."

"Olacak," dedi Sylvie.

Rengimin attığını hissettim. "Nerede?"

"Mutfakta," dedi Jason.

Koşmadım, o kadar uzak değildi ama koşmak istedim. Richard mutfak masası üzerinde oturuyordu, üzeri çıplaktı, sırtı bana dönüktü. Sırtı pençe izleriyle doluydu. Sol omzunda, etinin bir parçasını da alıp götürmüş bir ısırık izi vardı.

Dr. Lillian bir mutfak havlusuyla sırtındaki kanı siliyordu. Kır saçları kısa, belli belirsiz bir tarzda kesilmiş, ellili yaşlarının ortalarında, ufak tefek bir kadındı. Daha önce iki kere beni tedavi etmişti, bir keresinde tüylüydü ve dev bir fareadama benziyordu.

"Eğer dün gece ilkyardım yaptırsaydın bunu yapmama gerek kalmazdı Richard. Hastalarıma acı çektirmekten hoşlanmıyorum."

"Dün gece Marcus nöbetçiydi. Şartlar düşünülürse onu es geçmeyi tercih ettim."

"En azından birine yaraları temizletip sardırabilirdin."

"Evet Richard, benim yardım etmeme izin verebilirdin," dedim.

Dönüp omzunun üzerinden baktı, saçları yüzüne döküldü. Alnında da bir bandaj vardı. "Dün gece senden yeterince yardım almıştım."

"Neden? Kadın olduğum için mi, yoksa haklı olduğumu bildiğin için mi?"

Lillian bir pençe izinin alt kısmına doğru küçük gümüş bir bıçak doğrulttu. Bıçağı yaranın üzerinden geçirip yarayı yeniden açtı. Richard derin bir nefes alıp verdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Likantroplar hızlı iyileşir ama bazen tıbbi müdahale olmazsa iz kalabilir. Yaraların çoğu iyileşir ama bazılarının deri kapanmaya başlamadan dikilmesi gerekir, o yüzden yaralardan bazılarını açıp biraz dikiş atacağım."

Sylvie havluları Dr. Lillian'a verdi.

"Teşekkür ederim Sylvie."

"Siz aşk kuşları, neden kavga ediyorsunuz?" diye sordu Sylvie.

"Çok istiyorsa Richard sana anlatsın."

"Anita seninle aynı fikirde. Benim birilerini öldürmeye başlamam gerektiğini düşünüyor," dedi Richard.

Yürüyüp Richard'ın beni arkasını dönmeden görebileceği bir yere geçtim. Tezgaha dayanıp Lillian'ın bıçağına de-

ğil de Richard'ın yüzüne bakmaya çalıştım. "Hiç ayrım yapmadan insanları öldürmeye başlamanı istemiyorum Richard. Sadece tehditlerinin arkasında dur. Bir kişiyi öldür, o zaman geri kalanlar geriler."

Bana sert bir şekilde baktı, çok öfkeliydi. "Yani onlara ibret olsun diye mi?"

Bu şekilde söyleyince çok soğukkanlı bir hareketmiş gibiydi ama gerçek de gerçekti işte. "Evet, bunu demek istiyorum."

"Ah, ondan hoşlandım," dedi Sylvie.

"Hoşlanacağını biliyordum," dedi Jason. Benim pek anlamadığım bir şekilde birbirlerine baktılar ama görünüşe göre bu onları çok eğlendirmişti.

"Espriyi kaçırdım mı?"

İkisi de başlarını iki yana salladı.

Ben de üzerinde durmadım. Richard'la hala kavga ediyorduk ve bu kavganın bir sonu olmadığını düşünmeye başlamıştım. Doktor bir yarayı daha keserken gözlerini kıstı. Lillian sadece oraya buraya birkaç dikiş atıyordu ama yine de benim üzerimde olmasını istediğimden çoktular. Dikişlerden hoşlanmıyordum.

"Niye ağrı kesici kullanmıyorsunuz?"

"Anestezi bize pek etki etmiyor. Metabolizmamız onu çok çabuk etkisiz hale getiriyor," dedi Lillian. Gümüş bıçağı havlulardan birine sildi. "Pençe izlerinden biri kotundan aşağıya iniyor. Çıkar ki görebileyim."

Yan gözle Sylvie'ye baktım. Bana gülümsedi. "Bana bakma. Ben kızlardan hoşlanırım."

"İkiniz buna gülüyordunuz değil mi?" diye sordum Jason'a.

Mutlu bir şekilde gülümseyerek başıyla onayladı.

Başımı iki yana salladım.

"Diğerleri yakında toplantı için gelecek. Herkes içeri doluşurken burada kıçım açıkta durmak istemiyorum." Richard ayağa kalktı. "Gerisini yatak odasında halledelim." Köprücükkemiğinin hemen altında bir sıra küçük yara gördüm. Dün gece oradan tutup onu kaldıran kurtadamı hatırladım.

"Ölebilirdin," dedim.

Bana yan gözle baktı. "Ama ölmedim. Sen hep böyle söylemiyor musun?"

Kendi laflarımın bana söylenmesinden hiç hoşlanmıyordum. "Sebastian ve Jamil'i öldürebilirdin, böylece diğerleri üzerine gelmezdi."

"Şimdiden kimi öldüreceğime bile karar vermişsin." Sesi kızgınlıkla kalınlaşmıştı.

"Evet," dedim.

"Aslında iyi seçimler yapıyor," dedi Sylvie.

Richard koyulaşmış gözlerini ona çevirdi. "Sen bu işin dışında kal."

"Eğer bu sadece iki sevgili arasında bir tartışma olsaydı dışında kalırdım," dedi. Gidip tam önünde durdu. "Ama Anita benim daha önce söylemediğim bir şey söylemiyor. Pek çoğumuzun sana yalvardığı şeyleri söylüyor. Birkaç ay için senin yolunu denemeye razıydım. Haklı çıkmanı umu-

yordum ama yürümüyor Richard. Ya alfa erkeksindir ya da değilsindir."

"Bu bir meydan okuma mı?" diye sordu Richard. Sesi kısılmıştı. Gücü odada sıcak bir rüzgar gibi esti.

Sylvie bir adım geriledi. "Öyle olmadığını biliyorsun."

"Öyle mi?" dedi Richard. Gücü odada elektrik akımı gibi artıyordu. Kollarımdaki tüyler dikildi.

Sylvie gerilemeyi kesti, ellerini yanında yumruk yapmıştı. "Eğer Marcus'u yenebileceğimi bilseydim bunu yapardım. Eğer yapabilseydim hepimizi korurdum. Ama yapamıyorum Richard. Sen tek şansımızsın."

Richard, Sylvie'nin üzerinde dikiliyordu. Sadece boy farkı yüzünden değil. Gücü, Sylvie'nin üzerinde akıp neredeyse insanı boğacak şekilde odayı dolduruyordu.

"Sadece sen öyle düşünüyorsun diye öldüremem Sylvie. Hiç kimse beni buna zorlayamaz. Hiç kimse."

Bakışları bana döndü ve gözlerine bakmak için çok çaba sarf ettim. İçlerinde bir güç vardı, yakıcı bir ağırlık vardı. Bir vampirin insanı içine çeken gücü gibi değildi, yine de özel bir şeydi. Teni enerjisiyle titredi ama ben gözlerimi kaçırmadım.

Boynunun biraz altındaki yara izlerine baktım ve onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı farkettim. Bu kabul edilemezdi.

Uzanıp ona dokunabileceğim bir mesafeye kadar ona yaklaştım. Olağandışı gücü etrafımda nefes alışımı engelleyecek kadar arttı. "Konuşmamız gerek Richard."

"Şu an bunun için vaktim yok Anita."

"O zaman vakit yarat," dedim.

Bana baktı. "Lillian işini bitirirken konuşalım. On beş dakika içinde toplantı için buraya gelecekler."

"Ne toplantısı?" diye sordum.

"Marcus'un durumunu konuşacağız. Toplantıyı dün geceki macerasından önce ayarlamıştı," dedi Sylvie.

Richard ona baktı, dostça bir bakış değildi. "Eğer onun toplantıyı bilmesini isteseydim, ben kendim söylerdim."

"Bana başka ne söylemedin Richard?"

Kızgın bakışları bana döndü. "Sen bana ne söylemedin?"

Ona doğru gözlerimi kırptım, çok şaşırmıştım. "Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Başının üzerinde iki el çifte ateşleniyor ve sen neden bahsettiğimi anlamıyorsun."

Ah! O mesele. "Ben doğru şeyi yaptım Richard."

"Sen her zaman haklısın, değil mi?"

Yere bakıp başını iki yana salladı. Ona baktığımda hala kızgındı ama benim kızgınlığım geçiyordu. Bu bir ilkti. Bu *o* kavga olacaktı. Her şeyi bitiren kavga. Hatalı değildim. İstediğimiz kadar konuşalım bu değişmezdi. Eğer ayrılacaksak bu iş sessizce olmayacaktı. "Hadi şu işi bitirelim Richard. Yatak odasına gitmek istiyordun."

Ayağa kalktı, vücudu tahmin ettiğimden daha büyük bir öfkeyle gerilmişti. Bu kontrollü bir öfkeydi ve nereden geldiğini anlayamamıştım. Kötüye işaretti. "Beni çıplak görmeye dayanabileceğinden emin misin?" Sesi acı doluydu ve ben sebebini bilmiyordum.

"Neler oluyor Richard? Ben ne yaptım?"

Başını iki yana sertçe salladı, hareket omuzlarına ulaştığında yüzünü acıyla buruşturdu. "Hiçbir şey, hiçbir şey." Odadan çıktı. Lillian bana baktı ama onun peşinden gitti. İç çekip ben de peşlerine takıldım. Önümüzdeki birkaç dakikadan pek umutlu değildim ama geri çekilmeyecektim. Kötü şeyler söyleyecektik ve her şeyi berbat edecektik. İşin kötü yanı, benim söyleyecek kötü şeylerim yoktu. Bu da kavgayı benim için çok daha az eğlenceli hale getiriyordu.

Ben yanından geçerken Jason sessizce fısıldadı. "Hadi Anita, bastır Anita."

Bu beni gülümsetti.

Sylvie gidişimi soğuk gözlerle seyretti. "Bol şans." Çok içten değildi.

"Bir derdin mi var?" Richard'la kavga etmektense onunla etmeyi tercih ederdim.

"Eğer seninle çıkmasaydı, o zaman kendine bir eş seçebilirdi. Bu işleri biraz kolaylaştırırdı."

"İşe sen mi talipsin?" diye sordum.

"İsterdim ama bu iş için seks yapmak şart ve ben buna pek istekli değilim."

"O zaman senin yoluna çıkmadım," dedim.

"Hayır, benimkine değil," dedi. Başkaları olduğunu ima etmişti ama bugün bunlar hiç umrumda değildi. "Tüylü siyasetine girmem için henüz çok erken. Eğer benimle derdi olan birileri varsa, onlara sıraya girmelerini söyle."

Başını yana yatırdı, meraklı bir köpek gibiydi. "Uzun bir sıra mı?"

"Son zamanlarda öyle."

"Bütün düşmanlarının ölü olduğunu zannediyordum," dedi Jason.

"Devamlı yenilerini ediniyorum," dedim.

Gülümsedi. "Aman ne güzel."

Başımı iki yana sallayıp yatak odasına doğru yürüdüm. Richard'la yüzleşmektense yeniden Raina'yla karşılaşmayı tercih ederdim. Neredeyse kiralık katilin dirilip yattığı yerden kalkmasını ve ateş edecek bir hedefim olmasını dileyecektim. Bu, Richard'la ayrılmaktan daha az acı verirdi.

10

Richard'ın yatak odasının duvarları açık yeşile boyalıydı. Yatağın önüne serilmiş çarpıcı bir halı, yerde vitray gibi duruyordu. Büyük, dört direkli ve cibinlikli bir yatağı vardı, yaralı olmasına rağmen yatağını toplamış, üzerine kırmızı yatak örtüsünü bile örtmüştü. Yatakta kademeli üç örtü vardı; yeşil, mavi ve kırmızı. Bu renklerden her biri, yerdeki halının bir rengini ön plana çıkarıyor, yatağı ve yatağın üzerindeki tabloyu belirginleştiriyordu. Tabloda kış mevsiminde kurtlar resmedilmişti. Kurtlar, sanki bir anda ağaçların arasından çıkıp onları şaşırtmışsınız gibi resmin dışına bakıyordu. Karda kanlar içinde bir geyik yatıyordu, boğazı parçalanmıştı. Yatak odası için garip bir seçimdi ama bir şekilde çok uymuştu. Hatta hoşuma gitmişti. Bütün güzel tablolar gibi bu da siz odadan çıktığınızda üzerindekilerin hareket edeceği hissi veriyordu. Yeşil örtü resimdeki yaş, kış yeşili ağaçları belirginleştirmiş, mavi örtü gökyüzünün maviliğini, kırmızı örtü ise kardaki kanı yakalamıştı.

Richard kırmızı kumaşın üzerinde yüzüstü yatıyordu. Tamamen çıplaktı, kotunu yatağın yanına atmıştı. Bronz teni kırmızı örtü üzerinde koyu renk, pürüzsüz ve dokunulası görünüyordu. Gözlerim vücut hatlarını takip edip poposuna kaydığında, yüzümün kızardığını hissettim. Lillian poposuna doğru giden pençe izini dikiyordu. Gözlerimi kaçırdım.

Richard'la ilk karşılaşmamızda onu çıplak görmüştüm ama o günden beri bu manzaradan mahrum kalmıştım. O zaman daha çıkmayı düşünmüyorduk bile. Gözlerimi kaçırdım çünkü aslında bakmak istiyordum. Onu bu şekilde görmek istiyordum ve bu kelimelerle anlatılmayacak kadar utanç vericiydi. Yatak odasının duvarındaki raflarda duran şeylere, sanki onları ezberlemek ister gibi bakıyordum. Birkaç parça kuartz, küçük bir kuş yuvası. Neredeyse elim kadar büyük fosilleşmiş, koyu altın renginde ve aradan parlak kuartzların göründüğü bir parça mercan. Kampa gittiğimiz bir gün, onu ben bulup ona vermiştim çünkü böyle ufak tefek şeyleri biriktirdiğini biliyordum, ben biriktirmiyordum. Mercan parçasına dokundum ve arkamı dönmek istemedim.

"Konuşmak istediğini söylemiştin, konuş hadi," dedi Richard.

Arkama baktım. Lillian derisini tutturmak için kullandığı koyu renkli ipi kesti. "İşte. İzi bile kalmayacak," dedi.

Richard kollarını yatağın üzerinde topladı, çenesini kollarının üzerine koydu. Saçları yüzünün etrafına döküldü,

köpük gibiydi, insanın dokunası geliyordu. Göründükleri kadar yumuşak olduklarını biliyordum.

Lillian ikimize baktı. "Ben en iyisi sizi yalnız bırakayım." Eşyalarını çantasına koymaya başladı, kahverengi deri çanta daha çok balıkçılık malzemeleri taşınacak bir kutuya benziyordu. Önce Richard'a sonra bana döndü. "Bu yaşlı bayanın sözünü dinlerseniz... Bu işi berbat etmeyin."

Richard ve ben arkasından bakarken çıktı.

"Artık giyinebilirsin," dedim.

Richard, yan gözle kotuna baktı, sadece koyu renk gözleri hareket etmişti. Gözleri bana geri döndü ve daha önce gördüğüm en kızgın halindeydi. "Neden?"

O kızgın gözlerine bakmaya, vücuduna bakmamaya çalıştım. Yüksek sesle itiraf edeceğimden daha zor bir işti. "Çünkü çıplakken seninle tartışmak daha zor oluyor."

Dirsekleri üzerinde doğruldu, saçları gözlerinin üzerine döküldü, şimdi bana kahverengi bir saç perdesinin ardından bakıyordu. Bu hareket bana Gabriel'i hatırlattı ve bu çok sinir bozucuydu.

"Beni istediğini biliyorum Anita. Kokusunu alabiliyorum."

Ah, bu beni daha iyi hissettirmişti. Beş dakika içinde ikinci defa kızarmıştım. "Evet, harikasın. Ne olmuş? Bunun olup bitenlerle ne alakası var?"

Dizleri ve elleri üzerinde doğruldu. Başını o kadar hızlı çevirdim ki başım döndü. "Lütfen, kotunu giy."

Onun yataktan kalktığını duydum. "Bana bakamıyorsun bile, değil mi?"

Bunu söyleyişinde, yüzünü görmeyi isteyeceğim bir şey vardı ama dönemezdim. Yapamazdım. Eğer bu son kavgamız olacaksa, zihnime çıplak bedenin görüntüsünün kazınmasını istemiyordum. Bu çok zalimce olurdu.

Arkamda durduğunu hissettim. "Benden ne istiyorsun Richard?"

"Bana bak."

Başımı iki yan salladım.

Omzuma dokundu ve ben ileri sıçradım.

"Sana dokunmama bile dayanamıyorsun, değil mi?" İlk defa, sesindeki acıyı duydum, saf ve can yakıcıydı.

Dönmem gerekti. Yüzünü görmeliydim. Gözleri dökülmemiş yaşlarla titriyordu, yaşlar dökülmesin diye gözlerini kocaman açmıştı. Saçlarını yüzünün arkasına attı ama hemen öne döküldü. Gözlerim kaslı göğsüne doğru kaydı, ellerimi göğüs uçları üzerinden ince beline ve daha aşağıya doğru dolaştırmak istiyorum. Gözlerimi yukarıya, yüzüne yöneltmek bile başlı başına bir irade mücadelesiydi, yüzüm artık kırmızı değildi, solmuştu. Nefes almakta zorlanıyordum. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki duymakta güçlük çekiyordum.

"Bana dokunman çok hoşuma gidiyor," dedim.

Bana baktı, gözleri acı doluydu. Sanırım kızgınlığı tercih ederdim. "Jean-Claude'a hayır demene saygı duyuyordum. Onu istediğini biliyordum ama reddetmeye devam ediyordun. Bu yüzden çok ahlaklı olduğunu düşünüyordum." Başını iki yana salladı, gözünün yanından bir damla yaş aktı, yanağına doğru yavaşça kaydı.

Parmağımın ucuyla gözyaşını sildim. Elimi tuttu, biraz sıkı tutuyordu ama canımı yakmıyordu, sadece şaşırtıcıydı. Ayrıca sağ elimdi, silahı sol elimle çekmek çok büyük bir dert olacaktı. Silaha ihtiyacım olduğunu düşündüğümden değildi ama Richard garip davranmaya başlamıştı.

Richard bana bakarak konuşmaya başladı. "Ama Jean-Claude bir canavar ve sen canavarlarla yatmazsın. Onları öldürürsün." İki gözünden de yaşlar akmaya başladı, ben de akmalarına izin verdim. "Benimle de yatmıyorsun çünkü ben de bir canavarım. Ama bizi öldürebilirsin değil mi Anita? Sadece bizimle düzüşemezsin."

Ondan sıyrıldım ve o da buna izin verdi. O ağır vişne ağacı yatağı bile kaldırabilirdi, yani beni o bırakmıştı. Bu pek hoşuma gitmedi. "Bu söylediğin çok korkunç."

"Ama doğru," dedi.

"Seni istiyorum Richard, bunu biliyorsun."

"Jean-Claude'u da istiyorsun, bu yüzden bu çok iyi bir şey değil. Sanki kolay bir şeymiş gibi bana Marcus'u öldürmemi söylüyorsun. Onu öldürmenin beni üzmeyeceğini düşünmenin nedeni ne? Onun bir canavar olması mı, yoksa benim bir canavar olmam mı?"

"Richard," dedim. Bu beklemediğim bir tartışmaydı. Ne diyeceğimi bilemiyordum ama bir şey söylemeliydim. Orada öylece dururken gözünde yaşlar kuruyordu. Çıplak ve harika görünürken bile kayıpmış gibi duruyordu.

"Marcus'u öldürmenin seni rahatsız edeceğini biliyorum. Asla etmeyeceğini söylemedim," dedim.

"O zaman nasıl olur da beni bunu yapmaya zorlarsın?"

"Gerekli olduğunu düşünüyorum," dedim.

"Sen yapabilir misin? Sen onu öylece öldürebilir misin?"

Bir süre düşündüm ve başımla onayladım. "Evet, yaparım."

"Ve bu seni rahatsız etmez mi?" diye sordu.

Doğrudan onun acı dolu gözlerine baktım. "Hayır," dedim.

"Eğer bunu gerçekten söylüyorsan, bu seni benden daha çok canavar yapar."

"Evet, sanırım öyle."

Başını iki yana salladı. "Bir insanın hayatını alacağını bilmek seni rahatsız etmiyor değil mi?" Acı bir şekilde güldü. "Yolsa Marcus'u insan olarak görmüyor musun?"

"Dün gece öldürdüğüm adam insandı."

Richard bana baktı, gözlerindeki dehşet büyüdü. "Ve gayet rahat uyudun değil mi?"

Başımla onayladım. "Stephen'ı yatağıma gönderdiğin düşünülürse, rahat sayılırdı."

Yüzünden garip bir bakış geçti, bir an gözlerinde şüpheyi gördüm.

"Yüce Tanrım, beni daha iyi tanıyor olmalısın."

Yere baktı. "Biliyorum. Seni o kadar çok arzuluyorum ve sen o kadar çok hayır diyorsun ki. Artık her şeyden şüphe ediyorum."

"Hassiktir. Bir kavganın ortasında senin egonu tatmin etmeyeceğim. Stephen'ını bana gönderdin çünkü kızgındın. Onu koruyabileceğimi söyledin. Hiç aklına daha önce bir

adamla beraber uyumamış -sadece uyumamış- olacağım gelmedi mi?"

"Üniversitedeki nişanlına ne oldu?"

"Onunla seviştim ama beraber uyumadık. İlk defa bu sabah, yanımda kıvrılmış yatan bir adamla uyandım. Onun sen olmanı isterdim."

"Ah, Anita. Bilmiyordum. Ben..."

"Düşünemedin. Harika. Şimdi, şu elbise giymeme olayı nedir? Neler oluyor Richard?"

"Dün geceki kavgayı gördün. Neler yaptığımı gördün."

"Birazını, evet."

Başını iki yana salladı. "Neden öldürmediğimi bilmek istiyor musun? Neden hep son anda durduğumu?" Gözlerindeki bakış neredeyse çaresiz ve vahşiydi.

"Anlat bana," dedim yavaşça.

"Hoşuma gidiyor Anita. Ellerimdeki hissi, pençelerimin eti yarmasını seviyorum." Kendisine sarıldı. "Etin tadı, ağzımdaki sıcak kan çok heyecan verici." Başını daha hızlı salladı, sanki hissi yok etmeye çalışıyordu. "Dün gece Sebastian'ı parçalamak istiyordum. Bunu omuzlarımdaki, kollarımdaki bir ağrıymış gibi hissediyordum. Bedenim, tıpkı seni istediği gibi, onu öldürmek istiyordu." Bana baktı, hala kendisine sarılmıştı ama vücudu onun yerine konuşuyordu. Sebastian'ı öldürmeyi düşünmek bile onu heyecanlandırmıştı, gerçekten heyecanlandırmıştı.

Zorla yutkundum. "Eğer kendini bırakıp öldürürsen bunun fazla hoşuna gideceğinden mi korkuyorsun?"

Bana bakan gözlerinde sadece dehşet vardı. Bir canavar olmaktan duyduğu korku, ona dokunmamın doğru olmayacağından duyduğu korku, bana dokunmasına izin vermeyeceğimden duyduğu korku vardı. Canavarlarla düzüşmezsin, onları sadece öldürürsün.

"Öldürmekten hoşlanıyor musun?" diye sordu.

Bunun için bir süre düşünmem gerekti. Sonunda, başımı iki yana salladım. "Hayır, hoşlanmıyorum."

"Nasıl bir his?"

"Hiçbir şey gibi. Hiçbir şey hissetmiyorum."

"Bir şeyler hissetmen gerek."

Omuz silktim. "Ben olmadığım için rahatlıyorum. Daha hızlı, daha atik olduğum için kendimi galip hissediyorum." Yeniden omuz silktim. "İnsanları öldürmek beni rahatsız etmiyor Richard. Etmiyor işte."

"Bir zamanlar ediyor muydu?"

"Evet, bir zamanlar ediyordu."

"Ne zamandır seni rahatsız etmiyor."

"Bilmiyorum. İlk ya da ikinci ölüm değil ama artık hesabını tutamayacağın noktaya geldiği zaman... Ya bu seni artık rahatsız etmemeye başlıyor ya da başka bir iş koluna kayıyorsun."

"Beni rahatsız etmesini istiyorum Anita. Ölümün kan, heyecan veya hayatta kalmaktan başka bir şey hissettirmesini istiyorum. Eğer böyle olmazsa, ben yanılmışım demektir. Bu bizim sadece hayvan olduğumuz anlamına gelir." Bu düşünceye vücudu da tepki gösterdi. Ve bunu heyecan ve-

rici bulmamıştı. Zayıf ve korkmuş görünüyordu. Ona giyinmesini söyleyecektim ama yapmadım. Bilerek çıplak kalmak istemişti, sanki onu istediğimi ya da bir zamanlar istediğimi ispatlamaya çalışıyordu.

Test edilmekten hoşlanmazdım ama gözlerinde korku varken dırdırlanmak kolay değildi. Benden uzaklaşıp yatağın önünde durdu. Sanki üşüyormuş gibi bir eliyle diğer kolunu ovuyordu. St. Louis'de mayıs ayındaydık. Üşümüyordu, en azından o kadar çok üşümüyordu.

"Siz hayvan değilsiniz Richard."

"Ne olduğumu nereden biliyorsun?" Bu soruyu benden çok kendisine sorduğunu biliyordum.

Ona doğru yürüdüm. Firestar'ı pantolonumun önünden çıkarıp komodinin üzerine, gece lambasının yanına koydum. Beni seyretti, gözleri dikkatliydi. Sanki nerdeyse ona zarar vermemi bekliyordu. Bunu yapmamak için çok çaba sarf etmem gerekecekti.

Nazikçe koluna, biraz önce ovduğu yere dokundum. Dokunuşumla dondu. "Sen hayatımda tanıdığım en ahlaklı insanlardan birisin. Marcus'u öldürsen bile, vahşi bir canavara dönüşmezsin. Bunu biliyorum çünkü seni tanıyorum."

"Gabriel'le Raina öldürüyor ve bak neye dönüşmüşler."

"Onlar gibi değilsin Richard. Bu konuda bana güven."

"Ya Sebastian'ı ya da Marcus'u öldürürsem ve bu hoşuma giderse." Yakışıklı yüzü bunun düşüncesiyle bile saf bir dehşete kapıldı.

"Belki kendini iyi hissedersin." Kolunu daha sıkı tuttum. "Ama öyle bile olsa bunda utanılacak bir şey yok. Sen neysen osun. Bunu sen seçmedin. O seni seçti."

"Birini öldürmekten hoşlanmanın utanılacak bir yanı olmadığını nasıl söylersin? Geyik avlıyorum ve bu çok hoşuma gidiyor. Takip etmeyi, öldürmeyi ve sıcak eti yemeyi çok seviyorum." Daha önceki gibi, bu düşünce onu heyecanlandırdı. Gözlerimi olabildiğince yüzünde tutmaya çalıştım ama olanlar dikkatimi dağıtıyordu.

"Herkesi harekete geçiren farklı şeyler vardır Richard. Daha kötülerini de duydum. Kahretsin, çok daha kötülerini."

Sanki bana inanmak istiyormuş da inanmaya korkuyormuş gibi baktı. "Bundan daha kötüsü mü?" Kolunu bıraktı ve sağ elini yüzüme doğru yaklaştırdı. Gücü elimin üzerinden koluma doğru nefesimi kesecek şekilde aktı.

Parmakları değişmeye başladı, inanılmaz derecede uzayıp inceldiler. Tırnakları ağır pençelere dönüştü. Kurt pençesi gibi değildi, daha çok kendi elinin bir pençeye dönüşmüş haliydi. Görebildiğim kadarıyla başka bir şey değişmemişti. Sadece tek eli.

Nefes almakta güçlük çekiyordum ama bu seferki sebep farklıydı. Pençeleşmiş ele baktım ve ilk defa haklı olduğunu farkettim. Elindeki kemiklerin uzayıp değişmesi midemi bulandırmış ve beni korkutmuştu.

Elimi kolunda tuttum ama titriyordum. Sesimi topladım ama o da titriyordu. "Raina'yı da bunu yaparken görmüştüm. Bunun sıradan bir özellik olduğunu zannetmiyordum."

"Sürüde sadece ben, Raina ve Marcus yapabiliyoruz. İstediğimiz zaman belli bir bölümümüzü değiştirebiliriz."

"Dün gece Sebastian'ı da bu şekilde yaraladın."

Başıyla onayladı, gözleri yüzümü inceliyordu. Ben suratımı ifadesiz tutmaya çalışıyordum ama orada her ne gördüyse yeterince rahatlatıcı değildi. Bana arkasını döndü, gözlerindeki acıyı göremedim.

Elini tuttum ve parmaklarımı o ince uzun kemiklere sardım. Elimin altında Richard'da hissetmediğim kasları hissediyordum. Elini tutmak için içimdeki her şeyi kullanmam gerekti. Ona bu şekilde dokunabilmek için kendimi zorladım. Bu beni titretti, gözlerine bakamıyordum. Onların içinde ne göreceğimi bilemiyordum.

Diğer eliyle çeneme dokundu ve yavaşça kendisine doğru çevirdi. Bana bakıyordu. "Korkunun tadını alabiliyorum ve bu hoşuma gidiyor. Bunu anlıyor musun? Hoşuma gidiyor."

Konuşabilmek için boğazımı temizlemem gerekti. "Farkettim," dedim.

Utanacak nezakete sahipti. Beni öpmek için yavaşça eğildi. Onu durdurmaya çalışmadım ama yardımcı da olmadım. Genelde parmakuçlarımda yükselip onu yarı yolda karşılardım. Öylece duruyordum, hareket edemeyecek kadar korku içindeydim, uzun bedeni omuzlarından bana doğru eğildi. Elimdeki uzun, ince parmaklı eli beni kavradı, pençesi hafifçe kolumun üzerinde geziniyordu.

Gerildim ve onun gücü üzerime aktı. Kaslar ve kemikler yerine otururken elini tuttum. Tenim gücün akışıyla karıncalandı.

Dudakları benimkilere süründü ve ben de onu öptüm, neredeyse vazgeçecektim. Elini bıraktım, parmaklarım çıplak göğsünü okşadı, setleşmiş göğüs uçlarıyla oynuyordum. Elini belime doladı, parmakları yukarıya, kaburgalarıma, omurgama doğru kayıyordu. "Bu tişörtün altına bir şey giymemişsin," dedi ağzıma doğru.

"Biliyorum," dedim.

Eller tişörtün altına kaydı, sırtımı okşuyordu, vücutlarımız birbirine değmişti. Çıplak vücudu bana dokundu ve kotumun üzerinden bile içimi titretti. Çıplak teninin bana dokunmasını çok istiyordum, bunu tenimde bir açlık gibi hissediyordum. Tişörtümü çıkardığımda şaşkınlıkla inledi.

Çıplak göğüslerime bakıyordu, heyecanlanan tek kişi o değildi. Ellerini göğüslerimin üzerinde gezdirdi ve onu durdurmaya çalışmayınca önümde diz çöktü. Bana baktı, kahverengi gözleri koyu renk bir ışıkla doluydu.

Önümde diz çökmüşken onu sanki ağzından başlayarak yiyecekmişim gibi öptüm. Çıplak tenimin üzerindeki baskısı giderek artıyordu.

Öpüşmeden ayrıldı ve dudaklarını göğüslerimin üzerinde gezdirdi. Bu, ağzımdan şaşkın bir inleme yükseltti.

Kapı çalındı. İkimiz de donup kaldık. "Bütün bu yolu sizin sevişmenizi dinlemek için gelmedim Richard. Buraya hepimizin çok iyi işitme duyusu olduğunu hatırlatmaya geldim," dedi tanımadığım bir kadın sesi.

"Koku duyumuzu eklemeye gerek yok." Bu da Jason'dı.

"Lanet olsun," dedi Richard yavaşça. Yüzünü bana yaslamıştı.

Başımı ona doğru eğdim, yüzümü saçlarına yasladım. "Sanırım ben pencereden kaçacağım."

Belime sarıldı ve ayağa kalktı, son bir defa ellerini göğüslerimin üzerinden geçirdi. "Bunu ne kadar uzun zamandır yapmak istediğimi sana anlatamam."

Hala yatağın üzerinde duran iç çamaşırı ve pantolonuna uzandı. Koluna dokundum, yeniden dikkatini kendime çektim.

"Seni istiyorum Richard. Seni seviyorum. Buna inanmanı istiyorum."

Bana baktı, yüzü bir tuhaftı, ciddileşti. "Hala beni bir kurda dönüşmüşken görmedin. Daha ileriye gitmeden önce bunu görmen gerek."

Bu düşünce beni heyecanlandırmamıştı. Kadın olduğuma sevindim, en azından vücudum bunu açık etmemişti. "Haklısın. Ama eğer kartlarını doğru oynasaydın, önce sevişebilirdik."

"Bu senin için adil olmazdı."

"Yani eğer yalnız olsaydık bile, durup şekil değiştirirdin."

Başıyla onayladı.

"Çünkü ben paketin tamamını görmeden seninle yatsaydım bu adil olmazdı."

"Kesinlikle."

"Sen tam bir izcisin Richard."

"Sanırım biraz önce madalyalarımdan birini kaybettim," dedi. Yüzündeki ifade, yüzüme bir sıcaklığın hücum etmesine yol açtı.

Sırıttı ve pantolonunu giydi. Slip giyiyordu. Kotunu yukarı çekti ve dikkatlice fermuarını çekti. Onun giyinişini sahiplenir bir şekilde seyrettim. Havada bir beklenti vardı.

Tişörtü yerden alıp giydim. Richard arkamdan gelip ellerini tişörtün altına soktu, iki eliyle de birer göğsümü tutup okşamaya başladı. Ona doğru yaslandım. Durup belime sarılan o oldu, beni yerden birkaç santim kaldırdı. Döndürüp hızlı bir şekilde öptü. "Aklına bir şey koyunca, onu mutlaka yapıyorsun değil mi?"

"Her zaman," dedim.

Burnundan derin bir nefes alıp ağzından verdi. "Toplantıyı kısa tutmaya çalışacağım ama..."

"Birazdan Edward burada olur, o yüzden önemi yok."

Başıyla onayladı, yüzü asılmıştı. "Birinin seni öldürmeye çalıştığını neredeyse unutmuştum." Elleriyle yüzümü kavradı ve beni öptü, gözleri yüzümü inceliyordu. "Dikkatli ol."

Omzundaki bandaja dokundum. "Sen de."

Çekmeceden bir tişört alıp üzerine geçirdi. Kotunun içine soktu. Yeniden fermuarını çekerken ondan biraz uzaklaştım. "Giyindikten sonra bize katıl."

Başımla onayladım. "Elbette." Kapıyı arkasında kapatıp çıktı. İç çekip yatağın kenarına oturdum. Lanet olsun. Richard'ı kaybetmek istemiyordum. Gerçekten istemiyordum. Onunla yatmak istiyordum. Onu kurt formuna dönüşmüşken gördükten sonra kendimi nasıl hissedeceğimden pek emin değildim. Şu el işi beni bir hayli rahatsız etmişti. Ya buna dayanamazsam? Ya iğrenirsem. Yüce Tanrım, öyle ol-

mamasını umdum. Bundan daha iyi bir kişiliğim olmasını umuyordum. Bundan daha güçlü bir insan olduğumu umuyordum.

Richard öldürmeye bir kez başlarsa, öldürmeye devam edeceğinden korkuyordu. Bu tamamen boş bir korku değildi. Kendime sık sıkı sarıldım. Vücudunun hissi tenime yapışmıştı. Dudağının üzerimdeki hissi... Titredim. Bu seferki korkudan değildi. Richard'ı sevmek aptalcaydı. Onunla sevişmek durumu daha da kötüleştirecekti. Eğer Marcus'u öldürmezse yakında ölecekti. Bu kadar basitti. Jean-Claude kendini asla böyle bir riske atmazdı. Asla. Jean-Claude'un her zaman hayatta kalacağına güvenebilirdiniz. Bu onun yeteneklerinden biriydi. Richard'ın ise buna sahip olmadığından neredeyse emindim. Dün gece yaşanan her şey onu terketmem gerektiğini ispatlıyordu. Ya da onun beni terketmesi gerektiğini. Politika konusunda aynı fikirde ya da farklı fikirlerde olabilirdiniz, hatta bazen din konusunda bile. Ama cinayet tarafsız olabileceğiniz bir konu değildi.

Jean-Claude insanları öldürmekten çekinmiyordu. Bir zamanlar bunun onu canavar yaptığını düşünüyordum. Şimdi onunla aynı fikirdeydim. Gerçek canavarlar ayağa kalksın lütfen.

11

Sonunda giyinmiştim. Kırmızı polo tişört, siyah kot, siyah Nike'lar ve pantolon içi kılıfında bir Firestar 9 mm. Silah, kırmızı tişörtün altında çok belirgindi ama hey, neden gizlemeye çalışacaktım ki? Ayrıca kapının ardındaki güç akımını hissedebiliyordum. Şekil-değiştiricilerin hepsi mutlu değildi. Güçlü hisler içindeyken güçlerini gizlemeleri daha zor oluyordu. Richard gördüklerim içinde bunu en iyi gizleyendi. Beni uzun bir süre, insan olduğuna inandırmıştı. Bunu yapabilen başka biri olmamıştı.

Kendime aynada baktım ve bir oda dolusu likantropla karşılaşmanın beni rahatsız etmediğini farkettim, beni rahatsız eden Richard'la seviştiğimizi bilen bir oda dolusu insanla yüzleşmekti. Her zaman tehlikeyi utanca tercih ederdim. Tehlikeye alışıktım.

Banyo, oturma odasının tam karşısındaydı. Bu yüzden kapıyı açtığımda tam karşımdaydılar. Kanepenin üzerinde

ve etrafında toplaşmışlardı. Ben dışarı çıkınca hepsi yan gözle bana baktı, başımla selam verdim. "Selam."

"Selam, Anita," dedi Rafael. Rafael, Fare Kral'dı. Fareadamların lideriydi. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı yüzüne sert bir ifade veren Meksikalı hatlara sahipti. Sadece dudakları, yüzündeki ifadenin kaş çatmadan çok gülümseme olduğunun ipucunu veriyordu. Üzerinde, kolundaki damgayı açıkta bırakan kısa kollu bir takım elbise gömleği vardı. Damga taç şeklindeydi, onun krallığının simgesiydi. Kurtlar arasında buna eşdeğer bir işaret yoktu. Hayvanın türüne göre likantrop olmak farklı şeyler ifade ediyordu. Değişen sadece biçim değildi, bu aynı zamanda farklı kültürler de demekti.

"Fareadamların, sürünün iç çekişmeleriyle ilgilendiğini bilmiyordum," dedim.

"Marcus bütün şekil-değiştiricileri tek bir lider altında toplamak istiyor."

"Tahmin edeyim. Lider de o olacak," dedim.

Rafael hafifçe gülümsedi. "Evet."

"Bu yüzden, daha az kötüyü, yani Richard'ı tercih ettin?" Bunu soru şeklinde söylemiştim.

"Richard'ı tercih ettim çünkü o sözünün eri. Marcus'un hiç şerefi yok. Fahişesi Raina bunu biliyor."

"Ben hala Raina'yı ortadan kaldırdığımız takdirde Marcus'un bizimle konuşacağına inanıyorum." Bu yorum, daha önce bir yerlerde gördüğüm ama şimdi tanıyamadığım bir kadından gelmişti. Yerde oturmuş, fincanındaki kahveyi yu-

dumluyordu. Kısa sarı saçları vardı ve pembe naylon bir koşu kıyafeti giymişti. Antrenman yapılmaktan çok bakılmak için üretilmiş koşu kıyafetlerindendi ve onu hatırladım. Onu Kaçık Kafe'de, Raina'nın restoranında görmüştüm. Adı Christine'di. Kurtkadın değil kaplankadındı. Burada bağımsız şekil-değiştiriciler adına bulunuyordu. Lideri olmayacak kadar azınlıkta olan şekil-değiştiriciler adına. Her çeşit likantropi aynı derecede bulaşıcı değildi. Bir kaplanadam tarafından parçalara ayrılıp hastalığı kapamayabilirdiniz. Bir kurtadamın açacağı küçük bir sıyrıkla tüylenebilirdiniz. Hiç kimse sebebini bilemiyordu. Tek bilinen, bu şekilde olduğuydu.

Richard beni yaklaşık on beş kişiyle tanıştırdı, sadece ilk isimleriyle.

Ben selam verip duvara yaslandım. Kanepe doluydu ve tabii yer de. Ayrıca tanımadığım şekil-değiştiricilerin uzanma mesafesinden uzakta olmak daha çok işime gelmişti. Sadece ufak bir tedbirdi.

"Aslında, Christine'le daha önceden tanışmıştık," dedim.

"Evet. Alfred'i öldürdüğün gece," dedi Christine.

Omuz silktim. "Evet."

"Neden dün gece şansın varken Raina'yı öldürmedin?" diye sordu.

Ben cevap vermeden Richard araya girdi. "Eğer Raina'yı öldürseydik Marcus hepimizin peşine düşerdi," dedi.

"Bence bu işe gücü yetmez," dedi Sylvie.

Richard başını iki yana salladı. "Hayır, ben hala Marcus'tan vazgeçmiyorum."

Hiç kimse bir şey söylemedi ama yüzlerindeki bakış yeterliydi. Benimle aynı fikirdeydiler. Richard kendini öldürtecek ve peşindekileri ortada bırakacaktı.

Louie elinde iki fincan kahveyle mutfaktan çıktı. Bana gülümsedi. Louie, Richard'ın en iyi arkadaşıydı, birçok kez birlikte yürüyüşe çıkmıştık. Boyu bir yetmişti, gözleri benimkilerden koyu renkti. Daha koyu bir kahverengi değil gerçekten siyahtı. Bir bebeğinkiler kadar yumuşak saçlarını yeni kestirmişti. Onu tanıdığımdan beri saçları uzundu ama Richard'ınkiler gibi şekilli değildi, sanki kestirecek zaman bulamıyormuş gibiydi. Şimdi kulaklarını gösterecek kadar kısaydı ve daha yaşlı görünüyor, biyoloji doktorası olan bir profesöre benziyordu. Bir fareadamdı ve Rafael'in komutanlarından biriydi. Fincanlardan birini bana uzattı.

"Bu toplantılar, Richard şu kahve makinesini aldığından beri daha hoş geçmeye başladı. Senin sayende."

Kahvenin kokusunu içime çektim ve anında kendimi iyi hissettim. Kahve her şeyin ilacı olmayabilirdi ama buna çok yakındı. "Herkesin beni gördüğüne sevindiğini söyleyemeyeceğim."

"Korkuyorlar. Bu da onların biraz düşmanca hareket etmesine neden oluyor."

Stephen üzerine tam oturmamış, Richard'a aitmiş gibi görünen kıyafetlerle konuk odasından çıktı. Mavi bir takım elbise gömleği, soluk mavi kotun içine sokulmuştu. Odada Richard'ın boyuna yakın tek erkek Jason'dı. Jason kıyafetlerini paylaşmaktan çekinmezdi.

"Neden herkesin yüzü bu kadar asık?" diye sordum.

Louie duvara yaslanmış kahvesini yudumluyordu. "Jean-Claude desteğini Marcus'tan çekip Richard'la birlik oldu. İkisinin de bundan sana bahsetmediklerine inanmam."

"Bir anlaşma yaptıklarını söylemişlerdi ama açıklamamışlardı." Bana biraz önce söylediklerini biraz düşündüm. "Marcus çok kızmış olmalı."

Yüzündeki gülümseme kayboldu. "Bu durumu biraz küçümsemek olur." Bana baktı. "Anlamıyorsun değil mi?"

"Neyi anlamıyorum?" diye sordum.

"Jean-Claude'un desteği olmazsa Marcus'un diğer şekil-değiştiricileri kontrolü altına toplama şansı kalmaz. Bir imparatorluk kurma hayalleri bitti."

"Eğer şansı yoksa neden herkes endişeli?"

Louie üzgün bir şekilde gülümsedi. "Marcus kontrol edemediği şeyleri öldürmeye meyillidir."

"Yani bir savaş başlatacağını mı söylüyorsun?"

"Evet."

"Sadece Richard ve sürüyle değil, yani, şehirdeki bütün şekil-değiştiricilerle mi?"

Louie başıyla onayladı. "Leoparadamlar dışında. Gabriel onların lideri ve o hala Marcus'la birlikte."

Bunu bir süre düşündüm. "Aman Tanrım, ortalık kan gölüne döner."

"Ve bunu durdurmanın bir yolu yok Anita. Bir kısmı normal dünyaya da sıçrar. Hala üç eyalette, bir şekil-değiştirici cesedi getirene hiç soru sorulmadan yüzlerce dolar

ödeniyor. Bunun gibi bir şey, böyle uygulamaları meşru hale getirir."

"Siz ikinizin yapacak başka işi yok mu?" diye sordu Christine. Ondan hoşlanmamaya başlamıştım. Kapıyı çalıp Richard'la beni rahatsız eden de oydu. Gerçi bunun için ona biraz minnettardım. Yine de herkesin bizi duymuş olduğunu bilmek kelimelerle anlatılmayacak kadar utandırıcıydı.

Louie gidip yere, diğerlerinin arasına oturdu. Ben duvara dayalı kaldım, kahvemi yudumluyordum.

"Sen bize katılmayacak mısın?" diye sordu Christine.

"Ben yerimden memnunum," dedim.

"Kendini bizimle beraber oturmayacak kadar üstün mü görüyorsun?" diye sordu otuzlu yaşlarının sonlarında, koyu mavi gözlü bir adam. Boyu bir yetmiş beş civarında olabilirdi, yerde otururken söylemesi zordu. Sanki işe gider gibi kravatı bile olan bir takım elbise gitmişti. Adı Neal'di.

"Yeterince üstün değilim, hatta hiç değilim," dedim.

"Bu da ne demek? Burada normal bir insan olması hoşuma gitmiyor," dedi.

"Bu kadar yeter Neal," dedi Richard.

"Neden? Bizimle alay ediyor."

Richard kanepeden yan gözle bana baktı. "Gelip bize katılır mısın Anita?"

Sylvie, Richard'ın yanında oturuyordu, çok yakın değildi ama yine de benim için yeterince yer yoktu. Rafael kanepenin ucunda oturuyordu, sırtı dikti, ayak bilekleri dizlerinin hizasındaydı.

"Kanepe dolu," dedim.

Richard elini bana uzattı. "Yer açarız."

"O sürüden bile değil," dedi Sylvie. "Ona yerimi vermem. Alınma Anita, kim olsa böyle derdim." Sesi 'durum budur' şeklindeydi, düşmanca değildi ama Richard'a bakışı pek dostça sayılmazdı.

"Alınmadım," dedim. Zaten etrafım likantroplarla çevriliyken bir kanepede oturmak istemezdim. Dost olduğuna inandıklarımla bile. Odadaki herkes benden daha güçlü ve daha hızlıydı, gerçek buydu. Tek avantajım silahımdı. Eğer yanlarında oturursam asla ona zamanında ulaşamazdım.

"Kız arkadaşımın yanımda oturmasını istiyorum Sylvie, hepsi bu. Bu senin bir lukoi olarak bulunduğun yere bir meydan okuma değil," dedi Richard. Sesi bir çocukla konuşur gibi sabırlıydı.

"Sen ne dedin?" diye sordu Sylvie. Şaşırmış görünüyordu.

"Biz lukoiyiz. Anita bunu biliyor."

"Ona terimlerimizi mi söyledin?" dedi Neal. Sesi öfkeden kalınlaşmıştı.

Bunların sadece terim olduğunu söyleyecektim ama sustum. Ne dersiniz, akıllanmaya başladım değil mi?

"Bir zamanlar, sırlarımızı normallerle paylaşmanın cezası ölümdü," dedi Sylvie.

"Buna artık Marcus bile izin vermiyor."

"Sırlarımızın ne kadarını biliyorsun insan?"

Omuz silktim. "Birkaç kelime o kadar."

Sylvie bana dik dik baktı. "İnsan sevgilinin yanına sokulmasını istiyorsun, değil mi Richard?"

"Evet," dedi. Sesinde hiç kızgınlık belirtisi yoktu.

Şahsen ben 'insan' deyişinden hiç hoşlanmamıştım.

Sylvie kanepeden kaydı, bana bakıyordu. "Gel insan, bizimle otur."

Ona baktım. "Fikrini neden değiştirdin?"

"Sürüdeki her şeyin hiyerarşiyle ilgili olması gerekmez. Richard bize bunu hep söylüyor. Sevgilinin yanına otur. Ben yana kayarım." Kanepede, Rafael'in yanına kaydı.

Fare Kral yan gözle bana baktı. Tek kaşını kaldırdı, neredeyse bir omuz silkmeydi. Sylvie'ye güvenmiyordum ama Rafael'e güveniyordum ve Richard'a güveniyordum, en azından şimdi, buradayken. Dün gece yanımda Rafael olsa ona o zaman da güvenebileceğimi farketmiştim. O, Richard'ın yaşadığı ahlaki huzursuzluğu yaşamazdı. Zavallı Richard ormanda ağlayan yalnız bir ses gibiydi. Tanrı yardımcım olsun, paganlarla aynı fikirdeydim.

Louie ve Stephen yerde, yakında oturuyordu. Dostlar arasındaydım. Jason bile bana gülümsüyordu, bana zarar verilmesini engellerdi. Jason, Jean-Claude'un kurduydu, Stephen da öyle. Eğer benim ölmeme izin verirlerse onların ömrü de çok uzun olmazdı.

"Anita?" Richard bunu soru şeklinde söylemişti.

İçimi çektim ve duvardan doğruldum. Dostlar arasındaydım, öyleyse neden sırtımdaki kaslar yürüyünce canımı yakacak kadar kasılmıştı? Paranoyak mıydım? Kim, ben mi?

Kanepenin etrafından dolaştım, kahve fincanı sol elimdeydi. Sylvie kanepeye eliyle vuruyor ve gülümsüyordu ama içten değildi.

Richard'ın yanına oturdum. Kolu omzuma kaydı. Sağ kolum yanında kaldı, çok sıkı değildi. Silah kullandığım kolumun sıkışmasından ne kadar nefret ettiğimi biliyordu.

Vücudunun sıcaklığına doğru yaslandım, rahatlamıştım. Omuzlarımdaki gerginlik azaldı. Kahveden bir yudum aldım. Hepimiz acayip medeni davranıyorduk.

Richard dudaklarını yüzüme doğru yaklaştırdı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

O iki kelime ona çok fazla puan kazandırmıştı. Buraya gelip kurtlar, fareler ve kediler arasına oturmanın ne demek olduğunu biliyordu. Onunla beraber oturmasaydım, bu onu sürü ve diğer liderlerin önünde küçük düşürürdü. Buraya durumu kötüleştirmeye gelmemiştim.

"Seni dün gece kim kurtardı Stephen?" diye sordu Sylvie. Sesi tatlı, yüzü hoştu. Ona hiç güvenmiyordum.

Bütün gözler Stephen'a döndü. Sanki görünmez olmak istermiş gibi olduğu yerde büzüldü ama işe yaramadı. Richard'a baktı, gözleri büyümüştü.

"Hadi Stephen, gerçeği anlat. Kızmayacağım."

Stephen yutkundu. "Beni Anita kurtardı."

"Richard o sırada neredeyse yirmi likantropla dövüşüyordu. Bana gidip Stephen'ı almamı söyledi, ben de aldım."

Neal, Stephen'i kokladı, Burnunu diğer adamın yüzünün boynunun, omuzlarının üzerinde gezdirdi. Bu, insanca bir

hareket değildi ve iyi giyinmiş birinde çok rahatsız edici görünüyordu. "Teninde, Anita'nın kokusu var." Neal sert bir şekilde bana baktı. "Onunlaymış."

Bir itiraz bekledim ama onun yerine, diğerleri de Stephen'ın etrafında toplandı, tenini kokladılar, ona dokunup parmaklarını kendi yüzlerine yaklaştırdılar. Sadece Gabriel, Jason, Rafael ve Louie oldukları yerde kaldı. Diğerleri tek tek bana ve Richard'a döndü.

"Haklı," dedi Christine. "Teninde Anita'nın kokusu var. Birini sadece taşıyarak bu kadar koku bırakamazsın."

Richard'ın eli omzumu sıktı. Yan gözle yüzüne baktım. Sakindi, sadece gözlerindeki belli belirsiz tedirginlik gerginliğini belli ediyordu. "Ben koruda katiller için nöbet bekliyordum. Stephen yalnız kalmak istemedi. Ben de onu Anita'ya yolladım," dedi Richard.

"Cinayet girişiminden haberimiz var," dedi Sylvie.

Gözlerim açıldı. "Biliyor musunuz?"

"Richard bizim seni korumamızı istiyor. Ama eğer senin için bir mermi yiyeceksek sebebini bilmemiz gerek."

Gözlerine baktım. Güzel yüzü sertti, yanaklarındaki kemikler belirginleşmişti.

"Hiç kimseden benim için mermi yemesini istemiyorum," dedim. Richard'ın kolunun altından çıktım, bu beni Sylvie'ye yaklaştırdı. Bu bir gelişme sayılmazdı.

Richard engel olmaya çalışmadı. Kolunu geri çekti. "Onlara söylemeden önce seninle konuşmam gerekirdi."

"Aynen öyle," dedim.

Sylvie kollarını kanepenin arkasına yasladı, yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Bizim muhtemel sürü liderimizi cezalandıracak mısın insan?"

"*İnsan*'ı sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun Sylvie. Kıskandın mı?"

Sanki ona vurmuşum gibi geri çekildi. Yüzünden biraz acı, biraz öfke dolu bir bakış geçti. "Buradakilerin pek çoğu bir saldırıdan kurtuldu insan. Bunu biz tercih etmedik." Sesi hırıltılı ve sert çıkmıştı.

Ondan pek çok şey beklerdim ama bir saldırı kurbanının acısını beklemezdim açıkçası. Yaptığım imadan pişman olmuştum. "Özür dilerim. Şahsi bir şey ima etmek istemedim."

"Ne kadar şahsi olduğuna dair en ufak bir fikrin bile yok."

"Bu kadar yeter Sylvie," dedi Richard.

Dizleri üzerinde doğrulup başımın üzerinden Richard'ın gözlerine baktı. "Altındaki bir erkekle yattığı zaman bile ona kızacak cesarete sahip değil misin?"

"Bir dakika. Stephen'la biz sevişmedik. Sadece beraber uyuduk, o kadar."

Neal yüzünü Stephen'ın bacakların arasına soktu ve kokladı. İnsanca bir hareket değildi. Stephen da bunu yapmasına izin verdi, bu da pek insanca bir hareket sayılmazdı.

Jason eğildi, bacağımı kokluyordu.

Kahve fincanımı, dizimin üzerine, yüzünün önüne koydum. "Aklından bile geçirme," dedim.

Jason bana sırıttı. "Bir erkeği bunu denediği için suçlayamazsın."

"Ben suçlayabilirim," dedi Richard yavaşça.

Neal yüzünü kaldırıp başını iki yana salladı. "Sevişmemişler."

"Richard onun beni koruyacağını söyledi," dedi Stephen. Sessizlik o kadar arttı ki üzerinde yürüyebilirdiniz.

"Böyle mi söyledin?" diye sordu Sylvie. Richard'a sanki çok kötü bir şey yapmış gibi bakıyordu.

Richard omuzlarını titretecek kadar derin bir nefes aldı. "Evet, böyle söyledim."

"Stephen. Seni koruyacağına inandın mı? Eğer Raina kapıdan içeriye girseydi, Anita'nın seni koruyacağına güvenir miydin?" diye sordu Sylvie.

Stephen yere baktı, sonra yukarıya, gözleri Richard'a, sonra bana kaydı. Sonunda durdu, bana bakıyordu. "Beni duvar kenarında uyuttu, böylece kapıdan içeri bir şey girerse önce o karşılayacaktı."

Ben de kurnaz olduğumu zannediyordum.

"Raina *gerçekten* gelseydi ne yapardın?" diye sordu Sylvie.

Richard dışında herkes beni seyrediyordu. Gözler çok dikkatliydi ve sorunun göründüğünden daha fazla anlamı olduğunu biliyordum. "Onu öldürürdüm."

"Yani onu sadece vurmazdın ya da yaralamazdın?" diye sordu Christine.

Başımı iki yana salladım. "Dün gece onu uyardım. Eğer Stephen'ın peşinden gelmeye devam ederse onu öldürürüm."

"Bunu içten söylüyorsun değil mi?" dedi Sylvie.

"Her kelimesini," dedim.

Odada bir enerji akımı oldu, sanki hepsi beraber bir telepatik mesajı paylaşıyordu. Öyle bir mesajlaşma olduğunu zannetmiyordum ama bir şeyler oluyordu. Odadaki enerji seviyesi artıyordu ve bu benim hoşuma gitmemişti. Kahve fincanını yere bıraktım. İki elimin de boş kalmasını istiyordum.

Sylvie beni belimden yakaladı ve kanepenin üzerinde yuvarlandık. Yere düştük, ben bir şey yapamadan o üzerime çıktı. Silahıma uzandım ama o daha önce davranmıştı. Silahı kılıfından çıkardı ve bir kenara fırlattı. Buna sadece hızlı demek haksızlık olurdu ve ben çıkabileceğimden daha derin bir boka batmıştım.

Kolunu çenemin altından geçirip boynumu, beni öldürmeden sıkıp bayıltabileceği bir pozisyona getirdi. Bacakları belime sarılmıştı, bana olabildiğince yaklaşmıştı.

Yarım düzine kurtadam onunla Richard'ın arasına girdi. Richard ayaktaydı, elleri yanındaydı, yumruklarını sıkmıştı. Gücü odaya, ben kendimi statik bir akım içinde boğuluyormuşum gibi hissedinceye kadar, gitgide yayıldı.

"Yapma," diye fısıldadım. Richard'la konuşmuyordum.

Sylvie'nin içinde bir şeyin açıldığını hissettim. Teninden vücuduma akan, titreyen, oynaşan bir enerji vücuduma doğru aktı. Sanki bir fırının açık ağzından gelen hava gibi sıcaktı. Teni bana değince titredim. Acı veren küçük elektrik şokları gibiydi.

"Ne yapıyorsun Sylvie?" diye sordu Richard. Sesi kalınlaşmıştı ve hırlama gibiydi, insanca bir ses değildi. Gözlerinin amber rengine dönüşmesini bekledim ama hala kahverengi insan gözleriydi. Richard'ın gözlerinden içindeki canavar bakıyordu. O anda, tehlikeli olduğunu anlamıştım. Ayrıca o etkileyici gücünün, eğer Sylvie kafamı koparmakta ısrar ederse beni kurtaramayacağını da biliyordum.

Nabzım kolunun altında, hapsedilmiş bir kelebek gibi atıyordu. Sesimi sakinleştirmeye çalıştım. "Neler oluyor?"

"Seni onun eşi yapacağım."

"İnsan formunda bulaşıcı değilsiniz," dedim.

"Öyle mi?" dedi. Boğazımdaki kolu ısındı, atan bir kalp gibi hareket ediyordu. Tenin altında kayan kasları hissettim.

"Richard." Sesim tiz ve zayıf çıkmıştı. Korku insanı böyle yapıyordu.

Şimdi Rafael ve Louie de ayağa kalkmıştı. Bu küçük gösterisinde Sylvie'yi koruyan kurtadamlar açılıp fareadamları da aralarına aldı.

Stephen'ı göremiyordum. Arkamızda bir yerdeydi, onu en son gördüğümde yerde oturuyordu.

Jason, Richard'ın ayakucunda çömelmiş, diğer kurtadamlara bakıyordu. Orada en az on tanesi olayı seyrediyordu, taraf değillerdi. "Bize karşı plan kurmuşsunuz," dedi Jason.

Sylvie boynumdaki kolunu oynattı. Yan gözle uzun pençeli elini gördüm. "Sürüde benim üzerimde sadece Raina var Jason."

Richard kurtadamlara baktı. Elini yukarıya kaldırıp film setlerinde yaptıkları gibi sakinleştirici bir hareket yaptı. Odadaki güç azalmaya başladı. Onların gücünü geri itiyordu.

"Tek gereken bir çizik, Richard. Bize asla zamanında yetişemezsin," dedi Sylvie.

"Bunu yasaklıyorum. Hiç kimseye isteği dışında bulaştırılmayacak. Özellikle Anita'ya," diye hırlardı Richard.

"Neden? Eğer insan olmazsa onu da mı istemeyeceksin? Sürüden birini yatağına almamak, ne olduğunu reddetmenin başka bir yolu Richard," dedi Sylvie.

Yüzündeki kızgınlık ve gücün ardından başka bir şey daha geçti: Kararsızlık.

O anda Sylvie'nin haklı olduğunu anladım.

Sylvie kulağıma fısıldadı, yüzünde nefesinin sıcaklığını hissediyordum. "Yüzünü gördün mü?"

"Evet," dedim.

"Seni onun bir canavar olduğunu düşündüğün için onunla yatmamakla suçluyor ama eğer ben seni bizden biri yaparsam, o zaman Richard seni istemeyecek. Hepimizin canavar olduğunu düşünüyor ama bizim Richard'ımız bir canavar değil. Geri kalanımızdan daha iyi olduğunu zannediyor."

"Canını yakarım Sylvie. Kanını akıtırım, bunu anlıyor musun?" dedi Richard.

"Ama beni öldürmezsin değil mi?" dedi Sylvie. Kolu gerildi, yüzümün önünde pençeleri oynadı.

Ellerimle kolunu tuttum, kendimden uzaklaştırmaya çalışıyordum ama başarılı olamıyordum. "Seni *ben* öldürürüm," dedim.

Üzerimde birden hareketsiz kaldı. "Seni bizden biri yaptığım için mi? Seni tüylü bir canavar olarak gördüğünde, Richard'ı kaybedeceğin için mi?"

Çok yavaş ve dikkatli konuştum. "Sen de olduğun şeyden nefret ediyorsun Sylvie."

Kolunu bir an beni soluksuz bırakacak kadar bastırdı. "Olduğum şeyden nefret etmiyorum. Ben olduğum şeyi kabullendim." Kolu gevşedi.

Titrek bir nefes alıp yeniden denedim. "Seni kıskanmakla suçladığımda yüzünü gördüm. Benim insan olmamı kıskanıyorsun Sylvie. Bunun doğru olduğunu sen de biliyorsun."

Diğer elini de yüzümün önünde tuttu; uzun, ince pençelerine iyice bakmamı sağladı. Boğazımdaki elinin pençeleri saçımı okşadı.

"Raina'nın senin lukoi olmanı yasakladığını biliyorsun. Eğer bize katılırsan senin ondan daha güçlü olmandan korkuyor."

"Ne kadar onur verici," diye fısıldadım. Kurtadamların sırtlarının arasından, Richard'a baktım. Gözleri amber rengi olmuş ve yabancılaşmıştı. Şimdi bile, Sylvie'yi öldüremeyeceğini biliyordum. Beni kanatsa, bana bulaştırsa bile onu öldürmezdi. Yüzündeki acı bu yüzdendi. Şaşkınlığın yerini korku alıyordu.

Belki bunu Sylvie de görmüştü, belki de amacına ulaşmıştı. Her ne ise üzerimden kalktı ve yanımda dikkatlice doğruldu.

Emekleyerek olabildiğince çabuk uzaklaştım. Hoş değildi, estetik değildi ama etkiliydi.

Karşı duvara kadar emekledim. Dayanıp oturdum, odadaki her şeyden olabildiğince uzaklaşmıştım.

Diğer kurtadamlar yok olmuştu, Sylvie ve Richard karşı karşıya duruyordu. Sylvie'nin gözleri garip bir griye dönüşmüş, kurt gözleri olmuştu.

Richard gücünü dışarıya doğru verdi. Tenime yapıştı, boğazımdan bir ses yükseldi.

Sylvie o güç akışında durdu ama hiç kımıldamadı. "Gücün çok etkileyici Richard ama Marcus yaşadığı sürece hiçbir anlamı yok."

Richard ona elinin tersiyle bir tokat attı. Gözün takip edemeyeceği, bulanık bir hareketti. Sylvie duvara yapıştı, sonra yere kaydı. Kendinden geçmişti.

"Ben sürü lideriyim." Richard'ın sesi kükredi ve pençeli ellerini havaya doğru kaldırdı. Dizleri üzerine düştü ve ben yardım etmeye gitmedim. Duvara yaslamış, bir silahımın daha olmasını diliyordum.

Richard yere çöktü, hafifçe sallanıyordu. Dizlerini kendisine doğru çekip top gibi oldu. Gücünün geri çekildiğini hissettim. Akışını hissettim. Gücü odadan gittikten sonra bile, bir süre yerde kıvrılmış, kendisine sarılmış olarak kaldı, başı öndeydi. Saçları yüzünü gizliyordu.

Sylvie dizleri üzerinde doğrulup ona doğru emekledi. Yanında diz çöktü, saçını bir yana taradı. "Eğer bizim için öldürürsen her zaman seni takip ederiz. O bizim için öldürür. Eşin, Lupa'n senin için öldürürse, bu da yeterli olabilir."

Richard titreyerek başını kaldırdı. "Hiç kimseye isteği dışında bulaştırılmayacak. Benim son sözüm ve emrim bu." Dizleri üzerinde doğruldu.

Sylvie eğildiği yerde kaldı, yüzü yere yakındı. Bu bir bağlılık hareketiydi. "Ama bunu sağlamak için öldürmezsin."

"Anita'yı korumak için ben öldürürüm," dedi Rafael.

"Rafael, bunu yapma," dedi Richard.

Rafael, Richard'a baktı. "Aramıza bir insan getiriyorsun ama onu korumuyorsun. Bunu birinin yapması gerek."

Kendimi koruyabilirim demek istiyordum ama bu doğru değildi. Bu işlerde iyiydim ama sadece bir insandım. Bu yeterli değildi.

"Sana kendi pis işlerimi yaptıramam," dedi Richard.

"Ben senin dostunum Richard. Aldırmam," dedi Rafael.

Sylvie, Richard'ın ayağı dibindeki zemini kavradı. "Fare Kral'ın süründen birini öldürmesine izin mi vereceksin? Artık liderimiz o mu?"

Richard, Sylvie'ye baktı, yüzüne bir şey oldu. Olağandışı ya da kurtlukla ilgili bir şey değildi ama yüzünden bir katılık, neredeyse bir hüzün geçti. Seyrederken hiç hoşuma gitmemişti. Eğer silahım olsaydı, sadece Richard'ın yüzünden böyle bir ifade geçmesine sebep olduğu için bile Sylvie'yi vurabilirdim. "Sözüme karşı gelen herkesi öldürürüm. Son sözüm ve kanun bu."

Sylvie kendini yere daha da yaklaştırdı ve diğer kurtlar etrafında toplandı. Neredeyse emekleyip onun önünde eğiliyorlardı. Bazıları elini yalayıp vücuduna dokunuyordu. Artık görünmeyecek hale gelinceye kadar etrafına toplandılar.

Richard ayağa kalktı, diğerlerinin elleri bacaklarına doğru uzanırken aralarından yürüdü. Eğilip Firestar'ı yerden aldı ve yanıma geldi. Şimdi gayet normal görünüyordu. Bütün o kurt değişimleri gitmişti. Bana silahı verdi, kabzası bana doğruydu. "İyi misin?"

Silahı iki elimle tuttum. "Elbette."

"İnsanlığına değer veriyorum Anita. Sylvie haklı. Ben bile kabullenemezken senden içimdeki canavarımı kabul etmeni nasıl beklerim?" Yüzündeki acı yürek parçalayıcıydı. "Seni güvende tutmak için öldürürüm. Bu seni mutlu etti mi?"

Ona baktım. "Hayır. Öyle olacağını zannediyordum ama hayır," dedim. Kendimi Rafael gibi hissetmiştim, onun için öldürürdüm. Gözlerindeki acıyı gidermek için öldürürdüm.

Silahı kılıfına yerleştirip sağ elimi ona doğru uzattım. Gözleri büyüdü. Hareketi anlamıştı. Elimi tutup beni ayağa kaldırdı. Beni bekleyen kurtlara doğru götürdü.

Peşinden gittim, elini çekiyordum.

"Senin için öldüreceğimi söyledim Anita." Sesi hem yumuşak hem de sertti. "Bunu yapacağıma inanmıyorsun değil mi?"

Gözleri çok hüzünlüydü. Sanki içinde yıllardır canlı tuttuğu bir şey şu an ölmüştü. Gözlerindeki bakışa inanmıştım.

Beni korumak için öldürürdü ve bu karar ona çok fazla şeye mal olmuştu.

Kurtadamlar etrafımızda toplandı. Etrafımızda emeklediler demek isterdim ama bu yaptıklarını tam olarak karşılamıyordu. Emeklemek zarif değildi ya da göze hoş görünmezdi ama onların hareketleri öyleydi. Sanki insanların kaslara sahip olmadıkları yerlerde kasları varmış gibi hareket ediyorlardı. Etrafımızda dolaşıp gözlerini üzerimizde gezdirdiler. Sylvie dışında hepsi, ben gözlerine bakınca gözlerini kaçırdı. Sylvie'yse bana baktı ve gözlerini kaçırmadı. Bu bir meydan okumaydı ama ben ne yapmam gerektiğinden pek emin değildim.

Bir el bana dokundu ve geri sıçradım. Richard'dı. Elimi tutuğu için silahıma uzanmadım. İki elimle onun elini tuttum ve kendimi ona yaklaştırdım, vücutlarımız tam olarak birbirine değmiyordu. Richard gözlerime baktı. Korkmuyordum. Rahatlamaya çalıştım ama işe yaramıyordu.

"Bu benim Lupa'm. Kokusunu tanıyın, tenini tanıyın. Bizim için kan döktü, kendi kanını döktü. Kendisinden zayıfları korudu. Eğer istersek bizim için öldürür. O sizin alfanız."

Sylvie ve Neal ayağa kalktı. İkisi de çemberin dışına çıktı. İkisi de ayakta, bana ve Richard'a bakıyordu. Gözleri yerdeydi, seyrediyorlardı.

"O bana dominant değil," dedi Sylvie.

"O bizden bile değil. Ona boyun eğmem. Onu tek elimle ikiye bölebilirim," dedi Neal. Başını iki yana salladı. "O benim alfam değil."

"Neler oluyor Richard?" diye sordum.

"Seni sürüye katmaya çalıştım, sana likantropi bulaştırmadan seni bizden biri yapmaya çalıştım."

"Neden?"

"Eğer Stephen'ı koruyacaksan, o zaman sen de sürünün korumasını hakediyorsun demektir. Eğer bizim için riske gireceksen, o zaman sen de bizim korumamızdan faydalanmayı hakediyorsun."

"Alınmayın ama şimdiye kadarki korumanızdan pek etkilenmedim," dedim. Bunu söylediğim an, söylememiş olmayı diledim. Yüzü asıldı.

"Dün gece olayı Raina ile kişisel hale getirdin Anita. Onun ne kadar tehlikeli olduğu hakkında en ufak bir fikrin bile yok. Tek istediğim, eğer bana bir şey olursa sürünün koruması altında olman."

Ona baktım. "Eğer sana saldırırsa Marcus'u öldüreceksin değil mi? Artık pısırıklık yok." Koluna dokundum. Yüzünü inceledim. "Bana cevap ver Richard."

Sonunda, başıyla onayladı. "Beni öldürmesine izin vermeyeceğim."

"Onu öldüreceksin, bana söz ver."

Çenesi gerildi, kasları belirginleşti. "Söz veriyorum."

"Ah, halleluya," dedi Sylvie. Bana baktı. "Meydan okumamı geri çekiyorum. Sen benim dominantım değilsin ama onun alfa dişisi olabilirsin. Onun üzerinde iyi bir etkin var." Sylvie çemberin içine geri girdi ama diz çökmedi. "Hadi gel Neal, uzatma," dedi.

Neal başını iki yana salladı. "Hayır, o bizden değil. Olmaz. Onu alfa olarak kabul etmiyorum."

"Tek yapman gereken Neal'e ciddi olduğunu göstermek. Biraz canını yakman gerek," dedi Sylvie.

"Bir kamyon çarpsa bile hayatta kalacağını düşünürsek, onun canını nasıl yakacağım?"

Sylvie omuz silkti.

"Hiç kimsenin sana meydan okuyacağını düşünmemiştim. Özür dilerim," dedi Richard.

"Sen tüm insanların iyi olmasını bekliyorsun Richard. Bu senin en iyi özelliklerinden ve en büyük zayıflıklarından biri," dedim.

"Meydan okumayı reddet Anita."

"Reddetsem ne olacak?"

"Bitecek. Sürünün üyesi olmayacaksın ama ben seni Marcus'a karşı korumalarını emredebilirim. Bu da onun kadar iyidir."

"Sana söylemiştim, hiç kimseye benim için mermilerin önüne atlama emrinin verilmesini istemiyorum. Ayrıca hiçbir şekilde bir likantropla bire bir dövüşmeye gönüllü olmam. Ne olursa olsun silahımı bırakmam."

Kapı çaldı. Gelen büyük ihtimalle Edward'dı. Lanet olsun. Küçük gruba baktım, insan formunda olsalar da Edward onların ne olduğunu şıp diye anlardı. Canavarları farketmekte benden daha iyiydi. En azından canlı olanları "Eğer biraz güçlerinizi azaltabilirseniz, ben de gidip kapıyı açarım."

"Edward mı?" Richard bunu bir soru gibi söylemişti.

"Büyük ihtimalle," dedim.

Richard gruba baktı. "Herkes yerden kalksın. Gelen başka bir normal."

Ayağa yavaşça, neredeyse isteksizce kalktılar. Odadaki güçten, benim olduğumdan daha çok sersemlemiş, sarhoş olmuş gibi görünüyorlardı.

Ben kapıya yöneldim. Richard, "Hayır!" diye bağırdığında yolu yarılamıştım.

Eğilip yerde yuvarlandım ve Neal'in yumruğunu savurduğu yerdeki hava akımını hissettim. Eğer kavga etmeyi biraz biliyor olsaydı, beni yere serebilirdi. Iskaladığı yumruğu dengesini bozdu ve ben de ayağına çelme taktım ama daha ben kalkamadan, o ayağa kalkmıştı, sanki omurgasında yaylar vardı. Çok etkileyiciydi.

"Kes şunu Neal," dedi Sylvie.

"Meydan okumamı reddetmedi. Bu benim hakkım."

Geriledim, hala yerdeydim ve ne yapacağımdan emin değildim. Ayağa kalktığımda, büyük pencerenin perdeleri tam arkamdaydı. Ayağa kalkmanın iyi bir hareket olduğundan da emin değildim. "Bana kuralları söyleyin, çabuk," dedim.

"İlk kan. Sadece insan formunda," dedi Sylvie.

"Eğer şekil-değiştirirse onu vurabilirsin," dedi Richard.

"Anlaştık," dedi Sylvie. Diğerleri de onayladıklarını belirtir şekilde mırıldandı.

Ne hoş. Neal üzerime atladı, tamamen yerden yükselmişti, ellerini bana doğru uzatmıştı. Tek dizimin üzerine çök-

tüm, ceketinden yakaladım ve geriye doğru yuvarlanarak hızının ikimizi de geriye savurmasına izin verdim. İki bacağımı da karnına dayayıp bütün gücümle ittim. Üzerimden neredeyse mükemmel bir açıyla uçtu. Kendisini tomoe-nage fırlatışının kitaplardaki tanımında bulmuştu.

Pencereden fırladı, beraberinde perdeyi de götürdü. Ben yuvarlanıp ayağa kalktım, kırılmış pencereden bakıyordum. Kırık camlar halıya ve bahçeye saçılmıştı. Neal perdeden kurtuldu, camların kestiği yerlerde yüzünden kanlar akıyordu.

Edward yerde dövüş pozisyonunda, elinde silah bekliyordu. Silahı, perdeden kurtulmaya çalışan Neal'e doğrultmuştu.

"Onu vurma. Sanırım dövüş bitti," dedim.

Neal perdeden kurtulup ayağa kalktı. "Seni öldüreceğim."

Firestar'ı çekip ona doğrulttum. "Hiç zannetmiyorum."

Richard yanıma geldi. "İlk kanı akıttı Neal. Eğer benimle de dövüşmek istemiyorsan, dövüş bitti."

"Ve benimle de," dedi Sylvie. Richard'ın diğer yanında durdu. Sürünün geri kalanı arkamızda toplandı. Stephen ayağımın dibinde çömelmişti.

"Artık o sürüden. İçimizden biriyle dövüşürsen hepimizle dövüşürsün," dedi Sylvie.

Edward bana doğru kaşlarını kaldırdı. "Neler oluyor Anita?"

"Sanırım evlat edinildim," dedim.

Neal bana kızgın bir şekilde baktı.

"Yapma Neal," dedi Sylvie.

Neal camlar ve perdenin üzerinde diz çöktü. Yüzündeki kesikler şimdiden iyileşmeye başlamıştı. Cam neredeyse büyü gibi çok çabuk iyileşirdi, gümüş ya da başka bir canavarın pençelerine benzemezdi.

"Sen dominantsın. Sen alfasın." Kelimler boğazından zorla çıkıyordu. "Eğer bu pencere burada olmasaydı, benim kanımı akıtamazdın."

"Neden önüne geçtiğimi zannediyorsun Neal?" diye sordum.

Gözlerini kıstı. "Bunu planlamış mıydın?"

Başımla onayladım ve silahı yukarıya kaldırdım. "Ben sıradan bir eksik etek değilim."

Richard sol elimi tutup nazikçe sıktı. "İşte bu tamamen doğru."

Firestar'ı kılıfına yerleştirdim.

Edward gülümseyerek başını iki yana salladı ama silahını kaldırmadı. Sadece hiç kimseye doğrultmuyordu. "Sen tanıdığım, benden daha ilginç bir hayat süren tek kişisin."

Jason sırtıma vurdu. "Yarın gece çıkıp beraber geyik avlayacağız."

"Ben arabaları kovaladığınızı zannediyordum," dedim.

Sırıttı. "Bunun neresi eğlenceli? Arabalar kanamaz ki."

Gülümsedim ve sonra durdum. Gözleri ilkbahar göğü kadar mavi ve neşeliydi. Gözlerinin içine bakarken benimle dalga geçip geçmediğinden emin değildim. Neredeyse soracaktım ama sormadım. Bunu bilmek istediğimden emin değildim.

12

Edward'ın boyu bir yetmiş beşti, sarı saçları kısa kesilmişti. Gözleri maviydi, WASP soyunun ideal örneğiydi. Ayrıca, ölü ya da diri tanıdığım en tehlikeli adamdı.

Likantrop toplantısında bulunmak çok hoşuna gitmişti. Onun gelişinden hemen sonra grup dağılmıştı çünkü genel olarak iş halledilmişti. Toplantının amacı Richard'ı ahlaki davranışlarından taviz verip öldürmeye ikna etmekti. Bu olmazsa, onun için öldürecek bir Lupa seçmesini sağlamaktı. Bir şekilde bir taşla iki kuş vurmuştuk, mecazi anlamda. Ama Neal'e karşı sadece şansımın yaver gittiğinin farkındaydım. Eğer dövüş sanatları geçmişim olmasaydı ya da o biraz kavga etmeyi biliyor olsaydı, işim biterdi.

Richard kırık camı kapladı ve hasarı düzeltmek için hemen gelip işe başlamayı çok yüksek bir ücret karşılığı kabul eden bir cam şirketini araması gerekti. Hasarı ben yaptığım için ücretini ödemeyi teklif ettim.

Edward, Richard ve ben mutfak masasının etrafında oturuyorduk. Edward ve ben kahve içiyorduk, Richard çay içiyordu. En büyük kusurlarından biri, kahveden hiç hoşlanmamasıydı. Kahveden hoşlanmayan birine güvenmek kolay değildi.

"Neler buldun?" diye sordum.

Edward kahvesinden bir yudum aldı ve başını iki yana salladı. "Çok bir şey değil. İş kabul edilmiş."

"Zaman kısıtlamasına rağmen mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

"Yirmi dört saatlik süre ne zaman doluyor?" diye sordum.

"Saat ikide diyelim. Bana teklif dün gece saat birde geldi ama güvenli olsun diye biz bir saat ekleyelim."

"Güvenli olsun diye," dedi Richard. Sanırım bir iğneleme yapmıştı.

"Sana ne oluyor?" diye sordum.

"Bu odada endişeli olan tek kişi ben miyim?" diye sordu.

"Paniğe kapılmanın bir faydası olmaz Richard."

Ayağa kalktı, fincanın içindekileri lavaboya döktü ve otomatikman çalkaladı. Döndü, poposunu tezgaha dayayıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Plan yapmak için salim kafaya mı ihtiyacınız var?"

Başımla onayladım. "Evet."

Bize baktı. Onun ciddi bir şekilde düşünmesini seyrettim. "Sizin nasıl bu kadar sakin olabildiğinizi anlayamıyorum," dedi sonunda. "Birinin Anita'yı öldürmek için kiralık katil tuttuğunu öğrenince şok oldum. İkiniz de şok geçiriyor gibi görünmüyorsunuz."

Edward'a baktım, o da bana baktı. Bazen birbirimizi çok iyi anlıyorduk ve bunu Richard'a açıklayamayacağımı biliyordum. "Bugüne kadar, çoğu insan gibi tepkiler göstermemem sayesinde hayatta kaldım."

"Hayatta kaldın çünkü diğer insanların yapmak istemeyeceği şeyler yapıyorsun."

Başımla onayladım. "Bu da var."

Yüzü çok ciddiydi, hayatın gerçeklerini soran küçük bir çocuğa benziyordu. "O zaman aptalca bir soru sormama izin verin, sonra çenemi kapatacağim."

Omuz silktim. "Hadi sor."

"Anita öldürmekten hoşlanmadığını söylüyor. Öldürürken hiçbir şey hissetmediğini söylüyor."

Sorunun Edward'a geleceğini farketmiştim. Nasıl bir tepki vereceğinden emin değildim.

"Sen öldürmekten hoşlanıyor musun?"

Edward başıyla onayladı.

Richard açıklamasını bekliyordu. Yüzünden görebiliyordunuz.

"Soruna cevap verdi Richard."

"Ama öldürme hissinden mi hoşlanıyor? Bu fiziksel bir şey mi? Yoksa planlamak mı hoşuna gidiyor?"

Edward kahvesini aldı.

"Soru sorma faslı bitti Richard," dedim.

Richard'ın yüzünden inatla sıkıntı arasında bir bakış geçti. "Ama sadece bir 'evet', bana hiçbir şey ifade etmiyor."

"Marcus'u öldürdükten sonra bu soruyu bana bir daha sor," dedi Edward.

"O zaman cevap verecek misin?" diye sordu Richard.

Edward hafifçe başıyla onayladı.

İlk defa o an, Edward'ın Richard'dan hoşlandığını farkettim. Arkadaş olarak değil belki ama Richard'ı bir vakit kaybı olarak da görmüyordu.

Richard, Edward'ın yüzüne uzun bir süre baktı, sonra başını iki yana salladı. "Tamam." Oturdu. "Artık soru yok. Plan nedir?"

Ona gülümsedim. "Katilin beni öldürmesini engellemek."

"Bütün planınız bu mu?" diye sordu Richard.

"Ve parayı veren adamı ortadan kaldırmak. Para ortada olduğu sürece Anita güvende olmayacak," dedi Edward.

"Bunu nasıl yapacağımız konusunda fikri olan var mı?" diye sordu Richard.

Edward başıyla onayladı, kahve fincanını dikip son yudumu içti. Tezgaha gidip yeniden doldurdu, evindeymiş gibiydi. Sonra oturdu. Ah, Edward her zamanki gibi rahattı.

Ben oturmuş, sessizce onu seyrediyordum. Hazır olunca bize söyleyecekti, daha önce değil. Richard kelimenin tam anlamıyla ortada dans ediyordu. "Ne?" diye sordu sonunda.

Edward gülümsedi, sanırım Richard'a ya da belki de sadece kendisinin duyduğu ilahi müziğe. Onu kendinde ve canlı tutan ritme.

"Katil bugün gelebilir, o yüzden bunun için tedbir alacağız. Bir şekil-değiştirici sürüsü, koruma olarak mükemmeldi. Ben de olsaydım, onlar gidinceye kadar hedefe yaklaşmazdım."

Yan gözle mutfağa baktım. Kürekkemiklerimin arasında bir nokta kaşınıyordu. "Şu anda tehlikede olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Belki." Endişeli görünmüyordu. "Ama bence seni bu gece Şehrin Efendisi'yle çıktığında vuracaklar."

"Bu gece çıkacağımı nereden biliyorsun?"

Edward sadece gülümsedi. "Şehrin Efendisi'nin, Cellat'ı yeni dans kulübü Danse Macabre'nin* açılışına götüreceğini biliyorum. Oraya bir limuzinle geleceğinizi biliyorum."

"Bunu ben bile bilmiyordum."

Omuz silkti. "Öğrenmesi o kadar zor değildi Anita."

"Bu geceki randevumu iptal edip saklanacaktım."

"Eğer burada kalırsan katil büyük ihtimalle buraya gelir."

Yan gözle Richard'a baktım. "Ah," dedim.

"Ben başımın çaresine bakabilirim," dedi Richard.

"Bir insanı öldürebilir misin?" diye sordum.

Bana doğru gözlerini kırptı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, eğer birileri üzerine silahla gelirse onları öldürebilir misin?

"Sana seni korumak için öldüreceğimi söyledim."

"Sorduğum şey bu değil Richard ve sen de bunu biliyorsun."

Ayağa kalktı, mutfağın içinde küçük bir daire çizerek dönmeye başladı. "Eğer standart mermiler kullanıyorsa beni öldüremez."

---

* Danse Macabre: Ölüm Dansı, Avrupa'da Orta Çağdan beri yapılan, önde ölümü temsil eden kuklanın peşinde mezarlığa kadar yapılan yürüyüş.

"İş işten geçinceye kadar gümüş mermi kullanıp kullanmadığını bilemezsin," dedim.

Kollarına sarıldı, ellerini uzun saçlarının arasından geçirdi ve bana döndü. "Bir kere öldürmeye karar verdin mi hiç bitmiyor, değil mi?"

"Hayır," dedim.

"Bir insanı öldürebileceğimden emin değilim."

"Dürüstlüğün için teşekkür ederim," dedim.

"Ama bu, kiralık katille insanlarla dolu bir gece kulübünde karşılaşacağın anlamına geliyor. Beni korumak için onların hepsini tehlikeye mi atacaksın?"

"Seni korumak için hemen herkesi tehlikeye atarım."

Edward hafif bir ses çıkardı, neredeyse gülmeydi. Yüzü hoş ve boştu. Kahvesinden bir yudum aldı. "İşte bu yüzden Richard'ı ateş hattında istemiyorum. Onun için o kadar çok endişeleniyorsun ki dikkatin dağılıyor."

"Ya bütün o insanlar, onları tehlikeye atamazsın," dedi Richard.

Edward bana baktı ve aklındaki şeyi bana söylemedi. Buna minnettardım. "Sanırım Edward'ın bunun için de bir planı var Richard."

"Sanırım seni kulüpten eve dönerken vuracaklar. Buna hiç gerek yokken, neden işi kalabalığın içinde görmeye çalışsınlar ki? Limuzine bir bomba koyabilirler ya da senin eve yalnız dönmeni beklerler."

"Sen olsaydın böyle mi yapardın?" diye sordu Richard.

Edward ona bir süre baktı ve başıyla onayladı. "Herhalde. Bomba değil ama ben limuzine saldırırdım."

"Neden bomba değil?" diye sordu Richard.

Ben sormamıştım çünkü cevabı biliyordum. Edward'ın gözleri bana kaydı. Omuz silktim.

"Çünkü ben öldürdüklerimle yakın ve samimi olmayı seviyorum. Bombada hiç kişisel risk yok."

Richard ona baktı, yüzünü inceliyordu. "Soruma cevap verdiğin için teşekkür ederim," dedi sonunda.

Edward da ona başıyla teşekkür etti. Richard ikimizden de puan kazanıyordu. Ama ben Richard'ın bir hayal dünyasında yaşadığını biliyordum. Richard, sırf Edward ondan hoşlanmış gibi göründüğü için, Edward'ın onu öldürmeyeceğini düşünürdü. Ben öyle olmadığını biliyordum. Şartlar öyle gerektirdiğinde, Edward herkese tetik çekebilirdi.

"Diyelim ki haklısın. Randevuya gideceğim ve katilin harekete geçmesini bekleyeceğim. Sonra ne olacak?"

"Onu indireceğiz."

"Bir dakika. Siz ikiniz, bir kiralık katilden daha iyi olduğunuzu mu düşünüyorsunuz? O Anita'yı haklamadan, onu haklayacağınızı mı düşünüyorsunuz?" dedi Richard.

İkimiz de başımızla onayladık.

"Ya daha iyi değilseniz?"

Edward ona, sanki yarın güneşin doğmayacağını söylemiş gibi baktı.

"Edward daha iyidir," dedim.

"Bunun için hayatını ortaya koyar mısın?" diye sordu Richard.

"Hayatımı ortaya koydum bile," dedim.

Richard'ın rengi solar gibi oldu. Başıyla onayladı. "Sanırım öyle. Ben ne yapabilirim?"

"Edward'ı duydun, sen burada kalacaksın," dedim.

Richard başını iki yana salladı. "Duydum ama kalabalığın içinde Süpermen bile fazladan birkaç göze kulağa ihtiyaç duyardı. Sürü arkanı kollamada yardımcı olabilir."

"Onları tehlikeye atmak seni rahatsız etmiyor mu?"

"Sen beni güvende tutmak için hemen herkesi tehlikeye atacağını söylemedin mi? Ben de aynen öyle hissediyorum," dedi Richard.

"Eğer gönüllü olurlarsa durum değişir ama sen onlara emir verdin diye bunu yapmalarını istemiyorum. Yaptıkları işten hoşlanmayanlar iyi koruma olamaz."

Richard güldü. "Çok pratik. Bir an benim kurtlarım için endişelendiğini zannetmiştim."

"Beni pratik olmak hayatta tutuyor Richard, duygusal olmak değil."

"Fazladan birkaç gözcü, benim işimi biraz hafifletebilir," dedi Edward.

Ona baktım. "Beni korumaları için canavarlara mı güveneceksin?"

Gülümsedi ve bu hoş bir gülümseme değildi. "Canavarlardan çok güzel yem olur."

"Onlar yem değil," dedi Richard.

"Herkes yemdir, öyle ya da böyle," dedi Edward.

"Eğer masumları tehlikeye attığımı düşünseydim, kulübe gitmezdim. Bunu biliyorsun Richard."

Bir an için bana baktı, sonra başıyla onayladı. "Bunu biliyorum."

Edward'ın boğazından hafif bir inilti çıktı. "Masumlar." Başını iki yana salladı, gülümsüyordu. "Hadi gidip giyinelim. Sana bu gece kullanman için yeni oyuncaklar getirdim," dedi Edward.

Ona baktım. "Tehlikeli oyuncaklar mı?" diye sordum.

"Başka türlü oyuncak var mı?" İkimiz birbirimize sırıttık.

"Bu iş sizin hoşunuza gidiyor," dedi Richard. Ses tonu neredeyse suçlayıcıydı.

"Eğer eğlenmeseydik ikimiz de farklı işler yapıyor olurduk," dedi Edward.

"Anita insanları para için öldürmüyor ama sen öldürüyorsun."

Edward'ın yüzünde, bulutların arasından batan güneşi seyreder gibi neşenin silinmesini seyrettim. Yüzü acımasız ve bomboş kaldı. "Nasıl istiyorsan öyle düşün aşık çocuk ama Anita da başka bir iş seçebilirdi, kendini tehlikeden uzak tutacak bir iş. Ama öyle yapmadı. Bunun bir sebebi var."

"O senin gibi değil."

Edward bana boş gözlerle baktı. "Eskiden olduğundan daha yakın." Sesi yumuşaktı, neredeyse duygusuzdu ama içimi titretti.

Gözlerine baktım ve uzun zamandır ilk defa tetiği çekebilmek için neyi feda ettiğimi düşündüm. Edward'ın bu kadar kolay öldürmeye başladığında feda ettiği şeyle aynı şe-

yi mi? Richard'a baktım ve onun bunu yapıp yapamayacağını merak ettim. İşler kızıştığında gerçekten birilerini öldürebilir miydi? Bazı insanlar bunu yapamazdı. Bunda utanılacak bir şey yoktu. Ama Richard geri çekilirse ölecekti. Bu gece ya da yarın olmasa bile bir şekilde sonu bu olacaktı çünkü Marcus bu işin peşini bırakmazdı. Richard, Marcus'u iki kere yenmiş ve onun yaşamasına izin vermişti. Marcus'un ona bir şans daha vereceğini zannetmiyordum. Richard'ın ne yapacağını bildikleri için dün gece Stephen'ı kaçırmışlardı. Eğer ben onunla birlikte olmasaydım, şu anda ölü olabilirdi. Hassiktir.

Tek yapmam gereken, o beni öldürmeden önce kiralık katili öldürmekti. Richard'ın, Marcus'un onu öldürmesine izin vermeyeceğine güvenmekti. Raina'nın beni öldürmesini engellemekti. Ve hmm, bir şey daha olduğundan emindim... Ah, evet, Richard'la yatıp yatmayacağıma karar vermeliydim ve eğer karar verirsem bunun Jean-Claude ve beni nasıl etkileyeceğini düşünmeliydim. Hayatım bazen benim için bile fazla karmaşık oluyordu.

13

Silahı altında saklayabileceğiniz bir gece elbisesi bulmak çok zor bir işti. Aslında Jean-Claude'la çıkarken silah taşımayı planlamıyordum. Elbette bu kiralık katilden önceydi. Şimdi silahım olmadan asla dışarı adım atmazdım. Eğer bu gece silaha ihtiyacım olacağını bilseydim, dün kısa siyah elbisemi giyer, pantolon takımı bu geceye saklardım. Ama nereden bilecektim ki. Ve şimdi kotlarım dışında, yanımdaki tek kıyafet buydu. Eğer dikkatli olursanız askılarını göstermeden sutyen takabileceğiniz incelikte askıları olan, siyah ve kısa bir elbise. Tedbirli davranıp yanımda siyah sutyen de getirmiştim. Siyah elbisenin altından beyaz sutyenin görünmesi hiç hoş olmazdı. Bolero kesim kadife ceketim koyu siyahtı ve belimde bitiyordu. Kollarına ve yakasına siyah pullar işlenmişti.

Ceketi Richard'ın dolabının kapağına asmıştım. Richard yatakta hüzünlü bir şekilde oturmuş, benim rujuma yaptığım son rötuşları seyrediyordu. Öne eğilmiş, Richard'ın eta-

jerinin üzerindeki aynada kendime bakıyordum. Etek o kadar kısaydı ki içime siyah dantelli iç çamaşırı giymeye karar vermiştim. İç çamaşırı olarak değil, külotlu çorabımın üzerine giymiştim, böylece her şey uyumlu olmuştu. Ronnie gece en az bir kere frikik vereceğimi düşünüyordu. Haklıydı. Ama kendimi unutsam bile, dantelli iç çamaşırı sayesinde, mayoyla görünenden fazlası görünmeyecekti. Ben olsam böyle bir şeyi asla seçip almazdım. Bunu bana Ronnie yaptırmıştı. Eğer Jean-Claude'la randevumda giyeceğimi bilseydi, başka bir şey seçerdi. Ona Diş Surat diyordu. Bazen daha kötü şeyler de söylüyordu. Richard'ı seviyordu.

"Güzel elbise," dedi Richard.

"Teşekkür ederim." Aynanın önünde dönüp eteğimin nasıl durduğuna baktım. Ancak hareket ettiğimde dönecek kadar uzundu. Kollarımdaki siyah bıçak kılıfları elbiseye uyuyordu. Bıçaklar hoş bir gümüş dokusu vermişti. Bilek kılıfları kollarımdaki yara izlerinin çoğunu örtüyordu. Görünen tek yara izi dirseğimdeki kesiklerdi. Bir zamanlar bir vampir kolumu parçalamıştı. Aynı canavar köprücükkemiğimi de ısırmıştı. Yara izleri benim için normaldi ama arada sırada birini şaşkınlıkla bakarken yakaladığımda bununla eğleniyordum. Hemen başka tarafa ya da gözlerimin içine bakıyorlardı. Yara izleri o kadar kötü değildi... Gerçekten. Ama onlara acı dolu ve sıradan olmayan bir hikaye anlatıyordu. Onlara benim pek çok insanın gitmediği bir yere gidip hayatta kaldığımı anlatıyordu. Sanırım birkaç bakışı hakediyorlardı.

Yeni bıçağımı sırtımda tutan siyah askılar, önden ince çizgiler halinde görünüyordu, esas yoğunluk arkadaydı. Kabzası saçlarımın altında gizliydi, zaten ceketimi de çıkarmayacaktım.

"Bunu dün gece neden giymedin?" diye sordu Richard.

"Pantolon takım daha uygun görünmüştü."

Bana baktı, gözleri yüzümden çok vücudumun üzerinde geziniyordu. Başını iki yana salladı. "Sevişmeyeceğin birini görmeye giderken giymek için çok seksi bir kıyafet."

Richard'ın elbiseyi görmesini planlamamıştım, en azından Jean-Claude'u görmeye gideceğim bir gecede. Ne diyeceğimden pek emin değildim ama denedim. "Jean-Claude'un yanındayken kendime, seninle olduğumdan daha fazla güveniyorum. O bu yüzden kısa etekleri görüyor, sen göremiyorsun." Bu doğruydu.

"Yani ben dayanılmaz olduğum için seksi kıyafetleri göremiyorum, öyle mi?"

"Onun gibi bir şey."

"Eğer ellerimi bacaklarından yukarı doğru kaydırırsam külotlu çorapla mı karşılaşırım, yoksa jartiyerle mi?" Üzgün, incinmiş görünüyordu. Her şey kötü giderken erkek arkadaşımın incinmiş hisleri için de endişe etmemeliydim ama işte buradaydık. Kıçınıza kadar timsahın ağzında olsanız bile hayat devam ediyordu.

"Külotlu çorap," dedim.

"Jean-Claude ne çeşit naylon çorap giydiğini öğrenebilecek mi?"

"Senin gibi, o da sorar belki," dedim.

"Bunu demek istemediğimi biliyorsun," dedi.

İçimi çektim. "Bunu senin için nasıl kolaylaştıracağımı bilmiyorum Richard. Eğer bu işte seni şüpheye düşüren bir şey varsa sor."

Kendini tuttu, gitmememi istemedi. Sanırım duyacağı cevaptan hoşlanmayacağını biliyordu. "Buraya gel," dedi ve elini bana uzattı.

Ona doğru yürüyüp uzattığı eli tuttum. Beni kucağına, Noel Baba gibi tek dizinin üzerine oturttu. Bir koluyla beni sardı, sonra diğer elini baldırımın üzerine koydu. "Bana bu gece onunla yatmayacağına söz ver."

"Yerden kiralık katil fışkırma ihtimali varken, bence bu konuda endişelenmene hiç gerek yok," dedim.

"Espri yapma Anita, lütfen."

Saçlarını okşadım. Çok ciddi, çok incinmiş görünüyordu. "Çok uzun zamandır hayır diyorum Richard. Neden bu gece için endişelisin?"

"Elbise," dedi.

"Kabul ediyorum çok kısa ama..."

Eli eteğin altında kayboluncaya kadar bacağımı okşadı. Dantelli iç çamaşırımın dantellerinin biraz altında durdu. "Dantelli iç çamaşırı giymişsin, Tanrı aşkına, sen hiç dantelli iç çamaşırı giymezsin."

Her şeyin uyumlu olduğunu açıklayabilirdim ama nedense bunun rahatlatıcı olmayacağını düşündüm. "Tamam, onunla bu gece yatmayacağım. En azından bunu hiç düşünmemiştim."

"Geri gelip benimle beraber uyuyacağına söz ver." Bunu söylerken gülümsüyordu.

Ben de gülümsedim ve kucağından kaydım. "Önce değişmen gerek. Şu hep bahsettiğin canavarını görmem gerek."

"Geri geldiğinde değişirim."

"Sonra, kaldığımız yerden devam edebileceğimiz hızla insan formuna dönebilecek misin?"

Gülümsedi. "Ben Ulfric olabilecek kadar güçlüyüm Anita. Yapabildiğim şeylerden biri de istediğim kadar şekil değiştirebilmek. Çoğu şekil-değiştirici gibi insan formuna dönüşünce bayılmıyorum."

"Ne güzel," dedim.

Gülümsedi. "Bu gece geri gel, ben de senin için değişeyim. Sylvie haklıydı. Kendimi kabullenmeliyim."

"Bunun bir bölümünü de benim üzerimde deneyeceksin, ha?"

Başıyla onayladı. "Sanırım öyle."

Ciddi gözlerine bakarken bu gece değişirse ve eğer ben bununla baş edemezsem, bunun içindeki bir şeyi yok edeceğini biliyordum. Bununla baş edebilmeyi umuyordum. "Bu gece geri gelince değişmeni seyredeceğim."

Sanki koşarak kaçmamı bekliyormuş gibi sert görünüyordu. "Beni öp ve buradan çık git," dedi.

Onu öptüm ve dudaklarını yaladı. "Ruj." Beni yeniden öptü. "Ama hala altında senin tadını alabiliyorum."

"Hmm," dedim. Ona baktım, neredeyse gitmekten vazgeçecektim. Neredeyse. Kapı çaldı ve ben sıçradım. Richard sıçramadı, sanki benden önce duymuştu.

"Dikkatli ol. Keşke seninle gelebilseydim."

"Her yerde gazeteciler olacak. Canavarlarla birlikte resminin çekilmesi iyi olmaz. Sırrın ortaya çıkabilir."

"Seni güvende tutmak için sırrımı açık edebilirim."

Öğretmenlik yapmayı çok seviyordu, yine de ona inanmıştım. Benim için saklandığı yerden çıkardı. "Teşekkür ederim ama Edward haklı. Seni hayatta tutmak için o kadar endişelenirim ki kendime yeterince dikkat edemem."

"Jean-Claude için endişelenmiyor musun?"

Omuz silktim. "O kendi başının çaresine bakabilir. Hem o zaten ölü."

Richard başını iki yana salladı. "Buna artık gerçekten inanmıyorsun."

"Hayır, o ölü, Richard. Bunu biliyorum. Onu hayatta tutan her ne ise bir çeşit nekromansi. Benim güçlerimden biraz farklı ama yine de büyü."

"Bunu söyleyebilirsin ama kalbinde buna inanmıyorsun."

Yine omuz silktim. "Belki öyledir. Yine de gerçek bu."

Bu sefer kapı elle çalındı. "Kavalyen geldi," dedi Richard.

"Geliyorum. Rujumu tazelemem gerekecek."

Parmaklarını ağzına sürdü, uçlarına kırmızılık bulaştı. "En azından onu öpüp öpmediğini anlayabileceğim. Bu şey beyaz gömleğinde kan gibi belli olur."

Tartışmadım. Jean-Claude her zaman beyaz gömlek giyerdi. Onu beyaz olmayan bir gömlekle bir kere görmüştüm, o da siyahtı. Rujumu yeniden sürdüm ve etajerin üze-

rindeki boncuk işlemeli çantamın içine koydum. Çanta, Firestar için bile çok küçüktü. Bir Derringer'ım vardı fakat yakın mesafe dışında pek bir etkisi yoktu. İşin içindeki kiralık katil o kadar yakına gelmeyebilirdi. Neyse ki Edward'ın bir çözümü vardı. Bana otomatik Seecamps .32'liğini ödünç vermişti. Küçük bir .25'likle aynı boydaydı, elimden biraz genişti ve benim küçük ellerim vardı. İyi bir silahtı, kalibresi ve boyu düşünülürse daha iyisini görmemiştim. Bundan bir tane istiyordum. Edward bana silahın gelmesini yaklaşık bir sene beklediğini söylemişti. Neredeyse özel yapım gibiydi. Yoksa onu bana hediye ederdi. Tamam, o zaman ben de kendime bir tane alırdım. Eğer bu gece hayatta kalırsam. Eğer hayatta kalamazsam, şey, o zaman zaten hiçbir şey sipariş edemeyecektim.

Bunun üzerinde çok fazla düşünmemeye çalıştım. Kıyafetime, silahlarımı yerleştirmeye ve Richard'a konsantre oldum. Tek seferde yarım milyon kazanan birine kendimi yem yaptığım dışında şeyler düşünmeye çalışıyordum. Edward'ın beni hayatta tutacağına güvenmeliydim. Çünkü Edward olsa limuzini durdurup yüzümü görünceye kadar beklerdi. Ama pek çok kiralık katil bunu yapmazdı. Profesyonellerin çoğu sizi rahat, güvenli bir mesafeden haklardı. Yüksek kalibreli bir tüfekle metreler, hatta kilometrelerce öteden bile işi halledebilirlerdi. Bu konuda ne ben ne de Edward bir şey yapabilirdik. Patlayıcılar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bombaları halletme konusunda Edward'a güvenmeliydim. Bu gece hayatımı Edward'ın ellerine emanet

ediyordum, ona daha önce hiç kimseye güvenmediğim gibi güvenmiştim. Bu bile başlı başına korkutucu bir düşünceydi.

Çantamı yeniden kontrol ettim. Kimlik, ruj, para, silah. Normalde küçük bir de saç fırçası taşırdım ama bu kez yer yoktu. Bir geceliğine dağınık saçla yaşayabilirdim.

Bu düşünce bana aynada saçlarımı tekrar kontrol ettirdi, son bir kez daha saçlarımı fırçaladım. Harika göründüğünü kabul etmeliydim. Saçlarım en güzel yerlerimden biriydi. Ronnie bile bu konuda beni geçemezdi. Saçım doğal kıvırcıktı. Bu gece duştan çıktıktan sonra, saç kremi sürüp doğal olarak kurumaya bıraktığım halde kıvırcıktı. Bir keresinde California'da bir kadın, saçlarını nerede perma yaptırdığımı ona söylemediğim için bana kızmıştı. Doğal olduğuna inanmamıştı.

Çantanın ince askısını başımın üzerinden geçirdim, böylece askı göğsümü çaprazladı. Elbiseye o kadar güzel uymuştu ki neredeyse yokmuş gibi duruyordu. Çanta kaburgalarımın üzerinde, omuz askısından biraz aşağıdaydı. Silahı birkaç kere çekmeyi denedim, o kadar kötü değildi. Omuz askısı kadar iyi değildi ama zaten ne o kadar iyi olabilirdi? Ceketi üzerime giydim ve aynada kendime kim bilir kaçıncı defa baktım. Ne bıçaklar ne de silah görünüyordu. Harika. En son haçımı taktım. Haçın elbisenin içinde kaldığından emin oldum, sonra küçük şeffaf bantla onu oraya tutturdum. Böylece haç üzerimde kalacaktı ama yakamdan fırlayıp Jean-Claude'a parlamayacaktı. Saç fırçasını yeniden alıp kullanmadan geri bıraktım.

Oyalanıyordum. Sadece kiralık katilden korkmuyordum. Richard'la Jean-Claude'un bu gece karşı karşıya gelecekleri andan da çekiniyordum. Nasıl davranacaklarını bilemiyordum ve duygusal bir karşılaşmaya hazır değildim. Zaten nadiren buna hazır oluyordum.

Derin bir nefes alıp kapıya yöneldim. Richard da peşimden geldi. Burası onun eviydi. Ondan banyoda saklanmasını isteyemezdim.

Jean-Claude televizyonun yanında durmuş, video kasetleri inceliyor, filmlerin adlarına bakıyordu. Uzun ve inceydi ama Richard kadar uzun değildi. Siyah pantolon ve siyah bir kısa ceket giymişti, boyu benimki kadardı. Neredeyse bacağının tamamın kaplayan, yüksek, deri çizmeleri vardı. Yumuşak derinin üst tarafı, siyah kayış ve gümüş tokalarla tutturulmuştu. Siyah saçları omuzlarına dökülmüştü. Saçları, onunla ilk tanıştığımızda olduğundan çok daha uzundu.

Sonunda döndü, sanki bizim orada durduğumuzun farkında değildi. Bana doğru dönünce kendimi tutamadım, nefesim kesildi. Gömleği kırmızıydı. Saf, temiz bir kırmızıydı. Yakası yüksekti, üç siyah antika düğmeyle tutturulmuştu. Gömleğin yakadan aşağısı açıktı, geniş bir dekoltesi vardı. Göğsündeki haç şeklindeki yara, sanki çerçevelenmiş gibi kırmızı kumaşla çevrilmişti. Çıplak tenini çevreleyen çember, gömleğin güvenli bir şekilde içeri sokulduğu yerde, pantolonunun hemen üzerinde bitiyordu.

Gömlek soluk teninin, siyah dalgalı saçlarının ve gece mavisi gözlerinin yanında çok gösterişli duruyordu. Açık ağzımı kapattım. "Şık, çok şık," dedim.

Gülümsedi. "Ah *ma petite*, her zaman en mükemmel şeyi söylüyorsun," dedi. Güzel çizmeleriyle halının üzerinde süzülür gibi geldi ve kendimi onun ceketini çıkarmak isterken buldum. Saçlarının o gömleğin üzerine döküldüğünü görmek istiyordum, kırmızı üzerinde siyah. Harika görüneceğini biliyordum.

Richard arkamda durdu. Bana dokunmadı ama orada olduğunu hissedebiliyordum. Arkamda ılık, mutsuz bir varlıktı. Onu suçlayamazdım. Jean-Claude *Wet Dreams 'R' Us* reklamı gibi görünüyordu. Onu kıskanmamak zordu.

Jean-Claude önümde dikildi, uzanıp dokunabileceğim kadar yakındı. İkisinin arasında duruyordum ve buradaki sembolizm hiçbirimizin dikkatinden kaçmamıştı.

"Edward nerede?" diye sorabilmeyi başardım. Sesim neredeyse normal çıkmıştı. Benim için iyiydi.

"Arabayı kontrol ediyor. Sanırım bomba için," dedi Jean-Claude hafifçe gülümseyerek.

Midem kasıldı. Biri benim bu geceyarısına kadar ölmemi istiyordu. Edward arabada bomba var mı diye bakıyordu. Bu kadarı benim için bile çok fazlaydı.

"*Ma petite*, iyi misin?" Elimi tuttu. "Elin soğuk."

"Hoş bir iltifat, özellikle senden geliyorsa," dedi Richard.

Jean-Claude omzumun üzerinden Richard'a baktı. "Bir iltifat değil bir gözlemdi."

Onun eli ılıktı ve bu ısıyı birisinden çaldığını biliyordum. Ah, tabii ki onu besleyenler buna istekliydi. Şehrin Efendisi'ne kan verecek gönüllüler her zaman bulunabilirdi. Ama

ne kadar güzel görünürse görünsün, o yine de kan emen bir cesetti. Ona baktım ve bir parçamın artık buna inanmadığını farkettim. Belki de artık buna aldırmıyordum. Lanet olsun.

Elimi yavaşça dudaklarına doğru kaldırırken bana değil Richard'a bakıyordu. Elimi onunkinden çektim. Bana baktı. "Eğer elimi öpmek istiyorsan tamam. Ama Richard'ı kızdırmak için bunu yapma."

"Özür dilerim *ma petite.* Haklısın." Arkamdaki Richard'a baktı. "Senden de özür dilerim Monsenyör Zeeman. Biz... Nazik bir durumdayız. Bunu oyunlar oynayarak daha kötü hale getirmek çocukça olur."

Kaşlarını çattığını bilmem için Richard'ın yüzünü görmeme gerek yoktu.

Edward gelip bizi kurtardı. Hepimiz çenemizi kapatıp artık gidebilirdik. Öyle olmasını umuyordum.

"Araba temiz," dedi Edward.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedim.

Edward da gece için giyinmişti. Ayak bileklerine kadar uzanan kahverengi paltosu, odaya girerken sanki canlıymış gibi hareket ediyordu. Paltonun bazı yerleri tuhaf bir şekilde ağır duruyordu. Oraya buraya yerleştirdiği oyuncaklarını bana göstermişti. Beyaz gömleğinin sert yakasının altında boğma teli vardı. Boğma teli benim için fazla yakın bir silah tercihiydi.

Gözleri hayatımdaki iki erkeğe kaydı ama sadece "Ben limuzini takip edeceğim. Bu gece beni görmeye çalışma

Anita. Orada olacağım ama katilin senin bir koruman olduğunu bilmesini istemiyoruz," dedi.

"İkinci bir koruma," dedi Jean Claude. "Sizin -nasıl diyorsunuz- tetikçiniz, onun benim yanında olduğumu bilecek."

Edward başıyla onayladı. "Evet, eğer limuzine saldırırsa, sen de orada olacaksın. Seni de indirmeyi planlıyor olabilirler. Bu da çok fazla ateş gücü demek."

"Yani ben hem caydırıcıyım hem de durumu güçleştiriyorum, öyle mi?" diye sordu Jean-Claude.

Edward, Jean-Claude'a sanki vampir sonunda ilginç bir şey söylemiş gibi baktı. Jean-Claude'un gözlerinin içine bakmıyordu. Bildiğim kadarıyla bir başvampirin gözlerine etkilenmeden bakabilen tek insan bendim. Nekromensır olmanın faydaları da vardı. "Kesinlikle." Edward bunu, sanki vampirin durumu kavrayacağından emin değilmiş gibi söylemişti. Ama eğer Jean-Claude'un iyi olduğu bir şey varsa, o da hayatta kalmaktı.

"O zaman gidelim mi *ma petite*? Parti bizi bekliyor." Kollarını savurdu, beni kapıya doğru yöneltti ama elimi tutmadı. Yan gözle Richard'a, sonra da bana baktı. Çok terbiyeli davranıyordu. Jean-Claude dünya çapında bir baş belasıydı. İyi bir çocuk gibi davranmak ona pek uymuyordu.

Yan gözle Richard'a baktım. "Hadi git. Eğer hoşçakal öpücüğü verirsen rujunu yeniden bulaştırırım."

"Onun rujunun yeteri kadarını sürünmüşsün zaten Richard," dedi Jean-Claude. Bu gece ilk defa ondan da kıskançlığın sıcak keskinliğini duymuştum.

Richard ileriye doğru iki adım attı ve odadaki gerginlik bir anda uçtu. "Eğer bu seni mutlu edecekse, ona yeniden hoşçakal öpücüğü verebilirim."

"Kesin şunu, ikiniz de," dedim.

"Kesinlikle. O gecenin kalanında benimle olacak. Cömert olabilirim," dedi Jean-Claude.

Richard yumruklarını sıktı. Odaya ilk güç kıvılcımı sızdı.

"Ben hemen gidiyorum." Kapıya doğru yöneldim ve arkama bakmadım. Jean-Claude ben daha kapıya ulaşmadan bana yetişti. Kapıyı önce tuttu, sonra bırakıp geçmeme izin verdi.

"Kapılar konusunda hassas olduğunu unutmuşum," dedi.

"Ben unutmadım," dedi Richard yavaşça.

Dönüp ona baktım. Orada kotu, kol ve göğüs kaslarının şeklini almış tişörtü içinde dikiliyordu. Ayakları çıplaktı. Dalgalı saçları yüzünün etrafına dağılmıştı. Eğer burada kalsaydım kanepede birbirimize sokulur, sevdiği filmlerden birini seyrederdik. En sevdiğimiz filmlerimiz, şarkılarımız, sözlerimiz olmaya başlamıştı. Belki ayışığında yürürdük. Gece görüşü neredeyse benimki kadar iyiydi. Belki de bu buluşmadan önce başladığımız şeyi bitirirdik.

Jean-Claude parmaklarını benimkilerin arasına soktu, dikkatimi kendi üzerine çekti. Fırtına öncesi gökyüzü ya da kayaların derinde olduğu soğuk deniz rengindeki o masmavi gözlerine baktım. Siyah düğmelerine dokunup gerçekten antika olup olmadıklarına bakabilirdim. Bakışım açıktaki soluk göğsüne kaydı. Haç şeklindeki yara izinin sert bir

kayganlığı olduğu biliyordum. Ona bakınca göğsüm sıkıştı. Çok güzeldi. Vücudumda ona karşı çok güçlü bir çekim hissediyordum. Tıpkı ayçiçeğinin güneşe dönmesi gibi. Bunu hep hissedecek miydim? Belki. Ama orada durmuş elini tutarken bunun yeterli olmadığını da anladım.

Jean-Claude'la harika bir ilişkimiz olabilirdi ama hayatımı Richard'la geçirdiğimi görebiliyordum. Sadece aşk yeterli miydi? Richard kendini korumak için öldürmeyi kabul etse bile benim ceset sayımı gerçekten kabul edecek miydi? Jean-Claude beni silahlarımla birlikte, tam bir paket halinde kabul etmişti. Ama ben onu kabul etmiyordum. Dünyaya aynı karanlık gözlüklerle bakıyor olmamız, benim bundan hoşlandığım anlamına gelmiyordu.

İçimi çektim, mutlu bir ses değildi. Eğer bu Richard'ı son görüşümse üzerine atlayıp ona hiç unutamayacağı bir öpücük vermem gerekiyordu ama yapamadım. Jean-Claude'un elini tutmuşken bunu yapamadım. Bu hepimiz için zalimce olurdu.

"Hoşçakal Richard," dedim.

"Dikkatli ol," dedi. Sesi çok yalnız geliyordu.

"Bu gece Louie ile sinemaya gidiyorsunuz değil mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Birazdan burada olur."

"İyi." Daha fazlasını söylemek için ağzımı açtım ama söylemedim. Söylenecek bir şey yoktu. Jean-Claude'la gidiyordum. Söyleyeceğim hiçbir şey bunu değiştirmezdi.

"Seni bekleyeceğim," dedi Richard.

"Keşke beklemesen."

"Bekleyeceğim."

Çıktım, limuzine doğru biraz hızlı yürüyordum. Araba beyazdı. "Şey, biraz parlak ve açık renkli," dedim.

"Siyahın cenaze arabası gibi görüneceğini düşündüm," dedi Jean-Claude.

Edward da dışarı çıkmıştı. Arkamızdan kapıyı kapattı. "Bana ihtiyacın olduğunda orada olacağım Anita."

Gözlerine baktım. "Öyle olacağını biliyorum."

Hafifçe gülümsedi. "Ama ne olur ne olmaz, arkani kolla."

Gülümsedim. "Her zaman öyle yapmıyor muyum?"

Limuzinin açık kapısının yanında duran vampire yan gözle baktı. "Öyle olduğunu düşündüğüm kadar değilmiş." Ben bir cevap düşünemeden, Edward karanlıkta duran kendi arabasına doğru yürüdü. Aynen öyleydi. Edward haklıydı. Canavarlar sonunda beni haklamıştı. Beni baştan çıkarmak neredeyse öldürmekle aynıydı ve aynı şekilde etkisiz hale getirmişti.

14

Üzerinde *Danse Macabre* yazan kulübün tabelası, yerden neredeyse üç metre yükseklikte kırmızı neonlarla parlıyordu. Dev bir el onları yazmayı henüz bitirmiş gibi, harfler kıvrılıp bükülmüştü. Kulüp eski bir birahane deposundaydı. Riverfront'taki bina, şık restoranlar, dans kulüpleri ve barlar arasında, yıllarca kapalı ve boş kalmıştı. Buradaki dükkanların çoğunun sahibi vampirdi. Riverfront'a ayrıca Kan Meydanı da deniyordu ama vampir topluluğu bu isimden pek hoşlanmıyordu. Her nedense, bu ismi kaba buluyor ve rahatsız oluyorlardı. Neden acaba?

Kaldırımdan caddeye taşan kalabalık limuzinin önünü kesti. Öyle bir kaos vardı ki kalabalığın arasında, insanları yoldan çekip arabalara yol vermeye çalışan üniformalı bir polis bile görmüştüm. Kiralık katil burada mıydı? Bu şık giyimli, gülümseyen insanlardan biri beni öldürmeyi mi bekliyordu? Çantamı açıp Seecamp'ı çıkardım.

Jean-Claude küçük silaha baktı. "Gergin misin *ma petite*?"

"Evet," dedim.

Bana baktı, başını bir yana eğdi. "Evet, gerginsin. Bir sürü olağandışı yaratıkla karşılaştın, neden bir insan katil bu kadar sinirlerini bozuyor?"

"Beni öldürmeye çalışan diğerlerinin gerekçesi kişiseldi. Kişisel olunca anlayabiliyorum. Bu adam her kimse, beni iş için öldürmek istiyor. Sadece iş."

"Peki bu seni neden daha çok korkutuyor? Katilin motivasyonu ne olursa olsun, sen sadece öleceksin."

"Sağol," dedim.

Koluma dokundu, elim silahı kavradı. "Sadece durumu anlamaya çalışıyorum *ma petite*, o kadar."

"Beni tam olarak neyin rahatsız ettiğini bilmiyorum. Sadece rahatsız ediyor işte. Düşmanlarımın yüzünü bilmek isterim. Eğer biri seni öldürmek istiyorsa, bu sadece para için olmamalı."

"Yani para için öldürmek senin ahlaki duyarlılığına mı dokundu?" Sesi çok nazikti, aşırı nazikti, sanki içinden gülüyordu.

"Evet, lanet olsun, öyle oldu."

"Ama Edward'la arkadaşsın."

"Hiçbir zaman tutarlı olduğumu söylemedim."

"Sen hayatımda tanıdığım en tutarlı insanlardan birisin *ma petite*."

"Aynı anda iki erkekle çıkarken nasıl tutarlı olabilirim?"

"İkimiz arasında bir seçim yapamamanın seni hoppa biri yaptığını mı düşünüyorsun?" Bunu söylerken bana doğru eğildi, eli ceketimin yakasını okşuyordu.

İşin kötüsü, aslında seçimimi yapmıştım. Bunu neredeyse ona söyleyecektim ama söylemedim. Öncelikle, yüzde yüz emin değildim. Sonra, Jean-Claude onunla çıkmam için bana şantaj yapmıştı, ya onunla çıkacaktım ya da Richard'ı öldürecekti. Beni etkileyip Richard'ın elinden çalmak için bir şans istemişti. Bu onunla gerçekten çıkmam anlamına geliyordu. *Richard'ın seni öpmesine izin verip de benim öpmeme izin vermezsen bu adil olmaz,* demişti. Söylediğine göre, eğer sonuçta Richard'ı seçersem yolumuzdan çekilecekti. Bu konuda samimi olduğunu düşünüyorum çünkü bunu inanarak söyleyecek kadar kendini beğenmişti. Şehrin Efendisi kazanamamayı hayal bile edemezdi. Aslında, onun gibi hoş bir vücuda sahipseniz böyle düşünmeniz normaldi. Bana bunu sunup duruyordu. Bense reddetmeye devam ediyordum. Eğer onun yerine Richard'ı tercih edersem, hakikaten veda edip kenara çekilecek kadar nazik olur muydu, yoksa ortalığı kan gölüne mi çevirirdi?

Masmavi gözlerine baktım. Bilmiyordum. Onu yıllardır tanıyordum. Aylardır çıkıyorduk. Ama hala benim için gizemini koruyordu. Ne yapacağını bilemiyordum. O düğmeye basmaya hazır değildim, henüz zamanı değildi.

"Bu kadar ciddi ne düşünüyorsun *ma petite?* Kiralık katili deme sakın. Sana inanmam."

Ne diyeceğimi bilemedim, o yüzden sadece başımı iki yana salladım.

Eli yavaşça omzuma uzandı, ben kendimi kolunda yatarken buluncaya kadar kaydı. Vücudunu benimkine bu kadar

yakın hissedince midemde bir kıpırtı oldu. Beni öpmek ister gibi eğildi, elimin tersini göğsüne dayayıp onu durdurdum. Kendimi çıplak tenine dokunurken bulduğum için, bunun bir faydası olduğundan emin değildim.

"Bütün yol boyunca kendini tuttun. Şimdi ne oldu?" diye sordum.

"Seni rahatlatmaya çalışıyordum *ma petite*."

"Ya, tabii," dedim.

Diğer koluyla belime sarıldı, vücudumun üst tarafını kendine döndürdü. Silah hala elimdeydi ama durum garip görünmeye başlamıştı. Onu Jean-Claude'un üzerinde kullanmayacaktım ve katil de kilitli kapılardan içeri girmeye çalışmıyordu. Polislerin kontrol ettiği bir kalabalığın içinde böyle bir şiddet, bir profesyonel için bile cesaret isterdi.

Kolumu beline sardım, silah hala elimdeydi. "Eğer beni öpersen rujumu tazelemem gerekir."

Yüzünü beni öpecek kadar yaklaştırdı, dudakları benimkilere o kadar yakındı ki benim nefesimi soluyabilirdi. Ağzımın hemen üzerinden fısıldadı. "Dudaktan olması şart değil." Yanağımı öptü, dudaklarını çenemin köşesine doğru kaydırdı.

Yüzüne silahla dokundum, yüzünü görebileceğim bir yere çevirdim. Gözleri insanı içine çeken o maviliğe bürünmüştü. "Boyna geçmek yok," dedim. Bunu içten söylemiştim. Kan vermeye sadece o ölürken razı olabilirdim. Şehrin Efendisi'yle vücut sıvılarımı değişmezdim.

Yanağını silaha sürttü. "Aklımda daha aşağılarda bir yer vardı."

Başını köprücükkemiğime doğru eğdi, tenimi yakıyordu. Bir an için ne kadar aşağıya gitmeyi planladığını düşündüm, sonra onu üzerimden ittim.

"Hiç zannetmiyorum," dedim yarı güler bir şekilde.

"Şimdi kendini daha mı iyi hissediyorsun *ma petite?*"

Bir an sadece ona baktım, sonra gülümsedim. Evet, daha iyi hissediyordum. "Sen sapık bir orospu çocuğusun, bunu biliyor musun?"

"Bu bana daha önce de söylenmişti," dedi gülümseyerek.

Polis kalabalığı geri itti ve limuzin hareket etti. "Bunu sadece beni neşelendirmek için yaptın." Sesim neredeyse suçlar gibiydi.

Gözleri büyüdü. "Hiç öyle şey yapar mıyım?"

Ona baktım ve gülümsememin yüzümden kaydığını hissettim. Ona bir an için gerçekten baktım. Dünyanın en mükemmel şehvet objesi olarak değil de kendisi, Jean-Claude olarak baktım. Şehrin Efendisi benim duygularım için endişeleniyordu. Başımı iki yana salladım. Daha iyi biri olmaya mı başlamıştı, yoksa ben kendimi mi kandırıyordum?

"Neden bu kadar ciddileştin *ma petite?*"

Başımı iki yana salladım. "Her zamanki şeyler. Senin ne kadar samimi olduğunu çözmeye çalışıyorum."

Gülümsemesi genişledi. "Ben her zaman samimiyimdir *ma petite*, yalan söylerken bile."

"Bu işte bu yüzden bu kadar iyisin zaten," dedim.

Selam verir gibi başını öne eğdi. "Kesinlikle."

Yolun ilersine baktı. "Bir gazeteci ordusuyla karşılaşmak üzereyiz. Eğer mümkünse silahı kaldırabilir misin? Sanırım basın onu biraz aşırı bulacaktır."

"Basın mı? Yani yerel basından mı bahsediyorsun?"

"Yerel, tabii ki."

"Benden ne gizliyorsun?"

"Kapı açılınca koluma gir ve gülümse, lütfen *ma petite.*"

Kaşlarımı çattım. "Neler olacak?"

"Dünyaya tanıtılmak üzeresin."

"Jean-Claude, neyin peşindesin?"

"Bu benim yaptığım bir şey değil *ma petite.* Ben de bu kadar reklam yapmaktan hoşlanmam. Vampir Konseyi beni basın sözcüleri olarak seçti."

"Son meydan okumanı kazandıktan sonra yerel vampirlerin karşısına çıkman gerektiğini biliyordum ama bu çok tehlikeli değil mi? Yani gizemli bir efendinin bir numaralı adamı gibi davranıyordun. Bu seni dışarıdan gelecek meydan okumalardan koruyordu."

"Pek çok başvampir yerine başka birini geçirir *ma petite.* Bu meydan okumaları ve insan suikastçıları azaltır."

"Bunu biliyorum. Peki sen neden kimliğini açıklıyorsun?"

"Konsey gölgelerde kalmanın karşıtlarımıza malzeme verdiğini düşünüyor. İçimizden kamuoyuna hoş görünecek olanların, göz önüne çıkmasına karar verildi."

Ona baktım. "Nasıl göz önüne?"

"Silahı kaldır *ma petite.* Bir görevli kapıyı açacak ve etrafta kameralar olacak." Ona sert bir şekilde baktım ama Seecamp'ı el çantama koydum.

"Beni neyin içine sürüklediin Jean-Claude?"

"Gülümse *ma petite* ya da en azından somurtma." Ben bir şey söyleyemeden kapı açıldı. Smokinli bir adam kapıyı tutuyordu. Patlayan flaşlar kör ediciydi ve bunun Jean-Claude'un gözlerini benimkilerden daha çok rahatsız ettiğini biliyordum. Elini bana uzatmış, bana gülümsüyordu. Eğer o bu kadar çok ışığa gözlerini kırpmadan bakabiliyorsa, ben de kibar olabilirdim. Bunun için daha sonra kavga ederdik.

Limuzinden çıktım ve elini tuttuğuma şükrettim. Her yerden, küçük güneşler gibi flaşlar patlıyordu. Kalabalık ileri atıldı, mikrofonlar üzerimize bıçak gibi doğrultuldu. Eğer Jean-Claude elimi sıkı sıkı tutmasaydı, gerisin geri limuzine kaçardım. Ona yaklaştım, ayakta zor duruyordum. Kalabalığı kontrol eden görevliler neredeydi?

Bir mikrofon neredeyse yüzüme değdi. Bir kadın çok yakından bağırdı. "Yatakta iyi mi? Yoksa tabut mu desek?"

"Ne?"

"Yatakta iyi mi?" Bir anlık sessizlik oldu, sanki herkes cevabımı bekliyordu. Ben ağzımı açıp ters bir şey söyleyemeden Jean-Claude araya girdi, her zamanki gibi nazikti.

"Biz nasıl öpüştüğümüzü anlatanlardan değiliz, değil mi *ma petite*?" Fransız aksanı şimdiye kadar duyduğum en yoğun halindeydi.

"*Ma petite*... Ona taktığınız isim bu mu?" dedi bir erkek sesi.

"*Oui*," dedi.

Ona baktım, yanağımdan öpecekmiş gibi eğildi. "Bana sonra böyle sert bakarsın *ma petite*. Her yerde kameralar var."

Umrumda olmadığını söyleyecektim ama umrumdaydı. Yani sanırım öyleydi. Araba ışığına yakalanmış tavşan gibiydim. Eğer katil o anda atlayıp silahını bana doğrultsaydı, öylece durup beni vurmasına izin verirdim. Her şey bir yana, bu düşünce beni kendime getirdi ve yeniden düşünmeme yardımcı oldu. Işıkların ötesindeki mikrofonları, kayıt cihazlarını ve birkaç kamerayı görmüştüm. Kameraların en az ikisinin üzerinde ulusal kanal amblemleri görmüştüm. Hassiktir.

Jean-Claude soruları bir profesyonel gibi karşılıyor, sürekli gülümsüyordu. Çok kibardı. Mükemmel vampir kapak çocuğuydu. Gülümseyip ona yaslandım, parmakuçlarımda yükselip dudaklarımı sanki yalayacakmış gibi kulağına yaklaşırdım ama birazdan söyleyeceğimi mikrofonların yakalamamasını umuyordum. Çok saf ve küçük bir kız gibi göründüğümden emindim ama hey, hiçbir şey mükemmel değildir. "Beni buradan hemen götür, yoksa silahımı çekip yolu kendim açacağım," diye fısıldadım.

Güldü ve sesi tenimden, bir kürk gibi sıcak, gıdıklayıcı, tuhaf ve müstehcen bir şekilde aktı. Muhabirler 'ooo'layıp 'aaa'ladılar. Acaba Jean-Claude'un kahkahası, ses kayıt cihazında ya da kamerada da böyle bir etki yaratır mıydı? Bu korkutucu bir düşünceydi.

"Ah *ma petite*, seni yaramaz kız."

"Bana bir daha böyle deme," diye fısıldadım.

"Özür dilerim." Gülümsedi, el salladı ve beni muhabirlerin arasından geçirdi. İki vampir kapı görevlisi yolun açıl-

masında yardımcı oldu. İkisi de iri ve kaslıydı. İkisi de öleli çok olmamıştı. Al yanaklı ve neredeyse canlıymış gibi görünüyorlardı. Bu gece beslenmişlerdi. Jean-Claude da beslenmişti. Canavarlara taş atmak giderek zorlaşıyordu.

Kapı açıldı ve içeri girdik. Sessizlik harikaydı. Ona döndüm. "Beni böyle bir gazeteci ordusunun önüne atmaya nasıl cesaret edersin?"

"Seni tehlikeye atmıyorum *ma petite.*"

"Ya senin yerine Richard'ı seçersem, dünya üzerindeki herkesin bir vampirle çıktığımı bilmesini istemeyeceğim hiç aklına gelmedi mi?"

Hafifçe gülümsedi. "Çıkacak kadar iyiyim ama halkın içine karışacak kadar iyi değil miyim?"

"Senfoniden baleye kadar her yere gittik. Senden utanmıyorum."

"Gerçekten mi?" Gülümsemesi silinmiş, yerini başka bir şey almıştı. Tam olarak öfke değildi ama ona yakındı. "O zaman neden kızgınsın *ma petite*?"

Ağzımı açtım, sonra kapattım. İşin gerçeği, halkın önüne böyle çıkmak istemezdim çünkü sanırım Jean-Claude'u seçeceğime gerçekten inanmıyordum. O bir vampirdi, ölü bir adamdı. O anda hala ne kadar önyargılı olduğumu anladım. Beraber çıkılacak kadar iyiydi. El ele tutuşacak ve belki biraz daha fazlasını yapacak kadar iyiydi. Ama bir sınır vardı. Oraya ulaştığımda daima duracak ve onun bir ceset olduğu söyleyecektim. Güzel bir cesetti ama sonuçta bir vampir sadece bir vampirdi. Ona gerçekten aşık olamazdınız. Onlar-

dan biriyle sevişemezdiniz. Yolu yoktu. İkisiyle birden çıkarken Jean-Claude'un bir kuralını bozmuştum. Richard'a verdiğim şansı, Jean-Claude'a vermezdim. Ve şimdi ulusal kanallarda, yarasa torbadan çıkacaktı. Birilerinin onunla gerçekten çıktığımı düşünmesi beni utandırmıştı. Yürüyen bir ölüye gerçekten ilgi duyduğumun düşünülmesi beni utandırmıştı.

Nasıl ikiyüzlü olduğumu anlayınca kızgınlığım aktı gitti. Yüzümden ne kadarının belli olduğunu bilmiyordum ama Jean-Claude başını yana yatırdı. "Düşünceler yüzünde uçuşuyor *ma petite* ama hangi düşünceler?"

Ona baktım. "Sanırım sana bir özür borçluyum."

Gözleri büyüdü. "O zaman bu gerçekten tarihi bir an. Neden özür diliyorsun?"

Bunu kelimelere nasıl dökeceğimi bilemiyordum. "Sen haklısın, ben haksızım."

Parmaklarını göğsüne koydu, yüzünü alaycı bir şaşkınlık kaplamıştı. "Bana kötü bir sırmışım gibi davrandığını, beni sakladığını itiraf ediyorsun. Richard ve onun canlı tenine sokulmuşken gerçek duygularını sürgüne gönderdiğini söylüyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Artık yeter. Böyle davranırsan, bir daha senden özür diler miyim sanıyorsun."

"Bir dans yeterli olur," dedi.

"Ben dans etmem. Bunu biliyorsun."

"Bu benim dans kulübümün büyük açılışı *ma petite*. Buraya birlikte geldik. Gerçekten bir dansı reddedecek misin?"

Bu şekilde söyleyince biraz mızmızlanıyor gibi olmuştum. "Bir dans."

Gülümsedi, sinsi ve ayartıcıydı. Yılan da Havva'ya böyle gülümsemiş olmalıydı. "Bence bu gece çok güzel dans edeceğiz *ma petite*."

"Ben şüpheliyim."

"Bence beraber pek çok şeyi güzel yaparız."

"Ben sana bir dans veriyorum ve sen bütün paketi istiyorsun. Israrcı piç."

Hafifçe eğildi. Gülüyordu. Gözleri pırıl pırıldı.

Bir dişi vampir bize doğru yaklaştı. Jean-Claude'dan birkaç santim uzundu, bu onu en az bir seksen yapıyordu. Sarışın ve mavi gözlüydü, eğer biraz daha Kuzeyli görünseydi, ari ırk için poster kızı bile olabilirdi. Stratejik yerlerinde delikler olan mora yakın mavi renkte, dar bir kıyafet giymişti. Vücudu geniş omuzlu ve kaslı görünüyordu, yine de göğüsleri belirgindi. Kıyafetiyle aynı renkteki deri çizmeleri, kaslı bacaklarından baldırlarına kadar çıkıyordu.

"Anita Blake, bu da Liv."

"Tahmin edeyim. Kıyafetini Jean-Claude seçti," dedim.

Liv hatırı sayılır yüksekliğinden, sanki onu etkileyici yapan sadece uzun boylu olmasıymış gibi bana baktı. Ben taviz vermeyince gülümsedi. "Patron o."

Ona baktım. Neredeyse neden diye soracaktım. Yaşının üzerime baskı yaptığını hissedebiliyordum. Altı yüz yaşındaydı. Jean-Claude'un yaşının iki katı, hatta belki de daha

fazlaydı. O zaman neden patron o değildi? Cevabı tenimin üzerinde serin bir rüzgar gibi hissedebiliyordum. Gücü yeterli değildi. Bir başvampir değildi. İstediği kadar yaşlansın, bunu asla değiştiremezdi.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu. Gözlerini gözlerimin içine dikti ve başını iki yana salladı. "Gerçekten bakışımıza direnci varmış."

"Senin bakışına," dedim.

Ellerini beline koydu. "Bu da ne demek?"

"Bu beni etkileyecek kadar güç akımın yok demek," dedim.

İleri bir adım attı. "Seni şöyle bir tutup suyunu akıtmama ne dersin o zaman?"

İşte bu an, omuz askımın olmamasının beni öldürtebileceği anlardan biriydi. Bıçaklarımdan birini çekebilirdim ama onun çok yakınına girmeyi düşünmüyorsam bunun bir faydası olmazdı. Ya da elimi çantama sokabilirdim; pek çok insan bu kadar küçük bir çantadan bir silah çıkmasını beklemezdi. Ama Liv beni çantaya uzanırken yakalarsa, ben daha silahımı çekmeden beni engelleyebilirdi. Omuz askısıyla bunu denerdim. Aslında askılı çantadan silah çekebileceğimi hiç zannetmiyordum. Vampirler çok hızlıydı.

"Şu sıralar kaç vampir öldürmüş durumdasın Anita?" diye sordu Jean-Claude.

Soru beni şaşırttı ve cevabım daha da şaşırtıcıydı. "Yirminin üzerinde yasal infazım var."

"Toplam kaç tanedir *ma petite*?"

"Bilmiyorum," dedim. Otuzun üzerinde olmalıydı ama gerçekten saymıyordum. Kaç hayat aldığımı hatırlamıyordum. Bu kötüye işaretti.

"Liv benim, *ma petite*. Onun önünde açık konuşabilirsin."

Başımı iki yana salladım. "Yabancıların önünde asla cinayet işlediğini söylememelisin Jean-Claude. Bu bir kural."

Liv bana baktı. Gördüğünden hoşlanmamış gibiydi. "Demek Cellat bu." Başını onaylamamış gibi salladı. "Biraz ufak tefek değil mi?" Sanki satılık bir atmışım gibi etrafımda dolaştı. Arkama geçtiğinde çantamı açtım. Yeniden önüme geldiğinde, silah çantanın arkasında hazırdı, görünmüyordu. Çok sıkışırsam çantanın arkasından bile ateş edebileceğimi düşünüyordum. Eğer gerek olmazsa... O zaman neden ateş edeyim ki?

Liv başını iki yana salladı. "Hoş biri ama çok etkileyici değil." Jean-Claude'un arkasında durdu, güçlü kollarını Jean-Claude'un omuzlarında, kollarında dolaştırdı. Elleri Jean-Claude'un belinde durdu, parmaklarıyla onun vücudunu ovuyordu.

Liv'den sıkılmaya başlamıştım.

"Sana, hiçbir insanın yapamayacağı şeyler yapabilirim Jean-Claude."

"Anita'ya kabalık ediyorsun. Bunu sana bir daha hatırlatmak istemiyorum." Sesinde bir soğukluk, hatta bir tehdit vardı.

Liv ondan uzaklaşıp ikimizin arasında durdu, elleri belindeydi. "Muhteşem Jean-Claude bir insan yüzünden bakirliği tercih ediyor. Sana arkandan gülüyorlar."

"Bakirlik mi?"

Jean-Claude yan gözle bana baktı ve içini çekti. "Sen bu rahibece davranışlarından vazgeçinceye kadar *ma petite*, ben de keşişçilik oynuyorum."

Gözlerim büyüdü, kendimi tutamamıştım. Richard'ın da, benim de daha önce bir sevgilimiz vardı ve ikimiz de sonradan bakir kalmayı tercih etmiştik. Ama Jean-Claude'un böyle bir şey yapacağını ya da ihtiyaçlarını karşılamak için neler yaptığını hiç düşünmemiştim. Dünyevi zevklerden uzak durmak, onun tercih edeceği bir şeymiş gibi görünmüyordu.

"Şaşırmış gibisin *ma petite*."

"Senin gibi üzerinden cinsellik akan biri... Böyle bir şey asla aklıma gelmezdi."

"Peki seninle çıkarken ölü ya da diri başka bir kadınla yattığımı öğrenseydin ne yapardın?"

"Seni anında bırakırdım."

"Kesinlikle."

Liv güldü. Hoş olmayan, kaba bir sesti. "İnsanın bile sana inanmıyor."

Jean-Claude ona döndü, gözleri safir rengi bir ateşle yanıyordu. "Arkamdan güldüklerini söylemiştin."

Liv başıyla onayladı, hala gülüyordu.

"Ama yüzüme sadece sen gülüyorsun."

Kahkahası, sanki bir düğmeye basılmış gibi aniden kesildi. Jean-Claude'a bakıyordu.

"Biraz daha itaatkar ol Liv, yoksa bunu otoriteme bir meydan okuma olarak mı alayım?"

Liv aniden telaşlandı. "Hayır, ben... Öyle demek istemedim..."

Jean-Claude ona sadece baktı. "O zaman benden özür dilesen iyi olacak, değil mi?"

Liv tek dizi üzerine çöktü. Korkmuş görünmüyordu, daha çok büyük bir gaf yapmış ve şimdi bunu telafi etmesi gerekiyormuş gibiydi. "Affedilmek için yalvarıyorum efendim. Kendimi unuttum."

"Evet, öyle oldu Liv. Bunu alışkanlık haline getirme."

Liv ayağa kalktı, gülümsüyordu, her şey affedilmişti. Öylece bitmişti. "Sadece, bu kadın senin anlattığın kadar tehlikeli görünmüyor."

"Anita, ona elinde ne olduğunu göstersene," dedi Jean-Claude.

Ben çantamı kenara çekip silahı gösterdim.

"Sen o oyuncağı daha bana doğrultmadan önce, boğazını parçalayabilirdim."

"Hayır, yapamazdın," dedim.

"Bu bir meydan okuma mı?" diye sordu.

"Altı yüz sene yaşamışsın, belki on yıl eksik ya da fazla. Bunu küçük bir gösteri için harcama."

"Yaşımı nereden bildin?"

Gülümsedim. "Bu gece blöf yapacak havada değilim Liv. Beni zorlama."

Bana baktı, sıradışı gözlerini kısmıştı. "Sen bir nekromensırsın, sadece bir ölü diriltici değilsin. Seni kafamın içinde diğer vampirler gibi hissedebiliyorum." Jean-Claude'a baktı. "Onu neden daha önce hissedemiyordum?"

"Güçleri tehdit altında olunca parlıyor," dedi.

Bu benim için yeni bir haberdi. Bildiğim kadarıyla şu an hiçbir gücümü kullanmıyordum. Ama bunu yüksek sesle söylemedim. Aptalca sorular, hatta akıllıca sorular için bile uygun bir zaman değildi.

Liv bir adım geriledi, neredeyse korkmuştu. "Bir saat içinde açılış başlayacak. Yapmam gereken işler var." Gözlerini benden ayırmadan kapıya doğru seyirtti.

Gidişini seyrettim. Tepkisi hoşuma gitmişti ama sebebini anlayamamıştım.

"Gel Anita, sana kulübümü gezdireyim," dedi Jean-Claude.

Beni kulübün ana salonuna götürmesine izin verdim. Depoyu birbirine bağlı üç kata ayırmışlardı. Ana dans pisti kocaman, parlak ve kaygandı, gömme ışıklarla parlıyordu. Tepeden gelen ışık gizliydi, ışığın nereden geldiği tam olarak belli değildi.

Tavandan bir şeyler sarkıyordu. İlk bakışta ceset gibi görünüyordu ama aslında sadece kuklalardı, gerçek boyutlarda plastik bebekler, kaza testlerinde kullanılan mankenlerdi. Bazıları çıplaktı, birisi selofanla kaplıydı, bazılarına da siyah deri ya da vinil giydirilmişti. Plastik mankenlerden birinde metal bir bikini vardı. Tavandan zincirlerle değişik yüksekliklerde sarkıtılmışlardı, hareketliydiler.

"Bu çok değişik," dedim.

"Gelecek vaat eden yeni bir sanatçı, onu kulüp için özel olarak yaptı."

"Bir mesajı var." Silahı çantama geri koydum ama çantanın ağzını kapatmadım. Böylece silahı daha hızlı bir şekil-

de çekebilecektim. Ayrıca, etrafta elimde dolu bir silahla dolaşamazdım. Silah ne kadar küçük olursa olsun, bir süre sonra elinize kramp girmeye başlardı.

Jean-Claude dans pistine doğru kayar gibi ilerledi, ben de peşindeydim. "Liv benden korktu. Neden?"

Bana doğru zarif bir şekilde döndü, gülümsüyordu. "Sen Cellat'sın."

Başımı iki yana salladım. "Beni kafasının içinde başka bir vampir gibi hissedebildiğini söyledi. Ne demek istedi?"

İçini çekti. "Sen bir nekromensırsın *ma petite* ve gücün sen onu kullandıkça artıyor."

"Bu altı yüz yaşında bir vampiri neden korkutsun?"

"Çok insafsızsın *ma petite*."

"Bu en iyi özelliklerimden biri."

"Eğer soruna cevap verirsem, kulübümde eğlenip kiralık katil ortaya çıkıncaya kadar bana eşlik eder misin?"

"Hatırlattığın için teşekkür ederim."

"Unutmamıştın."

"Hayır, unutmamıştım. Yani, evet, soruma cevap ver, ben de sana eşlik edermiş gibi yapayım."

"Gibi mi yapacaksın?"

"Lafı çevirmeyi bırak ve soruya cevap ver." Cevabını öğrenmek istediğim bir soru daha aklıma geldi. "İki soruya."

Kaşlarını kaldırdı ama başıyla onayladı. "Vampire folklorda ve mitolojide, gerçekte sahip olmadıkları güçler verilmiştir. Havayı kontrol edebilme, hayvana dönüşme falan gibi. Söylentiye göre nekromensırlar her çeşit yaşayan ölüyü kontrol edebilir."

"Kontrol mü? Sadece zombilerden bahsetmiyorsun yani, öyle mi?"

"Hayır *ma petite.*"

"Yani Liv, onu kontrol edebileceğimden mi korktu?"

"Onun gibi bir şey."

"Ama bu delilik. Ben vampirlere emir veremem." Bunu söylediğim anda, söylememiş olmayı diledim. Bu doğru değildi. Bir kere bir vampiri diriltmiştim. Bir kere. Bir kere yeterli olurdu.

Yüzümden bir şey belli olmuş olmalı çünkü Jean-Claude yüzüme dokundu.

"Ne oldu *ma petite*? Seni bu kadar... Dehşete düşüren ne?"

Ağzımı açtım ve yalan söyledim. "Eğer vampirleri kontrol edebiliyor olsaydım, Serephina iki ay önce işimi bitirmeye bu kadar yaklaşamazdı."

Yüzü yumuşadı. "O öldü *ma petite.* Nihai olarak öldü. Bunu biliyorsun." Eğilip alnımdan öptü. Dudakları ipek gibi yumuşaktı. Dudaklarını alnımda gezdirdi, vücudunu benimkine yaklaştırıp beni rahatlattı.

Bu kendimi fazlasıyla suçlu hissetmeme neden oldu. Hala kabuslarımda Serephina'yı görüyordum, bu kadarı doğruydu. Sadece adını bile yüksek sesle söyleyince midem kasılıyordu. Karşılaştığım bütün vampirler içinde, beni ele geçirmeye en çok yaklaşan o olmuştu. Beni öldürmeye değil; bu er ya da geç olacaktı. Hayır, onun yaptığı beni neredeyse onlardan biri haline getirmekti. Neredeyse onlardan biri olmak istememi sağlayacaktı. Bana seks ya da güçten daha

kıymetli bir şey sunmuştu. Bana huzur sunmuştu. Bu bir yalandı ama tüm yalanlar arasında en güzel yalandı.

Jean-Claude'a neden doğruyu söylememiştim? Şey, bu onu hiç ilgilendirmezdi. Açıkçası, yaptığım şey beni korkutuyordu. Bununla uğraşmak istemiyordum. Bunun üzerinde düşünmek istemiyordum. Bir vampiri gündüz saatlerinde diriltmenin felsefi sonuçlarını bilmek istemiyordum. Baş edemediğim olayları görmezden gelme konusunda gayet iyiydim.

"*Ma petite*, titriyorsun." Beni kendinden uzaklaştırıp yüzümü inceledi.

Başımı iki yana salladım. "Dışarıda beni öldürmek isteyen bir katil var ve sen neden titrediğimi soruyorsun."

"Seni çok iyi tanıyorum *ma petite*. Bu yüzden titremiyorsun."

"Beni vampirlere karşı bir öcü gibi kullanmandan hoşlanmadım. Ben o kadar korkutucu değilim."

"Hayır ama söylentileri artırıyorum."

Ondan uzaklaştım. "Yani diğer vampirlere, benim vampirleri kontrol edebildiğimi mi söylüyorsun?"

"Birkaç ipucu veriyorum." Gülümsedi, yüzündeki o saf ifadeden hınzırca şeyler düşündüğünü anlaşılıyordu.

"Tanrı aşkına, neden?"

"Diplomat Richard'dan biraz ders aldım. Pek çok kurdu onlara iyi davranacağı, onlara yapmak istemeyecekleri şeyler yaptırmama sözüyle kendine bağlamış."

"Yani?" dedim.

"Vampirleri korkusuzca yaşayıp zorlanmayacakları sözüyle topluluğuma katılmaları için çağırdım."

"Liv gibi mi?" Başıyla onayladı.

"Onların ayaklanmayacaklarından nasıl emin oluyorsun?" diye sordum.

"Bu işin yolları var."

"Onları bir nekromensırla tehdit etmek gibi mi?" dedim.

Gülümsedi. "Aynen öyle."

"Herkes buna inanmaz."

"Ben inanmadığımı biliyorum," dedi bir ses.

15

Arkamı dönünce yeni bir vampirle daha karşılaştım. İnce ve uzundu, teni temiz beyaz çarşaflarla aynı renkteydi ama çarşafların altında bu şekilde hareket eden kaslar olmazdı. Çarşaflar merdivenlerden kayarcasına inip odaya tanrısal bir giriş yapamazdı. Kırmızı, neredeyse kan rengi saçları omuzlarından aşağıya dökülüyordu. Saçının kırmızısı, teninin solukluğunda neredeyse çığlık atıyordu. Üzerinde 1700'lerden kalma gibi görünen siyah bir frak ceket vardı. Ağır kumaşın üzerini kaplayan işlemeler o kadar belirgin bir yeşillikteydi ki parlıyorlardı. İşlemeler gözlerinin rengine uyuyordu. Zümrüt yeşili gözleri bir kedininkine benziyordu. Belden aşağısına hayalgücüne pek yer bırakmayacak kadar dar, yeşil renkte bir antrenman altlığı giymişti. Bir korsan kemeri gibi belinde bağlı duran siyah kuşağın da yeşil püsküllleri vardı.

Şehirdeki bütün kan emicileri tanıdığımı zannediyordum ama son iki dakika içinde iki yeni vampirle karşılaşmıştım. "Şehirde kaç tane yeni vampir var?" diye sordum.

"Çok değil. Bu Damian. Damian, bu da Anita."

"Bu kıyafet içinde kendimi aptal gibi hissediyorum," dedi.

"Ama harika görünüyorsun, öyle değil mi *ma petite*?"

Başımla onayladım. "Öyle de denebilir."

Jean-Claude yeni vampire doğru yürüdü, ceketindeki hayali tozları eliyle temizledi. "Sence de çok uygun değil mi Anita?"

İçimi çektim. "Sadece..." Omuz silktim. "Neden etrafındaki herkesi yüksek bütçeli bir cinsel fantezi filminin içindeymiş gibi giydiriyorsun?"

Güldü, ses etrafımı sardı ve daha önce hiç el süremediği yerleri yokladı. "Kes şunu," dedim.

"Hoşuna gidiyor *ma petite*."

"Belki. Yine de kes."

"Jean-Claude'un moda zevki her zaman öldürücüdür ve seks de her zaman en favori eğlencesidir, değil mi?" dedi Damian. Bunu söyleyişinde, sanki son söylediğini bir iltifat olarak söylememiş gibi bir hava vardı.

Jean-Claude ona baktı. "Ama bütün züppeliklerime rağmen buradasın, benim topraklarımda. Benim korumamı istiyorsun."

Damian'ın gözbebeklerinde yeşil alevler parladı. "Bunu bana hatırlattığın için çok teşekkür ederim."

"Burada kimin efendi olduğunu hatırla Damian, yoksa kovulursun. Seni eski efendinden Konsey aldı, seni o kadından kurtardılar. Seni bırakmak istemiyordu. Senin diyetini ödedim çünkü sıkışıp kalmanın ne demek olduğunu bi-

liyorum. İstemediğin şeyler yapmak zorunda kalmanın ne demek olduğunu biliyorum. Kullanılmanın ve eziyet görmenin ne demek olduğunu biliyorum."

Damian biraz doğruldu ama gözlerini kaçırmadı. "Durumu açıkladın. Ben... Burada olduğum için sana minnettarım." Sonra gözlerini kaçırıp yere baktı ve içi titredi. "Ondan kurtulduğuma memnunum." Başını yeniden kaldırdığında, gözleri normale dönmüştü. Gülümsemeye çalıştı ama gülümsemesi gözlerine ulaşamadı. "Bu kostümü giymek, yaptığım en kötü şey değil."

Sesi, Jean-Claude'a ona bir pantolon giydirmesini istememe neden olacak kadar hüzünlüydü ama bunu istemedim. Jean-Claude bir ipte dans ediyordu. Damian'ın yaşı beş yüz senenin üzerindeydi. Bir başvampir değilse de çok güçlüydü. Jean-Claude, belki Liv ve Damian'la baş edebilirdi ama ya daha fazlası varsa. Şehrin Efendisi olsun olmasın, hepsiyle baş edemezdi. Bu da şu anda oynadığı küçük üstünlük oyunlarını gerekli kılıyordu. Diğerleri kimin efendi olduğunu unutmamalıydı çünkü bir kere unuturlarsa Jean-Claude'un işi biterdi. Eğer onları davet ederken bana sorsaydı, ona hayır derdim.

Odanın diğer tarafında bir kapı açıldı. Siyah duvarın içinde saklanmış siyah bir kapıydı ve kadının oradan çıkışı neredeyse büyülü gibi görünmüştü. Boyu benimki kadardı. Beline kadar inen dalgalı saçları omuzlarından ayak bileklerine kadar gelen siyah paltosunun üzerine yayılmıştı. Parlak turkuvaz renginde antrenman taytı ve aynı renkte bir

spor sutyen giymişti. Sutyenden tayta kadar çapraz sarılmış ince kumaş parçaları, dikkati ince beline çekiyordu. Siyah vinil çizmeler dizlerine kadar yükseliyor ve ufak çıkıntılarla dizlerini örtüyordu. Merdivenlerden inip zeminde neredeyse koşar gibi salınan adımlarla ilerledi. Odaya, sanki kendi odasıymış gibi girmişti ya da belki kendi odasındaydı. Gittiği her yerde rahat olanlardandı.

Yanımızda durdu, gülümsüyordu. Hoş, ela gözleri boynundaki turkuvaz bant yüzünden daha yeşil görünüyordu. "Ne düşünüyorsunuz?"

"Çok hoş görünüyorsun Cassandra," dedi Jean-Claude.

"Benden daha iyi görünüyorsun," dedi Damian.

"Bu kişiden kişiye değişir," dedim.

Kadın bana baktı. Gözleri baştan aşağıya Damian'ın vücudunu süzdü. Gözlerime baktı ve ikimiz de güldük.

Damian şaşırmıştı. Jean-Claude bana baktı. "Neye güldüğünüzü bize de söyleyin *ma petite*, lütfen."

Yeniden Cassandra'nın gözlerine baktım, kahkahamı yuttum ve başımı iki yana salladım. Birkaç derin nefes aldım. Gülmeden konuşabileceğime kanaat getirince "Kızlar arasında bir şey, siz anlamazsınız," dedim.

"Çok diplomatiksin. Etkilendim," dedi Cassandra.

"Eğer *ma petite*'in ne kadar nadir diplomatik olduğunu bilseydin, daha fazla etkilenirdin," dedi Jean-Claude. O espriyi anlamıştı, sanki aksi mümkünmüş gibi.

Damian kaşlarını çatmış bize bakıyordu, hala şaşkındı. Bu da normaldi.

Jean-Claude, önce Cassandra'ya, sonra bana, ardından yeniden ona baktı. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Aynı anda başımızı iki yana salladık.

"Cassandra, Anita. Benim en yeni kurdum, hayatımın ışığıyla tanış. Cassandra bu geceki korumalarından biri olacak."

"Çok iyisin. Farketmeyebilirdim."

Cassandra'nın gülümsemesi arttı. "Richard ilk başta onun da kurtadam olduğunu anlamadığını söyledi."

Bir anda, kıskançlık kıvılcımı alevlendi. Elbette, eğer bir kurtadamsa ve Jean-Claude'la birlikteyse, Richard'ın grubundan olmalıydı. "Sen toplantıda değildin."

"Jean-Claude'un bana burada ihtiyacı vardı. Hem Jason hem ben olmadan yapamaz."

Jean-Claude'a baktım. Jason'ın onun için neler yaptığını biliyordum. Uyanınca Jason'ın kanını içiyordu ve kan içmek bir vampir için sekse çok yakındı. "Gerçekten mi?" dedim.

"Merak etme *ma petite*. Cassandra bana kanını vermiyor. Onun ve Richard'ın pek çok benzerliği var. Sanırım Richard onu benim için seçerken sana olan benzerliklerini göz önüne aldı. Sadece fiziksel olarak değil, seçerken belirli bir *je ne sais quoi* yüzünden."

"*Je ne sais quoi*, Fransızca 'hiçbir şey' mi demek?"

"Tanımlayamayacağın bir şeyi kelimelerle ifade edememek demek *ma petite*. Kelimeleri aşan bir kalite."

"Çok hoş konuşuyor, değil mi?" dedi Cassandra.

"Bazen böyle yapar. Her sabah Jason'ın kanını emiyor olamazsın. Bir kurtadamın bile toparlanmak için zamana ihtiyacı vardır."

"Stephen da gönüllü bir kan verici."

"Stephen neden dün gece seninle birlikte değildi?" diye sordum.

"Bu bir suçlama mı?" diye sordu Jean-Claude.

"Sadece soruya cevap ver."

"Dün geceyi kardeşiyle geçirmek için izin istedi. Ben kim oluyorum ki aile ilişkilerine karışayım?" Bana bakarken sanki bütün bu konuşmadan pek hoşlanmıyormuş gibi cevap vermişti. Ben de aynı şekilde hissediyordum.

Stephen'a öz kardeşi ihanet etmişti, onu tuzağa düşürmek için kendini yem yapmıştı. Lanet olsun. "Stephen nerede?"

"Arka odada. Bu kıyafeti giymeme yardımcı oldu, askıların hepsine uzanamıyordum," dedi Cassandra. Sırtını bana göstermek için paltosunu omuzlarından sıyırdı. Sırt askıları sıkı bir ağ gibiydi, çoğu yardım almadan takamayacağınız yerlerdeydi. Paltosunu giyip döndü, bana bakıyordu. "Bu alfa dişi işini çok ciddiye alıyorsun değil mi?"

Omuz silktim. "Sadece Stephen'ın güvenliğini ciddiye alıyorum."

Cassandra başıyla onayladı, yüzü ciddi ve düşünceliydi. "Bu hoşuma gitti. Bazen alfa dişilik sadece ismen vardır. Sürü liderinin aşığı için kullanılan bir kelimedir. Pek çoğu Raina kadar aktif olmaz." İsmi söylerken sanki ekşi bir şeyin tadına bakmış gibi yüzünü buruşturdu.

Jean-Claude araya girdi. "Ben sizi baş başa bırakayım da kız kıza konuşun. Kulüp açılmadan benim yapmam gere-

ken işler var." Elimi öptü ve bizi kulübün ortasında yalnız bırakarak gitti. Damian da, sanki Jean-Claude çağırmış gibi onun peşine takılmıştı.

Bir anda gerildim. Cassandra'yla çok açıktaydık. "Hadi şuraya gidelim." Bir üst kata çıkan merdivenleri işaret ettim. Merdivenlere oturduk, bu eteğimi düzeltmemi gerektirdi. Bu pek işe yaramamıştı. Dizlerimi ve ayaklarımı yapışık tutmalıydım, yoksa iç çamaşırım görünürdü. Of.

"Dur tahmin edeyim. Raina seni filmlerinde oynatmak istedi," dedim.

"O biraz çekici olan herkesi filmlerinde oynatmak istiyor. Ama bazen denemeler için onun yatağını paylaşınca bu işten kurtulabiliyorsun. Benim denememde Gabriel ile birlikte olmamı istedi. O lanet leopar, sürüden bile değil."

"Eğer öyle olsaydı, Raina onu sürü lideri yapardı," dedim.

Cassandra başını iki yana salladı. "Gabriel, bırak Richard'ı, Marcus'u bile yenemez. Ondan daha güçlüsü olmadığı için leoparların lideri. O bir alfa ama sakat. Bu onu zayıf yapıyor."

"Cinsi sapıklık her zaman bir kavgayı kaybetmeni sağlamaz," dedim.

"Öyle değil. Gabriel tehlikeli sekse meraklı. Likantroplar çok fazla darbeye dayanabilir." Cassandra titredi. "Bana yapmak istediği şeyler..." Bana baktı ve gözlerinde neredeyse korku görür gibi oldum. "Söylediğine göre, seni yerde sıkıştırmışken az kalsın onun karnını deşecekmişsin."

Başka tarafa baktım. "Evet."

Cassandra koluma dokundu ama bir güç hissi yoktu. Ne olduğunu saklamakta en az Richard kadar iyiydi. Sylvie onun yanında amatör kalmıştı. Bu temas ona bakmama neden oldu. "Senden hoşlanıyor Anita. Bunu Richard'a söylemedim çünkü şey, sürüde yeniyim. Şehre iki hafta önce geldim. Gabriel'in senin hakkında söylediklerini söylersem, aptalca bir şey yapacağından korktum. Ama seninle tanıştım, belki sana söylemem yeterli olur. Richard'ın bilmesi gerekip gerekmediğine sen karar verirsin."

Çok ciddi görünüyordu. Bu beni korkutmuştu. "Gabriel ne dedi?"

Cassandra derin bir nefes aldı. "Seninle ilgili bir fantezisi var. Sana bıçaklar verip kamera karşısında, o sana tecavüz ederken senin onu öldürmeye çalışmanı istiyor."

Ona baktım. *Şaka yapıyorsun,* demek istiyordum ama yapmadığını biliyordum. Gabriel gerçekten sapıktı. "Hayalindeki film nasıl bitiyor peki?"

"Senin ölümünle," dedi.

"Bana tecavüz ederken mi?" dedim.

Başıyla onayladı.

Kendime sarıldım, ellerimle kollarımı ovuyordum, sırtım gerilmişti, taşıdığım silahları hissettim. Silahlıydım. Güvendeydim. Hassiktir.

Omzuma dokundu. "İyi misin?"

"Vay, bu çok dokunaklı değil mi?" dedi arkamızdan bir erkek sesi. Cassandra ayağa kalkmış, bir anda sese dönmüştü. Ben elimi açık çantaya sokup Seecamp'ı çektim. Silah iç-

liğe takılıp bana birkaç saniye kaybettirdi ama şimdi dışarıda ve hazırdı. Kendimi daha iyi hissediyordum. Merdivenlerde döndüm, tek dizimin üzerinde duruyordum, ayağa kalkmakla uğraşmamıştım. Bazen ayakta olunca daha iyi hedef oluyordunuz.

Sabin bizden beş basamak yukarıda duruyordu. İkimize de korkutucu derecede yakındı. Geldiğini farketmemiştik. Ofiste onu gördüğümde giydiği şey vardı üstünde; onu baştan aşağıya kaplayan başlıklı pelerin. Şimdi pelerinin altını görebiliyordum. Ayakları yoktu. Merdivenlerin üzerinde havada süzülüyordu. "Keşke şu an yüzünüzdeki bakışı görebilseniz Bayan Blake."

Boğazımda çarpan nabzımı yuttum. "Bu gece burada olacağını bilmiyordum Sabin," dedim.

Cassandra ona doğru bir adım attı, boğazından hafif bir hırlama yükseliyordu. "Seni tanımıyorum," dedi.

"Sakinleş kurt. Ben Jean-Claude'un konuğuyum, öyle değil mi Bayan Blake?"

"Evet, o bir konuk," dedim. Silahı ona doğrultmaktan vazgeçtim ama çantama koymadım. Bana ve kurtadama farkettirmeden çok fazla yaklaşmıştı.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Cassandra. Hala benim bir basamak üstümde duruyor, vampirin yolunu kesiyordu. Korumalık işini ciddiye alıyordu.

"Onunla tanışmıştım."

"Güvenli mi?"

"Hayır. Ama buraya bana zarar vermek için gelmedi," dedim.

"Buraya kime zarar vermeye geldi?" diye sordu Cassandra. Hala geri adım atmamıştı.

Sabin merdivenlerden aşağıya kaydı, pelerini etrafında garip bir şekilde hareket etti, sanki kolu olmayan birinin elbisesinin kolu gibiydi. "Buraya bu geceki gösteriyi seyretmek için geldim, başka bir şey için değil."

Cassandra tam önümde durmak için bir adım geriledi. Ben de ayağa kalktım ama silah hala elimdeydi. Ayrıca Sabin'in beni kahkahasıyla nasıl uzaktan yaraladığını hatırlıyordum. Silahı hazır tutmak iyi bir fikir gibiydi.

"Dominic nerede?"

"Buralarda bir yerlerde." Başlığı karanlık bir kase gibiydi, pürüzsüz ve boştu ama bana baktığını biliyordum. Bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum.

Cassandra'dan bir basamak, benden iki basamak ötede durdu. "Bu hoş arkadaşın da kim?"

"Sabin, Cassandra. Cassandra, Sabin."

Pelerinin içinden siyah eldivenli bir el çıktı. Sanki yüzünü okşamak ister gibi Cassandra'ya uzandı.

Cassandra geri çekildi. "Bana dokunma."

Eli hareketin ortasında durdu. Üzerine bir hareketsizlik çöktü. Diğer vampirlerin de tamamen sessizlikle kaplandıkların görmüştüm ama bunun görsel oyunlarla yapıldığını zannediyordum. Sabin'de görsel bir şey yoktu ama etrafa bir boşluk saçıyordu. İllüzyon bu şekilde o kadar etkiliydi ki sanki merdivenlerin üzerinde uçuşan boş bir pelerin gibi görünüyordu.

O hareketsizliğin içinden sesi geldi. Bu korkutucuydu. "Dokunuşum bu kadar itici mi?"

"Sen hastalık ve ölüm kokuyorsun."

Sabin elini pelerinin içine soktu. "Ben konuk bir başvampirim. Haklarım arasında birazcık... Yakınlık istemek de var. Seni isteyebilirim kurt."

Cassandra ona hırladı.

"Hiç kimse seni başka birinin yatağına zorla sokamaz," dedim.

"Bundan emin misiniz Bayan Blake?" diye sordu Sabin. Cassandra'nın etrafında süzüldü. Pelerini ona sürününce Cassandra titredi.

Onun kokusunu alamıyordum, bende kurtadamların koku alma yeteneği yoktu. Ama o pelerinin altında ne olduğunun bir kısmını görmüştüm. Bu birkaç titremeye değerdi.

"Cassandra, Jean-Claude'a ödünç verilmiş. O sürüye ait, o yüzden evet, eminim."

Cassandra yan gözle bana baktı. "Beni koruyacak mısın?"

"Bu artık iş tanımım içinde, değil mi?"

Yüzümü inceledi. "Evet, sanırım öyle." Sesi yumuşaktı, hırlama uzak bir rüya gibiydi. Kıyafeti dışında çok normal görünüyordu.

"Ne olduğumu gördünüz Bayan Blake. Siz benim dokunuşumla titrer misiniz?"

Merdivenlerden, zemine ayak basıncaya kadar geriledim. Merdivenlerden daha güvenliydi. "Daha önce elini sıkmıştım."

Sabin yere doğru süzüldü. Başlığın içi aydınlandı. Altın rengi saçlarını ve dağılmış yüzünü ortaya çıkarmak için başlığı çıkardı.

Cassandra tısladı. Tırabzanlara kadar geriledi. Sanırım Sabin o an bir silah çıkarıp onu vurabilirdi ve Cassandra zamanında tepki veremezdi.

Sabin, Cassandra'ya gülümsedi. Güzel ağzı çürümüş etini serbest bırakıyordu. "Daha önce böyle bir şey görmüş müydün?"

Cassandra benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle yutkundu, sanki kusmamaya çalışıyordu. "Daha önce hiç bu kadar kötü bir şey görmemiştim."

Sabin bana döndü. Bir gözü hala parlak, mavi renkteydi ama diğer, patlamış göz çukuru iltihaplı bir sıvıyla doluştu.

Ben de yutkundum. "Gözün dün sağlamdı."

"Size yayıldığını söylemiştim Bayan Blake. Abarttığımı mı düşünmüştünüz?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

Eldivenli el yeniden saklandığı yerden çıktı. Dün el sıkıştığımızda nasıl pelte gibi olduğunu hatırlamıştım. Bana dokunmasını istemiyordum ama o güzel gözünde bir bakış vardı, yüzünün sağlam kalan bölümünün acı içindeki hali, beni olduğum yerde durdurdu. Onun için üzülmüştüm, çok aptalcaydı ama doğruydu.

Siyah eldiven yüzümün önünde gezindi, tam olarak bana dokunmuyordu. Seecamp'ı elimde unutmuştum. Sabin'in

parmakuçları yüzümü okşadı. Eldivenin için sıvı doluydu, garip bir balon gibiydi.

Sabin bana baktı. Ben de ona baktım. Elini açıp çenemi alttan yakaladı. Eldiveninin içinde sert şeyler de vardı. Kalın parçalar ve kemikler... Ama artık bir el değildi. Sadece eldiven o şekli veriyordu.

Boğazımdan hafif bir ses çıktı. Kendimi tutamamıştım.

"Belki de sizi istemeliyim," dedi.

Dokunuşundan uzaklaştım. Çok hızlı hareket etmeye korkmuştum. Çok hızlı hareket edersem eldiveni çıkar diye korkmuştum. Onun kötü kokulu sıvılar halinde dökülmesini istemiyordum. Gösteri bu haliyle de yeterince dehşet vericiydi.

Sabin beni tutmaya çalışmadı, belki o da aynı şeyden çekinmişti.

"Benim konukseverliğimi yine mi suiistimal ediyorsun?" dedi Jean-Claude. Dans pistinde durmuş Sabin'e bakıyordu. Gözleri saf mavi ışıktı. Teni solmuş ve bir mermer pürüzsüzlüğüne kavuşmuştu.

"Bana gerçek bir ev sahibi gibi davranmadın Jean-Claude. Bana eşlik edecek birini vermen adettendir."

"Böyle ihtiyaçlar duyacak kadarının kaldığını zannetmiyorum," dedi Jean-Claude.

Sabin yüzünü buruşturdu. "Bu zalim bir hastalık. Vücudumun tamamı çürümedi. İstek hala duruyor. Gerçi kabuk, hiç kimsenin bana kendi isteğiyle dokunamayacağı kadar grotesk ama." Başını iki yana salladı ve teni bir yana kaydı.

Siyah renkli ve kandan daha yoğun bir sıvı yüzünün yanında aktı.

Cassandra hafif bir ses çıkardı. Korumam kusmak üzereydi. Belki de ona kokusu kötü geliyordu.

"Eğer hizmetimdekilerden biri beni yeterince sinirlendirirse onu alabilirsin. Ama sadece sen istiyorsun diye onlardan birini sana veremem. Herkesin akıl sağlığı bunu kaldıramayabilir."

"Benim de aklımın tehlikede olduğu günler oluyor Jean-Claude." Sabin, bakışlarını Cassandra'dan bana çevirdi. "Kurdunu rahatsız edebilir diye düşünüyorum. Ama hizmetkarın, sanırım o dayanabilir."

"O senin limitlerinin ötesinde Sabin. Eğer misafirperverliğimi böyle bir hakaretle bir daha suiistimal edersen, Konsey men etse de etmese de seni yok ederim."

Sabin ona döndü. İki vampir birbirini süzdü. "Bir zamanlar, Jean-Claude, Konsey'dekiler dışında hiç kimse benimle böyle konuşamazdı."

"O eskidendi," dedi Jean-Claude.

Sabin içini çekti. "Evet, eskidendi."

"Gösteriyi seyretmekte serbestsin ama beni bir daha zorlama Sabin. İşin içinde *ma petite* olunca espri anlayışımı kaybediyorum."

"Onu bir kurtadamla paylaşıyorsun ama benimle paylaşmıyorsun."

"Bu bizi ilgilendirir ve bu konuda bir daha asla konuşmayacağız. Eğer konuşursak bu meydan okuma anlamına gelir ve sen bununla baş edemezsin."

Sabin hafifçe eğildi, bacakları olmayan biri için zor bir hareketti. "Sen Şehrin Efendisi'sin. Senin sözün kanundur." Kelimeler doğruydu. Ses tonu alaycıydı.

Liv gelip Jean-Claude'un yanında, bir adım arkasında durdu. "Kapıları açma vakti geldi efendim." Sanırım son söylediğini bilerek söylemişti. Jean-Claude genelde etrafındakilerin ona 'efendim' demesini istemezdi.

"O zaman herkes yerine geçsin," dedi Jean-Claude. Sesi kendini tutmaya çalışıyor gibi çıkmıştı.

"Ben bir masa bulayım," dedi Sabin.

"İyi olur," dedi Jean-Claude.

Sabin başlığını tekrar giydi. Basamaklardan yukarı süzüldü, bir üst kattaki masalara yöneldi. Ya da belki çatı kirişleri arasında havada duracaktı.

"Özür dilerim *ma petite*. Sanırım hastalık beynine de sıçramış. Ona dikkat edin. Cassandra'ya gösteri için ihtiyacım var, Liv seninle kalacak."

Uzun boylu vampire baktım. "Benim için bir mermi yemez."

"Eğer başarısız olursa, onu Sabin'e veririm."

Liv'in rengi soldu, bu bir vampir için hoş bir numaraydı, yeni beslenmişler için bile. "Efendim, lütfen."

"Sanırım artık benim için mermi yer," dedim. Eğer seçenekler vurulmak ya da Sabin'le yatmaksa, ben mermiyi tercih ederdim. Liv'in yüzündeki ifadeye bakılırsa o da benimle aynı fikirdeydi.

Jean-Claude gösterisini yapmak üzere ayrıldı.

Cassandra gözlerime baktı. Rengi şimdi daha yeşil gibiydi. Sanki göreceklerimden korkarmış gibi bakışlarını benden kaçırdı. "Özür dilerim Anita." İlk girdiği kapıdan çıktı ve gitti. Utanmış görünüyordu. Sanırım onu suçlayamazdım.

Cassandra korumalık testinde başarısız olmuştu. Güçlü bir likantroptu ama Sabin sinirlerini harap etmişti. Belki vampir saldırsaydı kendini idare edebilirdi ama sadece ona doğru yürümüştü. Canavarlar merhamet uyandırmaya başlayınca ne yapabilirdiniz?

Kapılar açıldı ve kalabalık gelgit dalgası gibi içeriye doluştu. Etrafa gök gürültüsü gibi bir ses yayıyorlardı. Silahımı çantama geri koydum ama çantamı kapatmadım.

Liv dirseğimin hemen arkasındaydı. "Masan şurada." Onunla beraber gittim çünkü içeri akan kalabalıkta yalnız kalmak istemiyordum. Ayrıca, Liv bir anda güvenliğim konusunu çok ciddiye almaya başlamıştı. Sabin'in hastalıklı vücudu harika bir tehditti.

Eğer Jean-Claude'un bunu yapacağına inanmasaydım kendimi daha iyi hissederdim. Ama öyle olmadığını biliyordum. Jean-Claude, Liv'i Sabin'e verirdi. Bunu gerçekten yapardı. Vampirin gözlerindeki bakıştan onun da bunu gayet iyi bildiği okunuyordu.

16

Masamız, bir sıra ufak cilalı masa arasında en büyüğüydü. Siyah duvarlara mükemmel şekilde uymuşlardı. Benim kıyafetim de uymuştu. Artık biraz farklı renkleri de denemem gerekiyordu. Masa duvardan ötede, tırabzanlara yakın bir yere konmuştu. Böylece giderek artan kalabalık, sahneyi görmemi engellemiyordu. Diğer yandan, sırtımı açıkta bırakıyordu. Sandalyeyi biraz kenara kaydırıp sırtımı duvara verdim ama tırabzanların sağ tarafımdan aşağıya kıvrıldığının farkındaydım. Yani biri arkamdan gelip kimseye görünmeden beni vurabilirdi.

Elbette Liv benimle birlikteydi. Kollarını karnı üzerinde kavuşturmuş, tam arkamda duruyordu. Tek eksiği başında yanıp sönen koruma lambasıydı.

İtiraf etmem gerekirse çantam hala açıktı. Silah erişebileceğim bir yerdeydi ve onu alıp kucağıma koymak çok cazip geliyordu. Korkuyordum ama bu çok önemli değildi. Bir planımız vardı. Planda katilin korkup kaçması yoktu.

Liv'in koluna dokundum.

Eğildi.

"Göze batmaman gerekiyor."

Şaşırmış göründü. "Seni güvende tutmam gerekiyor."

"O zaman otur ve arkadaşımmış gibi davran. Eğer korunuyormuş gibi görünürsem plan işe yaramaz."

Yanıma diz çöktü, eğilemeyeceği kadar aşağıdaydım herhalde. "Sabin'e verilmeyi riske edemem. Katilin burada olduğumu bilip bilmemesi umrumda bile değil."

Onu suçlamak zordu ama denemeye niyetliydim. Ona eğildim. "Bak, ya programa göre davran ya da yanımdan çek git."

"Ben Jean-Claude'un emirlerini dinlerim, fahişesini değil."

Hatırlayabildiğim kadarıyla, hayatım boyunca birinin bana fahişe demesini gerektirecek bir şey yapmamıştım. "Eğer başarısız olursan seni o çürüyen cesede vereceğini söyledi, değil mi?"

Liv başıyla onayladı. Gözleri arkamdaki kalabalığı inceliyordu. Gerçekten işini yapmaya çalışıyordu ve çabası belli oluyordu.

"Eğer ben zarar görürsem ya da ölürsem cezalandırılacağını söylemedi, değil mi?"

Liv'in gözleri bana kaydı. "Sen ne diyorsun?"

"Eğer katili korkutursan ve planı bozarsan bu bir başarısızlıktır."

"Hayır, Jean-Claude böyle demek istemedi."

"Onu bir daha başarısızlığa uğratmamanı söyledi."

Gözlerine bakınca mantığı kavramaya çalıştığını gördüm. Mantığın iyi olduğu konulardan biri olmadığına bahse girerdim.

"Akıllıca Anita ama eğer ölürsen Jean-Claude beni cezalandırır. Bunu yapacağını biliyorsun."

Yanılmıştım. Göründüğünden çok daha akıllıydı. "Eğer planı bozarsan da seni cezalandıracak."

Gözlerinde korku parladı. "Tuzağa düşmüşüm."

Onun için üzülmüştüm. Bir gecede iki -hayır, üç- canavara acımıştım. Kendimi kaybetmeye başlıyordum. "Hayatta kalırsam, senin cezalandırılmaman için elimden geleni yaparım."

"Söz verir misin?" Kelimeleri, sanki daha büyük bir anlamı varmış gibi söylemişti. Söz vermek onun için sıradan bir şey değildi. Pek çok vampir bir erkeğin ya da kadının sözünün kendilerini bağladığı dönemlerden geliyordu.

"Sana söz veriyorum."

Bir süre daha dizleri üzerinde kaldı, sonra ayağa kalktı. "Öldürülmemeye çalış." Tıpkı söylediğim gibi kalabalığa karıştı, beni kendi başıma bıraktı.

Diğer masalar hızla doldu. Kalabalık dans pistini çevreleyen asma katın etrafına doluştu. Tırabzanların etrafında o kadar çok insan vardı ki masam kenara yakın olmasaydı, dans pistini göremezdim. Başka bir zaman olsa bu ince düşünceyi takdir ederdim. Her an başka bir koruma gelebilirdi. Bana birilerinin katılmasına kendimi hazırlamıştım.

Kalabalık, sadece ayakta durulan iki asma katı da doldurdu. Sabin'in siyah pelerinini aradım ama onu göreme-

dim. Ana dans pisti boştu. Piste geçişi bir düzine vampir engelliyordu. Vampirler kalabalığı sessizce ama etkili bir şekilde pistten uzak tutuyordu. Görevli erkekler de, kadınlar da aynı kıyafetleri giymişlerdi; siyah likralı dar pantolon, çizme, siyah ağ tişörtler. Kadınlar tişörtlerin içine sutyen de giymişlerdi ama tek fark buydu. Onaylayacağım türde kıyafetlerdi. Kadınlar küçük kısa etekler ya da kısa şortlar giyseydi bu hoşuma gitmezdi. Bir anda aklıma Jean-Claude'un onları beni düşünerek giydirdiği fikri geldi. Beni bazı yönlerden çok iyi tanıyordu ve bazı yönlerden de en ufak bir fikri bile yoktu.

Kalabalıkta, Edward'ı ya da şüpheli olabilecek birini aradım ama kaynaşıp eğlenen insan yığını içinde birini seçmek zordu. Edward'ı görmemiştim. Buralarda bir yerde olduğuna güvenmeliydim. Ve buralarda olduğuna güvenmeme rağmen göğsümdeki daralma azalmamıştı.

Edward normal davranmamı, şüphe çekmememi söylemişti. Dışarıdan bakınca denediğim söylenebilirdi. İçim, kalabalığı ve sağ tarafımdaki neredeyse canımı yakan boşluğu gözlemekten tam bir kargaşa içindeydi. Ellerimi kucağıma koyup kendimi önüme bakmaya zorladım. Katil şu anda gelse bakmıyor olacaktım ama kendimi toparlamalıydım. Eğer bunu yapmazsam sürekli gölgelerden korkmakla meşgul olacaktım ve zamanı geldiğinde hazır olamayacaktım. Liv'in yanımda kalmış olmasını dilediğimi farkettim.

Derin, düzenli nefesler aldım. İçeri ve dışarı. Kendi vücudumun ritmine konsantre olmaya çalışıyordum. Kanın başımın içinde akışını duyunca, yavaşça başımı kaldırdım.

Sakin bir şekilde kalabalığa ve dans pistine baktım. Kendimi boş, uzakta ve sakin hissediyordum. Daha iyiydim.

Merdivenlerden bir vampir çıkıp masamın önüne geldi. Willie McCoy'un üzerinde, sarımtırak denecek kadar korkunç renkte, yeşil bir takım vardı. İçine yeşil gömlek giymiş ve üzerinde Tokyo'yu yerle bir eden Godzilla resmi olan geniş bir kravat takmıştı. Hiç kimse Willie'yi dekora uymakla suçlayamazdı.

Gülümsedim. Kendimi tutamamıştım. Willie canavarlık çizgisini aşıp arkadaşlığa yükselen ilk vampirdi. Sandalyelerden birini çekip oturdu, sırtını açığa dönmüştü. Otururken bunu bilerek yapmamış gibi görünüyordu. Onu gördüğüme sevinmiş numarası yapmama gerek yoktu.

Kalabalığın yükselen mırıltısında sesini duyurabilmek için bana doğru biraz eğilmesi gerekti. Kısa saçlarını taramak için kullandığı jölenin tatlı kokusunu alabiliyordum. Onun bana bu kadar yakın olması beni germemişti. Willie'ye, Jean-Claude'a güvendiğimden daha fazla güveniyordum.

"Nasıl gidiyor Anita?" Sivri dişlerini gösterecek kadar sırıttı. Willie öleli daha üç yıl bile olmamıştı. Ölmeden önce tanıdığım nadir vampirlerden biriydi.

"Daha iyi günlerim olmuştu," dedim.

"Jean-Claude seni korumamız gerektiğini ama doğal davranmamızı söyledi. Öyle gelip gideceğiz. Ama korkmuş görünüyorsun."

Gülümsedim. "Bu kadar belli mi?"

"Bilen biri için, evet."

Birbirimize gülümsedik. Willie'nin yüzüne birkaç santim öteden bakarken onun da listede olduğunu farkettim. Stephen'ın da adının olduğu listedeydi. Eğer biri Willie'yi öldürürse, onun peşine düşerdim. Bir vampirin bu listeye girebilmiş olması beni şaşırtmıştı. Ama Willie girmişti ve şimdi düşününce bir vampir daha girmişti.

Jean-Claude kulübün diğer tarafında belirmişti. İti an... Nereden geldiği belli olmayan bir spot ışığı onu aydınlattı. Tavandan bir yerden geliyor olmalıydı ama o kadar iyi gizlenmişti ki kesin olarak söylemek zordu. Yüksek kalibreli bir tüfek için ideal bir yer olmalıydı. *Kes şunu Anita. Kendine eziyet etmeyi bırak.*

Açılışın bu kadar kalabalık olabileceğini düşünmemiştim. Bu insan kalabalığı içinde Edward'ın tek başına katili bulma şansı pek fazla değildi. Vampirler ve kurtadamlar amatör olsa da ekstra birkaç kişinin daha zararı olmazdı.

Işıklar karardı ve Jean-Claude'un üzerindeki spot ışığı kaldı sadece. Jean-Claude sanki parlıyordu. Bunun bir ışık oyunu mu, yoksa kendi teninden yayılan ışıktan mı olduğunu anlayamamıştım. Söylemesi zordu. Her neyse, ben belki de bu karanlıkta bir kiralık katille beraberdim ve bundan hiç hoşnut değildim.

Artık yetmişti. Seecamp'ı kucağıma koydum. Kendimi daha iyi hissediyordum. Mükemmel değildi ama daha iyiydi. Silahı tutunca kendimi daha iyi hissediyor olmam kötüye işaretti. Kendi silahlarımı özlüyor olmam ise daha da kötüydü.

Willie omzuma dokundu, öyle bir sıçradım ki etrafımızdaki insanlar dönüp baktı. Hassiktir.

"Ben arkanı kolluyorum. Sakin ol," diye fısıldadı.

Willie'den harika yem olurdu ama beni koruma işi için yeterli değildi. Ölmeden önce de ufak dümenler çevirirdi ve ölmesi bu durumu değiştirmemişti. Eğer çatışma çıkarsa ve kötü adamlar gümüş kullanıyorsa, Willie için endişeleneceğimi farkettim. Koruman için endişelenmek iyi değildi.

Jean-Claude'un sesi karanlıkta yükseldi, karanlığı tenimi okşayan bir sesle doldurdu. Yan masada oturan bir kadın, sanki biri ona dokunmuş gibi titredi. Sevgilisi kolunu omuzlarına doladı ve Jean-Claude'un sesiyle çevriliyken karanlıkta birbirlerine sokuldular.

"Danse Macabre'ye hoşgeldiniz. Gece sürprizlerle dolu. Bazıları muhteşem." Kabalıkta iki küçük spot ışığı parladı. İkinci katın tırabzanında dengede duran Cassandra belirdi. Paltosunu geriye savurup vücudunu ortaya çıkardı, birkaç santim genişliğindeki demir çubuğun üzerinde, sanki yerde yürürmüş gibi ilerledi. İkinci spot, birinci kattaki Damian'ın üzerindeydi. Kalabalığın arasından süzülürcesine ilerleyerek çıktı, işlemeli paltosu bir pelerin gibi etrafındakilere sürtünüyordu. Eğer kıyafetin içinde kendini aptal gibi hissediyorsa bile, bu belli olmuyordu.

Kalabalığın arasında ilerlerken spot da onu takip etti. Bir omza dokunuyor, saçların arasında elini gezdiriyor, sonra kolunu başka bir kadının beline doluyordu. Herkese dokunuyordu, erkek ya da kadın aldırmıyor gibiydi. Ona doğru eği-

liyor ya da kulağına bir şey fısıldıyorlardı. Uzun kahverengi saçları ortadan ayrılmış bir kadının önünde durdu. Kalabalığa nazaran daha sade giyinmişti. Etek-ceket takımı koyu maviydi. Beyaz bluzunun yakasında, şu kravat gibi görünmesi gerekip bir türlü öyle görünmeyen kurdelelerden vardı. Damian'ın yaklaştığı kadınlar içinde en normal görüneni oydu. Damian etrafında, vücudu ona değecek kadar yakın bir şekilde dolaştı. Kadın onun her dokunuşunda titredi, odanın diğer ucundan gözlerindeki korkuyu görebiliyordum.

"Onu rahat bırak," demek istedim ama bağırmak istemiyordum. Jean-Claude yasadışı bir şeye izin vermezdi, en azından bu kadar şahidin arasında. Bir grup insanı etki altına almak yasadışı değildi. Toplu hipnoz kalıcı değildi. Ama bire bir olursa kalıcıydı. Bu, Damian'in ne zaman isterse kadının penceresi altında durup onu istediği zaman çağırabileceği anlamına geliyordu, zaman sınırı yoktu.

Willie sandalyesinde öne eğilmişti, koyu renk gözleri kadınla Damian'ın üzerindeydi. O anda katilleri gözetliyormuşa benzemiyordu.

Kadının yüzündeki ifadenin, sanki uykuya dalıyormuş gibi kaybolmasını seyrettim. Boş gözleri Damian'a bakıyordu. Damian kadının elini tutup tırabzanlara doğru eğildi. Öne doğru dönüp ayakları üzerine indi, hala kadının elini tutuyordu. Kadın tırabzana doğru tereddüt içinde iki adım attı. Damian ellerini, ceketin altından kadının beline koydu ve hiç zorlanmadan onu kaldırıp güzel siyah ayakkabıları üzerine dans pistine indirdi.

Jean-Claude ve Cassandra üzerindeki spotlar, ortamdaki tek ışık Damian'la kadın üzerindeki kalıncaya kadar azaldı. Damian kadını dans pistinin ortasına götürdü. Kadın yürüyordu, Damian'a sanki dünya üzerinde başka hiçbir şey yokmuş gibi bakıyordu.

Lanet olsun. Damian'ın yaptığı yasadışıydı. Kalabalıktakilerin çoğu bunu farketmezdi. Vampirler güçlerini eğlence amaçlı kullanabilirdi. Medya bile bunu kabullenebilirdi ama ben kanunu biliyordum. Jean-Claude benim neler olduğunu farkedeceğimi biliyor olmalıydı. Yoksa kadın bir oyuncu muydu? Gösterinin bir parçası mıydı?

Willie'ye doğru eğildim, takımının omzuna sürtünecek kadar yaklaşmıştım. "Kadın bir oyuncu mu?"

Korkmuş gözlerle bana döndü, gözlerinin tamamen kahverengi olduğunu gördüm. Sonunda ateş varmış gibi duran uzun, karanlık bir tünel gibiydi.

Zorla yutkunup ondan uzaklaştım, silahımın kucağımda olduğuna memnun olmuştum. "Bu gerçek, öyle mi?"

Willie dudaklarını gergin bir şekilde yaladı. "Eğer öyle olduğunu söylersem gösteriyi bozarsın. Jean-Claude da bana kızar. Onun bana kızmasını istemiyorum Anita."

Başımı iki yana salladım ama onunla tartışmadım. Jean-Claude'un onu kızdıran vampirlere neler yaptığını görmüştüm. İşkence demek durumu hafifletmek olurdu. Neler olup bittiğini işleri bozmadan ve üzerime fazla dikkat çekmeden bulmalıydım.

Damian kadını ışığın merkezinde durdurdu. Kadının yüzünü bizim göremediğimiz bir şeye odakladı. Kadın orada

duruyordu, ifadesi boştu. Damian'ın talimatını bekliyordu. Damian kadının arkasında durdu, kollarını beline doladı, yanağını kadının saçlarına sürttü. Kadının boynundaki kurdeleyi çözdü, gömleğinin üst üç düğmesini açtı. Dudaklarını kadının boynu üzerinde gezdirdi... Ve ben artık daha fazla dayanamadım. Eğer bir oyuncuysa tamam ama eğer gönülsüz bir kurbansa bunun hemen durması gerekiyordu.

"Willie?"

Bana doğru yavaşça, isteksizce döndü. Açlığı ona gösteriyi seyretme arzusu veriyordu. Ona soracağım şeyin korkusuyla hareketleri yavaşlamıştı.

"Ne oldu?"

"Git Jean-Claude'a gösterinin bittiğini söyle."

Willie başını iki yana salladı. "Eğer yanından ayrılırsam ve sana bir şey olursa, Jean-Claude beni öldürür. Yavaş ve acı çektirerek. Gerekmediği sürece yanından ayrılmayacağım."

İçimi çektim. Peki. Tırabzandan eğilip vampir garsonlardan birine işaret ettim. Yan gözle karanlığa, benim göremediğim halde o görüyormuş gibi Jean-Claude'a doğru baktı, sonra bana doğru yürüdü.

"Ne oldu?" diye fısıldadı. Nefesindeki nane kokusunu alacak kadar yaklaştım. Nefes tazeleyici nane kullanmayan vampire rastlamamıştım.

Seecamp hala elimdeydi. Yeni ölüye yaklaşabileceğimi düşündüm ve eğildim. "Kadın bir oyuncu mu?" diye fısıldadım.

Yan gözle sergilenen oyuna baktı. "Sadece seyircilerden bir gönüllü."

"Kadın gönüllü değildi," dedim. Gönüllü olan neredeyse yarım düzine insan vardı ama vampir korkan birini seçmişti. Birazcık daha sadistlik fırsatı çıktığında... Dayanamıyorlardı.

"Jean-Claude'a bunu durdurmazsa benim durduracağımı söyle," dedim.

Yüzüme bakıp gözlerini kırpıştırdı.

"Sadece dediğimi yap."

Dans pistinin kenarına ilerledi, karanlıkta kayboldu. Onu biraz olsun görebiliyordum, daha çok bir hareket hissi gibiydi. Jean-Claude'u hiç göremiyordum.

Damian elini kadının yüzünün önünden geçirdi, elinin hareketiyle kadın gözlerini kırptı, sonunda uyanmıştı. Elleriyle bluzunu tuttu, gözleri dehşet içindeydi. "Neler oluyor?" Sesi korkudan incelmişti.

Damian elini tutmaya çalıştı ama kadın geri çekti ve o da bileğini tutmak zorunda kaldı. Kadın ona direndi ama Damian onu rahatça tuttu. "Bırak beni, bırak beni, lütfen!" Kadın kalabalıktan birine uzandı. "Bana yardım et!"

Kalabalık sessizleşmişti, sözde erkek arkadaşının "Tadını çıkar. Bu da gösterinin bir parçası," dediğini duyabileceğim kadar sessizleşmişti.

Damian onu sertçe çekip kedine döndürdü, bu onu morartacak kadar sert bir hareketti. Kadının gözleri onunkilerle buluştuğu anda yüzü tekrar ifadesizleşti. Kadın dizleri üzerine düştü, Damian onu bileğinden tutuyordu.

Damian kadını ayağa kaldırdı, bu sefer nazikti. Elini kendi avcunun içine aldı ve saçlarını bir yana yatırıp boynunu

ortaya çıkardı. Dans ediyorlarmış gibi kadını yavaşça döndürdü, çıplak tenini herkese gösteriyordu.

Willie öne eğildi, sanki kadının tadını alabiliyormuş gibi, dili alt dudağı üzerinde gezindi. Willie benim arkadaşımdı ama aynı zamanda bir canavar olduğunu hatırladığım iyi olmuştu.

Vampir garson geri geliyordu. Bana doğru hareket ettiğini görebiliyordum.

Damian dudaklarını geri çekti, dişleri ortaya çıktı. Başını geriye atıp herkese gösterdi. Boyun kaslarının gerildiğini görmüştüm, vaktimiz dolmuştu.

Willie sanki işlerin boka saracağını hissetmiş gibi başını kaldırıp bana baktı ama vakit yoktu.

"Sakın yapma Damian," diye bağırdım. Silahı sırtına, kalbinin olduğu yere doğrultmuştum. Beş yüz yaşın üzerinde vampirlerin göğsüne aldığı bir darbe, gümüş olsun olmasın, her zaman öldürmeyi garanti etmiyordu. Ama Tanrı biliyor ya, eğer kadını ısırmaya kalkarsa, bunu deneyip görecektik.

Willie bana doğru elini uzattı.

"Yapma Willie." Bunu söylerken samimiydim. Onu hiç kimsenin öldürmesine izin vermemem, onu benim öldürmeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Willie sandalyesine geri döndü.

Damian başını bana çevirip bakacak kadar gevşedi. Kadını önünde bir kalkan gibi tutacak şekilde döndü. Kadının saçları hala bir yandaydı. Damian bana bakarken bir parmağını kadının çıplak teni üzerinde gezdirdi. Beni tahrik ediyordu

Üzerimde hafif bir spot ışığı yandı ve ben dans pistine giden son iki basamağı dikkatlice inerken arttı. Tırabzanın üzerinden atlamak daha iyi görünebilirdi ama o şekilde hedefi tutturmak çok zor olurdu. Tırabzanların oradan büyük ihtimalle kafasını da vurabilirdim ama alışık olmadığım bu silahla çok riskliydi. Yanlışlıkla kadını kafasından vurmak istemiyordum. Rehineleri öldürmek her zaman tepki toplardı.

Vampir garsonlar ne yapacağını bilemedi. Eğer sokaktan gelmiş herhangi bir ahmak olsaydım, herhalde üzerime atlarlardı ama onların efendilerinin sevgilisiydim, bu durum işleri biraz karıştırıyordu. Yani bir gözüm de onların üzerindeydi. "Siz dağılıp bana biraz yer açın... Hemen şimdi."

Hepsi birbirine baktı.

"Etrafımı kalabalıklaştırmak istemezsiniz bayanlar ve baylar, o yüzden uzayın!" Önümden çekildiler.

Atışı yapabileceğime emin olduğum bir mesafeye gelince durdum. "Onu bırak Damian."

"Ona bir zarar gelmeyecek Anita. Sadece biraz eğleniyoruz."

"O istekli değil. Bu kanunlara aykırı, eğlence için bile olsa. Bu yüzden onu hemen bırak, yoksa kafanı uçururum."

"Bu kadar şahit önünde beni gerçekten vuracak mısın?"

"Bahse girebilirsin. Ayrıca beş yüz yaşın üzerindesin. Kafadan tek atışın seni öldüreceğini zannetmiyorum, en azından kalıcı bir şekilde. Ama deli gibi acır ve yara izleri bırakabilir. Bu güzel yüzü bozmak istemezsin değil mi?" dedim.

Kolum yorulmaya başlamıştı. Silah ağır olduğu için değildi ama kolu sabit bir pozisyonda hiç oynatmadan tutmak kolay değildi. Kolumun oynamasını istemiyordum.

Damian bana bir süre baktı. Çok dikkatli, çok yavaş bir şekilde kadının boynunun yanını yaladı, garip yeşil gözlerini üzerimden bir an olsun çekmiyordu. Bu bir meydan okumaydı. Eğer blöf yaptığımı düşünüyorsa yanlış kızı seçmişti.

Vücudum sakinleşinceye kadar nefesimi tuttum, tek duyduğum kulaklarımda vuran kalp atışlarımdı. Kolumun ilerisine, silahın arpacığına baktım ve... O gitti. O kadar hızlı hareket etmişti ki beni korkutmuştu. Parmağımı tetikten çektim ve silahı yukarıya doğrulttum, kalp atışlarımın sakinleşmesini bekliyordum.

Damian ışığın hemen kenarında duruyordu, kadını boş bir yüzle beklerken bırakmıştı. Damian bana bakıyordu.

"Eğlencemizi her gece bozacak mısın?" diye sordu.

"Hoşuma gitmedi ama bir gönüllü seç ve tartışmamız bitsin."

"Bir gönüllü," dedi, seyircileri görmek için dairesel bir hareketle döndü. Hepsi ona bakıyordu. Dudaklarını yaladı ve eller kalktı.

Ben başımı iki yana salladım ve silahı yukarıya kaldırdım. Kadının elini tuttum. "Onu serbest bırak Damian," dedim.

Yan gözle ona baktı ve serbest bıraktı. Kadının gözleri kocaman açıldı, sanki bir kabustan uyanıp gerçek olduğunu farketmiş gibi panik içindeydi. Eline yavaşça vurdum.

"Her şey yolunda. Artık güvendesin."

"Neler oluyor? Neler oluyor?" Damian'ı gördü ve histerik bir şekilde hıçkırarak ağlamaya başladı.

Jean-Claude ışığın kenarında belirdi. "Korkmanıza gerek yok güzel bayan." Bize doğru süzülür gibi yaklaştı.

Kadın çığlık atmaya başladı.

"Sana zarar vermeyecek. Söz veriyorum. Adın ne?" diye sordum.

Çığlık atmaya devam etti. Boyu benden uzundu ama yüzüne dokundum, iki yanağını da avuçlarımın içine almıştım, onu kendime bakmaya zorlamıştım. "Adın ne?"

"Karen, adım Karen," diye fısıldadı.

"Beraber bu dans pistinden ineceğiz Karen ve hiç kimse sana zarar vermeyecek. Söz veriyorum."

Tekrar tekrar başıyla onayladı, o kadar hızlı nefes alıyordu ki bayılmasından korkuyordum.

Cassandra ışığa doğru yürüdü ama geride kaldı. "Yardım edebilir miyim?"

Jean-Claude, Karen çığlık atmaya başladığından beri hareket etmemişti. Sadece bana bakıyordu ve yüzündeki ifadeyi hala okuyamıyordum.

"Evet, biraz yardıma ihtiyacım var," dedim.

Karen, Cassandra'dan çekindi. "O bir vampir değil," dedim.

Cassandra'nın diğer koluna girmesine izin verdi ve beraber onu dans pistinden, ışıktan uzaklaştırdık. Jean-Claude pistin merkezine geldi ve sesi arkamızdan karanlığa geldi.

"Küçük melodramımız hoşunuza gitti mi?" Şaşkın bir sessizlik vardı. Sesi karanlıktaki kalabalığı saran bir kürk gibiydi, korkularını üfleyip yerine arzuyu veriyordu. "Biz Danse Macabre'de kimseye sataşmayız. Kim Damian'ın öpücüğünü gerçekten tatmak ister?" Biri ona kanmış olmalıydı. Biri her zaman kanardı. Kriz geçirmiş bir kadının ardından gösteriyi kurtarabilecek biri varsa, bu da Jean-Claude'du. Liv yardım etmek için geldi. Karen kaslı vampire bir kere baktı ve bayıldı. Ufak tefek bir kadın değildi, Cassandra da ben de bayılmasına şaşırdık. Yere yığıldı. Liv yaklaşmaya devam ediyordu ama onu uzaklaştırdım.

Kalabalıktan bir kadın, tereddütle bize yaklaştı. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu. Cassandra ve benimle neredeyse aynı boydaydı, ufak tefekti. Düz, beline kadar uzanan kızıla yakın saçları vardı. Koyu kahverengi, bol, kumaş bir pantolon giymişti. Üzerinde sadece bir yelek vardı, içinde de ipek kaşkorse.

Yan gözle Cassandra'ya baktım. Omuz silkti. "Sağol, bacaklarını tutarsan iyi olur." Cassandra kadını sırtında itfaiyeci usulü taşıyabilirdi ama likantropların çoğu güçlerini göstermekten hoşlanmazdı. Aslında onu, bu kadar uzun boyuna rağmen ben bile taşıyabilir, kısa mesafelere götürebilirdim ama hızlı hareket edemez ve çok uzağa gidemezdim.

Kadın küçük çantasını bir kolunun altına soktu ve baygın kadının bacaklarını tuttu. Biraz garip ilerliyorduk ama sonunda bir ritim tutturmayı başardık ve Cassandra bizi kadınlar tuvaletine götürdü. Yoksa kadınlar salonu mu deme-

liydim. Giriş kısmına bir kanepe ve aydınlatılmış bir makyaj masası konmuştu. Siyah-beyazdı, üzerinde tahta oyma bir duvar işlemesi vardı. Bu işlemeyi biliyordum, adı 'İblis Sevgili'ydi. Bu versiyondaki iblis şaşırtıcı derecede Jean-Claude'a benziyordu ve bunun bir rastlantı olduğundan şüpheliydim.

Karen'i siyah kanepeye yatırdık. Bize yardımcı olan kadın, biz istemeden birkaç kağıt mendil ıslatıp getirdi. Onları Karen'in alnına ve boynuna yerleştirdim. "Teşekkür ederim."

"İyileşecek mi?" diye sordu kadın.

Cevap vermedim çünkü her şey Damian'a bağlıydı. "Adın ne?"

Kadın neredeyse utangaç bir şekilde gülümsedi. "Anabelle. Anabelle Smith."

Ona gülümsedim. "Anita Blake. Bu da Cassandra." O anda soyadını bilmediğimi farkettim. Jean-Claude kurtlarını, sanki evcil hayvanlarmış gibi hep ilk adlarıyla çağırırdı. "Özür dilerim, soyadını bilmiyorum."

"Cassandra yeterli." Anabelle'in elini sıktı. Birbirlerine gülümsediler.

"Burada olanları polise bildirmeli miyiz? Yani, vampir onu zorlayacaktı. Bu yasadışı değil mi?" diye sordu Anabelle.

Karen kanepede titredi, inliyordu.

"Evet, yasadışı," dedim.

Anabelle olaya ilginç bir yerden yaklaşmıştı. Polisleri çağırabilirdim. Eğer bir vampire üç suçlama yöneltilirse, doğru bir yargıçla bir infaz emri çıkartabilirdiniz. Önce Jean-

Claude ve Damian'la konuşmalıydım. Eğer istediğim cevapları vermezlerse belki o zaman polise giderdim. Başımı iki yana salladım.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Söylemeye değecek bir şey değil," dedim.

Banyo kapısı açıldı ve Raina üzerinde benimki kadar kısa, krem rengi bir elbiseyle çıkageldi. Siyah naylon çoraplar ve hançer inceliğinde topuklar yüzünden bacakları sonsuza kadar uzanıyor gibiydi. Üzerinde pas kırmızısı bir kürk vardı, herhalde tilkiydi. Kendisine ait olmayan bir hayvanın kürkünü giyen, tanıdığım tek şekil-değiştirici oydu.

Kestane rengi saçlarını başının üzerinde toplamıştı, saçları kıvrılıp sanatsal bir şekilde yüzüne ve boynuna dökülmüştü.

Karen tam o anda uyanmaya karar verdi. Uyanır uyanmaz göreceği şeyden hoşlanıp hoşlanmayacağını bilmiyordum. Ben hoşlanmamıştım.

Ayağa kalktım. Cassandra biraz yanda, önümde durdu, beni engellemiyordu ama tehlikeye benden daha yakındı. Birinin beni korumasına alışkın değildim, kendimi garip hissetmiştim. Kendi başımın çaresine bakabilirdim. Önemli olan da buydu, değil mi?

"Neler oluyor?" diye sordu Anabelle.

Karen etrafa bakınıyordu, gözleri yeniden büyümüştü. "Neredeyim?"

"Anabelle, sen Karen'le oturabilir misin lütfen?" Bunu sorarken gülümsüyordum ama gözlerimi Raina'nın üzerinden

ayırmadım. Arkasındaki kapı kapandı ve manevra yapacak yer kalmadı, gerçekten. Eğer Cassandra onu birkaç saniye engelleyebilirse, ben de silahı çekebilirdim ama nedense Raina'nın buraya dövüşmeye geldiğini zannetmiyordum. Öyle olsa farklı ayakkabılar giyerdi.

Anabelle kanepede oturmuş, Karen'in elini tutuyordu ama bizi seyrediyordu. Lanet olsun, buradaki gösteri belki de dışarıdakinden daha iyiydi.

"Ne istiyorsun Raina?" diye sordum.

Rujlu dudaklarını yayarak gülümsedi, beyaz küçük düzgün dişleri göründü. "Burası bayanlar tuvaleti değil mi? Makyajımı tazelemeye geldim. Ve korkmuş konuğumuzun nasıl olduğunu görmeye." Bize doğru iki adım attı ve Cassandra önüne geçip yolunu kesti.

Raina ona baktı. "Yerini unutuyorsun kurt." Sesinde hırlamaya benzer bir kalınlık vardı.

"Hiçbir şey unutmuyorum," dedi Cassandra.

"O zaman kenara çekil," dedi Raina.

"Konuğumuz derken ne demek istedin?" diye sordum.

Bana gülümsedi. "Ben bu küçük işletmede Jean-Claude'un ortağıyım. Sana söylemedi mi?" Yüzündeki bakışa bakılırsa cevabı biliyordu ve bu çok hoşuna gidiyordu.

"Sanırım unutmuş. O zaman neden sen de gösterinin bir parçası değilsin?" diye sordum.

"Ben sessiz ortağım," dedi. Cassandra'nın yanından geçti, vücudu ufak tefek kadını itmişti. Kanepenin yanına diz çöktü. "Nasılsın hayatım?"

Karen kekeledi. "Sadece eve gitmek istiyorum."

"Elbette gideceksin." Ayağa kalktı ve gülümsedi. "Eğer biriniz bana onu kaldırmamda yardımcı olursa, onu kulübün hesabına istediği yere götürmek için bekleyen bir taksi var. Yoksa evine arkadaşlarınla mı gitmek istersin?"

Karen başını iki yana salladı. "Onlar arkadaşlarım değil."

"Bunu farketmen çok iyi olmuş. Pek çok insan yanlış insana güvenir." Bunu söylerken bana bakıyordu. "Bu yüzden zarar görürler, bazen de daha kötüsü olur."

Anabelle, Raina'nın yanından uzaklaştı. Çantasını sıkı sıkı tutmuş bize bakıyordu. Sanırım söylediğimiz her şeyi anlamıyordu ama iyi vakit geçirmediği barizdi. İyi bir şey yapmış ve cezasını görmüştü.

"Ayağa kalkabilir misiniz? Sen bana yardım eder misin?" dedi Anabelle'e Raina.

"Hayır, sana Cassandra yardım etsin," dedim.

"Yeni arkadaşını yiyeceğimden mi korkuyorsun?"

Gülümsedim. "Senden kaçamayan her şeyi yersin. Bunu hepimiz biliyoruz."

Yüzü gerildi, açık kahverengi gözleri öfke saçıyordu. "Sonunda, kimin kimi yiyeceğini göreceğiz Anita." Kadının ayağa kalkmasına yardım etti.

"Jean-Claude seni korumamı söyledi," diye fısıldadı Cassandra.

"Taksiye bindiğinden ve taksinin onu gerçekten evine götürdüğünden emin ol. Sonra gecenin kalanında beni takip edebilirsin, tamam mı?"

Cassandra başıyla onayladı. "Jean-Claude bundan hoşlanmayacak."

"Şu anda ben de ondan hoşlanmıyorum zaten," dedim.

Cassandra içini çekti ama Karen'in diğer koluna girdi ve onu beraber dışarıya çıkardılar. Kapı arkalarından kapanınca Anabelle derin bir iç çekti. "Neler oluyor?"

Ben ışıklı aynaya döndüm, ellerimi makyaj masasına dayadım. "Uzun hikaye ve ne kadar azını bilirsen o kadar güvende olursun."

"Benim de başka sebeplerim olduğunu itiraf etmelim." Onu aynadan seyrettim, utanmış görünüyordu. "Sadece iyilik olsun diye yardım etmedim. Ben bir muhabirim, serbest çalışıyorum. Cellat'tan alacağım bir röportaj değerimi yükseltecektir. Yani, buna istediğim fiyatı isteyebilirim, özellikle bana burada neler olduğunu açıklarsan."

Başımı öne eğdim. "Bir muhabir. Şu an tam olarak istediğim şey bu değil."

Anabelle arkama geldi. "Dans pistinde olan gerçekti değil mi? O vampir... Adı Damian'dı, değil mi? Onu orada halledecekti, gösterinin bir parçasıymış gibi."

Aynadan yüzüne baktım. Heyecandan titriyordu. Bana dokunmak istedi. Ellerini sinirle oynattığını görebiliyordunuz. Eğer işbirliği yaparsam büyük bir hikaye olurdu. Eğer bunu yaparsam, bu kesinlikle Jean-Claude'a çok iyi bir ders olurdu.

Anabelle'in gözlerinden bir şey geçti. Parlaklığın bir kısmı aktı gitti.

Aynı anda birkaç şey oldu. Anabelle çantamı çekince askı koptu. Ve Anabelle geriye bir adım atıp yeleğinin altında kalan pantolon içi kılıfından silahını çekti. Kapı açıldı ve içeri gülerek üç kadın girdi. Kadınlar çığlık attı.

Anabelle bir an için kapıya bakınca bıçağımı çektim. Aradaki iki adımlık mesafeyi korudum. Tek dizimin üzerine çöküp bıçağı ileriye uzatıp vücudumu bir ok gibi ileriye fırlattım. Bıçak karnının üst tarafına girdi. Silah bana doğru döndü. Sol elimle kolunu kenara ittim. Atış boşa gitti ve aynayı kırdı. Bıçağı diyaframının altından yukarıya doğru, bıçağın kabzası ete ve kemiğe ulaşıncaya kadar ittim ve bıçağı önce yukarıya, sonra yana çektim.

Silahını kavradı ve bir sonraki atış da halıya isabet etti. Susturucu, silahın sesini boğmuş, neredeyse duyulmaz hale getirmişti.

Dizleri üzerine çöktü, gözleri kocamandı, ağzı açılıp kapanıyordu. Elimi kolunun üzerinden geçirip silahı elinden aldım. Gözlerini kırpıştırdı. Gözlerine inanamıyordu. Sanki ipleri kesilmiş gibi garip bir şekilde yere düştü. İki kere titredi ve öldü.

Edward kapıdaydı, silahı elindeydi. Taze cesede, sonra bana baktı. Hala kadının göğsünde duran bıçağa ve elimdeki susturuculu tabancaya bakıyordu. Rahatlayıp silahı yere doğrulttu. "Ne kadar iyi bir korumaymışım, seni neredeyse kadınlar tuvaletinde öldürtüyordum."

Ona baktım. Şok yüzünden kendimi uzakta ve uyuşmuş hissediyordum. "Beni neredeyse haklıyordu," dedim.

"Ama yapamadı," dedi.

Dışarıdan erkek sesleri duyuldu. "Polis! Herkes olduğu yerde kalsın. Biz bakacağız."

"Hassiktir," dedim içtenlikle. Anabelle'in silahını cesedinin yanına bıraktım ve halıya geri oturdum. Ayakta durabileceğimden emin değildim.

Edward silahını kılıfına soktu ve kapıdan uzaklaşıp neler olduğunu görmek için itişip kakışan kalabalığa karıştı. Belirsiz kalabalığın bir parçası oldu. Ya, tabii.

Ben cesedin yanında oturdum ve polise ne diyeceğimi düşündüm. Gerçeğin şu an başa çıkabileceğim bir seçenek olduğunu zannetmiyordum. Beni bu gece hapse atıp atmayacaklarını düşünmeye başlamıştım. Anabelle'in yeleğine yayılan kanı seyrederken, bu ihtimal hayli yüksek göründü.

17

Jean-Claude'un, Danse Macabre'deki ofisinde, bir sandalyede oturuyordum. Ellerim arkadan kelepçelenmişti. Sağ elimdeki kanı yıkamama izin vermemişlerdi, kan pıhtılaşıp yapışkan bir hal almıştı. Üzerimde pıhtılaşmış kan olmasına alışkındım ama yine de rahatsız ediciydi. Üniformalı memurlar diğer bıçağı ve çantamın içindeki Seecamp'ı bulmuştu. Omurgamın hizasında asılı kılıfı içindeki büyük bıçağımı bulamamışlardı. Ön kolumdan daha uzun bıçağı es geçecekleri kadar üstünkörü bir arama yapmışlardı. Üzerimi arayan üniformalı polis benim de kurbanlardan biri olduğumu düşünmüştü. Ufak tefek hoş bayanın katil olduğunu öğrenince sarsılmıştı. Ah, affedersiniz, katil zanlısı.

Ofisin duvarları beyazdı, halı siyahtı, çalışma masası abanoz ağacından oyulmuşa benziyordu. Bir duvara, kırmızı cilalı bir çerçeve içinde siyah bir dağ üzerine siyah bir kale resmi asılmıştı. Karşı duvardaki çerçevede, koyu mavi ve siyah desenli kırmızı bir kimono vardı. İki küçük çerçeve

içinde de yelpazeler duruyordu. Biri beyazdı, üzerine siyah renkle çay seremonisine benzer bir şey resmedilmişti, diğeriyse maviydi ve üzerine beyaz renkle bir leylek sürüsü çizilmişti. Leylekli olanı daha çok hoşuma gitmişti ve buna karar vermek için fazlasıyla zamanım olmuştu.

Bütün bu süre boyunca, üniformalıların biri hep odada benimle kalmıştı. Kahve içmişlerdi ama bana teklif etmemişlerdi. Üniformalılardan genç olanı kelepçelerimi çözecek gibiydi ama ortağı bunu yapmaması için onu fena tehdit etmişti. Ortağı kır saçlıydı, gözleri Edward'ınkiler kadar soğuk ve boştu. Adı Rizzo'ydu. Ona bakınca, o içeriye girmeden silahı yere koyduğuma şükretmiştim.

Sorgu için neden karakola götürülmediğimi soruyorsanız... Cevap: Basın bizi engellemişti. Basının birinin üzerine çullanmasını ve trafiği kontrol edebilmek için dört üniformalı yeterli oluyordu... Ama tabii bu, basın bir haber kokusu alıncaya kadar geçerliydi. Bir anda, her yerde, yağmurdan sonra çıkan mantarlar gibi kameralar ve mikrofonlar belirmişti. Her şey kameralar ve mikrofonların altında kalmıştı.

Yanımda ayakta duran, aslında tepemde dikilen, bir cinayet dedektifi vardı. Dedektif Greeley'in boyu bir seksenin biraz altındaydı, omuzları o kadar genişti ki büyük bir kareye benziyordu. Pek çok siyahi insanın ten rengi aslında siyah değildi ama Greeley'inki neredeyse siyaha yakındı. Yüzü o kadar koyu renkti ki mor mor parlıyordu. Kısa kesilmiş kır saçları yün gibiydi. Ama ten rengi siyah, beyaz ya

da kahverengi, her ne olursa olsun, koyu renk gözleri yine de duygusuz, sır dolu polis gözleriydi. Bakışları her şeyi gördüğünü ve hiçbirinden etkilenmediğini söylüyordu. Kesinlikle benden etkilenmemişti. Eğer yüzünde bir ifade varsa, o da sıkılmış gibi göründüğüydü ama ben öyle olmadığını biliyordum. Dolph'un da birini sorgularken, adamın suç işlendiği anda başka yerde olduğunu anlatan mazeretlerini dinlerken böyle baktığını görmüştüm.

Benim hiçbir mazeretim olmadığı için, bu beni endişelendirmiyordu. O bana haklarımı okumadan ona olanları anlattım. Greeley bana haklarımı okuduktan sonra, avukat istemekten başka bir şey söylemedim. Bana bile kırık bir plak dinliyormuşum gibi gelmişti.

Dedektif bir sandalye çekip tam karşıma oturdu. Çok zorlayıcı görünmemek için biraz öne bile eğildi. "Buraya bir avukat gelirse, artık sana yardım edemeyiz Anita," dedi Greeley.

Beni ilk adımla hitap edecek kadar iyi tanımıyordu ama üzerinde durmadım. Sanki dostmuşuz gibi davranıyordu. Öyle olmadığını biliyordum. Eğer cinayet zanlısıysanız polisler dostunuz olmazdı.

"Gayet belirgin bir nefsi müdafaa durumu gibi. Bana neler olduğunu anlat, bahse girerim bir anlaşmaya varabiliriz."

"Avukatımı istiyorum," dedim.

"İşin içine bir avukat girerse anlaşma uçar gider," dedi

"Senin bir anlaşma yapacak yetkin yok, avukatımı istiyorum," dedim.

Şakakları gerildi, onun dışında aynı görünüyordu. Ama onu sinir ediyordum. Onu suçlayamazdım.

Ofisin kapısı açıldı. Greeley kapıya baktı. Rahatsız edildiği için sinirlenmeye hazırdı. Dolph rozetini göstererek içeri girdi. Gözleri bir an için bana kaydı, sonra dik bir şekilde Greeley'e baktı.

Greeley ayağa kalktı. "Müsaadenle Anita. Birazdan geleceğim." Dostça gülümsemeyi bile becermişti. Rol yapmak için çok çaba sarf ediyordu, beni inandıramaması üzücüydü. Ayrıca, eğer gerçekten dost canlısı olsaydı kelepçeleri çıkarırdı.

Greeley, Dolph'u dışarıya çıkarmaya çalıştı ama Dolph başını iki yana salladı. "Ofis güvenli, kulübün geri kalanı değil."

"Bu da ne demek?" dedi Greeley.

"Bu, cinayet mahalli, içinde kurbanla birlikte, ulusal televizyona çıktı demek. Sen hiç kimsenin basınla konuşmamasını emretmişsin, onlar da fikir yürütüyorlar. Vampirler dedikoduya başlamak için çok ideal hedefler."

"Basına polis teşkilatıyla çalışan bir kadının cinayet zanlısı olduğunu mu söyleyeyim?"

"İlk silahı Bayan Smith'in çektiğini söyleyen üç şahidin var. Bu nefsi müdafaaydı."

"Bu savcının karar vereceği bir şey," dedi Greeley.

İlginç, benimle konuşurken anlaşma yapmaya yetkisi vardı. Şimdi başka bir polisle konuşurken birden anlaşma yapma yetkisi savcının olmuştu.

"Onları ara," dedi Dolph.

"Bunu mu istiyorsun? Onu serbest bırakmak mı istiyorsun?"

"Avukatıyla karakola geldiğinde ifade verecek."

Greeley'in boğazından bir homurtu çıktı. "Evet, avukatını görmeye çok meraklı."

"Git basına bir açıklama yap Greeley."

"Ve onlara ne söyleyeyim?"

"Vampirlerin işe karışmadığını. Cinayetin, Danse Macabre'de işlenmesinin sadece bir tesadüf olduğunu."

Greeley yan gözle bana baktı. "Geri döndüğümde onu burada bulmak istiyorum Storr. Kaybolma numarası olmasın."

"İkimiz de burada olacağız."

Greeley sinirli bir şekilde bana baktı, bir an için gözlerini kızgınlık ve sıkıntı doldurdu. Dost canlısı maske yok olmuştu. "Öyle olsun. Üsttekiler seni burada görmek isteyebilir ama bu bir cinayet davası, bu *benim* davam." Parmağını Dolph'a dayadı ama tam olarak dokunmuyordu. "Bu işi piç etme."

Greeley, Dolph'un yanından geçip kapıyı sert bir şekilde kapattı. Üzerinde yürünebilecek kadar yoğun bir sessizlik odayı kapladı.

Dolph masanın önüne, benim yanıma bir sandalye çekti, yüzü bana dönük şekilde oturdu. Ellerini kavuşturup bana baktı. Ben de ona baktım.

"Üç kadın, Bayan Smith'in silahını önce çektiğini söylüyor. Çantanı koparmış, yani silahının nerede olduğunu bilmiyormuş," dedi.

"Onu bu gece etrafa biraz fazla gösterdim. Benim suçum," dedim.

"Buradaki gösteriye katıldığını da duydum. Ne oldu?"

"Gösteriyi biraz düzene sokmam gerekti. Kadın katılmak istemiyordu. Vampir güçlerini isteksiz kişiler üzerinde kullanmak yasadışı."

"Sen polis değilsin Anita."

Bana bunu ilk defa hatırlatmıştı. Genelde, Dolph bana kendi adamlarından biriymişim gibi davranırdı. Hatta, beni onların ekibinden bir dedektif olduğumu söylemem konusunda cesaretlendiriyordu bile.

"Beni ekipten atıyor musun Dolph?" Bunu sorarken midem kasılmıştı. Polisle çalışmaya değer veriyordum. Dolph'a, Zerbrowski'ye ve diğer çocuklara değer veriyordum. Bunları kaybetmek, beni kabul etmek istediğimden daha çok yaralardı.

"İki günde iki ceset, Anita, ikisi de insan. Bunu üstlerime açıklamakta güçlük çekiyorum."

"Eğer vampir ya da diğer öcü böcülerden olsaydı, herkes başka türlü düşünecekti, öyle mi?"

"Şu anki en iyi seçeneğin benimle kavga etmek değil Anita."

Bir süre birbirimize baktık. Gözlerimi önce ben kaçırdım ve başımla onayladım. "Niçin buradasın Dolph?"

"Basın konusunda çok tecrübeliyim."

"Ama basınla konuşma işini Greeley'e bıraktın."

"Bana neler olduğunu söylemelisin Anita." Sesi kısıktı ama gözlerinin etrafındaki gerginlikten ve omuzlarının du-

ruşundan, sinirli olduğunu anlamıştım. Sanırım onu suçlayamazdım.

"Neyi duymak istiyorsun Dolph?" diye sordum.

"Gerçeği duymak hoş olurdu," dedi.

"Sanırım önce bir avukata ihtiyacım var." Sadece Dolph arkadaşım diye, her şeyi önüne dökmeyecektim. O hala bir polisti ve ben birini öldürmüştüm.

Dolph gözlerini kıstı. Hala duvara dayalı duran üniformalı polise döndü. "Rizzo, bize biraz kahve getir, benimki sade olsun. Sen kendininkine ne istiyorsun?"

Kahve geliyordu. İşler düzeliyordu. "İki şeker, bir krema."

"Biraz da kendine al Rizzo ve acele etme."

Memur Rizzo dayandığı duvardan doğruldu. "Emin misiniz Çavuş Storr?"

Dolph ona baktı, sadece baktı.

Rizzo ellerini kendini savunur şekilde kaldırdı. "İkinizi yalnız bıraktığım için Greeley'in benimle uğraşmasını istemiyorum."

"Kahveleri getir Memur Rizzo. Eğer bir şey olursa sorumluluğu ben üzerime alıyorum."

Rizzo başını iki yana sallayarak dışarı çıktı. Belki de sivil giyinen polislerin aptallığına şaşırmıştı. Yalnız kaldık. "Arkanı dön," dedi Dolph.

Ayağa kalkıp ona ellerimi uzattım. Kelepçelerimi çözdü ama üzerimi yeniden aramadı. Büyük ihtimalle Rizzo'nun aradığını tahmin ediyordu. Ona bulamadıkları bıçaktan bahsetmedim. Bu, eğer daha sonra bulursa çok kızacağı

anlamına geliyordu. Hey, polislerin bütün silahlarımı almasına izin veremezdim. Ayrıca bu gece silahsız kalmak istemiyordum.

Yerime oturdum, bileklerimi ovmamak için kendimi zor tutuyordum. Ben büyük bir vampir avcısıydım. Hiçbir şey bana zarar veremezdi. Ya, tabii.

"Konuş benimle Anita."

"Kayıt dışı mı?" diye sordum.

Gözlerini kısarak bana baktı, bakışlarını okuyamıyordum, bunlar iyi polis gözleriydi. "Hayır diyebilirim."

"Ama," dedim.

"Kayıt dışı. Anlat bana."

Ona anlattım. Tek bir şeyi değiştirdim. Birinin beni öldürtmek istediğini isimsiz bir telefondan öğrenmiştim. Onun dışında bütün gerçeği anlattım. Dolph'un mutlu olacağını zannetmiştim ama olmamıştı.

"Ve neden birinin seni öldürtmek istediğini bilmiyorsun."

"O kadar çok paraya ve zaman limitine, hayır."

Bana baktı, sanki ona gerçeğin ne kadarını söylediğimi tartmaya çalışıyordu. "Bize isimsiz telefondan neden daha önceden bahsetmedin?" *İsimsiz* kelimesini üzerine çok bastırarak söylemişti.

Omuz silktim. "Alışkanlık galiba."

"Hayır, işleri kızıştırmak istedin. Saklanacağına, buraya gelip kendini yem yaptın. Eğer katil bomba kullansaydı, kendine ve pek çok insana zarar verebilirdin."

"Ama bomba kullanmadı, değil mi?"

Derin bir nefes alıp yavaşça verdi. Eğer onu tanımıyor olsaydım, içinden ona kadar saydığını söylerdim.

"Şansın varmış," dedi.

"Biliyorum."

Dolph bana baktı. "Seni neredeyse haklıyordu."

"Eğer o kadınlar tam o anda içeri girmeseydi, şu an seninle konuşuyor olmayacaktım."

"Çok da dert etmiş gibi değilsin."

"O öldü, ben ölmedim. Nesini dert edeyim?"

"Bu kadar çok para için, Anita, yarın başka birileri olacaktır."

"Saat geceyarısını geçti ve ben hala hayattayım. Belki cinayet kontratı artık kalkmıştır."

"Zaman limiti ne için biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Eğer bunu bilseydim, beni kimin öldürmek istediğini de öğrenebilirdim."

"Ve eğer parayı kimin koyduğunu bulursan ne yapacaksın?" diye sordu.

Ona baktım. Kayıt dışı olsun olmasın, Dolph ideal bir polisti. İşini çok ciddiye alıyordu. "İsmi sana veririm."

"Keşke buna inanabilseydim Anita, keşke."

Gözlerimi kocaman açıp en masum bakışımla baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Küçük kız numarasını bırak Anita. Seni çok iyi tanıyorum."

"Peki ama ikimiz de, o miktarda para ortada olduğu sürece, katillerin gelmeye devam edeceğini biliyoruz. Ben bu

işlerde iyiyim Dolph ama hiç kimse bu kadar iyi değildir. Öyle ya da böyle kaybedeceğim. Eğer para ortadan kalkarsa... Teklif olmaz, katil olmaz."

Birbirimize baktık. "Seni koruma altına alabiliriz," dedi Dolph.

"Ne kadar süre için? Sonsuza kadar mı?" Başımı iki yan salladım. "Ayrıca, sonraki katil bomba kullanabilir. Adamlarını riske atmak ister misin? Ben istemem."

"Yani parayı koyan adamı avlayıp onu öldüreceksin."

"Öyle bir şey söylemedim Dolph."

"Ama aklında bu vardı," dedi.

"Aynı soruyu sorup durma Dolph. Cevabım değişmeyecek."

Ayağa kalktı, sandalyesinin dayanma yerini tuttu. "Bana karşı çizgiyi geçme Anita. Biz dostuz ama ben öncelikle bir polisim."

"Dostluğumuza önem veriyorum Dolph ama kendi hayatıma da, seninkine de daha çok önem veriyorum."

"Kendi başımın çaresine bakamayacağımı mı söylüyorsun?"

"Bir polis gibi düşünüyorsun, bu da kurallara göre oynayacağın anlamına geliyor. Profesyonel katillerle uğraşırken bu seni öldürtebilir."

Kapı çalındı. "Gir," dedi Dolph.

Rizzo içeriye elinde bir tepsiyle girdi, tepsinin üzerinde zarif, üç siyah porselen fincan vardı. Fincanların içine kırmızı tahta kaşıklar konmuştu. Rizzo önce Dolph'a, sonra bana baktı. Kelepçesiz ellerimi gördü ama bir şey söyleme-

di. Tepsiyi masanın üzerine, benim ileri atılıp ona ulaşamayacağım bir yerden bıraktı. Memur Rizzo tecrübeli bir polise benziyor ve bana hala çok tehlikeli biriymişim gibi davranıyordu. Onun Anabelle'e sırtını döneceğini hiç zannetmiyordum. Eğer çantamı almaya çalışmasaydı, beni sırtımdan vurabilirdi. Ah, aynadan görebilirdim ama silahımı asla zamanında çıkaramazdım. Ne kadar dost canlısı ya da yardımsever olursa olsun, hiçbir erkek arkamdan böyle yaklaşamazdı. Anabelle'e karşı, diğer insanların bana yaptığı hatayı yapmıştım. Küçük, hoş bir kadın görüp onu küçümsemiştim. Ben dişi bir şövenist domuzdum. Bu neredeyse ölümcül bir hataydı.

Dolph bana tepsi içindeki en açık renkli kahveyi uzattı. Kremanın gerçek olduğunu ummak hayalperestlik olurdu ama yine de harika görünüyordu. Harika olmayan kahveye rastlamamıştım. Sadece ne kadar harika olduğu değişiyordu. Dumanı tüten sıvıdan tereddütle küçük bir yudum aldım ve onayladığımı belirten 'mmm' sesleri çıkardım. Gerçek kahve ve gerçek kremaydı.

"Beğenmene sevindim," dedi Rizzo.

Ona baktım. "Teşekkürler."

Homurdandı ve bizden uzaklaşıp duvara doğru gitti.

"Senin tescilli ödül avcın Ted Forrester'la konuştum. Çantandaki silahın ruhsatı ona ait." Dolph yerine oturdu, kahvesini üfleyerek içiyordu.

Ted Forrester, Edward'ın takma isimlerinden biriydi. Bir keresinde bir yerde cesetlerle polise yakalandığımızda da

bu kimliğini kullanmıştı. Polisin bildiği kadarıyla, Ted olağandışı yaratıkları öldürmede uzmanlaşmış bir ödül avcısıydı. Ödül avcılarının çoğu hala şekil-değiştiricilerin başına ödül konan batı eyaletlerinde kalmışlardı. Eyaletlerin çoğunda öldürülen şekil-değiştiricinin gerçekten topluma bir tehdit olup olmadığına pek bakılmıyordu. Bazı eyaletlerdeki tek kriter, ölümden sonra cesedin bir likantrop olarak tescil edilebilmesiydi. Wyoming bu yasayı değiştirmeyi düşünüyordu çünkü üç hatalı ölüm davası, Eyalet Yüksek Mahkemesi'ne kadar gitmişti.

"Çantama sığacak kadar küçük ama güçlü bir silaha ihtiyacım vardı," dedim.

"Ödül avcılarından hoşlanmam Anita. Onlar kanunu suistimal ediyor."

Kahveden bir yudum aldım ve sessiz kaldım. Eğer Edward'ın kanunu ne kadar suistimal ettiğini bilseydi, onu çok uzun bir süre için içeriye tıkardı.

"Böyle bir tehlikede kızını kurtarmana yardım edecek kadar iyi bir arkadaşındı da neden daha önce ondan hiç bahsetmedin? Şu likantropları kaçak avlayanlarla ilgili olaya kadar varlığını bile bilmiyordum."

"Kaçak avlayanlar mı?" derken başımı iki yana salladım.

"Ne olmuş?"

"Şekil-değiştirici öldürülüyor ve bu kaçak avlanma oluyor. Normal insanlar ölüyor ve bu cinayet oluyor."

"Artık canavarlara sempati mi duyuyorsun Anita?" diye sordu. Sesi daha kısık çıkmıştı. Onu hala sakin zannedebilirdiniz ama değildi. Kızmıştı.

"Arkamda bıraktığım cesetler dışında başka bir şeye daha kızmışsın," dedim.

"Şehrin Efendisi'yle ilişkin varmış. Canavarlardan özel bilgileri böyle mi elde ediyordun?"

Derin bir nefes alıp verdim. "Bazen."

"Bana söylemen gerekirdi Anita."

"Ne zamandan beri özel hayatım polisleri ilgilendiriyor?"

Bana sadece baktı.

Kahve fincanına baktım, ellerimi inceliyordum. Sonunda başımı kaldırdım. "Ne söylememi istiyorsun Dolph? Canavarlardan birinin erkek arkadaşım olmasından utandığımı mı?"

"O zaman onu bırak."

"Eğer bu kadar kolay olsaydı, inan bana, yapardım."

"Bu işte sana nasıl güvenebilirim Anita? Düşmanla yatıyorsun."

"Neden herkes onunla yattığımı zannediyor? İnsanlar biriyle çıktığında seks yapmadan duramaz mı?"

"Böyle düşündüğüm için özür dilerim ama pek çok insanın aynı şeyi düşüneceğini kabul etmelisin."

"Biliyorum."

Kapı açıldı ve Greeley içeri girdi. Gözleri artık yerinde olmayan kelepçelere ve kahveye kaydı. "Nasıl, muhabbetiniz iyi mi?"

"Basın açıklaman nasıl gitti?" diye sordu Dolph.

Omuz silkti. "Onlara, Bayan Blake'in buradaki cinayetle ilgili olarak sorgulandığını söyledim. Olayla hiçbir vampirin ilgisi olmadığını söyledim. Bana inandıklarından emin değ-

lim. Cellat'la konuşmak istiyorlar. Ama çoğu onu Şehrin Efendisi'nin sevgilisi diyor."

Bu içimi titretti. Kendime ait bir kariyerim olmasına rağmen basında Bayan Jean-Claude olacaktım. O benden daha fotojenikti.

Dolph ayağa kalktı. "Anita'yı buradan götürmek istiyorum."

Greeley ona baktı. "Hiç zannetmiyorum."

Dolph kahvesini masanın üzerine bıraktı ve diğer dedektifin yanına gitti. Sesini alçalttı ama çok fazla sert fısıltı vardı. Greeley başını iki yana salladı. "Hayır."

Fısıltılar devam etti. Greeley kızgın bir şekilde bana baktı. "Pekala ama bu gece bitmeden polis merkezine gelecek, yoksa senin başın yanar Çavuş."

"Orada olacak," dedi Dolph.

Rizzo bize bakıyordu. "Onu buradan götürüyorsun ama polis merkezine değil, öyle mi?" Bu bana bile suçlayıcı gelmişti.

"Bu benim kararım Rizzo. Bunu anladın mı?" dedi Greeley. Kelimeler hırıltı gibi çıkmıştı. Bir şekilde Dolph rütbesini kullanmıştı ve Greeley bundan hoşlanmamıştı. Eğer Rizzo kendini bu kızgınlık için kolay bir hedef yapmak istiyorsa, benim için sakıncası yoktu.

Rizzo duvara doğru çekildi ama bu pek hoşuna gitmemişti. "Anladım."

"Onu buradan götür. Arka kapıyı deneyin. Ama kameraları nasıl atlatacağınızı bilemiyorum."

"Aralarından yürür gideriz. Hadi gidelim Anita," dedi Dolph.

Fincanımı masanın üzerine bıraktım. "Neler oluyor Dolph?"

"Bakmanı istediğim bir ceset var."

"Bir katil başka bir davaya yardımcı oluyor. Bu tepedekileri kızdırmaz mı?"

"Ben hallettim," dedi Dolph.

Ona baktım, gözlerim açıldı. "Nasıl?" diye sordum.

"Bilmek istemezsin," dedi.

Ona baktım, o da bana baktı. Sonunda gözlerimi önce ben kaçırdım. *Bilmek istemezsin,* çoğu insanın ağzında tam tersi bir manaya gelirdi. Ama istisnalar da vardı. Bazıları bunu söylediğinde, tam da söylediği şeyi kastederdi. Dolph da bunlardan birisiydi. "Tamam, hadi gidelim."

Dolph elimdeki kanı yıkamama izin verdi ve gittik.

18

Sohbet konusunda pek iyi değilimdir ama Dolph'un yanında çok konuşkan kalıyordum. 270. Karayolu'nda sessizce ilerliyorduk, sadece tekerleklerin ve motorun sesi duyuluyordu. Dolph ya telsizi kapatmıştı ya da bu gece St. Louis'de hiç kimse suç işlemiyordu. Bir birimin yöneticisi olmanın avantajlarından biri de, devamlı telsizi dinlemek zorunda olmamaktı. Anonsların çoğu sizi ilgilendirmezdi. Eğer Dolph'a bir yerde ihtiyaç olursa, ona istedikleri anda bir çağrı gönderebilirlerdi.

Kendimi tutmaya çalıştım, önce Dolph konuşsun diye bekledim ama on beş dakika kadar sonra kendimi bıraktım. "Nereye gidiyoruz?"

"Creve Coeur."

Kaşlarımı kaldırdım. "Orası bir canavar cinayeti için biraz üst sınıf değil mi?"

"Evet," dedi.

Daha fazlasını bekledim ama gelmedi. "Şey, beni aydınlattığın için teşekkür ederim Dolph."

Bana yan gözle baktı, sonra yeniden yola döndü. "Birkaç dakika içinde orada olacağız Anita."

"Sabır hiçbir zaman en büyük meziyetlerimden biri olmadı Dolph."

Dudağı oynadı, sonra gülümsedi. Sonunda da güldü; kısa, garip bir sesti. "Galiba öyle."

"Ortamı yumuşatabildiğime sevindim," dedim.

"İnsanları öldürmediğin zamanlarda eğlenceli birisin Anita."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Sanırım bu, gerçeğe oldukça yakındı. Arabayı sessizlik kapladı ve öyle bıraktık. Bu seferki kolay, dostça, gülme tınısı olan bir sessizlikti. Dolph artık bana kızgın değildi. Biraz sessizliğe dayanabilirdim.

Creve Coeur eski bir semtti ama öyle görünmüyordu. Sadece büyük, eğimli bahçeleri olan büyük evlerin eski oldukları belli oluyordu. Buraya da bahçesi olmayan birkaç site girmeyi başarmıştı ama evler farklı biçimlerdeydi. Havuzları ve çakıl kaplı bahçeleri vardı. Burada hiç kutu gibi ya da klas sayılmayacak ev yoktu.

Olive en favori caddelerimden biriydi. Benzin istasyonları, Dunkin' Donuts, el yapımı mücevher satan kuyumcular, Mercedes-Benz galerilerisi ve *Block Buster Music und Video* dükkanlarının karışımı hoşuma gidiyordu. Creve Coeur diğer pek çok lüks semt gibi halka karşı savaş açmamıştı. Şehrin bu bölümü hem parayı hem de toplumsal ilişkileri idare ediyordu. Güzel bir antika almak ya da çocukları

Mickey-D's'in arabaya servis yapan restoranlarına götürmek hala revaçtaydı.

Dolph iki benzin istasyonu arasında sıkışmış bir yola saptı. Yol bir hayli dik bir yokuştu, ben olsam frene basardım. Dolph aynı şekilde hissetmemişti ve araba tepeden aşağıya bir hayli hızlı indi. Şey, o bir polisti. Sanırım aşırı hızdan ceza yemezdi. Gerçek bir banliyö gibi, yolun etrafını kaplamış sitelerin yanından hızla geçtik. Evler hala güzeldi ama bahçeler küçülmeye başlamıştı. Buradaki evlerin çoğunun hizmetçi bölümü olmadığını anlıyordunuz. Yolun eğimi biraz düzeldi, sonra yok oldu. Dolph vadiden çıkmadan önce sinyal verdi. Güzel bir tabelada 'Countryside Hills' yazıyordu.

Polis arabaları mahallenin dar sokaklarını doldurmuştu. Üniformalı polisler tarafından uzak tutulan bir grup insan vardı. Gruptakilerin pijamalarının üzerine giydikleri ince montların ya da sabahlıkların önü sıkı sıkı kapalıydı. Fazla kalabalık değildi. Biz arabadan çıkarken karşı evdeki perdelerden birinin oynadığını gördüm. Evin rahatlığı içinde seyretmek varken niye aşağıya ineceklerdi ki?

Dolph beni üniformalı polisler ve sarı güvenlik kordonunun arasından geçirdi. İlgi odağı olan ev tek katlıydı, etrafındaki bahçeyi çevreleyen tuğla duvar en az ev kadar yüksekti. İçe doğru kıvrılan girişte, dökme demirden kapısıyla, fazlasıyla Akdeniz tarzında görünüyordu. Bahçe dışında, ev klasik bir banliyö evine benziyordu. Bahçede taş bir patika ve kare taşlarla çevrili gül ağaçları vardı. Etrafı duvarla çev-

rili bahçe yerden aydınlatılmıştı, her çiçek yaprağı kendi gölgesine sahip olacak kadar aydınlıktı. Biri yerden aydınlatma işini hayli abartmıştı.

"Burada bir fenere bile gerek yok," dedim.

Dolph yan gözle bana baktı. "Yani buraya daha önce hiç gelmedin mi?"

Gözlerine baktım ama bir şey anlayamadım. Bana polis gözleriyle bakıyordu. "Hayır, buraya daha önce hiç gelmedim. Gelmeli miydim?"

Dolph cevap vermeden telli kapıyı açtı. İçeri girdi, ben de peşinden gittim. Dolph adamlarını etkilememekle övünürdü. Onları olay yerine bilgi vermeden getirir ve kendi sonuçlarına varmalarına izin verirdi. Ama bu defa onun için bile bayağı gizemli davranıyordu. Hoşuma gitmemişti.

Oturma odası dardı, diğer tarafta bir televizyon ve video seti vardı. Oda polislerle doluydu, ayakta duracak yer bile yoktu. Her cinayet mahalli gereğinden fazla ilgi toplardı. Açıkçası, bazen bu kadar karışıklık içinde bulunmuş bir delilin bu kadar meşgul ellerde kaybolup kaybolmadığını merak ediyordum. Bir cinayet bir polisin kariyerini değiştirebilirdi, özellikle üniformadan sivil kıyafete zıplamak isteyenlerinkini. *İpucu* ya da *delil* bul, kritik bir zamanda kendini göster ve insanlar seni farketsin. Ama durum bundan daha ciddiydi. Cinayet, olabilecek en üst düzeyde saldırıydı, bir başka insana yapabileceğin en son kötülüktü. Polisler bunu hissederdi. Belki hepimizden çok daha fazla hissederdi.

Polisler, Dolph'a yol açıyordu, gözler bana kayıyordu. Çoğu erkekti ve gözlere şöyle bir bakıp hemen vücuda geçiyorlardı. Bu bakışı bilirsiniz. Yüzle aşağısının birbirine uyup uymadığının kontrol edildiği şu bakış. Bacakların da geri kalan bölüm kadar güzel olup olmadığını görmek isterlerdi. Bazen tersten işlediği de olurdu. Ama bacaklarımdan başlayıp bakışı yüzümde bitiren her erkek, kazandığı bütün puanları kaybederdi.

Oturma odasından yemek odasına geçişte karşılıklı iki kısa hol vardı. Açık bir kapıdan, bodruma inen halı kaplı merdivenler görünüyordu. Polisler basamaklardan karıncalar gibi inip çıkıyordu, ellerindeki plastik torbalarda ufak delil parçaları vardı.

Dolph beni koridorlardan birine götürdü. Burada şömineli bir oturma odası daha vardı. Bu oda daha küçüktü, kutu gibiydi ama karşı duvar tamamen tuğlaydı. Bu yüzden daha sıcak ve daha hoştu. Sol taraftaki kapı mutfağa açılıyordu. Duvarın üst tarafı bir pencere gibi açıktı, böylece mutfakta çalışırken oturma odasındakilerle konuşabilirdiniz. Babamın evinde de böyle bir pencere vardı.

Diğer odanın yeni olduğu her halinden belliydi. Duvarlarda yeni inşaatlardaki ıslak boya görüntüsü vardı. Sol taraftaki duvar sürmeli kapılardan oluşuyordu. Küvet, yerin çoğunu kaplamıştı. Küvetin kaygan yüzeyinde hala su duruyordu. Daha odayı boyamadan, küveti bitirmişlerdi. Öncelikler.

Polisler hariç, evde anormal bir şey görmemiştim. Hoş bir üst orta sınıf evi gibiydi. Bir aile evi gibiydi. Eğer doğ-

rudan bir katliamın içine yürüseydim kendimi daha normal hissederdim ama bu uzun hazırlık süreci midemi kasıp beni germişti. Yeni küveti ve hoş bir tuğla şöminesi olan bu evde neler olmuştu? Benim uzmanlığımı gerektirecek ne olmuştu? Bilmek istemiyordum. Bir dehşet sahnesi daha görmeden gitmek istiyordum. Bu sene bana bir ömür boyu yetecek kadarını görmüştüm.

Dolph elini kapı koluna koydu. Koluna dokundum. "Çocuklar değil, değil mi?" diye sordum.

Omzunun üzerinden yan gözle bana baktı. Normalde cevap vermezdi. *Birazdan göreceksin,* gibi gizemli bir şey söylerdi. Bu sefer "Hayır, çocuklar değil," dedi.

Burnumdan derin bir nefes alıp yavaşça dudaklarımın arasından verdim. "Güzel." Koli bandı, taze çimento ve bunların yanında, kapının altından gelen kan kokusunu aldım. Kan nasıl kokardı? Metalik, neredeyse yapay bir kokuydu. Kendi başına bir kokuya benzemiyordu. Koku midenizi bulandırmazdı, kokunun kaynağı bulandırırdı. Hepimiz, içimizdeki ilkel bir içgüdüyle kanın ne olduğunu hissederdik. O olmazsa ölürdük. Eğer düşmanlarımızdan yeteri kadarını çalabilirsek, hayatlarını da çalardık. Kanın dünya üzerindeki bütün dinlerde kullanılmasının bir sebebi vardı. Temel bir maddeydi ve dünyamız ne kadar mantıklı bir hale gelmiş olursa olsun, bir parçamız bunu hala hatırlardı.

Dolph tereddüt etti, eli hala kapı kolundaydı. Konuşurken bana bakmadı. "Bana olay yeriyle ilgili ne düşündüğü

nü söyle, sonra seni ifade vermen için geri götürmek zorundayım. Bunu anladın mı?"

"Anladım," dedim.

"Eğer bana yalan söylüyorsan Anita, herhangi bir konuda, bana bu gece söyle. İki günde iki ceset için çok fazla açıklama yapmam gerekiyor."

"Sana yalan söylemedim Dolph." *En azından çok fazla değil,* diye içimden ekledim.

Arkasını dönmeden başıyla onayladı ve kapıyı açtı. İçeri ilk o girdi ve döndü. Böylece ben odaya girdiğimde yüz ifademi görebilecekti.

"Ne oluyor Dolph?" diye sordum.

"Gel, kendin gör," dedi.

İlk bakışta tek görebildiğim açık gri halı ve sağ taraftaki duvara dayalı büyük aynalı, çekmeceli dolaptı. Bir grup polis odanın geri kalanını görmemi engelliyordu. Polisler Dolph'un başının bir hareketiyle kenara çekildi ve Dolph gözlerini benden, yüzümden hiç ayırmadı. Daha önce onu benim tepkilerime hiç bu kadar duyarlı görmemiştim. Bu beni germişti.

Yerde bir ceset vardı. Bir adam, kol ve bacakları açık, el ve ayak bileklerinden yere bıçakla saplanmış yatıyordu. Bıçakların sapları siyahtı. Adam geniş, kırmızı bir çemberin içinde yatıyordu. Çember o kadar genişti ki kan oraya kadar akıp onu bozmamıştı. Açık renk halı kanı emmişti. Akan kan halının üzerinde kırmızı bir leke bırakmıştı. Adamın yüzü diğer tarafa dönüktü. Tek görebildiğim kısa sarı saçlarıy-

dı. Göğsü açıktı, o kadar fazla kan vardı ki sanki üzerinde kırmızı bir tişört varmış gibi görünüyordu. Bıçaklar onu yerde tutuyordu. Onu bıçaklar öldürmemişti. Hayır, ölüme göğsünün alt tarafında, kaburgaların hemen altındaki delik yol açmıştı. İki elinizi de içine sokabileceğiniz, kırmızı duvarlı bir mağaraya benziyordu.

"Kalbini sökmüşler Dolph," dedim.

Dolph bana baktı. "Bunu kapıda durarak mı anladın?"

"Haklıyım, değil mi?"

"Eğer kalbini sökeceklerse neden tam üzerinden almamışlar?"

"Eğer yaşamasını istiyorsan, mesela bir kalp ameliyatında, kaburgaları kırıp zor yoldan gitmen gerekir. Ama onun ölmesini istiyorlarmış. Eğer sadece kalbi istiyorsan, kaburgaların altından gitmek daha kolay."

Cesede doğru yürüdüm.

Dolph önümden gidip yüzüme baktı. "Ne?" dedim.

Başını iki yana salladı. "Bana cesedi anlat Anita."

Ona baktım. "Bu gece senin derdin ne?"

"Derdim yok."

Bu bir yalandı. Bir şeyler oluyordu. Ama üzerine gitmedim. Bunun bana bir faydası olmazdı. Dolph bir şey söylememeye karar vermişse söylemezdi, o kadardı.

Mor saten çarşaflı ve üzerinde tam olarak ne yapacağınızı bilemeyeceğiniz kadar çok yastık olan büyük boy bir yatak vardı. Yatak sanki uyumak dışında bir şey için kullanılmış gibi dağılmıştı. Çarşaftaki koyu renk lekeler neredeyse siyahtı.

"Bu kan mı?"

"Öyle olduğunu düşünüyoruz," dedi Dolph.

Yan gözle cesede baktım. "Kurbana mı ait?"

"Sen cesede bakma işini bitirince örtüleri alıp laboratuvara götüreceğiz."

Bu artık işimi yapmaya başlamam için üstü kapalı bir uyarıydı. Cesede doğru ilerleyip Dolph'la ilgilenmemeye çalıştım. Bunu yapmak, söylemekten daha kolaydı. Ceset bütün gösteriyi tek başına götürüyordu. Yaklaştıkça ve dikkat etmemeye çalıştıkça daha çok detay görüyordum. Bütün o kanın altında güzel bir göğüs vardı. Kaslıydı ama aşırı kaslı değildi. Kıvırcık sarı saçları çok kısa kesilmişti. Baş tarafında rahatsız edici derecede tanıdık bir şey görünüyordu. Siyah hançerlerin etrafına gümüş teller sarılmıştı. Hançerler kabzalarına kadar ete saplanmış, saplandıkları yerdeki kemikleri kırmışlardı. Kırmızı çember kesinlikle kandı. Çemberin iç tarafına kanla gizemli semboller yazılmıştı. Bazılarını biliyordum, bunun bir çeşit nekromansi olduğunu çözecek kadarını anlamıştım. Ölüm anlamına gelen ve onun geçişini engelleyen sembolleri tanımıştım.

Bir sebepten, çemberin içine girmek istemedim. Cesedin yüzünü görünceye kadar dikkatlice etrafında dolaştım. Sırtımı duvara verdiğimde, Vampir Robert'ın gözleri açık yüzüyle karşılaştım. Monica'nın kocası Robert. Yakında baba olacak olan Robert.

"Hassiktir," dedim yavaşça.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Dolph.

Başımla onayladım. "Robert. Adı Robert." Bir vampirin kurban edildiğini düşününce ölüm sembolleri anlaşılır hale gelmişti. Ama neden? Neden bu şekilde?

İleriye bir adım atıp çembere değdim. Olduğum yerde kaldım. Sanki milyonlarca böcek vücudumun üzerine hücum etmişti. Nefes alamıyordum. Kan çizgisinden bir adım geriledim. His kesildi. Derin bir nefes alıp yavaşça verdim ve ileriye bir adım daha attım. Duvara çarpmak gibi değildi. Daha çok battaniyeye çarpmak gibiydi. Boğucu, nefes kesen, içi solucanlarla dolu bir battaniyeye. İleri gitmeye çalıştım, çemberi geçmeye çalıştım ama yapamadım. Geriye doğru sendeledim. Eğer arkamda duvar olmasaydı düşerdim.

Dizlerime sarılıp yere oturuncaya kadar aşağıya kaydım. Ayak parmaklarım çemberden birkaç santim uzaktaydı. Ona bir daha dokunmak istemiyordum.

Dolph çemberin içinden, sanki orada değilmiş gibi yürüyüp yanıma diz çöktü, vücudunun bir kısmı hala çemberin içindeydi. "Anita, ne oldu?"

"Emin değilim." Ona baktım. "Bu bir güç çemberi ve ben geçemiyorum."

Yan gözle bir kısmının içinde durduğu kanlı çembere baktı. "Ben geçebiliyorum."

"Sen bir animatör değilsin. Ben de bir cadı değilim ve çok fazla yazılı büyü bilmiyorum ama sembollerin çoğu ya ölüm sembolleri ya da ölülerden korunmak için kullanılan semboller." Ona baktım, tenim hala çemberi geçmeye çalıştığımda hissettiğim titremeyle sarsılıyordu. Kafamın içinde

yeni bir dehşet yükseldi. "Bu, ölüyü hem içeride hem de dışarıda tutmak için yapılmış bir büyü ve ben geçemiyorum."

Dolph bana baktı. "Bu tam olarak ne demek Anita?"

"Bu, o çemberi o yapmadı demek," dedi bir kadın sesi.

19

Kapının tam girişinde bir kadın duruyordu. Uzun boylu ve inceydi. Mor bir etek ve erkek kesimi beyaz bir gömlek giymişti. Odaya öyle bir kararlılıkla girdi ki yaşına fazladan bir on sene ekledim. Otuz yaşında görünüyordu ama değildi. Yirmili yaşlardaydı ve kendinden emindi. Belki benim yaşlarımdaydı ama onda benim yıllarca önce kaybettiğim parıltılı tazelik vardı.

Dolph ayağa kalktı, ayağa kalkmama yardımcı olmak için elini uzattı. "Eğer beni taşımaya niyetli değilsen henüz kalkmak istemiyorum."

"Anita, bu Dedektif Reynolds," dedi Dolph. Sesi durumdan çok memnun değil gibi çıkmıştı.

Reynolds benim gibi çemberin etrafından dolaştı ama onun amacı beni yakından görmekti. Dolph'un diğer yanında durdu. Bana bakıyordu, gülümsüyordu, sabırsızdı. Ona baktım, tenim hala çemberi zorladığımda gelen hisle titriyordu.

Eğilip fısıldadı. "İç çamaşırın görünüyor hayatım."

"O yüzden uyumlu iç çamaşırı giydim," dedim.

Şaşırmış göründü.

Çembere yeniden değmeden bacaklarımı uzatmanın bir yolu yoktu, yani iç çamaşırlarımı göstermekten vazgeçmek istiyorsam ayağa kalkmalıydım. Elimi Dolph'a uzattım. "Kalkmama yardım et ama ne yaparsan yap, o şeyin içine düşmeme izin verme."

Dedektif Reynolds kimse bir şey söylemeden diğer koluma girdi. Açıkçası, yardıma ihtiyacım vardı. Bacaklarım pelte gibiydi. Reynolds bana dokunduğu anda vücudumdaki bütün tüyler dikildi. Elinden kurtuldum ve eğer Dolph beni tutmasaydı yeniden çemberin içine düşecektim.

"Ne oldu Anita?" diye sordu Dolph.

Ona yaslanıp yavaş ve düzenli nefesler aldım. "Şu an daha fazla büyüyle baş edemem."

"Yemek odasından bir sandalye getirin," dedi Dolph. Belirli birisiyle konuşmamıştı ama bir üniformalı odadan çıktı, herhalde sandalyeyi almaya gitmişti.

Beklerken Dolph beni tutuyordu. Ayakta duramadığıma göre şikayet etmem yersiz olurdu ama kendimi aptal gibi hissediyordum.

"Sırtındaki nedir Anita?" diye sordu Dolph.

Omurga kılıfındaki bıçağı unutmuştum. Üniformalı polis tam o anda odaya arkası düz sandalyelerden birini getirince cevap vermekten kurtuldum.

Dolph beni sandalyeye oturttu. "Dedektif Reynolds seni büyülemeye mi çalıştı?"

Başımı iki yana salladım.

"Biraz önce neler olduğunu biri bana açıklasın."

Reynolds'ın solgun yanaklarına pek sağlıklı olmayan bir kızarıklık yükseldi. "Ben bir şekilde onun aurasını okumaya çalıştım."

"Neden?" diye sordu Dolph.

"Sadece merak ettim. Daha önce nekromensırlar hakkında bir şeyler okumuştum ama biriyle hiç tanışmamıştım."

Ona baktım. "Eğer deneyler yapmak istiyorsan Dedektif, önce izin al."

Başıyla onayladı. Şimdi daha genç duruyordu, artık kendisinden o kadar emin görünmüyordu. "Özür dilerim."

"Reynolds," dedi Dolph.

Reynolds, Dolph'a baktı. "Evet efendim."

"Git orada dur."

İkimize de baktı ve başıyla onayladı. "Evet efendim." Gidip diğer polislerin yanında durdu. Umursamamış gibi yapıyordu ama bize bakıp duruyordu.

"Ne zamandan beri maaşlı bir cadın var?" diye sordum.

"Reynolds olağandışı yetenekleri olan ilk dedektif. Çalışacağı yeri kendisi seçebilecekti. Birimimize katılmayı o istedi."

'Birimimize' dediğini duyduğuma sevinmiştim. "Çemberi benim çizmediğimi söyledi. Gerçekten bunu benim yaptığımı mı sanıyordun?" Cesedi işaret ettim.

Bana baktı. "Robert'tan hoşlanmıyordun."

"Eğer hoşlanmadığım herkesi öldürseydim, St. Louis cesetlerle dolar taşardı. Beni buraya neden getirdin? O bir ca-

dı. Büyü hakkında büyük ihtimalle benden çok daha fazlasını biliyordur," dedim.

Dolph bana baktı. "Açıkla."

"Ben ölüleri diriltirim ama eğitimli bir cadı değilim. Benimki daha çok..." Omuz silktim. "Benimki bir çeşit doğal yetenek. Üniversitede büyü teorisi dersi almıştım ama sadece birkaç dönem. Eğer bu çeşit bir büyü hakkında detaylı bilgi istiyorsan sana yardımcı olamam."

"Eğer Reynolds burada olmasaydı ne yapmamızı tavsiye ederdin?"

"Bir cadı bulup sizin için büyüyü bozmasını."

Başıyla onayladı. "Kimin ve neden yapmış olabileceği hakkında bir fikrin var mı?" Başparmağıyla arkasındaki cesedi işaret etti.

"Robert'ı, Jean-Claude vampir yapmıştı. Bu güçlü bir bağdır. Sanırım büyü, Jean-Claude'un ona neler olduğunu anlamasını engellemek için."

"Robert, efendisini bu kadar uzaktan uyarabilir miydi?"

Biraz düşündüm. Emin değildim. "Bilmiyorum. Belki. Bazı başvampirlerin diğerlerinden daha iyi telepatik güçleri var. Jean-Claude'un diğer vampirlere karşı güçlerini bilmiyorum."

"Bunlar bir hayli vakit almış. Onu neden böyle öldürmüşler?" diye sordu Dolph.

"İyi soru," dedim. Aklıma kötü bir fikir gelmişti. "Bunu yapmak için garip bir yol ama Jean-Claude'un bölgedeki otoritesine bir meydan okuma olabilir."

"Nasıl?" Dolph not defterini çıkarmıştı, kalemi hazırdı. Neredeyse eski günlerdeki gibiydi.

"Robert ona aitti ve şimdi biri onu öldürdü. Bu bir mesaj olabilir."

Dolph yan gözle cesede baktı. "Ama mesaj kimin için? Belki Robert birilerini kızdırmıştı ve olay kişiseldi. Eğer mesaj erkek arkadaşın içinse, neden onu Jean-Claude'un kulübünde öldürmemişler? Orada çalışıyordu, değil mi?"

Başımla onayladım. "Bunu yapan her kimse, bu kadar gösterişli bir şeyi kulüpte etrafta vampirler varken yapamazdı. Asla. Yalnız kalmaya ihtiyaçları varmış. Jean-Claude'un ya da başka vampirlerin yardıma gelmemeleri için bu büyüye ihtiyaç duymuş olabilirler." Biraz düşündüm. Robert hakkında ne biliyordum? Çok değil. Onu Jean-Claude'un adamı olarak tanıyordum. Monica'nın erkek arkadaşı, şimdi kocasıydı. Yakında baba olacaktı. Onun hakkında bildiğim her şey başka insanların perspektifindendi. Kendi yatak odasında öldürülmüştü ve tek düşünebildiğim bunun Jean-Claude'a bir mesaj olabileceğiydi. Ona sıradan bir yardımcı muamelesi yapıyordum çünkü Jean-Claude ona öyle davranıyordu. Bir başvampir olmadığı için, onu hiç kimse kendi yaptığı bir şey yüzünden öldürmezdi. Of, Robert'ı harcanabilir mal gibi düşünüyordum. Her zaman göründüğümüzden daha fazlası olabilirdik.

"Aklına bir şey mi geldi?" dedi Dolph.

"Tam olarak değil. Belki vampirlerle çok zaman geçiriyorum. Onlardan biri gibi düşünmeye başlamışım."

"Açıkla," dedi Dolph.

"Robert'ın ölümünün efendisiyle bağlantılı olacağını düşündüm. İlk düşüncem, birinin Robert'ı kendi yaptığı bir şey için öldürmüş olabileceği değildi çünkü o öldürülecek kadar önemli değildi. Yani Robert'ı öldürmek kimseyi Şehrin Efendisi falan yapmaz. O zaman onu neden ölürsünler ki?"

Dolph bana baktı. "Beni endişelendirmeye başlıyorsun Anita."

"İstediğin kadar endişelen. Ben de kendimden korkmaya başladım zaten," dedim. Cinayet mahalline yeni bir gözle, bu defa bir vampir gibi bakmamaya çalıştım. Biri Robert'ı öldürmek için neden bu kadar zahmete giremişti ki? En ufak bir fikrim bile yoktu. "Bunun Jean-Claude'un otoritesine bir meydan okuma olması dışında, birinin Robert'ı öldürmesi için bir sebep düşünemiyorum. Galiba onu yeterince tanımıyormuşum. Nefret gruplarından biri olabilir. Önce İnsanlar ya da Vampirlere Karşı İnsanlar. Ama bu iş için çok iyi büyü bilgisine gerek var ve iki grup da bir cadıyı taşlama konusunda, en az bir vampire kazık saplamak konusunda olduğu kadar hevesli davranırdı. Her ikisini de şeytan tohumu olarak görüyorlar."

"Neden nefret grupları bu vampiri ortadan kaldırmak istesin?"

"Karısı hamile," dedim.

"Başka bir vampir mi?" diye sordu Dolph.

Başımı iki yana salladım. "İnsan."

Dolph'un gözleri biraz olsun açıldı. Bu ondan gördüğüm en aşırı şaşkınlık belirtisiydi. Dolph diğer polisler gibi kolay sarsılmazdı.

"Hamile mi? Ve bebeğin babası da vampir mi?

"Evet," dedim.

"Evet, nefret gruplarının saldırması için iyi bir neden. Bana vampirlerin üremelerinden bahset Anita."

"Önce, Jean-Claude'u aramam gerek."

"Neden?"

"Onu uyarmak için. Bunun Robert'in kişisel meselesi olabileceğinde hemfikirim. Haklısın. Özellikle Önce İnsanlar onu öldürmek isterdi ama ne olur ne olmaz, Jean-Claude'u uyarmak istiyorum." Aklıma başka bir fikir geldi. "Belki de beni bu yüzden öldürmek istiyorlardı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer Jean-Claude'a zarar vermek istiyorlarsa, beni öldürmek bunu yapmak için iyi bir yol."

"Bence birinin kız arkadaşını ortadan kaldırmak için yarım milyon biraz çok para. Bu kadar büyük para için, bu işin kişisel olması gerekir Anita. Biri senden korkuyor, senin sivri dişli arkadaşından değil," dedi Dolph.

"İki günde iki katil kiraladılar Dolph ve hala sebebini bilmiyorum." Ona baktım. "Eğer bu işi çözmezsek öleceğim."

Omzuma dokundu. "Sana yardım edeceğiz. Canavarlar bizimle konuşmasalar da polisler bu işlerde iyidir."

"Sağol Dolph." Eline yavaşça vurdum. "Reynolds bunu benim yapmış olabileceğimi söylediğinde, ona gerçekten inandın mı?"

Doğruldu, sonra gözlerime baktı. "Bir an için evet. Ama sonrası, sadece emrimdeki bir dedektifi dinlemekle ilgiliydi. Onu olağandışı işlerde bize yardımcı olması için buraya getirdik ve daha ilk davasında onu dinlememek aptalca olurdu."

Moral bozucu olacağını da düşündüm. "Tamam. Ama böyle bir şeyi yapabileceğimi gerçekten düşündün mü?" Cesedi işaret ettim.

"Seni vampirlere kazık saplarken gördüm Anita. Onların kafasını keserken seni gördüm. Bunu neden yapmayasın?"

"Çünkü göğsünü açarlarken Robert hala canlıydı. Kalbi sökülünceye kadar canlıydı. Lanet olsun, kalbi söküldükten sonra bile ne kadar yaşadığını bilemiyorum. İş ölümcül yaralar olunca vampirlerin ne kadar yaşayacağını kestiremiyorsun. Bazen gitmekte zorlanırlar."

"Bu yüzden mi başını kesmemişler? Daha fazla acı çekmesi için mi?"

"Belki Eğer bu bir tehditse, Jean-Claude'un bunu öğrenmesi gerek," diye tekrarladım.

"Birine onu aramasını söylerim."

"Bana güvenmiyor musun?"

"Üzerime gelme Anita."

İlk defa söyleneni yaptım. Daha bir yıl önce ben de bir vampirle çıkan birine güvenmezdim. Onun yoldan çıktığını düşünürdüm. Bazen bunu hala düşünüyordum. "Peki ama onu hemen arayın. Eğer biz burada onu uyarmak için tartışırken başına bir şey gelirse çok yazık olur."

Dolph üniformalılardan birini yanına çağırdı. Not defterine bir şeyler yazdı, sayfayı yırttı, katlayıp polise verdi. "Bunu Dedektif Perry'ye götür."

Üniformalı adam elinde notla gitti.

Dolph notlarını gözden geçirdi. "Şimdi, bana vampirlerin nasıl üretdiklerini anlat." Not defterine yazdıklarına baktı. "Bunu söylenmek bile çok tuhaf."

"Yeni ölü erkeklerde genelde ölümden önce kalan spermler olur. En yaygını budur. Doktorlar vampir olduktan sonra seks yapmadan önce altı hafta beklenmesini tavsiye ederler, tıpkı sperm kanalı ameliyatından sonra olduğu gibi. Bu şekilde doğan bebeklerin çoğu sağlıklı olur. Yaşlı vampirlerde doğurganlık çok daha nadir görülür. Açıkçası Robert ve karısını partide görünceye kadar, onun kadar yaşlı vampirlerin çocuk yapabileceğini zannetmiyordum."

"Robert kaç yaşındaydı?"

"Bir yüzyıldan biraz fazla."

"Dişi vampirler hamile kalabilir mi?" diye sordu.

"Yeni ölülerde bazen olabilir ama vücut anında bebeği düşürür. Ölü bir vücut hayat veremez." Tereddüt ettim.

"Ne?" diye sordu Dolph.

"Yaşlı vampirlerin doğum yapmasıyla ilgili iki kayıt var. Pek hoş değil ve doğanlar kesinlikle insan değilmiş."

"Bebekler yaşamış mı?"

"Bir süre. Hakkında en detaylı bilgiye sahip olduğumuz vaka 1900'lerin başında yaşanmış. Dr. Henry Mulligan'ın Eski St. Louis Belediye Hastanesi'nin bodrumunda vampiriz-

me çare bulmaya çalıştığı zaman. Hastalarından biri doğum yapmıştı. Mulligan bunu hayatın vücuda döndüğüne dair bir işaret olarak kabul etmiş. Bebek bütün dişleriyle, hem de sivri olanlarla doğmuş ve bir vampirden daha vahşiymiş. Doktor Mulligan öldüğü güne kadar doğum sırasında bileğine aldığı yaranın iziyle yaşamış, bu olaydan üç yıl sonra hastalarından biri suratını parçaladığında ölmüş."

Dolph not defterine baktı. "Hepsini yazdım. Ama açıkçası, bu bilgi asla kullanmamayı umduğum türden. Bebeği öldürdüler, değil mi?"

"Evet ve sen sormadan söyleyeyim, babası belli değildi. Babanın insan, hatta Dr. Mulligan'ın kendisi olduğu söyleniyor. Bildiğimiz kadarıyla vampirler insan eşleri olmadan bebek yapamaz."

"İnsanların kan sağlamaktan başka işlere yaradığını da bilmek güzel," dedi.

Omuz silktim. "Sanırım öyle." Açıkçası ileri derecede Vlad sendromu olan bir çocuk doğurma fikri benim ödümü patlatırdı. Jean-Claude'la seks yapmayı planlamıyordum ama eğer öyle bir şey olursa kesinlikle önlem alacaktım. Rasgele bir sevişme, prezervatif olmadan olamazdı.

Yüzümde bir şey görmüştü herhalde. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Dolph.

"Sadece ahlaki değerlerime şükrediyorum, sanırım. Dediğim gibi Robert ve karısını görünceye kadar, yüz yaşının üzerinde bir vampirin kısır olduğunu düşünürdüm. Ve vampirin vücut ısısını yüksek tutma süresini düşünürsek..." Ba-

şımı iki yana salladım. "Bunun nasıl olduğunu anlamıyorum. İkisi de kazayla olduğunu iddia ediyordu. Daha amnio sonuçlarını bile almamışlardı."

"Amnio testi ne için?" diye sordu.

"Vlad sendromu," dedim.

"Karısının sağlık durumu böyle bir haberi kaldıracak kadar iyi mi?" diye sordu.

Omuz silktim. "İyi görünüyordu ama uzman değilim. Bence haberi telefonda duymamalı ve yalnız olmasa iyi olur. Bilmiyorum."

"Karısıyla arkadaş mıydınız?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, aklından bile geçirme. Ölü kocasının ardından ağlarken Monica'nın elini tutmayacağım."

"Peki, peki, bu iş tanımının dışında. Belki Reynolds'a yaptırırım."

Yan gözle genç kadına baktım. O ve Monica büyük ihtimalle birbirini hakediyordu ama... "Jean-Claude, Monica'nın arkadaşlarının kim olduğunu biliyor olabilir. Eğer o bilmiyorsa bile, ben bir tanesini biliyordum. Catherine Maison-Gillete ve Monica beraber çalışıyordu."

"Monica bir avukat mı?" diye sordu Dolph.

Başımla onayladım.

"Harika," dedi.

"Jean-Claude'a bu işin ne kadarını anlatacaksın?" diye sordum.

"Neden?" diye sordu Dolph.

"Çünkü ona ne kadarını anlatacağımı bilmek istiyorum."

"Cinayet soruşturmalarını canavarlarla tartışamazsın," dedi.

"Kurban bir yüz yıldan fazladır onunla beraberdi. Bu konuda konuşmak isteyecektir. Ona neler söyleyeceğini bilmek istiyorum, böylece yanlışlıkla ağzımdan bir şey kaçırmam."

"Erkek arkadaşından bilgi saklamak senin için problem olmaz mı?"

"Cinayet davasında olmaz. Bunu yapan her kimse, en azından bir cadı ya da belki daha korkutucu bir şeymiş. Öyle ya da böyle, o da canavarmış. Yani canavarlara bütün detayları anlatamayız."

Dolph bana uzun bir süre dikkatlice baktı, sonra başıyla onayladı. "Kalbi ve büyüde kullanılan sembolleri anlatma."

"Kalbi bilmesi gerekiyor Dolph, yoksa zaten tahmin eder. Kalp ya da kafa, gerisi yüz yıllık bir vampiri öldürmek için yeterli olmaz."

"Bilgileri saklayacağını söylemiştin Anita. "

"Sana neyin olup neyin olmayacağını söylüyorum Dolph. Kalbi söylememek işe yaramaz çünkü zaten tahmin eder. Semboller tamam ama o konuda bile Jean-Claude, Robert'ın ölümünü neden hissedemediğini merak edecektir."

"Peki, erkek arkadaşına neyi söyleyemeyebiliriz?"

"Sembollerin şekillerini. Bıçaklar." Biraz düşündüm. "Kalbi nasıl çıkardıklarını. Pek çok insan kaburgaları parçalayıp kalbi çıkarır. Televizyondaki hastane dizilerinde öyle görüyorlar çünkü ve başka türlü yapmayı düşünmezler."

"Yani eğer bir şüpheli bulursak, kalbi nasıl söktüğünü mü soralım?"

Başımla onayladım. "Deliler kazıklardan bahsedecektir. Ya da kararsız kalacaklardır."

"Tamam," dedi. Dolph bana baktı. "Eğer bu şehirde canavarlardan nefret eden biri varsa, bu kişinin sen olduğunu zannediyordum. Nasıl olur da onlardan biriyle çıkarsın?"

Bu sefer gözlerine baktım, taviz vermiyordum. "Bilmiyorum."

Not defterini kapattı. "Greeley büyük ihtimalle seni nereye götürdüğümü merak ediyordur."

"Onunla ne fısıldaştınız? Beni bırakmayacağına bahse girerdim."

"Ona senin başka bir cinayet davasında şüpheli olduğunu söyledim. Reaksiyonunu görmek istediğimi söyledim."

"Ve o da buna inandı mı?"

Dolph yan gözle cesede baktı. "Bu, gerçeğe oldukça yakındı Anita."

Haklıydı. "Greeley benden pek hoşlanmışa benzemiyordu," dedim.

"Bir kadını öldürdün Anita. Bu genelde kötü bir izlenim bırakır."

Haklıydı. "Catherine'i arayıp karakolda bizimle buluşmasını söyleyeyim mi?" diye sordum.

"Tutuklu değilsin," dedi Dolph.

"Yine de Catherine'in orada olmasını istiyorum."

"Onu ara."

Ayağa kalktım.

Dolph koluma dokundu. "Bekle." Diğer polislere döndü. "Herkes beni dışarıda beklesin." Birbirlerine bakanlar oldu ama hiç kimse tartışmadı, öylece çıktılar. Hepsi Dolph'la daha önce çalışmıştı ve burada ondan yüksek rütbeli biri yoktu.

Kapalı kapılar arkasında yalnız kalınca, "Hadi şuna bir bakalım," dedi.

"Ne?"

"Sırtında kocaman bir bıçak var. Hadi görelim."

İçimi çektim ve saçlarımın arkasındaki kabzayı tutup çektim. Biraz süre aldı. Uzun bir bıçaktı.

Dolph elini uzattı. Ben de ona verdim.

Açık ellerinde bıçağı tarttı ve hafifçe ıslık çaldı. "Yüce Tanrım, bununla ne yapmayı planlıyordun?"

Ona sadece baktım.

"Kulüpte üzerini kim aradı?"

"Rizzo'nun ortağı," dedim.

"Onunla konuşmam gerek." Dolph bana baktı. "Kullanmayı planlayan birinde es geçilseydi, kötü şeyler olabilirdi. Bu atladığı tek silah mı?"

"Evet."

"Bana baktı. "Dolaba yaslan Anita."

Kaşlarımı kaldırdım. "Üzerimi aramayı mı planlıyorsun?"

"Evet."

Bir an tartışmayı düşündüm ama vazgeçtim. Üzerimde başka silah yoktu. Dolaba yaslandım. Dolph bıçağı sandalyenin üzerine bırakıp beni aradı. Eğer bulunacak bir şey olsay-

dı bulurdu. Dolph yaptığı her işte dikkatliydi, metotlu çalışıyordu. Onu iyi bir polis yapan şeylerden biri de buydu.

Arkamı dönmeden ona aynadan baktım. "Tatmin oldun mu?"

"Evet." Kabzasını bana çevirip bıçağı geri verdi.

Herhalde hissettiğim kadar şaşkın görünmüştüm. "Bana geri mi veriyorsun?"

"Eğer son silahın olduğu konusunda yalan söyleseydin, bunu ve bulduklarımın hepsini alıkoyardım." Derin bir nefes alıp verdi. "Ama son silahını almayacağım, özellikle de biri seni öldürmeye çalışıyorken."

Bıçağı alıp kılıfına yerleştirdim. Geri koymak, çıkarmaktan daha zordu. Sonunda aynadan yardım aldım.

"Galiba bu yeni bir silah?" diye sordu Dolph.

"Evet." Saçlarımı kabzasının üzerine saldım ve bıçak bir anda gözden kayboldu. Bıçakla biraz daha antrenman yapmalıydım. Çok sık kullanılacak kadar iyi bir gizleme yeriydi bu.

"Seni geri götürmeden önce cinayet mahalliyle ilgili söyleyeceğin bir şey kaldı mı?"

"Zorla mı girilmiş?"

"Hayır."

"O zaman tanıdığı birisiymiş," dedim.

"Belki."

Yan gözle Robert'ın hareketsiz bedenine baktım. "Bunu başka bir odada tartışabilir miyiz?"

"Burası seni rahatsız mı ediyor?"

"Onu tanıyordum Dolph. Ondan hoşlanmıyor olabilirim ama onu tanıyordum."

Dolph başıyla onayladı. "Konuşmaya çocuk odasında devam edebiliriz."

Ona baktım. Rengimin solduğunu hissedebiliyordum. Monica'nın çocuk odasını nasıl tasarladığını görecektim. "Kötü bir espri anlayışı kazanmaya başlıyorsun Dolph."

"Senin Şehrin Efendisi'yle çıkıyor olmanı aklımdan çıkaramıyorum Anita. Bundan kurtulamıyorum."

"Bir vampirle çıktığım için beni cezalandırıyor musun?"

Bana uzun, inceleyici bir bakış attı. Gözlerimi kaçırmadım. "Onunla çıkmanı istemiyorum."

"Sen benim babam değilsin."

"Ailen biliyor mu?"

O zaman gözlerimi kaçırdım. "Hayır."

"Onlar Katolik değil mi?"

"Bunu seninle tartışmayacağım Dolph."

"Biriyle tartışman gerek," dedi.

"Belki. Ama seninle değil."

"Ona bak Anita. Ona bak ve bana böyle bir şeyle yatabileceğini söyle."

"Uzatına," dedim.

"Yapamam."

Birbirimize baktık. Burada durup Jean-Claude'la olan ilişkimizi Dolph'a açıklamayacaktım. Bu onu ilgilendirmezdi. "O zaman bir problemimiz var."

Kapı çalındı. "Şimdi olmaz," dedi Dolph.

"Gelin," dedim.

Kapı açıldı. Ne güzel. İçeriye Zerbrowski girdi. Daha da güzel. Bir salak gibi sırıttığımı biliyordum ama kendimi tutamıyordum. Onu son gördüğümde hastaneden yeni çıkıyordu. Bir şekil-değiştirici, midilli boyunda bir leoparadam, bağırsaklarını ortalığa saçmıştı. Ona saldıran bir likantrop değildi, şekil-değiştirici bir cadıydı. Bu yüzden Zerbrowski ayda bir tüylenmeyecekti. Cadı onu çok kötü pençelemişti. Ben de cadıyı öldürmüştüm. Ellerimle, Zerbrowski'nin karnını tutup iç organların vücudunun içine itmiştim. O canavarın bıraktığı izleri hala üzerimde taşıyordum.

Zerbrowski'nin kırlaşmaya başlayan siyah saçları normalde doğal kıvırcık ve darmadağınıktı. Ama şimdi fazla dağılmayacak kadar kısa kesilmişti. Bu onu daha ciddi, daha olgun, Zerbrowski'ye daha az benzer yapmıştı. Kahverengi takım elbisesi, sanki onunla uyumuş gibi duruyordu. Kravatı maviydi ve üzerindeki hiçbir şeye uymuyordu.

"Blake, görüşmeyeli çok zaman oldu."

Kendimi tutamadım, gidip ona sarıldım. Kız olmanın bazı avantajları vardı. Aslında, Richard hayatıma girmeden önce bu isteğe karşı koyardım. Richard kadınsı yanımı ortaya çıkarıyordu.

Zerbrowski garip bir şekilde bana sarıldı, gülüyordu. "Bedenimin peşinde olduğunu her zaman biliyordum Blake."

Ondan uzaklaştım. "Rüyalarında."

Beni baştan aşağıya süzdü, gözlerinin içi gülüyordu. "Her gece böyle giyinirsen, senin için Katie'yi terkedebili-

rim. Eğer o etek biraz daha kısa olsaydı, abajur olarak kullanılabilirdi."

Benimle dalga geçmesine rağmen onu gördüğüme sevinmiştim. "İşe döneli ne kadar oldu?"

"Çok olmadı. Seni erkek arkadaşınla haberlerde gördüm."

"Haberlerde mi?" dedim. Jean-Claude'la beraber içine girdiğim basın keşmekeşini unutmuştum.

"Ölü birine göre çok hoş görünüyor."

"Hassiktir."

"Ne?" diye sordu Dolph.

"Ulusal basınmış, sadece yereller değil."

"Yani?"

"Babam bilmiyordu."

Zerbrowski güldü. "Artık biliyor."

"Hassiktir."

"Sanırım bu konuyu babanla konuşmak zorunda kalacaksın." dedi Dolph.

Benim yüzümde ya da Dolph'un sesinde bir şey olmuş olacak ki Zerbrowski'nin yüzündeki neşe silindi. "Siz ikiniize neler oluyor? Birisi yavru köpeğinizin üzerine basmış gibisiniz."

Dolph bana baktı, ben de ona baktım. "Felsefi farklılıklar," dedim sonunda. Dolph bir şey eklemedi. Zaten bir şey söylemesini beklemiyordum.

"Peki," dedi Zerbrowski. Dolph'u işin üzerine gitmeyecek kadar iyi tanıyordu. Yalnız olsak beni sonuna kadar rahatsız ederdi ama Dolph'u etmezdi.

"Yakındaki komşulardan biri çok ciddi bir vampir düşmanı," dedi. Dikkatimizi çekti.

"Açıkla," dedi Dolph.

"Delbert Splading ve karısı Dora el ele tutuşmuş, kanepede oturuyorlardı. Karısı bana buzlu çay ikram etmeyi teklif etti. Adam benim Robert'ın öldürüldüğünü söylememe itiraz etti. Bir ölünün öldürülemeyeceğini söyledi." Zerbrowski cebinden buruşuk bir not defteri çıkardı. Sayfaları araştırdı, defteri düzleştirmeye çalıştı, sonra vazgeçti ve okumaya başladı. "*Şimdi birisi o şeyi yok ettiğine göre, kadın da taşıdığı canavarı aldırmalı. Normalde kürtaja karşıyım ama bu bir hilkat garibesi, tam bir hilkat garibesi.*"

"En azından, Vampirlere Karşı İnsanlar. Belki de Önce İnsanlar," dedim.

"Belki de sadece yan kapıda bir vampirin yaşamasından hoşlanmıyordur," dedi Dolph.

Zerbrowski ve ben ona baktık.

"Bay Spalding'e bu iki nefret grubundan birine üye olup olmadığını sordun mu?" diye sordu Dolph.

"Sehpasında VKİ broşürleri vardı, bir tanesini bana verdi."

"Harika, din ve nefret tacirleri," dedim.

"VKİ bu çeşit şiddeti onaylamıyor," dedi Dolph.

Söyleyiş biçimi onun hangi posta listesinde olduğunu merak ettirdi. Başımı iki yana salladım. Sadece yürüyen bir ölüyle çıkmamı onaylamıyor diye hakkında kötü düşünmemeliydim. Birkaç ay önce ben de aynı şeyleri hissederdim. "Önce İnsanlar onaylıyor."

"Bay Spalding'in, Önce İnsanlar üyesi olup olmadığını öğreniriz," dedi Dolph.

"Ayrıca Splading'lerin büyü güçleri olup olmadığını öğrenmeniz gerek," dedim.

"Nasıl?" dedi Dolph.

"Onlarla aynı odaya girersem ya da tanışırsam bunu anlayabilirim. Emin olmak için onlara dokunmam, el sıkışmam gerekebilir."

"Ben Bay Splading'in elini sıktım. Herhangi birinin elini sıkmak gibiydi," dedi Zerbrowski.

"Sen iyi bir polissin Zerbrowski ama neredeyse boşsun. Bu işin piriyle bile el sıkışsan, hafif bir ürpermeden fazlasını hissedemezsin. Dolph ise tamamen boş."

"Boş nedir?" diye sordu Dolph.

"Büyüsel olarak boş olmak. Büyü ya da psişik gücü olmayan kişi. Bu yüzden beni dışarıda tutan kan çemberinden geçebiliyorsun."

"Yani *benim* bazı büyülü güçlerim mi var diyorsun?" diye sordu Zerbrowski.

Başımı iki yana salladım. "Sadece biraz olsun hassassın. Belki şu içine bir şey doğan ve arada bir doğru çıkan insanlardansındır."

"Benim de içime bir şeyler doğar," dedi Dolph.

"Eminim senin içine doğanlar tecrübe ve yıllarca polis kuvvetlerinde çalışmaktan oluyordur. Zerbrowski anlamsız bir fikir yürüttüğünde doğru çıktığı oluyordur. Haksız mıyım?"

Birbirlerine baktılar, sonra bana dönüp başlarıyla onayladılar. "Zerbrowski bazen bunu yapıyor," dedi Dolph.

"Gelip Spalding'lerle el sıkışmak ister misin?" diye sordu Zerbrowski.

"Bunu Dedektif Reynolds da yapabilir. Onu kadroya almanızın sebeplerinden biri de bu değil mi?"

Yeniden birbirlerine baktılar. Zerbrowski sırıttı. "Reynolds'ı alıp yeniden gideyim." Kapıda durdu. "Katie seni yemeğe davet etmem ve çocuklarla tanışman için ısrar edip duruyordu, gerçek bir aile yemeği." Bana koyu renk çerçeveli gözlüğünün arkasındaki samimi kahverengi gözleriyle baktı. "Richard'ı da getirmeni söyleyecektim ama artık Kont Drakula çıktığına göre, bu biraz garip kaçar." Bana bakıyordu, doğrudan teklif etmeden teklif ediyordu.

"Richard'la hala çıkıyorum seni ısrarcı orospu çocuğu."

Gülümsedi. "Güzel. Önümüzdeki cumartesi onu da getir. Katie meşhur mantarlı tavuğundan yapar."

"Eğer sadece Jean-Claude'la çıkıyor olsaydım, davete erkek arkadaşım da dahil olur muydu?"

"Hayır. Katie biraz gergin. Sanırım Kont Drakula ile tanışmak istemezdi," dedi.

"Adı Jean-Claude."

"Biliyorum." Kapıyı arkasından kapattı ve yeniden Dolph'la ve cesetle baş başa kaldım. Gece pek ümit vaat etmiyordu.

"Neyin peşine düşmeliyiz Anita?" Dolph'un işten bahsetmesine sevinmiştim. Dün gece de yeterince kişisel muhabbet etmiştik.

"Birden fazla katil var."

"Neden?"

Ona baktım. "Dünya üzerinde bir vampiri yerde bu şekilde tutabilecek bir insan olduğunu hiç zannetmiyorum. Vampir ya da şekil-değiştirici olsalar bile, birden fazla olmaları gerekir. Bence tutmak için normalin üzerinde güce sahip iki kişi olmalı. Bir kişi de bıçakları saplamak için. Belki tutmak için daha fazlası, belki büyü yapmak için de daha fazlası. Bilmiyorum ama en az üç."

"Vampir olsalar bile mi?" diye sordu Dolph.

Başımla onayladım. "Tabii eğer vampirlerden biri, Robert'ı etkisi altına alacak güçte değilse." Cesede baktım, çembere değmemeye özen gösteriyordum. Kendimi ona ne yaptıklarına bakmaya zorladım. "Hayır, bıçakları saplamaya başladıkları zaman, zihin kontrolünün de işe yarayacağını zannetmiyorum. Bir insan olsaydı, evet, bunu bir insana yapıp bütün iş boyunca gülümsemesini bile sağlayabilirlerdi ama bir vampirde böyle olmaz. Komşular bir şey duymuş ya da görmüş mü? Yani Splading'ler işin içinde olabilirler, o yüzden yalan söylüyor olabilirler ama başka birisinin bir şey duymuş ya da görmüş olması lazım. Robert sessizce ölmemiş."

"Hayır dediler," dedi Dolph. Bunu sanki bir kısmının ya da hepsinin yalan söylediğini biliyormuş gibi söylemişti. Polislerin ilk öğrendiği şey herkesin yalan söylediğiydi. Bazı insanlar bir şeyler saklamak için, bazı insanlarsa öylesine yalan söylerdi ama herkes yalan söylerdi. Herkesin bir şeyler sakladığını düşünmek zaman kazandırırdı.

Robert'in yüzüne baktım, ağzı yarı açıktı, sarkmıştı. Ağzının iki yanında da kırmızımsı izler vardı. "Ağzındaki izleri farkettin mi?"

"Evet," dedi Dolph.

"Bana bundan bahsetmeyecek miydim?"

"Sen bir şüphelisin."

Başımı iki yana salladım. "Buna gerçekten inanmadın. Sadece her zamanki gibi bütün detayları kendine saklıyorsun. Sen zaten yapmışken bütün parçaları yeniden bir araya getirmekten sıkıldım."

"Neyse, izler hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu. Sesi duygusuzdu.

"Bunu neyin yaptığını çok iyi biliyorsun. Ona bunu yaparlarken ağzı bağlıymış. Komşular gerçekten bir şey duymamış olabilir. Ama bu hala katillerin eve nasıl girdiğini açıklamıyor. Eğer işin içinde vampirler varsa, davet edilmeden eşikten içeri giremezler. Robert evine tanımadığı vampirleri davet etmezdi. Vampir olmasa bile, beraberindeki kişiyi, bir insanı tanıyor olabilir."

"Bir insan eşikten geçip vampiri içeriye davet edebilir mi?"

"Evet," dedim.

Dolph notlar alıyordu, bana bakmıyordu. "Yani burada karışık bir grubun peşindeyiz, en az bir vampir var ve an az bir vampir olmayan ve en az bir cadı ya da nekromensır var."

"Sonuncusunu Reynolds'a dayanarak söylüyorsun," dedim.

"Sen katılmıyor musun?"

"Katılıyorum ama şehirdeki tek nekromensır ben olduğuma göre, dışarıdan gelen birisi olması gerek." Bunu söylediğim anda dışarıdan gelen kişinin şehirde olduğunu farkettim. Dominic Dumare.

"John Burke yapamaz mı?"

Biraz düşündüm. "John bir vaudun rahibi ama bunu vuduyla karıştırma. Onun büyü bilgisinin bu kadar geniş olacağını zannetmiyorum. Ayrıca böyle bir şeyi yapmayı bilse bile, yapacak kadar güçlü olduğunu da zannetmiyorum."

"Sen yapacak kadar güçlü müsün?"

İçimi çektim. "Bilmiyorum Dolph. Bu nekromansi işinde henüz yeniyim. Yani yıllardır ölü diriltiyorum ama bu kadar sistemli yapmıyordum." Cesedi işaret ettim. "Daha önce hiç böyle bir büyü görmedim."

Başıyla onayladı. "Başka bir şey."

Dominic'i bu işin içine çekmekten nefret etmiştim ama bu kadar güçlü bir nekromensırın şehre gelişi ve bir vampirin nekromensiyle öldürülmesi çok büyük bir tesadüftü. Eğer masumsa özür dilerdim. Eğer masum değilse, bu ölüm cezası gerektiren bir durumdu.

"Dominic Dumare bir nekromensır. Şehre yeni geldi."

"Bunu o yapmış olabilir mi?" diye sordu Dolph.

"Adamla sadece bir kere karşılaştım Dolph."

"Bana fikrini söyle Anita."

Dominic'in bende nasıl bir his bıraktığını düşündüm. Bana nekromansi öğretme teklifini düşündüm. İşi karıştıran şey, Robert'in öldürülmesi ve bizim bulmamız için burada

böyle bırakılmasının aptalca olmasıydı. Dominic Dumare bana aptal bir adam gibi görünmemişti.

"Yapmış olabilir. O bir vampirin insan hizmetkarı, yani sana ikili grubu da veriyor."

"Vampir, Robert'ı tanıyor muydu?"

Başımı iki yana salladım. "Bildiğim kadarıyla hayır."

"Bay Dumare'ye ulaşabileceğim bir numara var mı?"

"Senin için gece sekreterimizi arayıp numarasını alabilirim."

"Harika." Dolph notlarına baktı. "Bu Dumare en belirgin şüphelimiz mi?"

Bir süre düşündüm. "Evet, sanırım öyle."

"Hiç delilin var mı?"

"Adam bir nekromensır ve bu da nekromansi bilgisi olan biri tarafından yapılmış." Omuz silktim.

"Aynı sebepten seni de şüpheliler listesine almıştık," dedi Dolph. Bunu söylerken neredeyse gülümsüyordu.

"Durum anlaşıldı. Ben biraz önyargılıyım."

Dolph not defterini kapattı. "Seni ifade vermeye götüreyim o zaman."

"Peki. Artık Catherine'i arayabilir miyim?"

"Mutfakta bir telefon var."

Zerbrowski kapıyı açtı. "Karısı burada ve sanırım sinir krizi geçiyor."

"Yanında kim var?" diye sordu Dolph.

"Reynolds."

Kapıdan, çığlık tonunda konuşan bir kadın sesi duydum "Robert, kocam, öldü mü? O ölmüş olamaz. O ölmüş ola-

maz. Onu görmem gerek. Onun ne olduğunu anlamıyorsunuz. O ölmez." Ses yaklaşıyordu.

"Bunu görmesine gerek yok Anita."

Başımla onayladım. Kapıya doğru yürüyüp sıkıca arkamdan kapattım. Henüz Monica'yı göremiyordum ama sesini duyabiliyordum. Sesi yükseliyordu, panikle inceliyordu. "Anlamıyorsunuz. O gerçekten ölmedi."

Monica'nın, Robert'ın gerçekten öldüğünü benden bile duysa inanacağını zannetmiyordum. Sanırım burada yatan Jean-Claude olsaydı ben de inanmazdım. Kendim görmek isterdim. Derin bir nefes alıp üzgün dulla karşılaşmak için ilerledim. Lanet olsun.

20

Hastane odası yumuşak leylak rengindeydi, duvarlarda çiçek resimleri vardı. Yatak örtüsü de leylak rengiydi ve çarşaflar da pembeydi. Monica yatakta koluna serum takılmış ve iki ayrı monitöre bağlanmış halde yatıyordu. Karnı üzerindeki kablodan kasılmalarını takip ediyorlardı. Şükürler olsun, çizgiler düzelmişti. Diğer monitörde bebeğin kalp atışları vardı. Ses beni ilk önce korkutmuştu. Küçük bir kuşun kalbi gibi çok hızlı atıyordu. Hemşireler beni kalp atışlarının normal olduğuna ikna edince rahatlamıştım. Neredeyse iki saat sonra, hızlı kalp atışı rahatlatıcı bir sese dönüşmüştü.

Monica'nın kestane rengi saçları alnına yapışmış, özenle yapılmış makyajı yüzüne bulaşmıştı. Bebek için pek iyi olmamasına rağmen ona sakinleştirici yapmak zorunda kalmışlardı. Hafif, zaman zaman kabuslarla bölünen bir uykuya dalmıştı. Başını çevirdi. Gözkapaklarının altında gözleri hareket ediyor, ağzı kımıldıyordu. Rüya görüyordu. Geçir-

diği geceden sonra çok kötü bir rüya olmalıydı. Saat neredeyse iki olmuştu ve benim hala polis merkezine gidip Dedektif Greeley'e ifade vermem gerekiyordu. Catherine benim yerime Monica'nın yanında beklemek için geliyordu.

Sağ elimde küçük hilaller şeklinde tırnak izleri vardı. Monica elime, sanki onu bir arada tutan şey oymuş gibi tutunmuştu. Kasılmalar kötüleştiğinde, Monica kocasının yanı sıra bebeğini de kaybetme tehlikesi geçirirken uzun ve boyalı tırnaklarını bana batırmıştı. Hemşireler, ancak elimden ince bir çizgi halinde kan akmaya başlayınca müdahale etmişti. Monica sakinleşince de yarayı temizlemekte ısrar etmişlerdi. Bebekler için bulundurdukları, üzerinde çizgi film karakterleri olan yara bantlarını kullanmışlardı. Yani şimdi ellerim, Miki Fare ve Gufy ile kaplıydı.

Duvarda, özel rafında asılı bir televizyon vardı ama kapalıydı. Sadece havlandırmanın hırıltısı ve bebeğin kalp atışları duyuluyordu.

Kapıda üniformalı bir polis bekliyordu. Eğer Robert nefret gruplarının biri tarafından öldürülmüşse, o zaman Monica'nın bebeği de hedefler arasında olabilirdi. Robert'ı normal sebeplerden öldürmüşlerse bile, Monica bir şeyler biliyor olabilirdi. Her iki durumda da tehlikedeydi. O yüzden ona koruma vermişlerdi. Benim için sakıncası yoktu çünkü üzerimde sadece bıçağım vardı. Silahlarımı gerçekten özlüyordum.

Yatağın yanındaki telefon çaldı, sandalyeden fırlayıp apar topar telefonu aldım. Monica'yı uyandıracak diye

ödüm patlamıştı. Ahizeyi elimle kapatıp kalbim hızla atarken sessizce konuştum. "Evet,?"

"Anita?" Arayan Edward'dı.

"Burada olduğumu nereden bildin?"

"Önemli olan, eğer ben seni bulabiliyorsam başka birinin de bulabileceği."

"Üzerimdeki teklif hala devam ediyor mu?"

"Evet."

"Lanet olsun. Son süre nedir?"

"Kırk sekiz saate uzattılar."

"Hassiktir. *Adamlar* çok kararlı ha?"

"Sanırım bir süre yeraltına çekilmen gerekecek Anita."

"Yani saklanayım mı?"

"Evet."

"Beni yem olarak kullanmak istediğini sanıyordum."

"Eğer yem olarak kalmak istiyorsan, daha çok korumaya ihtiyacımız var. Kurtadam ve vampirler canavar olsalar da amatörler. Bizler profesyoneliz, bize avantaj sağlayan bu. Ben iyiyim ama her yerde olamam."

"Mesela benimle kadınlar tuvaletine kadar gelemezdin," dedim.

İçini çektiğini duydum. "Seni yarı yolda bıraktım."

"Ben de dikkatsizdim Edward."

"Yani kabul ediyorsun?"

"Saklanmayı mı? Evet. Düşündüğün bir yer var mı?" dedim.

"Aslına bakarsan var."

"Ses tonunu beğenmedim Edward."

"Şehirdeki en güvenli yer, içinde korumaları bile var."

"Neresi?" Bu tek kelime bana bile şüpheci gelmişti.

"Lanetliler Sirki," dedi.

"Sen kafayı yedin herhalde."

"Orası Şehrin Efendisi'nin gündüzleri dinlendiği yer Anita. Bir kale gibi. Jean-Claude, Nikolaos'u haklamak için kullandığımız tüneli de kapattırmış. Güvenli."

"Benim günü, uyuyan vampirlerle geçirmemi istiyorsun. Hiç zannetmiyorum."

"Richard'ın evine geri mi döneceksin? Orada ne kadar güvende olabilirsin? Yer üstünde olan herhangi bir yerde ne kadar güvende olabilirsin?"

"Lanet olsun, Edward."

"Haklıyım ve sen de bunu biliyorsun."

Tartışmak istiyordum ama haklıydı. Sirk bildiğim en güvenli yerdi. Kahretsin, orada mahzenler bile vardı. Orada gönüllü olarak uyuyor olmak tüylerimi ürpertti. "Etrafım vampirlerle çevriliyken nasıl uyuyabilirim, dost bile olsalar."

"Jean-Claude sana yatağını teklif etti. Sinirlenmeden söyleyeyim, o tabutunda uyuyacak."

"Şimdi böyle söylüyor," dedim.

"Senin namusun için endişelenmiyorum Anita, hayatın için endişeleniyorum. Ve seni koruyamadığımı kabul ediyorum. İyiyim. Paranın satın alabileceğinin en iyisiyim ama sadece bir kişiyim. Bir kişi ne kadar iyi olursa olsun, yeterli değil."

Bu korkutucuydu. Edward bu işin onun boyunu aştığını söylüyordu. Bunu görecek kadar uzun yaşayacağımı sanmazdım. Şimdi düşününce, belki de o kadar uzun yaşayamayacaktım.

"Tamam. Peki ne kadar süre için?"

"Sen saklan, ben ortalığı kontrol edeyim. Eğer seni korumak zorunda kalmazsam daha çok şey yapabilirim."

"Edward, ne kadar?"

"Bir gün, belki iki."

"Ya bu işi yapan Sirk'te olduğumu öğrenirse?"

"Seni orada haklamayı deneyebilir," dedi Edward. Bunu söylerken sesi normaldi, sadece durumu açıklıyordu.

"Ya bunu denerlerse?"

"Eğer yarım düzine vampir, neredeyse bir o kadar kurtadam ve sen bu durumu kontrol edemezseniz, o zaman ne farkeder ki."

"Çok rahatlatıcısın."

"Seni tanıyorum Anita. Eğer seni biraz rahatlatsaydım saklanmayı kabul etmezdin."

"Yirmi dört saat, Edward, sonra başka bir plan istiyorum. Bir deliğin dibinde insanların beni öldürmesini beklemeyeceğim."

"Kabul. Polislere ifade verdikten sonra gelir seni alırım."

"Bu bilgileri nereden alıyorsun?"

Güldü ama sesi sertti. "Ben senin nerede olduğunu biliyorsam, başkaları da biliyordur. Polis arkadaşlarından bir yelek isteyebilirsin."

"Kurşun geçirmez yelek mi demek istiyorsun?"

"Bir zararı olmaz."

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

"Evet."

"İşini iyi yapıyorsun."

"Sağol. Ben gelip seni alıncaya kadar polis merkezinden çıkma. Açık alanlardan mümkün olduğu kadar uzak dur."

"Birinin gerçekten beni bu gece öldürmeye çalışacağını mı sanıyorsun?"

"Artık en kötüsünü düşünerek hareket ediyoruz Anita. İşi şansa bırakmak yok. Görüşürüz." Ben başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattı.

Orada, elimde telefonla korku içinde duruyordum. Monica ve bebeği için telaşlanırken neredeyse birinin beni öldürmeye çalıştığını unutmuştum. Belki de unutmak iyi bir şey değildi.

Ahizeyi yerine koyacaktım ama bunun yerine Richard'ın numarasını çevirdim. İkinci çalışta cevap verdi, bu da telefon beklediği anlamına geliyordu. Lanet olsun.

"Richard, benim."

"Anita neredesin?" Sesi rahatlamıştı, sonra daha dikkatli oldu. "Yani, bu gece buraya gelecek misin?"

Cevap hayırdı ama korktuğu sebepler yüzünden değildi. Ona neler olduğunu olabilecek en kısa haliyle anlattım.

"Jean-Claude'la kalman kimin fikriydi?" Sessinde bir kızgınlık belirtisi vardı.

"Jean-Claude'la kalacağım demiyorum. Sirk'te kalacağım."

"İkisinin arasında ne fark var?"

"Bak Richard, bunu tartışamayacak kadar yorgunum. Edward'ın fikriydi ve onun Jean-Claude'dan, senden daha fazla hoşlanmadığını biliyorsun."

"Bundan şüpheliyim," dedi.

"Richard, seni kavga etmek için aramadım. Sana neler olduğunu anlatmak için aradım."

"Aramana sevindim." Sesinin hiç bu kadar iğneleyici olduğunu duymamıştım. "Kıyafetlerini istiyor musun?"

"Lanet olsun, bu hiç aklıma gelmemişti."

"Onları Sirk'e getiririm."

"Bunu yapmana gerek yok Richard."

"Yapmamı istemiyor musun?"

"Hayır, eşyalarımın olması çok hoşuma gider. Hatta malzemelerimi de getirebilir misin?"

"Hepsini getiririm."

"Sağol."

"Kendim için de bir çanta hazırlarım."

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Sirk'te daha önce de kalmıştım. Hatırlasana, eskiden Jean-Claude'un kurtlarından biriydim."

"Hatırlıyorum. Kendini davet etmeden önce Jean-Claude'dan izin alman gerekmiyor mu?"

"Önce telefon ederim. Eğer sen beni orada istemiyorsan..." Sesi çok hafifti.

"Eğer senin için sakıncası yoksa bana uyar. Biraz moral desteğine ihtiyacım var."

Sanki nefesini tutuyormuş gibi verdi. "Harika, harika, orada görüşürüz."

"Danse Macabre'deki olayla ilgili polise ifade vermem gerekiyor. Birkaç saat sürebilir, yani acele etme."

"Jean-Claude'un bana zarar vereceğinden mi korkuyorsun?" Bir süre sessiz kaldı. "Yoksa benim ona zarar vereceğimden mi korkuyorsun?"

Bir süre düşündüm. "Senin için endişeleniyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi. Güldüğünü duydum.

Richard için endişelenmemin sebebi katil olmamasıydı. Richard bir kavga başlatabilirdi ama Jean-Claude kavgayı bitirirdi. Bunu yüksek sesle söylemedim. Richard'ın hoşuna gitmeyebilirdi.

"Bu gece görüşmeyi dört gözle bekliyorum," dedi.

"Sirk'te olsa bile mi?"

"Her yerde. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattık. İkimiz de hoşçakal demedik, Freudiyen bir hareketti belki.

Richard ve Jean-Claude'un kavga edecek bir şey bulacaklarına bahse girerdim ve bununla uğraşamayacak kadar yorgundum. Ama Richard'a uzak durmasını söyleseydim, Jean-Claude'la yalnız kalmak istediğimi düşünecekti ve bu kesinlikle doğru değildi. Yani yine kavga edeceklerdi. Açık-

çası, ben kendi kavgamı seçmiştim bile; bizimki, ben, Jean-Claude ve Damian arasında olacaktı. Danse Macabre'de yasaları çiğnemişlerdi, hem de doğru yargıçla Damian için infaz emri çıkartabileceğim biçimde. Büyük, hoş bir kavga olacaktı.

Acaba kim, kiminle, nerede uyuyacaktı?

21

Lanetliler Sirki; gezgin karnaval, sirk ve cehennemin alt katlarından birisinin karışımıydı. Girişindeki ışıklı tabelanın üzerinde, sivri dişli palyaçolar dans ediyordu. Binanın etrafında posterler ve afişler asılıydı, üzerlerinde 'Zombilerin mezardan dirilişini seyredin. Yarı kadın, yarı yılan Lamia'yı görün' gibi şeyler yazıyordu. Sirkte hiç aldatmaca yoktu, afişlerdeki her şey gerçekti. Vampirlerin turist çekmek için hazırladığı gösteriler içinde, çocukların da kabul edildiği nadir gösterilerden birisiydi. Eğer benim bir çocuğum olsaydı, onu buranın yakınına bile getirmezdim. Burada ben bile kendimi güvende hissetmiyordum.

Edward, aynen söylediği gibi, beni polis karakolunun hemen önünden aldı. İfademi almaları iki değil üç saat sürmüştü. Dışarı çıkmamın tek sebebi, Catherine'in kocası ve aynı zamanda bir avukat olan Bob'un, beni ya tutuklamalarını ya da serbest bırakmalarını söylemesi oldu. İşin doğrusu, beni tutuklayabileceklerini düşünüyordum. Ama

bunun nefsi müdafaa olduğunu söyleyen üç tanık vardı, daha önce hiç görmediğim üç tanık. İşe yaradı. Savcı genelde nefsi müdafaa durumlarında tutuklama yapmazdı. Genelde.

Edward beni Sirk'e yan kapıdan soktu. Giriş ışıksızdı ve çelik destekli kapının dış taraftan kolu yoktu. Edward kapıyı çaldı, kapı açıldı ve içeri girdik.

Jason arkamızdan kapıyı kapattı. Onu Danse Macabre'de görmemiştim. Yoksa kıyafetini kesinlikle hatırlardım. Üzerinde kolsuz, üzerine yapışmış bir gömlek vardı. Pantolonu mavi renkli folyoya benzeyen buruşuk bir kumaştandı, oval açıklıklardan baldırı, kasıkları ve döndüğünde poposunun yarısı görünüyordu.

Başımı iki yana salladım, gülümsüyordum. "Lütfen bana Jean-Claude'un seni insanların görebileceği bir yerde bu kıyafeti giymeye zorladığını söyleme."

Jason sırıttı, dönüp bana poposunu gösterdi. "Beğenmedin mi?"

"Emin değilim," dedim.

"Modayı daha sonra, daha güvenli bir yerde tartışırsınız," dedi Edward. Sağımızda kalan, Sirk'in ana bölümüne açılan kapıya yan gözle baktı. Üzerinde 'Sadece Personel' yazıyor olmasına rağmen bu kapı hiç kilitlenmezdi. Tepeden çıplak bir ampul sarkan taş duvarlı bir odada duruyorduk. Burası depoydu. Uzak duvarda üçüncü bir kapı daha göze çarpıyordu. Ardında merdivenler ve vampirlerin gündüzlerini geçirdikleri alt bölümler vardı.

"Yakında, kelimenin tam anlamıyla yeraltında olacağım Edward."

Edward bana uzun bir süre baktı. "Bana yirmi dört saat saklanacağına söz verdin. Her ne sebeple olursa olsun, kesinlikle dışarı çıkmak yok. Halka açıkken Sirk'in ana bölümüne bile gitme. Hep aşağıda kal."

"Emredersiniz komutanım."

"Bu bir şaka değil Anita."

Elbisemin üzerine giydiğim kurşun geçirmez yeleğe vurdum. Üzerime çok büyük gelmişti, sıcaktı ve rahatsız ediciydi. "Eğer komik olduğunu düşünseydim, bu şeyi giymezdim."

"Geri geldiğimde üzerine uyan bir yelek getiririm."

Açık mavi gözlerine baktım ve daha önce görmediğim bir şey gördüm. Endişeliydi.

"Beni öldüreceklerini düşünüyorsun, değil mi?"

Gözlerini kaçırmadı. Sarsılmadı. Ama yüzünde gördüğüm şey karşısında öyle bir şeyler olmasını istedim. "Yarın geri geldiğimde, yanımda yardımcı olacak birileri de olacak."

"Ne tür yardımcılar?"

"Benim türümde."

"Bu da ne demek?"

Başını iki yana salladı. "Yirmi dört saat demek, yarın şafağa kadar saklanacaksın demek Anita. Şansımız varsa ismi bulurum ve onu öldürebiliriz. Ben gidince dikkatsiz davranma."

Sıradan bir şey söylemek, bir espri yapmak ya da *Beni bu kadar umursadığını bilmiyordum,* gibi bir şey demek istedim ama yapamadım. Ciddi gözlerine bakıp komik bir şey söyleyemedim.

"Dikkatli olurum."

Başıyla onayladı. "Arkamdan kapıyı kilitleyin." Dışarı çıktı ve Jason kapıyı kilitledi.

Sonra kapıya yaslandı. "Neden beni korkutuyor?"

"Çünkü aptal değilsin," dedim.

Gülümsedi. "Sağol."

"Hadi aşağıya inelim," dedim.

"Gergin misin?"

"Uzun bir gece oldu Jason. Oyun oynamayalım."

Kapıdan doğruldu. "Önden buyur," dedi.

Taş merdivenlere açılan kapıyı açtım, merdivenler aşağıya gidiyordu. İkimizin yan yana yürüyebileceği kadar genişti. Aslında neredeyse üçüncü bir kişi için bile yer vardı. Bu merdivenler insan bedeninden daha büyük bir şey için yapılmış gibiydi.

Jason kapıyı kapattığında yankılanan ses beni yerimden sıçrattı. Bir şey söyleyecekti ama yüzümdeki bakış onu susturdu. Edward'ın giderken söyledikleri beni germişti. Eğer bilmiyor olsaydım, korktuğumu söylerdim. Hayır.

Jason merdivenlerden benim önümde indi, yürüyüşünü biraz abartıp kalçasını sergiliyordu.

"Gösteriyi kesebilirsin," dedim.

"Manzara hoşuna gitmedi mi?" Duvara yaslandı, ellerini arkasında kavuşturdu, göğsünü gösteriyordu

Gülüp yanından geçtim, tırnaklarımla gömleğine vurdum. Bir böceğin kabuğu kadar sertti. "Göründüğü kadar rahatsız edici mi?"

Bir adım arkamdan geliyordu. "Rahatsız edici değil. Danse Macabre'deki bayanların çok hoşuna gitti."

Yan gözle ona baktım. "Eminim gitmiştir."

"Flört etmek hoşuma gidiyor."

"İşte bu doğru."

Güldü. "Flört etmeyen biri için, senin de peşinde çok fazla erkek var."

"Belki flört etmediğim içindir," dedim.

Jason merdivenlere dönerken sessiz kaldı. "Şimdi senin bir hedef olduğunu mu söylüyorsun, bu yüzden mi peşindeler?"

"Onun gibi bir şey."

Merdivenlerin döndüğü yeri göremiyordum. Köşelerin arkasını görememekten nefret ediyordum. Ama bu sefer buraya davetli gelmiştim. Kimseyi öldürmek gibi bir niyetim yoktu. Onları öldürmeye çalışmadığınızda vampirler daha dost canlısı oluyordu.

"Richard daha gelmedi mi?"

"Henüz değil." Yan gözle bana baktı. "Sence ikisinin burada olması iyi bir fikir mi?"

"Hayır, kesinlikle değil."

"Şey, en azından ikimiz de bunun kötü bir fikir olduğunda hemfikiriz," dedi.

Merdivenlerin sonundaki kapı ağır, koyu renk ahşaptandı. Başka bir zamana açılan bir geçit gibiydi. Mahzenlerin

yaygın olduğu, şövalyelerin güzel leydileri kurtardığı ya da birkaç köylünün öldürülmesine kimsenin aldırmadığı ya da köylüler dışında kimsenin aldırmadığı bir zamana ait gibiydi.

Jason pantolonunun cebinden bir anahtar çıkardı. Kapının kilidini açıp kapıyı itti. Kapı yağlı menteşeleriyle kayarak açıldı.

"Ne zamandan beri anahtarın var?" diye sordum.

"Artık burada yaşıyorum."

"Üniversiteye ne oldu?"

Omuz silkti. "Artık çok da önemliymiş gibi görünmüyor."

"Sonsuza kadar Jean-Claude'un köpekliğini mi yapmayı planlıyorsun?"

"İyi vakit geçiriyorum," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Ben ondan kurtulmak için deli gibi mücadele ediyorum ama sen kendini bırakmışsın. Bunu hiç anlamıyorum."

"Sen üniversiteyi bitirdin değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"Ben bitirmedim. Ama ikimiz de buradayız, aynı yerde."

Beni altetmişti.

Jason, Jean-Claude'u taklit ettiğini belli eden geniş bir kol hareketiyle geçmemi işaret etti. Jean-Claude hareketi soylu ve gerçek bir şekilde yapıyordu. Jason'sa dalga geçiyordu.

Kapının ardında Jean-Claude'un oturma odası vardı. Tavan karanlığa doğru yükseliyordu ama tavandan sarkan siyah-beyaz ipek perdeler, odanın üç yanında kumaş du-

varlar oluşturmuştu. Dördüncü duvar taştandı, beyaza boyanmıştı. Beyaz taş şömine orijinalmış gibi duruyordu ama ben olmadığını biliyordum. Şöminenin üstündeki raf, siyah damarlı beyaz mermerdi. Gümüş renkli ocak siperi, şöminenin önünü kapatmıştı. Ahşap ve camdan bir sehpanın etrafında dört tane gümüş işlemeli, siyah sandalye vardı. Sehpanın üzerinde, içinde beyaz laleler olan siyah bir vazo duruyordu. Yüksek topuklarım kalın, siyah halıya gömülüyordu.

Odaya yeni eklenen bir şey, beni olduğum yerde durdurdu. Şöminenin üzerine bir tablo asılmıştı. 1600'lerin kıyafetleri içinde üç kişi resmedilmişti. Kadın kare şeklinde dekoltesi bir hayli açık, beyaz ve gümüş renkli bir elbise giymişti, kahverengi saçları özenli lüleler halinde dökülüyordu. Bir elinde kırmızı bir gül tutuyordu. Arkasında ince ve uzun bir adam duruyordu. Uzun, koyu sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. Bıyığı ve Vandyke usulü kesilmiş sakalı o kadar koyu renkte bir sarıydı ki kahverengi gibi görünüyordu. Şu süslü, üzerinde tüy olan şapkalardan giymişti, kıyafeti beyaz ve altın rengiydi. Ama beni tabloya doğru yürümeye yönelten diğer adamdı.

Kadının hemen yanında oturuyordu. Siyah üzerine gümüş rengi işlemeli bir kıyafeti vardı, yakası ve kolları fırfırlıydı. Kucağına, siyah renkli, üzerinde tek bir tüy ve gümüş toka olan, süslü bir şapka koymuştu. Siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. Temiz tıraşlıydı ve ressam insanı içine çeken gözlerini yakalamayı başarmıştı. Jean-Claude'un ben

doğmadan yüzyıllar önce resmedilmiş yüzüne bakıyordum. Diğer iki kişi gülümsüyordu. Sadece Jean-Claude ciddi ve mükemmeldi. Çiftin ışığı yanında karanlık kalmıştı. Sanki baloya gelen ölümün gölgesi gibiydi.

Jean-Claude'un yaşının yüzyıllarla ölçüldüğünü biliyordum ama daha önce hiç bu kadar belirgin bir kanıtla karşılaşmamıştım. Tablo beni başka bir sebepten daha rahatsız etmişti. Jean-Claude'un bana yaşı hakkında yalan söyleyip söylemediğini merak etmiştim.

Bir ses arkama dönmeme neden oldu. Jason sandalyelerden birine oturmuştu. Jean-Claude arkamda duruyordu. Ceketini çıkarmıştı ve kıvırcık siyah saçları kırmızı gömleğinin omuzlarına dökülmüştü. Gömleğinin kolları uzundu ve bileklerinde daralıyordu, kolları da yakasında olduğu gibi üç siyah antika taşla tutturulmuştu. Dikkati dağıtan ceketi olmayınca, kırmızı kumaşın çerçevelediği soluk teni parlıyordu. Kumaş göğüs uçlarını kapatsa da göbek deliği görünüyor ve gözü pantolonun üst kısmına doğru kaydırıyordu. Ya da belki benimkileri kaydırıyordu. Burada olmak kötü bir fikirdi. Ö da en az katil kadar tehlikeliydi. Belki daha bile tehlikeliydi. Kelimelerle ifade edemediğim yönlerden tehlikeliydi.

Siyah çizmeleri içinde bana doğru süzülür gibi geldi. Onun bana yaklaşmasını araba ışıklarına yakalanmış bir geyik gibi seyrettim. Flört etmesini, tabloyu beğenip beğenmediğimi sormasını bekledim. Onun yerine, "Bana Robert'ı anlat. Polisler öldüğünü söyledi ama onların hiçbir

şeyden haberi yok. Cesedi gördün mü? Gerçekten ölmüş mü?" dedi.

Sesi merak içindeydi, endişeliydi. Bu beni savunmasız yakaladı. "Kalbini sökmüşler."

"Eğer kalbine sadece kazık saplamışlarsa, kazık çıkarılırsa yaşayabilir."

Başımı iki yana salladım. "Kalbini tamamen sökmüşler. Evde ya da bahçede bulamadık."

Jean-Claude durdu. Bir anda sandalyelerden birine yığıldı, boşluğa bakıyordu ya da en azından benim göremediğim bir şeye bakıyordu. "O zaman gerçekten ölmüş." Sesindeki hüzünde, bazen kahkahalarında da olan o his vardı; kelimelerini soğuk ve gri bir yağmur gibi hissetmiştim.

"Robert'a bir pislikmiş gibi davranırdın. Bütün bu ağlama sızlanma niye?"

Bana baktı. "Ağlamıyorum."

"Ama ona kötü davranıyordun."

"Ben onun efendisiydim. Eğer ona iyi davransaydım bunu bir zayıflık olarak görürdü. Bana meydan okuyabilirdi ve benim onu öldürmem gerekirdi. Anlamadığın şeyleri eleştirme." Son cümlede, tenime sıcaklık gibi sürünen bir kızgınlık vardı.

Normalde bu beni kızdırırdı ama bu gece... "Özür dilerim. Haklısın. Anlamıyorum. Robert'a gücünü biraz olsun artırması dışında, hiç önem vermediğini zannediyordum."

"O zaman beni hiç anlamamışsın *ma petite*. O yüz seneden fazla zamandır benimleydi. Yüz sene sonra, bir düşma-

nın ölümüne bile yas tutarsın. Robert benim arkadaşım değildi, o benimdi. Cezasını da ben veriyordum, ödülünü de. Benim korumam altındaydı. Bunu başaramadım."

Bana baktı, gözleri mavileşmiş ve yabancılaşmıştı. "Monica'nın yanında kalmana minnettarım. Robert için yapabileceğim son şey, karısı ve çocuğuyla ilgilenmek olabilir. En azından bunu yapabilirim."

Bir adımda zarif bir hareketle ayağa kalktı. "Gel *ma petite.* Sana odamızı göstereyim." Oda*mızı*? Hoşuma gitmemişti ama tartışmadım. Bu -yeni, gelişmiş, duygusal- Jean-Claude kafamı karıştırmıştı.

"Tablodaki diğer iki kişi kim?"

Yan gözle tabloya baktı. "Julianna ve Asher. Kadın onun insan hizmetkarı. Üçümüz neredeyse yirmi yıl beraber dolaşmıştık."

Güzel. Artık bana kıyafetlerin kostüm olduğu masalını anlatamazdı. "Silahşörler döneminde yaşamış olamayacak kadar gençsin."

Bana baktı, yüzü dikkatli bir şekilde ifadesizdi, hiçbir şey ele vermiyordu. "Ne demek istiyorsun *ma petite*?"

"Hiç deneme bile. Kıyafetler 1600'lerden kalma, Dumas'nın *Üç Silahşörler*'inin geçtiği dönemlerden. İlk tanıştığımızda bana iki yüz on yaşında olduğunu söylemiştin. Yalan söyledin."

"Eğer Nikolaos gerçek yaşımı bilseydi, beni öldürebilirdi *ma petite.*"

"Evet, eski Şehrin Efendisi faltşenin tekiydi. Ama o öldü. Neden hala yalan söylüyorsun?"

"Yani, sana neden yalan söylüyorum?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Evet, böyle demek istedim."

Gülümsedi. "Sen bir nekromensırsın *ma petite*. Ben söylemeden yaşımı tahmin edebileceğini düşünüyordum."

Yüzünü okumaya çalıştım ama yapamadım. "Seni okumak her zaman zor oluyor, bunu biliyorsun."

"Bir alanda hala seni zorlayabilmeme sevindim."

Bu söylediğinin üzerinde durmadım. Beni ne kadar zorladığını kendisi de biliyordu ama uzun zamandır ilk defa bu beni rahatsız etmişti. Vampirlerin yaşlarını bilmek yeteneklerimden biriydi. Bilimsel olarak kesin bir rakam veremiyordum ama bu işte iyiydim. Daha önce hiç bu kadar yanılmamıştım. "Bir yüzyıldan daha fazla, vay, vay."

"Bir yüzyıl olduğuna emin misin?"

Ona baktım. Gücünün tenimin üzerine akmasını sağladım ve bakışını kafamda hissettim. "Emin sayılırım."

Gülümsedi. "Kaşlarını böyle çatma. Yaşımı gizleyebilmek benim yeteneklerimden bir tanesi. Asher'la beraber gezerken, olduğumdan yüz sene daha yaşlıymış gibi yapıyordum. Bu diğer başvampirlerin arazilerine serbestçe girmemizi sağlıyordu."

"Neden olduğundan daha yaşlıymış gibi yapıyordun?"

"Asher'ın yardıma ihtiyacı vardı ve ben ona yardım edebilecek güçte bir başvampir değildim." Tabloya baktı. "Ona yardım etmek için kendimi... Saygınlaştırdım."

"Neden?"

"Kilisenin, vampirlerin kutsal eşyalarla iyileştirilebileceğine dair bir teorisi vardı. Asher'ı kutsal eşyalar ve gümüş zin-

cirlerle bağlamışlardı. Ruhunu kurtarmak için üzerine damla damla kutsal su damlatıyorlardı."

Gülümseyen, yakışıklı yüzüne baktım. Bir keresinde bir başvampir tarafından ısırılmıştım ve yarayı kutsal suyla temizlemiştik. Tenimi sıcak demirle dağlıyorlarmış gibi hissetmiştim, Sanki bütün vücudum kızgın yağa dönüşmüştü. Kusup çığlıklar atmış ve bayılmadığım için kendimi tebrik etmiştim. Bu tek bir ısırıktı ve bir gün içinde olmuştu. Ölünceye kadar üzerime asit damlatılması, ölmek için tercih edeceğim ilk beş yoldan biri değildi.

"Şu kıza, Julianna'ya ne oldu?"

"Onu cadı olduğu için yaktılar."

"Sen neredeydin?"

"Annemi görmek için bir gemi yolculuğuna çıkmıştım. Ölüm döşeğindeydi. Asher'ın çağrısını duyduğumda geri dönüyordum. Zamanında yetişemedim. Kutsal ya da kutsal olmayan her şey üzerine yemin ederim denedim. Asher'ı kurtardım ama o beni asla affetmedi.

"Ölmedi mi?" diye sordum.

"Hayır."

"Ne kadar kötü yaralanmıştı?"

"Sabin'le tanışıncaya kadar, Asher'ın bir vampirde gördüğüm en kötü yaralara sahip olduğunu zannediyordum."

"Eğer seni bu kadar rahatsız ediyorsa tabloyu niye astın?"

İçini çekti ve bana baktı. "Asher bunu, Şehrin Efendisi oluşumu tebrik etmek için bir hediye olarak gönderdi. Üçümüz birlikte yaşıyorduk, neredeyse bir aileydik. As-

her'la ben gerçek dosttuk. İkimiz de başvampirdik, ikimiz de neredeyse aynı güçteydik, ikimiz de Julianna'ya aşıktık. Julianna kendini ona adamıştı ama benden de hoşlanıyordu."

"Yani üçlü bir ilişki mi?"

Başıyla onayladı.

"Asher sana kin gütmedi mi?"

"Ah, evet, kin güdüyor. Konsey izin verseydi, buraya bu tabloyla birlikte gelip intikamını alırdı."

"Seni öldürerek mi?"

Jean-Claude gülümsedi. "Asher'ın her zaman güçlü bir ironi duygusu olmuştur *ma petite*. Konsey'den benim hayatımı değil seninkini istedi."

Gözlerim büyüdü. "Ben ona ne yaptım ki?"

"Ben onun insan hizmetkarının ölümüne sebep olduğum için, o da benimkini öldürecek. Adalet."

Yakışıklı yüzüne baktım. "Konsey hayır mı dedi?"

"Aynen öyle."

"Etrafta böyle başka eski düşmanların var mı?"

Jean-Claude hafifçe gülümsedi. "Bir sürü, *ma petite* ama hiçbiri şu anda şehirde değil."

Tablodaki gülümseyen yüzlere baktım. Nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum ama yine de söyledim. "Hepiniz çok genç görünüyorsunuz."

"Ben fiziksel olarak aynıyım *ma petite*."

Başımı iki yana salladım. "Belki. Ama aradığım kelime *genç* değildi. Belki masum."

Gülümsedi. "Bu tablo yapıldığı zamanlarda *ma petite*, masum beni tanımlamak için hiç uygun bir kelime değildi."

"Öyle olsun." Ona baktım, yüzünü inceliyordum. Çok güzeldi ama gözlerinde tabloda olmayan bir şey vardı, bu bir çeşit hüzün ya da dehşetti. Bir kelime bulamıyordum ama ifade oradaydı. Bir vampirin yüzü kırışmıyor olabilirdi ama birkaç yüzyıl yaşamak bir iz bırakıyordu. Sadece gözlerdeki gölge, ağzın yanındaki gerginlik bile olsa, bir şeyler kalıyordu.

Jason'a döndüm, hala sandalyede oturuyordu. "Bu tarih derslerini sık sık veriyor mu?"

"Sadece sana," dedi Jason.

"Sen hiç soru sormaz mısın?" diye sordum.

"Ben sadece onun hayvanıyım. Hayvanın sorduğu sorulara cevap verilmez."

"Ve bu seni rahatsız etmiyor mu?"

Jason gülümsedi. "Tablo beni neden ilgilendirsin ki? Kadın ölmüş. Yani onunla sevişemem. Bana ne?"

Jean-Claude'un yanımdan geçtiğini hissettim ama gözlerimle takip edemedim. Elinin hareketi bulanıktı. Sandalye, Jason'la beraber yere yuvarlandı. Jason'ın ağzı kan içinde kalmıştı.

"Bir daha asla onun hakkında böyle konuşma."

Jason elinin tersiyle ağzını sildi, eli kan içinde kalmıştı. "Nasıl istersen." Elindeki kanı diliyle yavaşça yaladı.

İkisine birden baktım. "Siz delisiniz."

"Deli değiliz *ma petite*, sadece insan değiliz."

"Bir vampir olman sana başkalarına böyle davranma hakkı vermez. Richard kendi adamlarını dövmüyor."

"Zaten bu yüzden sürüsünü bir arada tutamayacak."

"Bu da ne demek?"

"Eğer yüksek ahlak değerlerini yutup Marcus'u öldürse bile, geri kalanını korkutacak kadar sert olamayacaktır. Sürekli ona meydan okunacaktır. Kendi insanlarını katletmeye başlamazsa, sonunda ölüp gidecek."

"İnsanları tokatlamak, onu hayatta tutmaz," dedim.

"Yardımcı olur. İşkence de işe yarar ama Richard'ın midesinin bunu kaldıracağını zannetmiyorum."

"Benim midem de kaldırmaz."

"Ama sen yerleri cesetlerle dolduruyorsun *ma petite*. Öldürmek içlerinde en etkili yol."

Bu konuşmayı yapamayacak kadar yorgundum. "Saat sabahın dört buçuğu. Yatağa gitmek istiyorum."

Jean-Claude gülümsedi. "Neden *ma petite*, genelde bu kadar hevesli değilsindir."

"Ne demek istediğimi anladın," dedim.

Jean-Claude bana doğru kayar gibi bir adım attı. Bana dokunmadı ama çok yakın duruyordu. Bana baktı. "Ne demek istediğini çok iyi biliyorum *ma petite*."

Boynumdan yüzüme doğru bir sıcaklık hücum etti. Kelimeler çok masumdu. Ama Jean-Claude onları çok özel, çok müstehcen bir biçimde söylemişti.

Jason sandalyeyi düzeltti ve ayağa kalktı, dudağının yanındaki kanı yalıyordu. Hiçbir şey söylemedi. İyi eğitimli bir

köpek gibi sadece bizi seyrediyordu, görüyordu ama ses çıkarmıyordu.

Jean-Claude geriye bir adım attı. Hareketini hissettim ama takip edemedim. Birkaç yıl önce bu bana büyü gibi görünürdü, sanki bir anda birkaç metre ötede belirmiş gibi olurdu.

Elini bana doğru uzattı. "Gel *ma petite*. Odamıza çekilelim."

Elini daha önce de tutmuştum, peki, neden şimdi ayakta donakalmış, sanki bana bir kere tadını alırsam her şeyi değiştirecek yasak meyveyi teklif ediyormuş gibi bakıyordum? Neredeyse dört yüz yaşındaydı. Jean-Claude'un yüzyıllar öncesinden kalma yüzü, tablodakine çok benzeyen bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Eğer ispata ihtiyacım varsa, işte ispat karşımdaydı. Jason'a sevmediği bir köpeğe vurur gibi vurmuştu. Ama yine de o kadar güzeldi ki göğsüm kasılmıştı.

Elini tutmak istiyordum. Ellerimi kırmızı gömleğinin üzerinde gezdirip oval açıklığın altındaki tenini keşfetmek istiyorum. Ellerimi karnımın üzerinde kavuşturup başımı iki yana salladım.

Gülümsemesi, sivri dişlerinin ucu görününceye kadar genişledi. "Elimi daha önce de tutmuştun *ma petite*. Bu gece neden farklı olsun ki?" Sesinde alay vardı.

"Bana sadece odayı göster Jean-Claude."

Elini indirdi ama alınmış görünmüyordu. Beni rahatsız eden şey, onun hoşuna gitmişti.

"Gelince Richard'ı yanımıza getir Jason ama gelmeden bize haber ver. Rahatsız edilmek istemiyorum."

"Nasıl istersen," dedi Jason. Bize baktı, bana baktı, yüzünde çokbilmiş bir ifade vardı. Acaba herkes ve onların kurdu, benim Jean-Claude'la yattığımı mı düşünüyordu? Elbette, belki de çok dırdırlanan kadın durumuydu. Belki de.

"Gelince Richard'ı yanımıza getir. Bizi rahatsız etmezsin," dedim. Son cümleyi söylerken Jean-Claude'a bakıyordum.

Tenimi ipek gibi kaplayan ılık, dokunulabilir bir sesle güldü. "Benim cazibeme olan direncin bile azalıyor *ma petite*."

Omuz silktim. Tartışmak isterdim ama yalanın kokusunu alırdı. Sıradan bir kurt bile arzunun kokusunu alabilirdi. Jason sıradan değildi. Yani odadaki herkes Jean-Claude'a hayran olduğumu biliyordu. Ne olmuş?

"Hayır, en sevdiğim kelimelerden biri Jean-Claude. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi."

Yüzündeki gülümseme kayboldu, masmavi gözleri parlıyordu ama sevinçten değil. Gözlerinden daha karanlık, kendisinden daha emin bir şey bakıyordu. "Ben sadece umutla hayatta kalıyorum *ma petite*."

Jean-Claude siyah-beyaz perdeleri açıp odanın gri taşlarını ortaya çıkardı. Geniş bir hol ilerideki labirente doğru uzanıyordu. Oturma odasının elektrik aydınlatmasının ötesinde meşale ışığı vardı. Jean-Claude'un sırtını modern ışıklar, yüzünü ateş aydınlatıyordu. Işık ve gölgenin bir oyu-

nuyla yüzünün yarısı karanlıkta kaldı ve gözü parladı. Belki ışığın bir oyunu değildi. Belki bilerek yapmıştı.

"Gidelim mi *ma petite*?"

Dışarıdaki karanlığa doğru yürüdüm. Yanından geçerken bana dokunmaya çalışmadı. Arzusuna karşı koyduğu için ona bir puan verebilirdim ama onu çok iyi tanıyordum. Sadece uygun zamanı kolluyordu. Bana şu an dokunursa bu beni kızdırırdı. Başka bir zaman kızdırmayabilirdi. Ben bile doğru zamanın ne zaman olacağını garanti edemezdim.

Jean-Claude önden gidiyordu. Omzunun üzerinden bana baktı. "Bütün yaşadıklarımıza rağmen *ma petite*, yatak odama giden yolu bilmiyorsun."

"Oraya bir kere gitmiştim," dedim.

"Baygın ve ölmek üzereyken taşınmıştın. O sayılmaz." Holden aşağıya kayar gibi ilerledi. Yürüyüşüne fazladan bir salınma eklemişti. Jason'ın merdivenlerde yaptığı gibi bir şeydi ama kurtadamda komik görünen şeyi, Jean-Claude tamamen baştan çıkarıcı hale getirmişti.

"Popona bakabileyim diye önden yürüyorsun."

Arkasını dönmeden konuştu. "Hiç kimse seni bakmaya zorlayamaz *ma petite*, ben bile."

Ve bu doğruydu. Korkunç gerçekti. Eğer en başından beri kalbimin karanlık bir köşesiyle ona bağlı olmasaydım, onu çok uzun zaman önce öldürürdüm. Ya da denerdim. Ülkedeki bütün vampir avcılarından daha çok yasal infazım vardı. Bana boşu boşuna Cellat demiyorlardı. Peki, nasıl olmuştu da Lanetliler Sirki'nin altında canavarlarla birlikte,

yukarıda insanlar arasında olduğumdan daha güvende olmayı başarabilmiştim? Çünkü hayatın bir noktasında, öldürmem gereken canavarı öldürmemiştim.

Bu canavar holde önümde kayar gibi ilerliyordu. Ve hala ölü bir adamda gördüğüm en güzel popoya sahipti.

22

Jean-Claude omzuyla dayanıp kapıyı açtı. Eliyle zarif bir şekilde içeri girmemi işaret etti.

Yüksek topuklarım beyaz halıya gömülüyordu. Duvarlar, üzerinde küçük desenler olan beyaz duvar kağıtlarıyla kaplıydı. Yatağın sol yanında kalan duvarda beyaz bir kapı vardı. Yatağın örtüleri beyaz satendi. Tavandan siyah-beyaz renklerde perdeler dökülmüş, yatağın üzerinde bir çeşit cibinlik oluşturmuştu. Yatağın iki yanında siyah cilalı, çekmeceli komodinler duruyordu. Kapı ve duvar kağıdı yeniydi. Bilin bakalım beni en çok hangisi rahatsız etmişti?

"Kapı nereye açılıyor?"

"Banyoya." Dış kapıyı kapatıp yanımdan geçerek yatağa oturdu. Sandalye yoktu.

"Banyo. Son geldiğimde yoktu," dedim.

"Şu anki halinde değildi ama aynen yerli yerindeydi."

Geri kaykılıp dirsekleri üzerinde durdu. Hareket edince gömleği açılıp çıplak teni gözüktü. Göbeğinin alt kıs-

mında başlayıp aşağıya uzanan siyah tüylerden çizgi belirginleşmişti.

Oda ısınmaya başlamıştı. Kurşun geçirmez yeleğin tokalarını açtım ve başımın üstünden çıkardım. "Bunu nereye koymamı istersin?"

"Nereye istersen," dedi. Sesi yumuşaktı ve kelimelerden daha samimimiydi.

Yatağın diğer ucundan dolaştım, kurşun geçirmez yeleği saten örtülerin üzerine bıraktım.

Yatağın üzerine yatmıştı, siyah saçları soluk yüzünü mükemmel bir şekilde çerçeveliyordu. Isınıyordu, burası kesinlikle ısınıyordu.

"Elimi yüzümü yıkayabilir miyim?"

"Benim olan her şey, aynı zamanda senindir *ma petite.* Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi."

Kapıya doğru gittim ve büyük bir rahatlamayla kapıyı açtım. Banyoya doğru düzgün bakmadan, kapıyı ardımdan örttüm. Baktığımda, içeriye hayran kaldım.

Oda ince ve uzundu. Etrafı aydınlatılmış aynalı çift lavabo vardı. Lavabolar beyaz damarlı, siyah mermerdendi. Bütün musluklar ve metal aksam, gümüş rengi parlıyordu. Yere siyah bir halı serilmişti. Duvarın yarısını kaplayan gümüş ve aynalı kaplamalar, arkalarındaki dolapları gizliyordu. Aynısından tam karşısında da vardı. Ve ortada küvet duruyordu. İçine rahatlıkla dört kişinin sığacağı küvete üç mermer basamakla çıkılıyordu. Musluk, kanatlarını açmış gümüş bir kuğuydu. Duş almanın yolu yoktu, benim tercih ettiğim yol

çoğunlukla buydu. Kuğu biraz abartı kaçmıştı ama onun dışında çok hoştu.

Küvetin serin mermer kenarına oturdum. Saat neredeyse beş olmuştu. Gözlerim uykusuzluktan yanıyordu. Öldürmenin getirdiği adrenalin akışı geçeli çok olmuştu. Tek istediğim rahatlatılmak, kucaklanmaktı, evet, oralarda bir yerlerde seks de vardı ama bu gece için ilk tercihim değildi. Sanırım Jean-Claude da, Richard da bunun hiçbir zaman benim için bir öncelik olmadığını söyleyebilirlerdi ama bu onların problemiydi. Tamam, bizim problemimizdi.

Eğer yan odada Richard yatıyor olsaydı, bu gece üzerine atlardım. Ama Richard değildi ve Richard buraya gelince, Jean-Claude'un yatağında beraber uyuyor olacaktık. İlk defa diğer erkek arkadaşının yatağında sevişmek kulağa biraz kötü geliyordu. Ama cinsel gerginlikle mücadele eden sadece erkekler değildi, ben de boğuluyordum.

Richard haklı mıydı? Jean-Claude'un yatağına girmemi engelleyen tek şey onun insan olmaması mıydı? Hayır. Ya da en azından ben öyle düşünmüyordum. Richard'ın yatağından uzak durma sebebim ise? Cevap, galiba evetti.

Elimi yüzümü yıkadım ve kendimi tutamayıp aynada biraz kendime çekidüzen verdim. Makyaj biraz akmıştı ama rimel hala gözlerimi koyu renk bir zıtlıkla ortaya çıkarıyordu. Allık neredeyse gitmiş, ruj silineli çok olmuştu. Çantamda ruj vardı. Biraz tazeleyebilirdim. Ama rujumu tazelersem, Jean-Claude'un hakkımda ne düşündüğüne aldırdığımı kabul etmiş olurdum. Aldırıyordum. Bu gerçekten en kokutu-

cu bölümdü. Rujumu tazelemedim. Yatak odasına olduğum gibi döndüm, ne düşüneceğini kendisine bıraktım.

Ben kapıdan girerken tek dirseği üzerine yaslanmış benim gelişimi seyrediyordu. "*Ma petite*, çok güzelsin."

Başımı iki yana salladım. "Hoş desen inanırdım ama güzel değilim."

Başını yana yatırdı, saçları omuzlarına döküldü. "Sana güzel olmadığını kim söyledi?"

Kapıya yaslandım. "Küçük bir çocukken babam annemin arkasından gelirdi. Ellerini beline dolayıp yüzünü saçlarına gömer ve 'Dünya üzerindeki en güzel kadın bugün nasıl?' derdi. Bunu her gün en az bir kere söylerdi. Annem gülerdi ve ona aptallaşmamasını söylerdi ama ben babamla aynı fikirdeydim. Benim için annem dünya üzerindeki en güzel kadındı."

"O senin annendi. Bütün küçük kızlar anneleri için böyle düşünür."

"Belki. Ama öldükten iki yıl sonra, babam yeniden evlendi. Karısı Judith uzun boylu, sarışın ve mavi gözlüydü, anneme hiç benzemiyordu. Eğer gerçekten annemin güzel olduğunu düşünüyorsa neden Kuzeyli bir buz prensesiyle evlendi? Neden annem gibi ufak tefek ve esmer biriyle evlenmedi?"

"Bilmiyorum *ma petite*," dedi sessizce.

"Judith'in benden birkaç yaş küçük bir kızı vardı. Judith ve kızıyla birlikteyken o da onlar gibi sarışın ve mavi gözlü oluyor. Ben aile resimlerindeki ufak, koyu renkli bir hata gibi duruyorum."

"Tenin en az benimki kadar soluk *ma petite*."

"Ama annemin saçlarına ve gözlerine sahibim. Saçlarım kumral değil siyah. Bir kere bir kadın Judith'e benim evlatlık mı olduğumu sormuştu. Judith de hayır dedi, ben kocasının ilk evliliğindendim."

Jean-Claude yataktan kalktı. Bana doğru ilerledi, ben yere baktım. Kucaklanmayı ve rahatlatılmayı istiyordum. Eğer Richard olsaydı, ben ona giderdim ama Richard değildi.

Jean-Claude yanağıma dokundu ve yüzümü ona bakmak zorunda kalıncaya kadar kaldırdı. "Çok uzun süredir yaşıyorum. Bu süre içinde, ideal güzellik pek çok kere değişti. Büyük göğüsler, küçük göğüsler, ince vücut, dolgun vücut, uzun, kısa... Pek çok şey bir süreliğine popüler oldu. Ama bütün bu zaman içinde *ma petite*, hiç kimseyi seni arzuladığım kadar arzulamadım." Bana doğru eğildi ve ben de çekilmedim. Dudakları benimkilere değip nazikçe öptü.

O son adımı da attı ve vücutlarımız birbirine değdi ama onu durdurdum. Tek elim göğsündeydi, elim çıplak tenine değiyordu. Haç şeklindeki yara izinin kayganlığı parmakuçlarımdaydı. Avcumda atan kalbini hissettim. Bu bir gelişme değildi.

Geri çekildi, nefes aldı ve ağzımın içine fısıldadı. "Bana hayır de *ma petite* ve ben de durayım."

Konuşmadan önce iki kere yutkunmam gerekti. "Hayır."

Jean-Claude benden uzaklaştı. Önceden olduğu gibi yatağa yattı, dirsekleri üzerinde durdu, dizinden aşağısı yatak-

tan sarkıyordu. Bana bakıyordu. Gidip ona katılmam için bana meydan okuyordu sanırım.

O kadar aptal değildim. Karanlık bir yönüm etkilenmişti. Bazen arzu aşktan daha mantıksız oluyordu ama mücadele etmek daha kolaydı.

"Senin için aylardır bir ölümlü gibi davranıyorum. Martta, çıplak bedenimi tuttuğunda, benimle kanını paylaştığında, bunun bizim için bir dönüm noktası olacağını düşünmüştüm. Arzunu kabul edip bana olan hislerini açıklayacağını düşünmüştüm."

Yüzüme doğru yakıcı bir his yükseldi. Kontrolden çıkan ön sevişme için hiçbir bahanem yoktu. Zayıftım, ne olmuş? "Sana kanımı verdim çünkü ölüyordun. Başka türlü olsaydı yapmazdım. Bunu biliyorsun."

Bana baktı. Gözlerimi kaçırtan vampir numaralarından değildi. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim saf bir dürüstlük vardı. "Bunu artık biliyorum *ma petite*. Branson'dan döndükten sonra, sanki hayatın ona bağlıymış gibi kendini Richard'ın kollarına attın. Çıkmaya devam ettik ama sen çekildin. Bunu hissettim ama nasıl engelleyeceğimi bilemiyordum."

Yatakta oturdu, ellerini kucağında kavuşturdu. Yüzünden sıkıntı ve şaşkınlık dolu bir bakış geçti. "Daha önce beni hiçbir kadın reddetmemişti *ma petite*."

Güldüm. "Ah, egon ne kadar da şişkin."

"Bu ego değil *ma petite*, gerçek."

Banyo kapısına yaslandım ve bunu bir süre düşündüm. "Neredeyse üç yüz yıldır sana hiç kimse hayır demedi mi?"

"Buna inanmak bu kadar zor mu?"

"Eğer ben yapabiliyorsam, başkaları da yapabilir."

Başını iki yana salladı. "İradenin ne kadar güçlü olduğunu anlamıyorsun. Çok etkileyici. Ne kadar etkileyici olduğun hakkında en ufak bir fikrin bile yok."

"İlk tanıştığımızda ya da birkaç görüşmeden sonra kollarına atlasaydım benimle yatar, kanımı akıtır ve beni terkederdin."

Sözlerimdeki doğruluk payının yüzünü değiştirmesini seyrettim. Şu ana kadar yüz ifadesini nasıl kontrol ettiğinin, reaksiyon vermemesinin onu nasıl dünya dışı gösterdiğinin farkında değildim.

"Haklısın. Eğer kikirdeyip sırnaşsaydın, sana ikinci bir defa bakmazdım. İlk önce güçlerime biraz olsun direnebiliyor olman dikkatimi çekmişti. Ama beni sana bağlayan inatçılığın oldu. Beni tamamen reddetmen," dedi.

"Ben bir meydan okumaydım."

"Evet."

Birdenbire aydınlanan yüzüne baktım. Gözlerinde belki de ilk defa gerçeği görüyordum. "İyi ki direnmişim. Kullanılıp bir kenara atılmaktan hoşlanmam."

"Bir süre için bir meydan okumaydın, ele geçirilecek bir şeydin. Sonra artan güçlerine bağlandım. Eğer bana katılırsan konumumun nasıl güçleneceğini gördüm."

Yüzünden acı gibi bir şey geçti ve bunun gerçek olup olmadığını sormak istedim. Bunların hepsi gerçek miydi, yoksa sadece başka bir oyun muydu? Jean-Claude'un ne

olursa olsun hayatta kalacağını biliyordum. İncillerden oluşan bir tepe üzerinde bile doğruyu söylemeyebileceğini de biliyordum.

"Kıçını yeterince kurtardım. Beni insan hizmetkarın olarak ilan ettin. Daha fazla ne istiyorsun?"

"Seni *ma petite*." Ayağa kalktı ama daha yakına gelmedi. "Beni sana çeken artık asiliğin ya da bana katacağın güç değil."

Birden yüreğim ağzıma gelmişti, oysa hiçbir şey yapmamıştı.

"Seni seviyorum Anita."

Ona baktım, gözlerim faltaşı gibi açılmıştı. Ağzımı açıp kapadım. Ona inanmıyordum. O kadar kolay ve iyi yalan söylüyordu ki. O tam bir üçkağıtçıydı. Ona şimdi nasıl inanabilirdim? "Ne söylememi istiyorsun?"

Başını iki yana salladı, yüzü eski haline döndü. Sıradan gibi görünen mükemmel güzelliği geri geldi. Ama bu maskenin altında, daha derin duygular sakladığını biliyordum.

"Bunu nasıl yaptın?"

"Birkaç yüzyıl boyunca yüzünü güzel ve anlaşılmaz bir şekilde tutmaya zorlanırsan, diğer şeyleri unutabiliyorsun. Pek çok kereler hayatım yüz ifademe bağlı oldu. Umarım bu küçük insanca gösterinin bana neye mal olduğunu anlamışsındır."

"Ne söylememi istiyorsun Jean-Claude?"

"Beni biraz sevdiğini, bundan eminim."

Omuz silktim. "Belki ama *biraz* yeterli değil."

"Richard'ı daha fazla seviyorsun, değil mi?"

Gözlerine bakıp duygularını incitmemek için yalan söylemek istedim ama bu tarz yalanlar gerçekten daha çok can yakardı. "Evet."

"Ama henüz seçimini yapmadın. Benden, ikinizin aile huzurunuzu bozmamak adına aranızdan çekilmemi istemedin. Neden?"

"Bunu en son konuştuğumuzda Richard'ı öldüreceğini söylemiştin."

"Eğer seni durduran buysa *ma petite*, korkma. Sırf seni yatağına aldı diye onu öldürmem."

"Ne zamandan beri?"

"Desteğimi Richard'dan yana koyup Marcus'la düşman olduğumdan beri. Bu değişmez." Omzunu yatağın koyu renkli direklerinden bana en yakın olanına yasladı. "Başka bir sürüye yönelmeyi düşündüm. Dışarıda bir yerde her zaman hırslı bir alfa erkek vardır. Sürüsünü seven ama ya çok duyarlı olduğu için ya da yeterince gücü olmadığı için ikinci planda kalmış bir tane vardır. Richard'ı öldürüp yerine Marcus'u öldürmesi için başka bir tanesini getirebilirdim."

Planını tarafsız bir şekilde anlatışını dinledim. "Fikrini değiştiren neydi?"

"Sen."

"Efendim?"

"Onu seviyorsun *ma petite*. Onu gerçekten seviyorsun. Ölümü içindeki bir şeyi yok eder. Julianna öldüğünde, bir

daha başka birini asla sevemeyeceğimi zannetmiştim. Ve sevemedim de, ta ki seninle karşılaşıncaya kadar."

"Richard'ı, bu bana zarar vereceği için mi öldürmüyorsun?"

"*Oui.*"

"Yani Richard buraya geldiğinde onu seçtiğimi söyleyebilirim ve sen bizim gidip evlenmemize ya da istediğimiz herhangi bir şeyi yapmamıza izin verirsin, öyle mi?"

"Evliliğiniz için benim dışımda başka bir engel daha yok mu?" diye sordu.

"Ne?"

"Onu kurt formunda görmelisin." Jean-Claude gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Eğer Richard insan olsaydı, onu kapıda gülümseyerek karşılar ve evet derdin. Ama onun olduğu şeyden korkuyorsun. Senin için yeterince insan değil *ma petite.*"

"O kendisi için de yeterince insan değil," dedim.

Jean-Claude kaşlarını kaldırdı. "Evet, Richard kendi canavarından, senin benden kaçtığın gibi kaçıyor. Ama Richard canavarıyla aynı bedeni paylaşıyor. Ondan kaçamaz."

"Bunu biliyorum."

"Richard yine de kaçıyor *ma petite.* Ve sen de onunla koşuyorsun. Eğer onun olduğu şeyi kabul edeceğini bilseydin, seçimini şimdiye kadar yapardın."

"Benim yanımda değişmemek için bahaneler bulup duruyor."

"Vereceğin tepkiden korkuyor," dedi Jean-Claude.

"Bundan daha fazlası var. Eğer ben canavarını kabullenirsem, onun beni kabul edeceğinden emin değilim."

Jean-Claude başını yana yatırdı. "Anlamadım."

"Kendisinden o kadar nefret ediyor ki. Sanırım ben canavarını kabullenirsem, o... O beni artık sevmeyecek."

"Onun canavarını kabullenmek seni ne.... Sapık mı yapacak?"

Başımla onayladım. "Galiba öyle."

"Kötü bir ikilemin ağına takılmışsın *ma petite*. Sen canavarını kabullenmeden seninle sevişmeyecek ya da evlenmeyecek. Ama eğer onu kabullenirsen de sana sırt çevireceğinden korkuyorsun."

"Evet."

Başını iki yana salladı. "Bir insan ömründe sadece sen bu kadar kafa karıştırıcı iki erkeği seçebilirsin."

"İsteyerek yapmadım."

Yataktan doğruldu. Benden iki adım ötede durup bana baktı. "Senin için ölümlü gibi davranmaya çalıştım *ma petite*. Ama Richard insan olma konusunda benden daha başarılı. Çok uzun süredir insan değilim. Eğer daha iyi bir erkek olamıyorsam, daha iyi bir canavar olmama izin ver."

Gözlerimi kıstım. "Bu da ne demek?"

"Bu, *ma petite*, Jason bana dün öğleden sonra neler olduğunu anlattı demek oluyor. Richard'la birbirinize ne kadar yakınlaştığınızı biliyorum."

Likantropların duyma gücü ne kadardı acaba? Benim rahat edebileceğimden daha fazla olduğu kesindi. "Gözetlenmeye bayılıyorum."

"Durumu cıvıtma *ma petite*, lütfen."

Beni susturan 'lütfen' demesi oldu. "Dinliyorum."

"Sana, Richard'ın dokunmasına izin verip de beni engellersen bunun adil olmayacağını söylemiştim. Bu hala geçerli."

Kapıdan doğruldum. Sınırı aşmıştı. "Richard'ın bana dokunduğu yerlere mi dokunmak istediğini söylüyorsun?"

Gülümsedi. "Sinirlenmekte haklısın *ma petite*. Ama korkma. Seni zorla elde etmeye çalışmayacağım. Böyle şeylerle ilgilenmem."

Bir adım geriledim, aramıza mesafe koydum. Eğer gerçekten kızgın değilsem, bu kadar yaklaşmak iyi bir fikir değildi. "Yani, ne istiyorsun?"

"Seninle birlikteyken, kendi deyiminle, vampir numaralarını üzerinde kullanmamı yasaklamıştın." Ben bir şey söylemeden elini kaldırdı. "Seni gözlerimle etki altına almaktan bahsetmiyorum. Bunun artık mümkün olduğundan bile emin değilim. İnsan olamam *ma petite*, ben bir vampirim. Sana insanlığın ötesindeki zevkleri göstermeme izin ver."

Başımı iki yana salladım. "Mümkün değil."

"Bir öpücük, *ma petite*. Tek isteğim bu. Basit bir öpücük."

"Ve sonunda ne olacak?"

Gözleri sabitti, mavi mavi ışıldıyordu. Teni ışığın altında bembeyaz parlıyordu.

"Hiç zannetmiyorum," dedim.

"Eğer Richard'a olan hislerinden bu kadar eminsen, seni ona bırakırım. Ama sana aşık olduğum gerçeği bana seni bir kez öpmek hakkını vermiyor mu?" Bana doğru kayar gi-

bi ilerledi. Geriledim ama tam arkamda kapı vardı ve gidecek bir yer yoktu.

Fildişi ve safirden yapılmış canlı bir heykel gibiydi, kelimelerle anlatılmayacak kadar güzeldi. Dokunulmayacak kadar güzeldi. Elleri kollarımı, vücudumun üzerinde gezinen hava akımı gibi okşadı.

Gerilmiş olmalıyım ki, "Canın yanmayacak, söz veriyorum," dedi Jean-Claude.

"Sadece bir öpücük," diye fısıldadım.

"Sadece bir öpücük," diye fısıldadı. Yüzünü bana doğru eğdi. Dudakları benimkilere narince, yavaşça değdi. Güç dudaklarından ağzımın içine aktı. Sanırım bir an nefes alamadım. Tenim eriyor gibiydi. Onun vücuduna, o parlak gücün içine dalabilirdim.

"Sanırım buraya tam zamanında gelmişim." Richard kapıda duruyordu.

Elimi Jean-Claude'un göğsüne dayayıp onu dengesini bozacak kadar sert ittim. Sanki boğuluyormuşum gibi nefesim kesilmişti. Tenim hala içimde dolaşan güçle zonkluyordu.

"Richard," diye fısıldadım. Durumun göründüğü gibi olmadığını söylemek istiyordum ama yeterince hava alamıyordum.

Jean-Claude döndü, gülümsüyordu. O tam olarak ne söyleyeceğini biliyordu. "Bize katılman ne güzel. Kurdumu geçmeyi nasıl başardın."

"O kadar zor değildi."

İkisine de baktım. Hala nefes almakta güçlük çekiyordum. Sanki vücudumdaki her sinire aynı anda dokunulmuştu. Zevk ve acı arasındaki çizgi çok inceydi ve ben hangi tarafta olduğumdan emin değildim.

Jean-Claude'un üzerindeki ışık azalıyor, teni soluyor, bu onu hoş ve neredeyse insan gibi gösteriyordu.

Richard tam kapının girişinde duruyordu. Gözleri parlıyordu ama içinden gelen bir ışıkla değil kızgınlıkla; gözlerini fıldır fıldır döndüren, omuzlarındaki ve kollarındaki gerginliği odanın diğer ucundan bile hissettiren bir kızgınlıkla parlıyordu. Daha önce onun fiziksel olarak ne kadar iri olduğunu farketmemiştim. Olması gerekenden daha çok yer kaplıyor gibiydi. Gücünün ilk belirtileri tenimi karıncalandırarak üzerime aktı.

Derin, göğsümü titreten bir nefes aldım ve ona doğru yürüdüm. Ona yaklaştıkça gücü artıyordu. Aramızda iki metre kaldığında, artık neredeyse maddeleşmiş, zonklayan, titreyen bir gücün içindeydim.

Öylece durmuş, ağzıma gelmiş yüreğimi yutmaya çalışıyordum. Üzerinde kot pantolon ve kolları kıvrılmış yeşil ekose iş gömleği vardı. Saçları dalgalar halinde omuzlarına dökülmüştü. Onu bu şekilde yüzlerce defa görmüştüm ama bu seferki farklıydı. Richard'dan hiç korkmamıştım. Şimdi, ilk defa, karşımda korkulacak bir şey vardı. Gözlerinin arkasında bir şey yüzüyordu. *Ben bir canavarım,* diyordu. Bu gerçek şimdi burada, güzelim kahverengi gözlerinin ardındaydı. Serbest kalmayı bekleyen bir canavardı.

"Richard," dedim ve öksürüp boğazımı temizlemem gerekti. "Sana ne oldu?"

"Yarın dolunay var Anita. Güçlü duygular için uygun bir zaman değil." Yüzündeki öfke azaldı, o hoş elmacık kemikleri yükselip gerginleşti. "Eğer gelmeseydim bana olan sözünü bozacak mıydın?"

"Hala ne tür bir iç çamaşırı giydiğimi bilmiyor," dedim.

Richard gülümsedi, gerginliğin bir kısmı gitmişti.

"Jartiyer için çok pürüzsüzdü. Külotlu çorap ama bacak arası açık mı, ondan emin değilim," dedi Jean-Claude.

Richard hırladı.

Yan gözle Jean-Claude'a baktım. "Yardımcı olmuyorsun."

Gülümsedi ve başıyla onayladı. Sırtını yatağın direklerinden birine dayadı, parmakları çıplak göğsünün üzerinde geziniyordu. Davetkardı ve o öyle olmasını istiyordu. Lanet olsun.

Kalın, bas bir hırlama, dikkatimi Richard'a çevirdi. Yatağa doğru, sanki her hareketi canını yakıyormuş gibi yaklaşıyordu. Artan güçten gerginlik akıyordu. Şimdi burada değiştiğini mi görecektim? Eğer değişirse bir kavga olacaktı. İlk kez Richard'ın yanı sıra Jean-Claude'un güvenliği için de endişeleniyordum.

"Bunu yapma Richard, lütfen."

Üzerimden Jean-Claude'a bakıyordu. Vampirin ne çeşit bir muziplik yaptığına dönüp bakmaya cesaret edemedim, düşüncelerim karşımdaki kurtadamla doluydu.

Richard'ın yüzünden bir şey geçti. Jean-Claude'un arkamdan bir şey yaptığından emindim. Richard bir insandan

çok hayvanca bir ses çıkardı ve yatağa doğru atıldı. Yolundan çekilmedim. Olduğum yerde durdum. Benimle aynı hizaya gelince, yanımdan geçerken kendimi önüne atıp onu omzumun üzerinden neredeyse mükemmel bir şekilde fırlattım. Aldığı hızla savruldu. Eğer kolunu bıraksaydım, belki gerisi gelmezdi ama klasik hatayı yapmıştım. Richard'ın bana gerçekten zarar verebileceğini düşünmemiştim.

Onu tuttuğum kolumu yakaladı ve beni odanın diğer tarafına fırlattı. Sırtüstü yatıyordu, fazla destek alamamıştı ve beni kurtaran bu oldu. Bir an için havadaydım, yere düşünce halıda yuvarlandım. Elim bıçağıma uzandığında her yer dönüyordu. Kafama hücum eden kan dışında bir şey duymuyordum ve biliyordum, onun bana geldiğini biliyordum.

Kolumu tutup üzerime çullandı ve ben de gümüş bıçağı boğazına dayadım. Dondu, eğilmiş, sanırım beni kaldırmaya çalışıyordu. Richard ve ben birbirimize birkaç santimetre öteden baktık. Yüzündeki kızgınlık gitmişti. Gözleri normal ve her zamanki kadar hoştu ama bıçağı pürüzsüz boynunun üzerinde tutmayı sürdürdüm, ciddi olduğumu anlaması için bıçağı bastırıyordum.

Dikkatlice yutkundu. "Seni incitmek istememiştim Anita. Çok özür dilerim."

"Geri çekil," dedim.

"Yaralı mısın?"

"Geri çekil Richard. Hemen!"

"Sana yardım etmeme izin ver." İyice eğildi, ben de bıçağı, kanını akıtacak kadar bastırdım.

"Beni bırak Richard."

Bıraktı ve yavaşça uzaklaştı. Şaşkın ve incinmiş görünüyordu. Boynundaki kana, sanki ne olduğunun farkında değilmiş gibi dokundu.

Bana ulaşamayacak mesafeye gelince kendimi halıya bıraktım. Hiçbir yerim kırılmamıştı, bundan emindim ve bir yerim kanamıyordu. Eğer beni aynı güçle duvara fırlatsaydı, durum farklı olurdu. Onunla yedi aydır çıkıyordum, onunla birkaç defa neredeyse yatacaktım ve bütün bu süre boyunca neyle oynadığını anlayamamıştım.

"*Ma petite*, iyi misin?" Jean-Claude yatağın ayakucundaydı. Bana yaklaşırken dikkatlice Richard'a bakıyordu.

"İyiyim, iyiyim." Ona sinirli bir şekilde baktım. "Arkamdan onu kızdıracak ne yaptın?"

Jean-Claude utanmış göründü. "Monsenyör Zeeman'la alay ettim. Belki kavga etmeyi bile istiyordum. Kıskançlık aptalca bir duygu. Senin, saldıran bir kurtadamın yolundan çekilmeyeceğini nereden bilebilirdim?"

"Ben hiç kimseden çekinmem." Neredeyse gülecektim. "Ama bir dahaki sefere belki bir istisna yaparım."

"Sana zarar vermek istemedim. Ama ikinizi öyle görünce... Senin burada onunla olduğunu bilmekle bunu görmek aynı şey değil," dedi Richard. Bana zarar verdiği anda kızgınlığı gitmişti. Yaptığı şeyden dehşete düşmüş, benim için endişelenmişti. Şimdi aklı başına gelmişti.

"Sadece öpüşüyorduk Richard, o senin neye inanmanı isterse istesin, başka bir şey değildi."

"Bir anda çok hırslandım. Özür dilerim."

"Bir kaza olduğunu biliyorum Richard. Sadece duvara daha yakın olmadığım için minnettarım."

"Seni çok kötü yaralayabilirdim." Bana doğru bir adım attı, elleri uzanıyordu ama kendisini tuttu. "Ve sen bu canavarı, birisini öldürecek kadar serbest bırakmamı istiyorsun. Kontrol etmenin ne kadar zor olduğunu anlamıyor musun?"

"Birkaç dakika öncesinden daha iyi anlıyorum," dedim.

"Çantaların holde. Onları getirir, sonra da giderim." Bu en çok korktuğum bakıştı. Ezik, yavru köpek bakışı. Daha tehlikeli olsa bile, kızgınlıkla baş etmek daha kolaydı.

"Gitme."

İkisi de bana baktı.

"Bunu Jean-Claude ayarladı." O karşı çıkamadan elimi kaldırdım. "Ah, hoşuna gittiğini biliyorum. Richard'ın bizi beraber görmesini istedin. Kavga çıkarmak istiyordun. Bana onun da en az senin kadar canavar olduğunu göstermek istiyordun. Her yönden oldukça başarılı oldun. Şimdi, dışarı çık."

"Beni kendi yatak odamdan mı atıyorsun?" Hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

"Evet." Ayağa kalktım, sadece yüksek topuklarımın üzerinde biraz dengesizdim.

Jean-Claude iç çekti. "O halde sonsuza kadar tabutuma mahkumum, asla seninle beraber uyuma zevkini yaşayamayacağım."

"Sen uyumuyorsun Jean-Claude, ölüyorsun. Belki senin ılık, yüreği çarpan vücudunu arzuluyor olabilirim ama seni her şeyinle kabul etmeye henüz hazır değilim."

Gülümsedi. "Pekala, *ma petite.* Monsenyör Zeeman'la seni tartışmanız için birkaç dakikalığına yalnız bırakacağım. Bir tek şey istiyorum."

"Nedir?" diye sordum.

"Ben sana katılamıyorsam yatağımda sevişemezsin."

İç çektim. "Richard'la yatağında sevişmenin iyi bir fikir olduğunu zannetmiyorum. Sanırım bu konuyu dert etmene gerek yok."

Jean-Claude yan gözle Richard'a baktı. Gözleri her santimini inceliyor gibiydi, daha çok boynundaki açık yaraya takılıyordu, belki de bana öyle gelmişti. "Eğer arzularına direnebilecek biri varsa, o da sensin *ma petite.*" Jean-Claude bana baktı, yüzünü okuyamıyordum. "Az kalsın yaralanacaktın, çok üzgünüm. Bunun olmasını istemezdim."

"Her zaman iyi niyetlisindir zaten," dedim.

İçini çekti, sonra gülümsedi. Yan gözle Richard'a baktı. "Belki de ben iyi bir canavar bile değilim."

"Çık dışarı," dedim.

Çıktı, hala gülümsüyordu. Arkasından kapıyı kapattı ve gücü hala tenimin üzerinde dolaşırken dudaklarının ve ellerinin tenimdeki hissiyle beni yalnız bıraktı. Bu sadece bir öpüşmeydi. Ön sevişmeydi. Ama bedenimdeki adrenalin hücumuna ve neredeyse duvara fırlatılmış olmama rağmen etkisinden kurtulamamıştım.

Richard durmuş, sanki bir şekilde gücü hissedebiliyormuş gibi bana bakıyordu. "Ben gidip çantaları alayım," dedi. Pek çok şey söyleyebilirdi ama bu en güvenlisiydi.

Çantaları almaya gitti, ben de yatağın üzerine oturdum. Richard beni öldürebilirdi. Jean-Claude kontrolünü asla böyle kaybetmezdi. Richard'ın canavarını kabullenmesini istiyordum ama bir ihtimal, sadece bir ihtimal, bunun ne anlama geldiğini anlamıyordum.

23

Yatağın kenarına oturup Richard'ın odaya geri gelmesini beklemeye başladım. Tenimde hala Jean-Claude'un ayrılık hediyesini hissediyordum. Sadece bir öpücüktü ve Richard neredeyse Jean-Claude'la beni yakalıyordu. Acaba Richard bizi böyle şehvetli bir anımızda yakalasa ne yapardı? En iyisi bunu hiç öğrenmemekti.

Richard valizimi ve her iki çantamı kapıdan içeri bıraktı. Dışarı çıktı ve kendi çantasıyla geri döndü.

Orada, kapının eşiğinde öylece durup bana baktı. Ben de ona baktım. Boynunu kestiğim yerden hala kan süzülüyordu. İkimiz de ne söyleyeceğimizi bilmiyor gibiydik. Sessizlik, bir ağırlık yaratacak kadar yoğunlaştı.

"Seni incittiğim için üzgünüm. Daha önce kontrolümü hiç böyle kaybetmemiştim," dedi. Odanın ortasına doğru bir adım attı. "Ama seni onunla görmek..." Ellerini iki yana açtı, sonra çaresizce geri indirdi.

"Sadece bir öpücüktü Richard. Hepsi bu."

"Jean-Claude'layken asla sadece bir öpücük değildir."

Bu konuda tartışamazdım.

"Onu öldürmek istedim," dedi Richard.

"Farkettim."

"İyi olduğundan emin misin?"

"Boynun nasıl?" diye sordum.

Yarasına dokundu ve taze kan eline bulaştı. "Gümüş bıçak; iyileşmesi biraz zaman alacak." Geldi, önümde durdu, yere bakıyordu. O kadar yakındı ki kotunun alt kısmı neredeyse dizlerime sürtünecekti. Çok fazla yaklaşmıştı. Jean-Claude'un kalıcı dokunuşu tenimde bir acı hissi bırakmıştı. Richard'ın bu kadar yakın durması, bunu daha da kötü bir hale getiriyordu.

Eğer ayağa kalksaydım vücutlarımız birbirine değecekti, o kadar yakındı. Jean-Claude'un öpücüğünün son kalıntılarını yutmaya çalışarak oturmaya devam ettim. Richard'a o an dokunsam neler olabileceğinden emin değildim. Sanki Jean-Claude'un yaptığı şey, Richard'ın vücudunu da etkilemişti. Ya da belki etkilenen bendim. Belki de artık isteğimi bastıramıyordum. Belki artık vücudum hayır demekten yorulmuştu.

"Beni gerçekten öldürür müydün? Bıçağı gerçekten batırabilecek miydin?" diye sordu Richard.

Yukarı, ona doğru bakıp gözlerindeki samimiyete rağmen ona yalan söylemek istedim ama söylemedim. Birbirimize her ne yapıyorduysak, birbirimiz için her ne anlam ifade ediyorsak, bu yalanlar üstüne kurulamazdı. "Evet."

"Aynen öyle," dedi.

Başımla onayladım "Aynen öyle."

"Bunu gözlerinde gördüm. Soğuk, serinkanlıydın, sanki gözlerinden başka biri bakıyordu. Eğer böyle soğukkanlılıkla öldürebileceğimden emin olsam, bundan bu kadar korkmazdım."

"Keşke bundan hoşlanmayacağına dair sana söz verebilsem ama yapamam."

"Biliyorum," diyerek bana baktı. "Ben seni öldüremezdim. Hiçbir sebep için."

"Seni kaybetmek içimde bir şeyleri yok ederdi Richard ama ilk tepkim her ne pahasına olursa olsun kendimi korumak olur. Yani, eğer tekrar bu akşamki gibi bir yanlış anlaşma yaşarsak, beni yemeyeceğinden emin olana kadar, bana yardım etme, bana yaklaşma bile. Tamam mı?"

Başıyla onayladı "Tamam."

Jean-Claude'un bana verdiği enerji akışı yavaş yavaş yok oluyordu, sakinleşiyordum. Ayağa kalktım ve Richard'ın vücuduyla temas ettim. Bir vampirle hiçbir ilgisi olmayan ani bir sıcak enerji akışı hissettim. Richard'ın aurası beni sıcak hava gibi sardı. Kolları sırtıma doğru kaydı. Ben de ellerimi beline doğru götürdüm ve yanağımı göğsüne dayadım. Kalbinin derinden atışını dinledim, ellerimi fanilasının yumuşaklığında gezdirdim. Richard'ın kollarında, Jean-Claude bana sarıldığında hissedemediğim kadar rahat hissediyordum.

Ellerini saçlarıma götürdü ve yüzümü iki yanından tuttu. Başımı kaldırıp yüzüme baktı. Bana doğru eğildi, dudakla-

rı ayrılmıştı. Ben de ona karşılık vermek için ayak parmaklarımın ucunda duruyordum.

"Efendim," dedi bir ses.

Richard beni hala kollarında tutarken kapıyı görebilmek için döndü. Jason beyaz halının üstünde sürünüyordu, hareket ettikçe yere kırmızı damlalar düşüyordu.

"Aman Tanrım, sana ne oldu?" diye sordum.

"Ben," dedi Richard. Yerde sürünen adama doğru ilerledi.

"Ben demekle ne demek istiyorsun?"

Jason, Richard'ın ayaklarına kapandı, yüzü yere yapışmıştı. "Özür dilerim."

Richard diz çöktü ve Jason'ı oturur konuma getirdi. Gözlerinin üstündeki kesiklerden akan kan, yüzünden aşağıya dökülüyordu. Yara çok derindi ve dikiş gerektiriyordu.

"Onu duvara mı fırlattın?" diye sordum.

"Sana ulaşmama engel olmaya çalıştı."

"Bunu yaptığına inanamıyorum."

Richard bana baktı. "Benim sürü lideri olmamı istiyorsun. Benim bir alfa olmamı istiyorsun. Bunun bedeli budur." Başını iki yana salladı. "Yüzünü bir görmelisin. Çok incinmiş görünüyorsun. Nasıl olur da hem bir insanı öldürmemi isteyip hem de birazcık itiş kakış yüzünden kendimi kötü hissetmemi beklersin?"

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. "Jean-Claude, Marcus'u öldürmenin yetmeyeceğini, sürüyü yönetmek için terör estirmen gerekeceğini söylemişti."

"Haklı." Richard, Jason'ın yüzündeki kanı sildi. Kesik iyileşmeye başlamıştı bile. Kanlı ellerini ağzına götürdü ve onları yalamaya başladı.

Orada öylece dikildim, donup kalmıştım. Bir trafik kazası görmüş ve gözlerimi çeviremiyor gibiydim.

Richard, Jason'ın yüzüne doğru eğildi. Ne yapacağını bildiğimi sanıyordum ama buna inanmam için görmem gerekliydi. Yarayı yaladı. Tıpkı bir köpek gibi, dilini açık yaranın üstünde gezdirdi.

Arkamı döndüm. Bu benim Richard'ım olamazdı. Benim güvenilir, huzur veren Richard'ım.

"Bunu seyretmeye dayanamıyorsun değil mi? Öldürmenin reddettiğim tek şey olduğunu mu sanmıştın?" diye sordu.

Sesi tekrar o tarafa dönmemi sağladı.

Çenesinde kan lekesi vardı. "Hepsini seyret Anita. Bir alfa olmanın bedelini görmeni istiyorum. O zaman bana buna değip değmeyeceğini söylersin. Eğer miden kaldırmıyorsa, benden bir daha bunu yapmamı isteme." Gözlerinde bir meydan okuma vardı.

Ben meydan okumalardan anlardım. Yatağın kenarına oturdum. "Devam et. İzliyorum."

Richard saçlarını bir yana itti, boynundaki yara açığa çıkmıştı. "Ben alfayım ve sürüyü ben beslerim. Senin kanını döktüm ve şimdi onu sana geri veriyorum." Gücünün sıcak etkisi bütün odaya yayıldı.

Jason ona doğru baktı, gözlerinin neredeyse sadece akları gözüküyordu. "Marcus bunu yapmaz."

"Çünkü yapamaz," dedi Richard. "Ben yapabilirim. Kanımla beslen. Özümle, gücümle. Ve bir daha asla bana karşı durma." Odadaki hava bu güçle öylesine yoğunlaşmıştı ki nefes almak bile zordu.

Jason dizlerinin üstünde yükseldi ve deneme olarak ilk başta ağzını yaranın üstüne koydu, sanki reddedilmekten veya incitilmekten korkuyordu. Richard hiçbir şey söylemeyince Jason ağzını açık yaraya bastırdı ve içmeye başladı. Çene kasları çalışıyor ve kanı içiyordu. Bir eli Richard'ın sırtına, diğeri omzuna gitti.

Richard'ın yüzünü görene kadar etraflarından yürüdüm. Gözleri kapalıydı, yüzü huzurluydu. Onu seyrettiğimi hissetmiş olmalı çünkü gözleri açıldı. Gözlerinde öfke vardı, bir miktarı bana karşı. Konu sadece Marcus'u öldürmek değildi, konu insanlığından bir şeyler kaybetmekti. Bunu şimdiye kadar farketmemiştim.

Jason'ın omuzlarını tuttu. "Yeter." Jason kendini, süt emen köpek yavrusu gibi yaraya doğru daha sert bastırdı. Richard onu kuvvetlice boynundan uzaklaştırdı. Yaranın etrafında bir morluk oluşmuştu bile.

Jason sırtüstü yattı, Richard'ın kollarında yarı kundaklanmış gibiydi. Kalan son kan damlalarını içmek için ağzının kenarlarını yaladı. Kıkırdadı ve yerde diz çökmek için Richard'dan uzaklaştı. Yüzünü Richard'ın bacaklarına sürdü. "Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Marcus gücünü böyle paylaşamaz. Sürüde, senin kanını paylaşabildiğini bilen başka biri var mı?"

"Söyle onlara. Hepsine söyle," dedi Richard.

"Marcus'u gerçekten öldüreceksin, değil mi?" diye sordu Jason.

"Eğer bana başka yol bırakmazsa öldüreceğim. Şimdi git Jason, diğer efendin bekliyor."

Jason ayağa kalktı, neredeyse düşüyordu. Doğruldu ve sanki görünmez bir şeyle yıkanıyormuş gibi ellerini kollarında ve bacaklarında gezdirmeye başladı. Belki de sıcak gücü etrafına sarmaya çalışıyordu. Tekrar güldü. "Eğer beni besleyeceksen, beni istediğin zaman duvara fırlatabilirsin."

"Çık dışarı," dedi Richard.

Jason dışarı çıktı.

Richard hala yerde diz çökmüş duruyordu. Bana doğru baktı. "Bunu neden yapmak istemediğimi şimdi anlıyor musun?"

"Evet," dedim.

"Belki Marcus kanımı ve gücümü paylaşabildiğimi öğrenirse geri çekilir."

"Hala onu öldürmemeyi umuyorsun," dedim

"Sadece öldürmek değil Anita, bunun içinde her şey var. Az önce Jason'la yaptığım şey de buna dahil. Yüzlerce şey. Hiçbiri pek insanca değil." Bana baktı, kahverengi gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir acı vardı.

Birden anladım. "Bu sadece öldürmek değil, değil mi? Sürü liderliğini bir kere kan ve kaba kuvvetle ele geçirdin mi, sürüyü kan ve kaba kuvvetle elinde tutmalısın."

"Yaklaşık olarak. Eğer Marcus'u devre dışı bırakabilirsem, geri çekilmesini sağlayabilirsem, o zaman işleri değişik şekilde yürütme şansım olur." Gelip önümde durdu, yu-

zünde arzu ve sabırsızlık vardı. "Sürünün neredeyse yarısı benim yanımda olmayı seçti ya da tarafsız kaldı. Artık Marcus'u desteklemiyorlar. Kimse bir sürüyü ölümler olmadan bu kadar bölmeyi başaramamıştı."

"Neden iki ayrı sürüye ayrılmıyorsunuz?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Marcus buna asla izin vermez. Sürü lideri her üyeden vergi alır. Bölünme sadece gücünü değil parasını da kesintiye uğratacaktır."

"Sen şimdi para alıyor musun?" diye sordum.

"Herkes hala Marcus'a sadık. Ben para istemiyorum ve geriye sadece bir dövüş kaldı. Sanırım sadakatleri o noktada bitecek."

Yüzündeki parlaklığı seyrettim. Planlar, hayaller... İnsanların gırtlağını kesip ondan sonra yiyecek yaratıklardan oluşan bir izci obası ve dürüstlük karargahı kuruyordu. Bunu yapabileceğine inanıyordu. Onun yakışıklı, arzulu yüzüne bakarken neredeyse ben de ona inanmıştım.

"Marcus'u öldüreceğini ve her şeyin biteceğini düşünmüştüm. Ama bitmeyecek, değil mi?"

"Eğer onları korkutamazsam, Raina mutlaka bana meydan okunmasını sağlayacaktır."

"Raina canlı olduğu sürece problem çıkaracak."

"Raina'yla ilgili ne yapmalıyım bilmiyorum."

"Onu öldürebilirim," dedim.

Yüzündeki bakış yeterliydi.

"Sadece şaka yapıyordum," dedim. Öyle sayılırdı. Richard bunu asla kabul etmezdi ama eğer güvende olacaksa Raina ölmeliydi. Acımasızca ama gerçek.

"Ne düşünüyorsun Anita?"

"Senin haklı ve bizim hepimizin haksız olabileceğini."

"Hangi konuda?"

"Belki de Marcus'u öldürmemelisin."

Richard'ın gözleri açıldı. "Marcus'u öldürmediğim için bana kızgın olduğunu sanıyordum."

"Konu, Marcus'u öldürmek değil. Marcus'u öldürmeyerek herkesi tehlikeye atman."

Başını iki yana salladı. "Fark göremiyorum."

"Fark şu; öldürmek sona ulaşmak için bir yol, sonun kendisi değil. Ben senin canlı kalmanı, Marcus'u da ölü görmek istiyorum. Sürü üyelerinin seni güvenli bir şekilde takip etmesini istiyorum. Yerini korumak için sürü üyelerine işkence etmeni istemiyorum. Eğer bunu sen hiç kimseyi öldürmeden başarabiliyorsak, buna bir itirazım yok. İçinde ölüm bulundurmayan bir çözüm olduğunu sanmıyorum. Ama sen böyle bir çözüm bulursan seni desteklerim."

Yüzümü inceledi. "Yani şimdi bana öldürmemem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Evet."

Güldü ama bu eğlenceden çok ironi içeren bir gülüştü. "Sana bağırayım mı, sarılayım mı bilmiyorum."

"Birçok insanda bu duyguyu uyandırıyorum. Bak, Stephen'ı kurtarmaya gittiğimizde birkaç kişiyi çağırmalıydın. Olayın içine güçlü bir şekilde gitmeliydin, arkanda üç veya dört yardımcıyla birlikte. Sör Lancelot'u oynamakla Kazıklı Voyvoda olmak arasında bir orta yol olmalı," dedim.

Yatağın kenarına oturdu. "Kanımdaki güçle diğerlerini besleyebilmek zor bulunan bir yetenek. Etkileyici ama yeterli olmaz. Marcus ve Raina'yı korkutup kaçırmak için daha korkunç özelliklere sahip olmam gerekir. Ben güçlüyüm Anita, gerçekten güçlü." Bunu basit bir gerçekmiş gibi söyledi, kendini beğenmişlik ya da gurur yoktu. "Ama bu o tür bir güç değil."

Arkasına oturdum. "Elimden gelen her şeyi yaparım Richard. Sadece dikkatsiz davranmayacağına söz ver."

Gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine yansımamıştı. "Eğer beni öpersen dikkatsiz davranmayacağım."

Öpüştük. Tadı sıcak ve kendinden emindi ama bunun altında kanın tatlı tuzu ve Jason'ın tıraş losyonu vardı. Ondan kaçtım.

"Ne oldu?"

Ona ağzında başka insanların kanının tadını alabilmemin pek de hoş olmadığını söyledim. Beraber çalışacaksak onun böyle şeyler yapmaması gerekiyordu. İnsanlığını çalacak olan içindeki canavar değildi, daha küçük binlerce şeydi.

"Benim için değiş," dedim

"Ne?"

"Benim için değiş, burada, şimdi."

Bana baktı, yüzümden bir şeyler okumaya çalışıyor gibiydi. "Neden şimdi?"

"Tamamını görmeme izin ver Richard, türünün tamamını."

"Eğer Jean-Claude'la yatağını paylaşmak istemiyorsan, bir kurtla aynı yatakta yatmak da istemezsin."

"Sabah olana kadar kurt formunda hapsedilmiş kalmayacaksın, öyle söylemiştin."

"Hayır, kalmam," dedi yumuşak bir şekilde.

"Eğer bu gece değişirsen bunu kabul edebilirim, sevişebiliriz. Düğünümüzü planlamaya başlayabiliriz."

Güldü. "Jean-Claude'u öldürmek zorunda kalmadan önce Marcus'u öldürebilir miyim?"

Richard devam etti. "Onunla bu konuyu çoktan konuştun değil mi?"

Başımla onayladım.

"Neden bana kızgın değildi?"

"Eğer beni kazanamazsa kenara çekileceğini söylemişti, kenara çekiliyor." Jean-Claude'un beni sevdiğiyle ilgili kısmı eklemedim. Bunu sonraya saklıyordum.

"İçindeki hayvanı çağır Richard."

Başını iki yana salladı. "O sadece benim hayvanım değil Anita. O lukoi, sürü. Onları sen de görmelisin."

"Onları gördüm."

Başını iki yana salladı. "Bizi lupanarda görmedin. Bizim güç kaynağımız orası. Biz orada gerçeğiz, hiç hile yok, birbirimize karşı bile."

"Sana az önce seninle evlenmek istediğimi söyledim. Bunu anladın mı?" diye sordum.

Richard ayağa kalktı. "Seninle evlenmek istiyorum Anita. Bunu neredeyse dünyadaki her şeyden daha fazla istiyorum. Seni öyle istiyorum ki bu arzu canımı acıtıyor. Bu gece burada kalmak konusunda kendime güvenmiyorum."

"Şimdiye kadar temiz kalmayı başardık," dedim.

"Kılpayı." Çantasını aldı. "Lukoi sekse ölüm dansı der."

"Yani?"

"Aynı terimi, başarılı geçmiş savaşlar için de kullanırız."

"Hala problemin ne olduğunu anlamadım."

Bana baktı. "Anlayacaksın. Tanrı ikimize de yardımcı olsun. Anlayacaksın."

Bir anda üzgün ve dalgın bir hale büründü, onun o şekilde gitmesine izin veremezdim. Ertesi gün Marcus'la karşılaşacaktı ve onu öldürmeyi kabul etmiş olması bunu başarabileceği anlamına gelmiyordu. O an geldiğinde, tereddüt etmeyeceğine güvenmiyordum. Onu kaybetmek istemiyordum.

"Benimle kal Richard. Lütfen."

"Bu sana haksızlık olur."

"Bu kadar sersem bir izci olma."

Gülümsedi ve çok kötü bir Temel Reis taklidi yaptı. "Ben olduğum gibiyim," dedi. Dışarı çıkarken kapıyı kapattı. Ona bir veda öpücüğü vermeye bile fırsatım olmadı.

24

Karanlıkta uyandım, biri üzerime doğru eğliyordu. Tam olarak göremiyordum ama üzerimdeki havada ağırlık gibi bir şey hissettim. Elim yastığın altına girdi ve Firestar'la beraber çıktı. Silahı, oradaki her kimse ona doğrulttum ve o bir rüyaymış gibi yok oldu. Yataktan çıktım, sırtımı duvara verdim, kendimi olabildiğince küçük bir hedef haline getirdim.

Karanlıktan bir ses geldi. Ona nişan aldım, kulaklarımı orada olabilecek başka kişileri de duymak için zorluyordum.

"Benim, Cassandra. Işık düğmesi hemen üzerinde. Sen ışığı yakıncaya kadar olduğum yerde kalıyorum." Sesi kalındı. Delilere ya da size silah doğrultmuş kişilere karşı kullanacağınız türden bir sesti.

Yutkundum, sırtımı duvara dayadım. Sol elimi duvarın üzerinde, ışık düğmesini buluncaya kadar gezdirdim. Işık düğmesine değip mümkün olduğu kadar alçalıncaya kadar eğilince düğmeye bastım. Işık yandı. Yere çömelmiş, silahı

bilinçsizce doğrultmuş bir halde anlık bir körlük yaşadım. Yeniden görebildiğimde Cassandra neredeyse yatağın ayakucunda durmuş, elleri iki yanında bana bakıyordu. Gözleri biraz büyümüştü. Üzerindeki Viktorya tarzı dantelli geceliğinin göğüs kısmı titriyordu.

Evet, Viktorya tarzı gecelik. Çok narin, oyuncak bir bebek gibi görünüyordu. Ona dün gece kıyafetini Jean-Claude'un mu seçtiğini sormuştum. Hayır, kendisi seçmişti. Hepsi kendisine aitti.

Halının üzerinde durmuş, öylece donmuş bakıyordu. "Anita iyi misin?" Ses tonundan öyle düşünmediği anlaşılıyordu.

Derin bir nefes alıp silahı tavana doğrulttum. "Evet, iyiyim."

"Hareket edebilir miyim?"

Ayağa kalktım, silahı indirmiştim. "Uyurken bana dokunmaya çalışma. Önce bir şey söyle."

"Bunu hatırlarım. Hareket edebilir miyim?" dedi.

"Elbette. Ne oldu?" diye sordum.

"Richard ve Jean-Claude dışarıda."

Saatime baktım, öğlenin biri olmuştu. Neredeyse altı saat uyumuştum. Ya da Cassandra ile bir saat kadar konuşmamış olsaydık uyuyacaktım. Yıllardır deliksiz bir uyku uyumamıştım ve açıkçası kız ya da değil, o hala bir gece önce tanıştığım bir likantroptu. Koruma olarak ona güvenmek garip geliyordu. Yabancılarla uyumaktan hiç hoşlanmıyordum. Cinsel bir şey değildi. Sadece şüpheydi. Derin uykudayken çoğumuz en savunmasız halimizde oluruz.

"Ne istiyorlar?"

"Richard bir planı olduğunu söyledi."

Ne planı olduğunu sormama gerek yoktu. Dolunay gecesi aklında bir tek şey vardı: Marcus.

"Onlara önce giyineceğimi söyle." Valizime yöneldim. Cassandra kapıya gitti. Kapıyı aralayıp hafifçe konuştu. Arkasından sıkıca kapatıp yanıma geldi. Şaşırmış görünüyordu. Gecelik ve yüzündeki şaşkın bakışla, on iki yaşındaymış gibi görünüyordu.

Valizin yanına diz çöktüm, kıyafetlerim elimde, ona bakıyordum. "Şimdi ne oldu?"

"Jean-Claude giyinmekle uğraşmamanı söyledi."

Ona bir süre baktım. "Ya, tabii. Giyineceğim. Bu kadarcık bekleyebilirler."

Başıyla onayladı ve kapıya doğru gitti.

Ben banyoya gittim. Aynada kendime baktım. Hissettiğim kadar yorgun görünüyordum, gerekli işleri yaparken keşke bir duş olsaydı dedim. Bu uyanmama yardımcı olurdu. Banyoyu kullanabilirdim ama beni bu kadar bekleyeceklerinden emin değildim. Ayrıca banyo yapmak yatağa giderken yaptığım bir şeydi, çıkarken değil. Rahatlatıcı değil, canlandırıcı bir şeye ihtiyacım vardı.

Richard'ın bir planı vardı ve Jean-Claude da onunla birlikteydi. Bu da vampirin, Richard'ın planına yardımcı olduğu anlamına geliyordu ve korkutucu bir düşünceydi.

Richard bu gece Marcus'la dövüşecekti. Yarın ölü olabilirdi. Bu düşünce göğsümü sıkıştırdı. Gözlerimin ardında

yaşlarla ilgisi olmayan bir baskı vardı. Richard yanımda olmasa da yapabilirdim. Benimle olmaması beni üzerdi ama yaşardım. Ölümüne dayanamayabilirdim. Richard'ı seviyordum. Gerçekten seviyordum. Ondan vazgeçmek istemiyordum. Hiçbir şey için.

Jean-Claude çok centilmence davranıyordu ama ona güvenmiyordum. Nasıl güvenebilirdim? Yaptığı her şey için bir düzine farklı sebebi oluyordu. Plan neydi? Ne kadar hızlı giyinirsem o kadar çabuk öğrenecektim.

Çantadan kıyafetlerimi öylesine seçmiştim. Değiştirerek birbiriyle giyilebilecek türden şeylerdi. Koyu mavi kot, koyu mavi polo tişört, beyaz koşu çorapları. Hiç kimseyi etkilemeye çalışmıyordum. Şimdi biraz daha ayılınca, keşke bu kadar pratik şeyler seçmemiş olsaydım diye düşündüm. İnsan aşık olunca böyle şeylere dikkat ediyordu.

Kapıyı açtım. Richard kapıda duruyordu. Görüntüsü beni olduğum yerde durdurdu. Saçları omuzlarında köpük gibi dalgalar halinde dökülecek kadar fırçalanmıştı. Koyu mor, ipeksi, kısa bir şort dışında üzerinde bir şey yoktu. İki taraftan da çok sıkıydı, bana doğru dönerken kasıkları belirginleşti.

Ağzımı kapayıp konuşabilecek duruma gelince, "Neden böyle giyindin?" dedim.

Jean-Claude omzunu duvara dayamıştı. Üzerinde ayak bileklerine kadar uzanan, siyah, kenarları kürklü bir gecelik vardı. Saçları kürklü yakasına karışmıştı, hangisinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını söylemek zordu. So-

luk boynu ve göğsünün üçgen görünen bölgesi, kürkle birlikte nerdeyse mükemmel görünüyordu.

"Farklı iki porno filmden fırlamış gibi görünüyorsunuz. Cassandra bir plandan bahsetti. Plan nedir?"

Richard yan gözle Jean-Claude'a baktı. Birbirlerine bakışları arkamdan bir şeyler çevirdiklerini kelimelerin açıklayabileceğinden daha iyi anlattı.

Richard yatağın kenarına oturunca şortu benim rahat edeceğimden biraz daha yukarıya sıyrıldı. Başka tarafa bakmam gerekiyordu, ben de Jean-Claude'a baktım. Daha rahat değildi ama en azından onun daha büyük bölümü kapalıydı.

"Birkaç ay önce, Noel'den hemen önce, dairende yanlışlıkla büyülü bir enerji ortaya çıkarmıştık, hatırlıyor musun?" diye sordu Jean-Claude.

"Hatırlıyorum," dedim.

"Monsenyör Zeeman ve ben, üçümüzün bu gücü paylaşıp bir üçlü oluşturabileceğimizi düşünüyoruz."

İkisine de baktım. "Açıklayın."

"Ben ve kurtlar arasında bir bağ var. Seninle, benim küçük nekromensırım, ölüler arasında da bir bağ var. Arzu ve aşk her zaman büyülü bir enerji barındırır. Sana vampirle hayvanları, nekromensır ve vampiri arasında bağlantı kurulmasını sağlayan büyüleri gösterebilirim. Aramızda oluşan güç bizi şaşırtmamalıydı."

"Sadede gel," dedim.

Jean-Claude gülümsedi. "Belli bir Ulfric'i destekleyecek yeterli gücü oluşturacağımızı düşünüyorum. Marcus'u tanıyorum. Kazanma şansı yoksa dövüşmeyecektir."

"Jean-Claude haklı. Eğer yetince güçle dolu olursam, Marcus geri çekilir."

"O zaman olan her ne ise onu yeniden çağırabileceğimizi nereden biliyorsunuz?" diye sordum.

"Biraz araştırma yaptım. İki başvampir çağırabildikleri hayvanlardan birini, likantrop şeklinde hizmetkar yapmış."

"Yani?"

"Bu bir şekilde benim ikinizi birbirinize bağlama şansım olduğu anlamına geliyor."

Başımı iki yana salladım. "Olmaz, vampir izleri istemiyorum. Nasıl olduğunu biliyorum ve hiç hoşuma gitmemişti."

"Aralıkta ikinizde de iz kalmamıştı. Sanırım bunu şimdi de sağlayabiliriz."

"Siz ikiniz niye böyle giyindiniz?"

Richard utanmış göründü. "Yanımda bir tek bunu getirdim. Dün gece aynı yatakta yatacağımızı zannediyordum."

Şortunu işaret ettim. "Bu bizim ilişkiye girmememizi pek kolaylaştırmazdı Richard."

Yüzü kızardı. "Biliyorum. Özür dilerim."

"Bana çantanda hiç dantelli iç çamaşırı olmadığını söyleme *ma petite*."

"Olmadığını söylemedim." Ronnie, Richard'a teslim olacağımı hesaba katarak ne olur ne olmaz diye bana bir kıyafet aldırmıştı. Jean-Claude'u yarı yolda bırakacağı için, Ronnie evlenmeden önce Richard'la yatağa girmemi destekliyordu.

"Kimin için aldın?" diye sordu Richard sessizce.

"Senin için ama benim dikkatimi dağıtma. Hoş pijamalar neden?"

"Richard ve ben kendi başımıza çağırabilmek için denemeler yaptık. Sadece ikimiz yapınca olmadı. Benden hoşlanmaması gücü engelledi."

"Doğru mu Richard?"

Başıyla onayladı. "Jean-Claude üçüncüye ihtiyacımız olduğunu söylüyor. Sana ihtiyacımız var."

"Kıyafetler niye peki?"

"İlk seferde gücü arzu ve ortaya çıkarmıştı *ma petite*. Biz öfkeliyiz. Bir tek senin arzun eksik."

"Bir dakika bekleyin." Önce birine, sonra ötekine baktım. "Buraya üçlü yapmak için mi geldiniz?"

"Hayır," dedi Richard. Ayağa kalktı. Dar şortu içinde vücudunu sergileyerek bana doğru geldi. "Seks yok, sana söz veriyorum. Bunun için bile seni onunla paylaşmam."

Parmakuçlarımla hafifçe, sanki dokunmaya korkar gibi ipek şortuna dokundum. "O zaman bu kıyafetler ne için?"

"Zamanımız azalıyor Anita. Eğer bu işe yarayacaksa bir an evvel yapılmalı." Kollarımı tuttu, tenimin üzerindeki elleri sıcaktı. "Bana bir planım olursa yardım edeceğini söylemiştin. İşte plan bu."

Ondan yavaşça uzaklaştım ve Jean-Claude'a döndüm. "Peki, senin bu işten çıkarın ne olacak?"

"Senin mutluluğun. Eğer gerçek bir üçlü olursak, hiçbir kurt Richard'a meydan okuyamaz."

"Benim mutluluğum, tabii." Sakin, hoş yüzünü incelerken aklıma bir fikir geldi. "Dün gece Jason'ın kanını içtin,

değil mi? Ondan Richard'ın kanının tadına baktın, değil mi? Değil mi, seni orospu çocuğu?" Konuşurken ona doğru ilerliyordum, yanına vardığımda ona vurmamak için kendimi zor tuttum.

"Ne olmuş *ma petite*?"

Tam önünde duruyordum, kelimeleri yüzüne tükürüyordum. "Bunlardan senin kazancın ne olacak? Bu benim mutluluğum saçmalığına inanmıyorum. Seni çok iyi tanıyorum."

Yüzü sakindi, çok rahattı. "Sadece Konsey'dekilerin meydan okuyabileceği, başka hiçbir başvampirin elde edemediği bir güç elde edeceğim."

"Biliyordum. Biliyordum. Bir düzine daha sebebin olmadan bir şey yapmayacağını biliyordum."

"Ben de tıpkı Monsenyör Zeeman'ın faydalandığı kadar faydalanıyorum. İkimiz de güç tabanımızı sağlama alacağız."

"Peki, benim bundan çıkarım ne olacak?"

"Ne mi, Monsenyör Zeeman'ın güvenliği."

"Anita," dedi Richard yavaşça. Omzuma dokundu.

Dönüp ona baktım. Kızgın kelimelerim, yüzündeki bakışı görünce yok oldu. Çok ciddi, çok üzgündü.

Omzumdan tuttu, bir eli yüzümü okşuyordu. "Eğer istemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin."

"Ne teklif ettiğinin farkında mısın Richard? Ondan asla kurtulamayacağız." Yüzümü tutan eline dokundum. "Kendini bize böyle bağlamasına izin verme Richard. Seni bir şekilde yakalarsa, bir daha asla bırakmaz."

"Onun gerçekten kötü olduğuna inansaydın, onu çok uzun zaman önce öldürür ve ondan kurtulurdun."

Eğer bunu şimdi yapmazsam ve Richard bu gece ölürse, bununla yaşayabilir miydim? Ona yaslandım, yüzümü göğsüne dayadım, kokusunu içime çektim. Hayır. Ben onu kurtarabilecekken ölürse, suçluluk duygusundan asla kurtulamazdım.

Jean-Claude gelip yanımızda durdu. "Belki de bu, kontrollü ortamlarda tekrarlanamayacak o garip kazalardan biriydi *ma petite*. Büyü bazen öyle olabilir."

Yüzümü çevirip ona baktım, yanağım hala Richard'ın göğsüne dayalıydı, kollarım beline sarılıydı. "İkimizde de vampir izi olmayacak değil mi?"

"Söz veriyorum. Sizden tek isteğim geri çekilmemeniz olacak. Ne kadar güç çağıracağımızı bilmeliyiz. Eğer çok değilse o zaman tartışırız ama eğer düşündüğümüz kadarsa, o zaman pek çok problemimizi çözecek demektir."

"Seni dalavereci piç."

"Bu, evet demek mi?" diye sordu.

"Evet," dedim.

Richard bana sarıldı. Kollarının beni tutmasına, beni rahatlatmasına izin verdim ama Jean-Claude'un gözlerine bakıyordum. Yüzündeki bakışı tarif etmek zordu. Şeytan da ruhunuzu verdiğinizi belirten yeri imzalarken böyle bakardı herhalde. Memnun, hevesli ve biraz da aç.

25

"Sen ve Monsenyör Zeeman burada kalın. Ben de banyo sıramı kullanıp sonra size katılacağım." O böyle söyleyince, reddetmek istedim ama yapmadım. "Bunun, aramızda bir üçlü yapmak için senin oluşturduğun abartılmış bir yol olmadığından emin misin?"

"Ben bu kadar dalavereci miyim?"

"Evet."

Güldü ve sesi tenimin üzerinde omurgamdan aşağıya kayan buz küpü gibi aktı.

"İkinizi yalnız bırakayım." Yanımızdan geçip banyoya gitti.

Peşinden gittim ve o daha kapamadan kapıyı yakaladım. "Evet *ma petite*?"

"O geceliğin altında, tenin dışında bir şeyler daha olsa iyi olur."

Sivri dişlerinin ucunu gösterecek kadar gülümsedi. "Bu kadar kaba olabilir miyim *ma petite*?"

"Bilmiyorum."

Başıyla onayladı ve kapıyı kapadı.

Derin bir nefes alıp hayatımdaki diğer erkeğe döndüm. Richard'ın elbiseleri valizimin üzerinde katlanmış duruyordu. Bana doğru yürüdü. Şortu o kadar kısaydı ki yandan, ayağından beline kadar her şeyi görüyordum.

Eğer gerçekten yalnız olsaydık kendimi ona teslim ederdim. Çok romantik olacağını düşündüğüm bir şey bir anda içimi tıkayacak kadar garipleşmişti. Banyodan gelen su sesine dikkat kesilmiştim. Jean-Claude bize katılmayı planlıyordu. Yüce Tanrım.

Yine de Richard saçları tek gözünün önüne dökülmüşken enfes görünüyordu. Bana yaklaşmakta tereddüt etti. Sonunda başını iki yana salladı. "Bu bir anda neden bu kadar garip oldu?"

"Sanırım en büyük sebep, onun banyoda bize katılmak için hazırlanıyor olması."

Güldü ve yeniden başını iki yana salladı. "Genelde birbirimizi kucaklamamız bu kadar uzun sünmezdi."

"Hayır," dedim. Bu hızla gidersek Jean-Claude geri geldiğinde dansa gittiklerinde birbirlerine bakan liseli çocuklar gibi olacaktık.

"Ortada buluşalım," dedim.

Richard gülümsedi. "Her zaman." Bana doğru yürüdü. Hareket ederken karnındaki kaslar geriliyordu.

Bir anda kot ve polo tişört giydiğime pişman oldum. Beni yeni aldığım dantelli iç çamaşırları içinde görmesini isti-

yordum. Ellerinin ipeğin ve altındaki bedenimin üzerinde gezinmesini istiyordum.

Richard ve ben aramızda birkaç santimetre kalınca durduk, ikimiz de birbirimize dokunmuyorduk. Tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordum. Vücudunun sıcaklığını hissedecek kadar yakındım. Çıplak göğsünü okşamak istiyordum. İpek şortunun ön tarafını okşamak istiyordum. Aklımdan geçen düşünce o kadar gerçekti ki ellerimi meşgul etmek için kollarımı kavuşturdum.

Richard bana doğru eğildi. Dudakları kaşlarımın üzerinde gezindi, gözkapaklarımı nazikçe öptü. Ağzıma doğru eğildi ve ona ulaşmak için ben de parmakuçlarımda yükseldim. Bana sarıldı.

Üzerine yaslandım, ellerim vücudunda geziniyordu, dudaklarım onunkilere yapışmıştı. Eğildi ve popomun altını kavrayıp beni yüzlerimiz aynı hizaya gelecek şekilde kaldırdı. Öpüşmeyi kesip "Beni yere bırak," diyecektim ama yüzüne birkaç santim öteden bakarken söyleyemedim. Bacaklarımı beline sardım. Dengesini sağlamak için bacaklarını açtı. Onu öptüm ve ilk güç akışı üzerimden tüylerimi diken diken eden, karnımı gıdıklayan bir çizgi halinde geçti.

Richard hafif bir ses çıkardı, bir inlemeden çok hırlama gibiydi. Ben hala üzerindeyken diz çöktü ve beni yere yatırırken onu engellemedim. Vücudunun üst kısmı benim üzerimdeydi, kollarından destek alıyordu, vücudunun alt tarafı bana dayalıydı. Bana bakarken gözleri kurtlaşmıştı.

Yüzünde bir şey olmuş olacak ki ben görmeyeyim diye başını çevirdi.

Ardından doğrulup saçlarını avuçladım ve yüzünü pek de nazik olmayan bir şekilde kendime çevirdim. Acıdan ya da başka bir şeyden hırlayarak döndü. Titremedim, gözlerimi kaçırmadım.

Ben yerde sırtüstü yatarken Richard yüzünü benimkine doğru yaklaştırdı. Ağzı benimkinin üzerinde geziniyordu. Dudaklarımız birbirine değdiğinde bir sıcaklık aktı, sanki gücünün varlığının tadına bakıyordum.

Banyo kapısı açıldı ve ses beni dondurdu, gözlerim kapıya doğru kaydı. Richard bir an tereddüt etti, dudakları benimkilerin üzerinde kararsızdı. Sonra çenemin kenarını öptü. Dudakları boynuma doğru kaydı.

Jean-Claude kapıda siyah ipek pijamaları içinde duruyordu. Uzun kollu üstünün önü açıktı, yürürken gövdesine dolanıyordu. Yüzündeki, gözlerindeki bakışı görünce paniğe kapıldım.

Richard'ın omzuna vurdum. Boynumdan aşağıya kaymış, burnunu polo tişörtümün yakasından içeriye sokmaya çalışıyordu. O şaşırtıcı amber renkli kurt gözlerini kaldırdı ve yüzünde okuyabildiğim tek şey, istek ve belki bir de açlıktı. Gücü tenimde sıcak bir rüzgar gibi esiyordu.

Nabzım boynumda, sanki tenimi yırtacakmış gibi atıyordu. "Sana ne oluyor Richard?"

"Bu gece dolunay var *ma petite*. Canavarı onu çağırıyor." Jean-Claude halının üzerinden bize doğru yaklaştı.

"Bırak kalkayım Richard."

Richard elleri ve dizleri üzerinde doğruldu, ben altından sürünerek çıkmak zorunda kaldım. Ayağa kalktım ve o önümde diz çöküp belime sarıldı. "Korkma."

"Senden korkmuyorum Richard." Jean-Claude'a bakıyordum.

Richard'ın elleri kaburgalarımın üzerine masaj yaparken parmakları etime gömülüyordu. Bu hareket dikkatimi ona yöneltti. "Sana asla bilerek zarar vermem. Bunu biliyorsun."

Bunu biliyordum. Başımla onayladım.

"Şimdi bana güven." Sesi yumuşak ve kalındı ve içinde normal olmayan bas bir ton vardı. Tişörtümü pantolonumun içinden çıkarmaya başladı. "Sana dokunmak, seni koklamak, senin tadına bakmak istiyorum."

Jean-Claude etrafımızda dolaşıyordu, yaklaşmıyordu. Etrafımızda bir köpekbalığı gibi geziyordu. Gece mavisi gözleri hala insancaydı, Richard'ınkilerden daha insan görünüyordu.

Richard tişörtümü pantolonumdan kurtarıp karnımı ortaya çıkarıncaya kadar kaldırdı. Elleri çıplak tenimin üzerinde gezinirken titredim ama seks yüzünden değildi ya da sadece seks yüzünden değildi. Ellerinden tenime sıcak elektrik akımı gibi bir şey aktı. Sanki üzerimde düşük bir akım dolaşıyordu. Pek canımı yakmıyordu ama durdurmazsam yakabilirdi. Ya da belki, diğer her şeyden daha iyi hissettirebilirdi. Hangisinin beni daha çok korkuttuğundan emin değildim.

Jean-Claude uzanabileceği bir yerde durmuş, seyrediyordu. Bu da beni korkutan düşüncelerden biriydi.

Richard iki elini, açılmış belime koydu. Kollarının üzerine gelen tişörtüm aşağıya inmiyordu.

Jean-Claude soluk elini uzatıp o son adımı da attı. Gerildim, korku arzunun son kırıntılarını da götürdü. Bize dokunmadan elini indirdi.

Richard hızlı, ıslak bir hareketle karnımı yaladı. Ona baktım ve bana kahverengi gözleriyle karşılık verdi. İnsan gözleriydi. "Sana bir şey olmasına izin vermem Anita."

Canavarını geri yutmanın ona neye mal olduğunu bilmiyordum ama kolay olmadığını biliyordum. Daha zayıf likantroplar değişmeye başladıklarında duramazdı. Kendi kahverengi gözlerinin de bir karanlığı vardı ve bu pek rahatlatıcı bir şey değildi. Ama bu, içindeki canavar değildi. Daha temel, daha insanca bir şeydi: Seks. Arzu sözcüğü bile gözlerindeki bu bakışı yeteri kadar anlatmıyordu.

Jean-Claude arkamda duruyordu. Onu hissediyordum. Daha bana dokunmadan, gücünü serin bir rüzgar gibi hissediyordum. Yüzünü saçlarıma sürdü. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kendi kanımın kafamın içinde pompalanması dışında bir şey duyamıyordum.

Jean-Claude yandaki saçlarımı sıyırdı. Dudakları yanağıma dokundu ve gücü üzerimden, mezardan gelen serin bir rüzgar gibi sessiz bir şekilde aktı. Benden akıp Richard'ın sıcaklığını arıyordu. İki enerji birbirine çarptı, içimde birbirine karıştı. Nefes alamıyordum. O şeyi, içimde ölüleri çağı-

rırken kullandığım şey gibi, büyü gibi -daha iyi bir kelime bulmamıştım- hissediyordum. Gücün ikisinden de gelip güçlendiğini hissettim.

Richard'dan uzaklaşmaya çalıştım ama parmaklarını kaburgalarıma geçirmişti. Jean-Claude'un kolları omuzlarımı sıktı. "Gücü arttır, onunla mücadele etme *ma petite*."

Panik içinde mücadele ettim, nefesim kesiliyordu. Eğer kendimi toparlayamazsam fazla oksijenden bayılacaktım. Güçle korkumu körüklüyor ve kendimi kaybediyordum.

Richard nazikçe karnımı ısırdı. Dudakları tenimi emiyordu. Jean-Claude'un dudakları boynuma dokundu, nazikçe öpüyordu. Kolları beni göğsünde tutuyordu. Richard'ın artan sıcaklığı belimdeydi. Jean-Claude sırtımdaki soğuk bir ateş gibiydi. Güç çok fazlaydı. Bir yere gitmesi gerekiyordu. Onunla bir şey yapmalıydım, yoksa beni canlı canlı yakacaktı.

Dizlerimin bağı çözüldüğünde beni ayakta tutan tek şey Richard ve Jean-Claude'un kollarıydı. Beni yere yatırdılar, hala kollarındaydım. Omzum yere değdi, sonra da elim. Güçle ne yapabileceğimi bulmuştum. Yere akmasına izin verdim. Arıyordu. Ölüleri arıyordu. Yüzüstü döndüm. Richard'ın elleri tişörtümüm içinde sırtıma dokunuyordu, daha yukarılara uzanıyordu ama bu ikinci plandaydı. Güçle bir şey yapmalıydım.

İhtiyacım olan ölüleri buldum ama işe yaramadı. Güç, artık nefessizlikten çığlık atıncaya kadar arttı. Bir adım, bir malzeme, bir şey eksikti.

Sırtüstü döndüm, ikisine de bakıyordum. Onlar da bana bakıyordu. Jean-Claude'un gözleri tamamen gece mavisi olmuştu. İkisi de bana doğru eğildi. Richard ağzıma doğru, Jean-Claude da boynuma. Richard'ın öpüşü neredeyse yakıcıydı. Jean-Claude'un dişlerinin sürtünmesinden beni ısırmamaya çalıştığını hissettim. Her şey baştan çıkarıcıydı. Birisinin eli tişörtümün içine gitti, artık hangisinin olduğundan emin değildim. Sonra ikisinin birden olduğunu hissettim.

Ölüleri diriltirken kullandığım ne eksikti? Kan. Yüksek sesle söylemiş olmalıyım: "Kan."

Jean-Claude doğruldu, bana birkaç santim öteden bakıyordu. Eli göğsümün biraz altındaydı. Düşünmeden bileğinden yakaladım. "Ne, *ma petite*?"

"Bitirmek için kan. Kana ihtiyacımız var."

Richard yüzünü, sanki sudan çıkan biri gibi kaldırdı. "Ne?"

"Sana kan verebilirim *ma petite*." Jean-Claude bana doğru eğildi. Elimi göğsüne dayayıp onu durdurdum, aynı anda Richard da elini Jean-Claude'un omzuna koydu. Güç, üzerimizden yakıcı bir sıcaklıkta geçti ve ben beyaz noktalar görmeye başladım.

"Ona dişlerini batırmak için beni kullanmana izin vermeyeceğim," diye hırladı Richard. Kızgınlığı büyüyü besledi ve ben çığlık attım.

"Bana kan verin ya da üzerimden kalkın." Kendi bileğimi aralarına soktum. "Bıçağım yok, biri yapsın şunu."

Richard üzerime eğildi. Saçlarını boynunun arkasında topladı. "İşte kanın."

Jean-Claude tartışmadı. Ona doğru eğildi, dudakları geri çekilmişti. Richard'ın boynunu ısırmasını yavaş çekimde seyrettim. Sivri dişler batarken Richard nefesini verdi. Jean-Claude'un ağzı, Richard'ın teni üzerine yapışmıştı. Boğazı hareket ediyordu, emiyordu.

Güç üzerime hücum etti, vücudumdaki her bir tüy dikilmişti. Güç tenimin üzerinden sanki beni parçalıyormuş gibi akıyordu. Hepsini bulabildiğim ölülere gönderdim. Hepsini doldurmuştum ve hala çok fazla güç vardı. Gücü gitgide genişlettim ve aradığım şeyi buldum. Güç; büyük, serin, yakıcı bir akıntıyla gitti.

Yerde nefesim kesilmiş yatıyordum. Jean-Claude dirseğini yere dayamış sol tarafımda uzanıyordu. Kan dudaklarından çenesine akıyordu. Richard sağ tarafımda yüzüstü yatıyordu. Göğsü hızla inip kalkıyordu, sırtında ter birikmişti.

Dünyayı altın bir çerçeve içinden görüyordum, neredeyse uçuyor gibiydim. İşitme duyum yavaşça geri döndü ve sanki etrafı uzun bir borudan dinliyor gibi oldum.

Jean-Claude dudaklarındaki kanı yaladı, titreyen eliyle çenesini sildi ve elindeki kanı da yaladı. Yanıma yattı, bir eli karnımın üzerindeydi, başını omzuma yaslamıştı. Çıplak göğsü ve karnı koluma değiyordu. Teni, sanki ateşi varmış gibi sıcaktı. Onu daha öne hiç böyle hissetmemiştim. Kalbi tenimde tutsak bir kuş gibi atıyordu.

Saçları yüzüme döküldü. Egzotik bir şampuan ve kendisi gibi kokuyordu. Titreyerek güldü. "Benim için muhteşemdi, senin için nasıldı *ma petite*?" dedi.

Yutkundum ve gülemeyecek kadar yorgun hissettim. "Aynen böyle söyleyeceğini biliyordum."

Richard dirsekleri üzerinde doğruldu. İki düzgün diş izinden kan akıyordu. Isırık izine dokundum, elime kanı bulaştı.

"Acıdı mı?" diye sordum.

"Pek değil." Nazikçe bileğimden yakaladı, parmaklarımdaki kanı yaladı, onları temizledi.

Jean-Claude'un garip bir şekilde sıcak olan eli, tişörtün altından karnımı okşadı. Pantolonumun düğmesini açtı.

"Aklından bile geçirme," dedim.

"Çok geç *ma petite.*" Eğilip beni öptü. Dilinde Richard'ın kanının tatlı metalik tadını almıştım. Doğrulup onu ittim. Ben kan istemiştim, ikisinden birisini değil. İşin aslı, bugünkü kan dökme işimiz henüz bitmemişti. Mezardan her ne çıkardıysam, geri konulmalıydı. Bunun için kana, taze kana ihtiyaç vardı. Tek sorun, kanı kimin vereceğiydi ve onu nasıl alacağımızdı. Ah, bir soru daha... Ne kadar kan gerekecekti?

26

Jean-Claude'un parmakuçları pantolonumun kenarında dolaşıyordu. Richard onu bileğinden yakaladı. İkisinden de öfke akıyordu ve bu paylaştığımız gücü canlandırdı.

"Bunu, onun pantolonun içine girmek için bir bahane olarak kullanamazsın," dedi Richard. Sesi kalındı ve kızgınlıktan öte bir şeyle doluydu. Eli, Jean-Claude'un bileğini sıktı.

Jean-Claude elini yumruk yaptı ve dirseğini büktü. İkisinin yüzünde de konsantrasyon ve kızgınlık vardı. Göğüslerinden gelen titremeyi hissedebiliyordum. Kızgınlıkları tenimin üzerinde gezindi. Bu boku yeniden yapmak için çok erkendi. "Çocuklar, bilek güreşini daha sonra yapabilirsiniz, önce ne dirilttiğimi görmek istiyorum."

Bir anlık tereddüt oldu, sonra ikisi de bana baktı. Kolları gerilmişti. Richard'ın ne kadar zorlandığı yüzünden okunuyordu. Jean-Claude'un yüzünde ifadesiz ve meraklı bir

bakış vardı, sanki kurtadamı tutmak için hiç çaba harcamıyormuş gibiydi. Ama vücudunun titrediğini hissediyordum. Jean-Claude tamamen bir yanılsamaydı. Richard tamamen duygu ve gerçekti.

"Ne dedin *ma petite*?"

"Ölüleri dirilttiğini söyledi," dedi Richard.

"Evet, üzerimden kalkın. Sonra kavga edersiniz ama şimdi, gidip ne yaptığıma bakalım."

"Yaptığımıza," dedi Jean-Claude. Gözleri Richard'dan kaydı ve bir saniye sonra, Richard kolunu bıraktı.

"Yaptığımıza," dedim.

Richard ayağa kalktı, teninin altında bacak kaslarının gerildiğini görebiliyordum ve bu hareketi hissedip onlara dokunmamak zor bir işti. Kalkmama yardım etmek için bana elini uzattı.

"Bana biraz zaman verin," dedim.

Jean-Claude ayağa, sanki iplerle çekilmiş gibi kalktı. O da bana elini uzattı.

Durmuş birbirlerine bakıyorlardı. Kızgınlıkları havada görünmez kıvılcımlar saçıyordu. Başımı iki yana salladım. Görünüşe göre, ben, zavallı insan, ikisinden de daha bitkindim. İçimi çektim ve bacaklarımı altıma topladım, ikisinden de yardım almadan ayağa kalktım.

"Kendinize hakim olun. Havadaki şeyi hissetmiyor musunuz? Bu her ne ise, öfke onu çağırıyor. O yüzden kesin şunu. Mezardan çıkardıklarımı yerine yatırmak için gücü yeniden çağırmamız gerekebilir."

Jean-Claude bir anda rahatlamış gibi sakin göründü. Hafifçe eğildi. "Nasıl istersen *ma petite*."

Richard boynunu oynattı, omuzlarını gevşetmeye çalışıyordu. Hala yumruklarını sıkıyordu ama başıyla onayladı. "Nasıl oldu da zombileri beraber çağırdık anlamadım."

"Ben diğer animatörler için odaklık yapabilirim. Böylece güçlerimizi birleştirir ve yaşlı zombileri ya da birden fazla zombi diriltebiliriz. Ben ölü diriltme dışında bir şey yapmayı bilmiyorum, o yüzden üzerime bu kadar fazla güç salınınca..." Omuz silktim. "Ne yapacağımı bilemedim."

"Nikoloas'ın eski mezarının tamamını dirilttin mi?" diye sordu Jean-Claude.

"Eğer şanslıysak," dedim.

Başını bir yana yatırdı, şaşırmıştı.

Richard kendisine baktı. "Ben artık pantolonumu giyebilir miyim?"

Gülümsedim. "Büyük kayıp olacak ama evet."

"Ben de banyodan sabahlığımı alayım," dedi Jean-Claude.

"Keyfine bak," dedim.

"Benim giyinmemin kayıp olacağı konusunda yorum yok mu?"

Başımı iki yana salladım.

"Zalimsin *ma petite*, çok zalimsin."

Gülümsedim ve hafifçe eğilerek selam verdim.

O da gülümsedi ama banyoya doğru yürürken gözlerinde bir meydan okuma vardı.

Richard kotunu giyiyordu. Onun fermuarını çekip düğmesini ilikleyişini seyrettim. Onun giyinmesini seyretmek eğlenceliydi. Aşk, küçük anları bile harika yapıyordu.

Yanından geçip kapıya yöneldim, onu gömleğini giyerken yalnız bıraktım, tabii eğer giyecekse. Onunla ilgilenmemenin tek yolu bakmamaktı. Aynı teori, çoğu zaman Jean-Claude'la da işe yarıyordu.

Kapıya yürüdüm. Richard beni arkadan yakalayıp ayaklarımı yerden keserek beni kapıdan uzaklaştırdığında neredeyse kapı koluna dokunmak üzereydim.

Kelimenin tam anlamıyla ayaklarım havada sallanıyordu. "Sen ne haltediyorsun? Beni yere bırak."

"Kurtlarım geliyorlar," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Beni yere bırak."

Beni ayaklarım yere değecek kadar indirdi ama kolları hala beni sarıyordu, sanki kapıya gitmemden korkuyordu. Yüzü uzaktı, dinliyordu. Ben bir şey duymuyordum.

Koridordan bir uluma duyuldu ve kollarımdaki tüyler dikildi. "Neler oluyor Richard?"

"Tehlike," diye neredeyse fısıldadı.

Hala benim duyamadığım şeyleri dinliyordu. Beni arkasına itti ve kapıya yöneldi. Gömleği hala üzerinde değildi, kotu dışında bir şey giymiyordu.

Yatağa, silahlarıma koştum. Yastığın altından Firestar'ı aldım. "Oraya elin boş gitme lanet olsun." Uzi'yi yatağın altından çıkardım.

Koro halinde ulumalar yükseldi. Richard kapıyı açıp hole fırladı. Arkasından seslendim ama gitmişti.

Jean-Claude banyodan siyah kürklü geceliğiyle fırladı. "Ne oluyor *ma petite*?"

"Misafirlerimiz var." Uzi'nin askısını göğsüme çapraz astım.

Uzaktan kurtların hırlamaları duyuluyordu. Jean-Claude yanımdan geçti, uzun sabahlığı etrafında uçuşuyordu. Koyu renk bir rüzgar gibi koştu. Ben koridora çıktığımda görünürlerde yoktu.

Oraya en son ben varacaktım. Lanet olsun.

27

Kavgaya son sürat koşarak gitmek iyi bir hayatta kalma yolu değildir. Dikkatli olmak daha iyiydir. Bunu biliyordum ama aldırmıyordum. Oraya vaktinde varmak dışında hiçbir şeye aldırmıyordum. Onları kurtaracak kadar erken gitmek istiyordum. *Onları.* Bunun üzerinde durmadım; koştum, sağ elimde sıkıca Firestar'ı tutuyordum, sol elimde Uzi vardı. Aptal gibi koşuyordum ama en azından silahlıydım.

İleriden duvarları sarsan bir kükreme duyuldu. Nasıl olduğunu sormayın ama onun Richard olduğunu biliyordum. Daha hızlı koşamayacağımı zannediyordum. Yanlış düşünüyormuşum. Sağıma soluma bakmadan bir açıklığa çıktım, nefes nefeseydim. Eğer silahlı birileri olsaydı, beni rahatça vurabilirlerdi.

Richard odanın ortasında duruyordu, bir zombiyi kafasından yakalamış kendisinden uzakta tutuyordu. Midilli boyunda bir kurt başka bir zombiyi yere yapıştırmış onu par-

çalıyordu. Stephen, Richard'ın arkasında insan formunda duruyordu ama eğilmiş, dövüşmeye hazırdı. Cassandra onların arkasındaydı. Ben odaya dalınca bana döndü. Yüzünde tam olarak anlayamadığım bir ifade vardı ve bunun üzerinde duracak zamanım yoktu.

Jean-Claude karşıda, sol tarafta, kurtlardan biraz uzaktı. O da bana bakıyordu. Yüzünü okuyamıyordum ama tehlikede değildi. Zombilere saldırmamıştı. O bu işleri biliyordu. Richard bilmiyordu.

Oda dar bir dikdörtgendi ama uzaktaki duvar içeriye çökmüştü, yerde molozlar vardı. Görünüşe göre zombiler duvardan çıkmıştı. Orada bir mezar olduğunu hiç bilmiyordum.

Ölüler yıkıntıların önünde duruyordu. Ben onları görünce onların da gözleri bana döndü, bakışlarının ağırlığını kalbimde bir darbe gibi hissettim.

Herkesin güvenliği için duyduğum endişe gitti, yerine kızgınlık geldi. "Richard, onu yere bırak, lütfen, o sana zarar vermez. Jason'ı da diğerinin üzerinden çek." Eğer aşağıda başka bir kurtadam daha yoksa, o da Jason olmalıydı. Ve eğer varsa, Jason neredeydi?

Richard başını çevirip bana baktı, bir zamanlar bir adam olan zombiyi hala hiç zorlanmadan başının üstünde tutuyordu. "Jason'a saldırmışlar."

"Emir almadan hiçbir şeye saldırmazlar. Jason paniğe kapılmış olmalı."

"Bize saldırmadılar. Duvardan dökülmeye başladılar. Jason değişip onlara saldırdı," dedi Cassandra.

Dev kurt, zombinin midesini parçalamış, iç organlarını dağıtıyordu. Artık yetmişti. "Kurdu yakalayın," dedim. Altındaki zombi, kurdun ön patilerini yakaladı. Kurt dişlerini zombinin boğazına saplayıp etrafa koyu renkli bir sıvı ve et parçaları saçarak parçaladı.

Altmış ya da yetmiş kadar zombi, kurda doğru ilerledi. "Onu bırak Jason, yoksa sana zombiler tarafından saldırılmak neymiş gösteririm."

Richard kolunu büküp zombiyi kendisinden uzağa fırlattı. Ceset havada dönüp öylece bekleyen zombilerin arasına düştü. Bowling lobutları gibi devrildiler. Ama lobut olsaydılar yeniden ayağa kalkmazlardı. Bu arada bir tanesi bir kolunu kaybetmişti.

Richard kurtlarının yanında eğildi. "Bize mi saldırıyorsun?" Sesi çok sinirli geliyordu.

"Kurdunu zombimden çek ve bu iş burada bitsin."

"Bizi altedebileceğini mi zannediyorsun?" dedi Cassandra.

"Bu kadar çok ölüyle yapacağımdan eminim," dedim.

Stephen'ın yüzü buruştu, neredeyse ağlayacaktı. "Bize zarar vereceksin."

Hassiktir, unutmuştum. Artık onların Lupa'sıydım. Eğer Stephen'a zarar verirse Raina'yı öldürmekle tehdit etmiştim ve burada durmuş onu neredeyse zombilere yem yapacaktım. Burada bir yerlerde bir mantık hatası vardı.

"Eğer sizi koruyacaksam bana itaat etmeniz gerekir değil mi? O yüzden Jason zombimin üzerinde siktir olup gitsin, yoksa onu çok kötü yapanm. Sürü protokolü böyle, değil mi?"

Richard bana döndü. Yüzünde daha önce görmediğim bir bakış vardı: Kızgınlık ve kendini beğenmişlik ya da ona yakın bir şeydi. "Sanırım Jason onun emirlerine itaat etmesini beklediğini düşünmüyordu. Hiçbirimiz düşünmüyorduk."

"O zaman beni iyi tanımamışsın," dedim.

"*Mes amies*, eğer birbirimizi öldürürsek, Marcus buna bayılır."

Hepimiz Jean-Claude'a döndük. "Durun," dedim. Bütün zombiler bir anda sanki donmuş gibi durdu. Bir tanesi adımını atarken durduğu için yere yuvarlandı. Zombiler her şeyi kelimesi kelimesine yapardı.

Dev kurt, zombiden bir parça daha kopardı. Ölü adam istemdışı bir ses çıkardı. "Jason'ı oradan çek, yoksa dansa yeniden başlamamız gerekecek. Marcus siktirsin. Onu daha sonra dert ederim."

"Üzerinden çekil Jason, hemen," dedi Richard.

Kurt geriledi, zombinin kolunu kopardı. Kemik kırıldı. Kurt kolla, kemikle oynayan bir terrier gibi oynadı. Etrafa kan ve daha koyu renkli sıvılar saçıldı.

Richard kurdu kalın ensesinden yakaladı ve geri çekti. Tüylü boğazından yakaladı ve yüzünü kendine çevirdi. Kollarındaki kaslar gerilmişti. Kurdun nefesi kesilince ön ayakları havada sallanmaya başladı. Büyük pençeleri Richard'ın derisini açıyordu. İnce kırmızı çizgiler halinde kan akıyordu.

Kurdu odanın diğer tarafına, bekleyen ölülerin arasına fırlattı. "Asla bana itaatsizlik etme Jason, asla!" Sesi hırıltılar içinde kaybolup ulumaya dönüştü. Başını geriye attı ve ulu-

du. İnsan boğazından bir uluma yükseldi. Cassandra ve Jason da ona katıldı. Ulumaları odayı garip, yankılı bir sesle doldurdu.

Richard'ın Marcus'u öldürmekten kaçınabileceğini ama lukoiyi sertlik olmadan yönetemeyeceğini farketmiştim. Şimdiden bu sıradan bir şey olmuştu. Sertliği, neredeyse Jean-Claude kadar sıradandı. Bu iyi bir işaret miydi, kötü bir işaret miydi? Emin değildim.

Jason ölülerin arasından doğruldu. Soluk yeşil kurt gözleri bana dönmüştü, sanki bir şey bekliyordu. "Bana bakma. Ben de sana kızgınım," dedim.

Jason, ellerimden büyük patileri üzerinde bana yaklaştı. Ensesindeki tüyler dikilmişti. Dudakları sessiz bir hırlamayla gerilmişti.

Firestar'ı ona doğrulttum. "Yapma Jason."

Gelmeye devam etti, her adımı gergin ve bir robotun hareketleri gibi sertti. Vücudunu ve bacaklarını atlamaya hazırlanıyor gibi geriye topladı. Onun hareketi bitirmesine izin vermeyecektim. Eğer insan formunda olsaydı, yaralamak için nişan alırdım ama kurt formundayken işi şansa bırakamazdım. Bir sıyrık ve gerçekten alfa dişi olurdum.

Namludan baktım ve sakinleştiğimi hissettim. Ona silahın ucundan bakarken hiçbir şey hissetmiyordum. Serin, beyaz bir boşluk dışında hiçbir şey hissetmiyordum.

"İkiniz de kesin!" diye hırladı Richard. Bize doğru yürüdü. Gözümü kurttan ayırmadım ama gözucuyla Richard'ın yaklaştığını hissediyordum.

Gelip Jason'la aramıza girdi. Silahı göğsüne nişanlamamak için yukarı doğrultmak zorunda kaldım. Bana baktı, yüzü düşünceliydi. "Silaha ihtiyacın yok." Büyük kurdu yumruğuyla yere yıktı. Kurt şimdi yerde baygın yatıyordu. Sadece göğsünün hareketlerinden canlı olduğu belli oluyordu.

Bana geri döndüğünde gözleri amber rengiydi ve artık insanca değildi. "Sen benim Lupa'msın Anita ama ben hala Ulfric'im. Raina'nın Marcus'a yaptığını, senin de bana yapmana izin vermem. Bu sürüyü ben yönetiyorum." Sesinde yeni bir sertlik vardı. Sonunda erkeklik egosunu keşfetmiştim.

Jean-Claude güldü. İçimi titreten, tiz, neşeli bir sesti. Sanki o da hissetmiş gibi Richard da çıplak kollarına sarıldı.

"Şimdiye kadar farkedemedin mi Richard, *ma petite* ya senin dengin ya da efendindir. Onun için başka bir seçenek yok." Gelip yanımızda durdu. Çok eğleniyormuş gibi görünüyordu.

"Onun benim dengim olmasını istiyorum," dedi Richard.

"Ama sürü içinde değil," dedi Jean-Claude.

Richard başını iki yana salladı. "Hayır, yani... Hayır, Anita benimle aynı yerde."

"O zaman ne diye mızmızlanıyorsun?" dedim.

Garip gözleriyle bana öfkeyle baktı. "Ben Ulfric'im, sen değilsin."

"Yönet, ben de takip edeyim Richard." Ona yaklaştım, neredeyse dokunuyordum. "Ama yönet Richard, gerçekten yönet ya da yoldan çekil."

28

"Çok eğlenceli," dedi Jean-Claude, "*ma petite* ve Richard, inanın bana gerçekten çok eğlenceli. Bu tartışma için zamanımız yok, tabii bu gece Richard'ın öldürmek zorunda kalmasını istemiyorsak," dedi Jean-Claude.

İkimiz de kızgın bir şekilde ona baktık. O da bize, hem her anlama gelen hem de hiçbir anlama gelmeyen zarif omuz silkişiyle karşılık verdi. "Büyüyü yeniden çağırmalıyız ama bu sefer Richard'ın gücü kendisine çekmeyi denemesi lazım. Sürüyü etkileyecek bir şeyler yapmalı. "Bu," zombileri işaret etti, "etkileyici olsa bile, daha çok Anita'nın işiymiş gibi görünüyor."

"Anladığım kadarıyla bir teklifin var."

"Belki," dedi. Birden gözleri ciddileşti, bütün neşesi kaçtı, suratı bomboş, ifadesiz kaldı. "Ama önce, sanırım sana birkaç soru sormam gerek *ma petite*. Sanırım bugün Richard'ın gücünden başka bir şeyleri de sarsmışsın."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum.

Başını yana yatırdı. Sesi şaşırmış çıkıyordu. "Sağ tarafında küçük bir koridor var. Oraya baksana."

Koridorun eğimli tavanını görebiliyordum ama zombiler geçişi kapattıkları için geri kalanını göremiyordum. "Çekilin," dedim. Zombiler, sanki tek bir organizmaymış gibi hareket etti, ölü gözleri sanki tek önemli şey benmişim gibi bakıyordu. Onlar için öyleydim.

Zombiler sürgülü bir perde gibi açıldı. Artık küçük koridoru ve içinde bekleyen şekilleri görebiliyordum. "Durun," dedim. Zombiler sanki bir düğmeye basmışım gibi durdu.

Liv, Danse Macabre'deki sarışın koruma, küçük holde duruyordu. Üzerinde hala daracık mor kıyafeti vardı. Sıradışı mor gözleri boş ve bir şeyler bekler gibi bana bakıyordu. Yüreğim ağzıma geldi. Arkasında başkaları da vardı.

"Bu mümkün değil," dedi Richard yavaşça.

Onunla tartışmadım. Bu biraz zor olurdu.

"Onları çağır *ma petite*, bakalım tabutlarından kimleri çıkarmışsın." Sesindeki sıcaklıktan kızmaya başladığı anlaşılıyordu.

"Sen neye bozuldun?"

Güldü ama acı bir ses çıktı. "İnsanlarımı bunu yapmakla tehdit ettim ama sen bana hiçbir şey söylemedin. Bana vampirleri de sıradan zombiler gibi diriltebildiğini söylemedin."

"Bunu daha önce sadece bir kere yaptım."

"Öyle mi?" dedi.

"Şimdi bana kızma."

"Eğer istersem kızarım. Bunlar benim adamlarım, benim yoldaşlarım ve sen onları etrafta kukla gibi dolaştırıyorsun. Bunu çok rahatsız edici buluyorum."

"Ben de," dedim. Vampirlere baktım. Dün gece çok canlı görünen Liv, orada iyi korunmuş bir zombi gibi duruyordu. Hayır. Hayır, onu asla bir zombiyle karıştırmazdım. Farklılığı hissedebiliyordum. Ama orada, kaslı vücuduyla durmuş emirlerimi bekliyordu. Arkasında başkaları da vardı. Kaç tane olduklarını göremiyordum. Çok fazlaydılar.

"Vampirlerimi geri yatırabilir misin *ma petite*?"

Liv'e bakıyordum, Jean-Claude'la göz göze gelmemeye çalışıyordum. "Bilmiyorum."

Çeneme dokundu, yüzümü kendisine çevirdi. Yüzümü inceledi, bakışları meraklıydı, sanki gerçeğin ipuçlarını arıyordu. Öfkeli bir ifade takındım. Öfke her zaman için arkasına saklanılacak en iyi şeydi.

"En son dirilttiğin vampire ne oldu *ma petite*?"

Ondan uzaklaştım. Kolumu hızla yakaladı. Görebileceğimden çok daha hızlıydı. Sonra otomotikleşmiş bir hareket yaptım. Sağ kolumu üstten tutuyordu ama hala dirseğimi bükebiliyordum, ben de Firestar'ı ona doğrulttum. Birini ateşlemeden kolumu parçalayabilirdi ama ikisini birden engelleyemezdi. Ama ilk defa ona silah doğrultmak bir problem olmuştu. Sabahlığının kuşağı gevşemişti. Üçgen halinde açılmış yerden çıplak tenini görebiliyordum. Kalbinin olduğu yeri görüyordum. Kalbini parçalayıp omurgasını ko

parabilirdim. Ve bunu yapmak istemiyordum. Güzel vücudunu duvara saçmak istemiyordum. Lanet olsun.

Richard yanımıza geldi. İkimize de dokunmadı. Sadece ikimize de baktı. "Canını mı yakıyor Anita?"

"Hayır," dedim.

"O zaman neden silahlarını ona doğrultuyorsun?"

"Bana dokunmaması gerekirdi," dedim.

Richard'ın sesi çok sakindi. "Biraz önce sana bundan çok daha fazla dokunmayı başardı Anita."

"Neden ona yardım ediyorsun?"

"O da bana yardım etti. Ayrıca, eğer onu bu kadar küçük ve aptalca bir şey yüzünden öldürürsen kendini asla affetmezsin."

Derin bir nefes alıp verdim. Nefes vermemle gerginliğim biraz azaldı. Uzi'yi indirdim.

Jean-Claude kolumu bıraktı.

Firestar'ı yere çevirip Richard'a baktım. Gözlerinde bir şey vardı, amber rengi kurt gözleri için bile çok insanca bir bakıştı. Acı vardı. Jean-Claude'un benim için anlamını biliyordu. Gözlerinde bu vardı. Yaptığı bu tek yorumla, vampirle aramdaki ilişkiyi anladığını göstermişti. Belki benden daha iyi anlamıştı.

Ondan özür dilemek istiyordum ama ne için olduğunu anlayacağından şüpheliydim. Açıklayabileceğimden de emin değildim. Eğer birilerini seviyorsanız, onları gerçekten seviyorsanız, asla onlara acı vermek istemezdiniz. Gözlerinin hüzünle dolmasını istemezdiniz.

"Sana kızdığım için özür dilerim. Sen de sürünün iyiliğini istiyorsun, bunu biliyorum."

"Bu işi kan dökmeden halletmeye çalıştığım için hala bir aptal olduğumu düşünüyorsun."

Parmakuçlarımda yükselip onu nazikçe öptüm. "Aptal değil, sadece saf, hem de çok saf."

"Çok dokunaklı, *ma petite*. Ve bu olayda benden yana çıktığın için teşekkür ederim ama bunlar benim adamlarım. Bana katılırlarken onlara belirli özgürlükler sağlayacağım konusunda söz vermiştim. Yeniden soruyorum. Onları geri yatırabilir misin?" dedi Jean-Claude.

Jean-Claude'a döndüm, tek elim hala Richard'ın göğsündeydi, ondan destek alıyordum. "Bilmiyorum."

"O zaman bir an evvel öğrensen iyi olur *ma petite*."

Bu bana biraz tehdit gibi gelmişti. Ama... Koruma Liv'in arkasında gözüme takılıp duran bir şekil vardı. Bekleyen vampirlere doğru yürüdüm. Ağzımı açtım ama hiç ses çıkmadı. Mideme bir ağırlık çöktü, göğsüm sıkıştı. Sonunda söyleyebildim. "Willie McCoy, bana gel."

Uzun boylu, sarışın vampirin arkasındaki Willie bana doğru yürüdü. Üzerinde Danse Macabre'de giydiği takım elbise vardı. Kahverengi gözleri beni görüyormuş gibiydi ama Willie'nin sahip olduğu parlaklığa sahip değildi. İçeride değildi. Bu sanki bir kuklanın hareketlerini seyretmek gibiydi ve kuklacı da bendim. Ağzıma acı bir tat geldi. Gözlerim gerilmiş ve ısınmıştı. Önce ağlayacak mıydım, yoksa kusacak mıydım, bundan emin değildim.

Onu bana neredeyse bir metre kadar yaklaşınca durdurdum. Orada değilmiş gibi davranamayacağım ya da gitmesini dileyemeyeceğim bir mesafedeydi. Zorla yutkundum. Yüzümden beni haşlayacak kadar sıcak yaşlar aktı. "Bunu bilmek istemiyorum," diye fısıldadım.

Jean-Claude gelip yanımda durdu, "Willie," dedi. Sesi odada yankılandı. Willie'nin bedeni diyapazon gibi titredi. "Willie bana bak."

Bu ifadesiz ve tanıdık yüz, efendisine doğru döndü. Gözlerinde bir an için bir şey oynadı. İsim veremediğim bir şeydi.

"Bunu kullanabiliriz." dedi Jean-Claude.

"Willie, bana bak," dedim. Sesim vampirinki kadar etkileyici değildi ama Willie bana döndü.

"Hayır, bana bak Willie."

Willie tereddüt etti.

"Willie, bana gel," dedim. Elimi uzattım ve bana doğru geldi.

"Dur Willie, ona gitme," dedi Jean-Claude.

Willie tereddüt etti, neredeyse Jean-Claude'a dönüyordu.

İçimdeki güce konsantre oldum, ölüleri diriltmemi sağlayan güce ve onun üzerimden akmasına izin verdim. Willie'nin bedenini kendime çağırdım. Jean-Claude'un yapacağı hiçbir şey onu yolundan alıkoyamazdı.

"İkiniz de kesin. O bir oyuncak değil," dedi Richard.

"Canlı da değil," dedim.

"Ama bundan daha iyisini hakediyor," dedi Richard.

Haklıydı. Jean-Claude'a döndüm. "O benim Jean-Claude. Hepsi benim. Gece olunca yeniden senin olacaklar ama boş bedenleri bana ait." Ona bir adım yaklaştım ve bir güç akımı oldu.

Tıslar gibi nefes aldı ve geri çekildi, sanki ona vurmuşum gibi elini kaldırdı.

"Ne olduğumu ve ne yapabileceğimi asla unutma. Artık birbirimizi tehdit etmeyeceğiz, yoksa bu son tehdit olur."

Bana baktı ve bir an için yüzünden daha önce görmediğim bir şey geçti: Korku. İlk defa benden korkmuştu. Güzel.

Willie bana boş, bekleyen gözlerle bakıyordu. Ölüydü, her haliyle ölüydü. Gözyaşlarım yüzüme dökülüyordu. Zavallı Willie, zavallı ben. O insan değildi. Bunca aydır onunla arkadaştık ve o ölüydü. Sadece ölü. Lanet olsun.

"İlk dirilttiğin vampire ne oldu *ma petite*? Neden onu tabutuna geri yollamadın?" Gözlerinden bir düşünce geçti. Gözlerinde oluşan fikrin, dudaklarından dökülüşünü seyrettim. "Monsenyör Bouvier'in bedeninin alt kısmı nasıl oldu da eridi?"

Magnus Bovier, Serephina'nın ölümlü hizmetkarıydı. Görevi, Serephina dirilip benim işimi bitirene kadar, beni onun tabutunun yakınlarında tutmaktı. Gözyaşlarını temizlemek için, elimle yüzümü sildim. Ağlamak yarattığınız etkiyi bozardı. "Cevabı biliyorsun," dedim. Sesim gergin ve kısık çıkmıştı.

"Yüksek sesle söyle *ma petite*, senin ağzından duymak istiyorum."

"Konuşmanın bir bölümünü kaçırıyor gibiyim. Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?" dedi Richard.

"Anlat ona *ma petite*."

"Vampir, Magnus'u belinden yakaladı ve bırakmadı. Ben sadece onu yavaşlatmayı planlıyordum, başka bir şey değil. Kapıdan çıktım ve dışarıya koştum. O da güneş ışığına çıktı ve alev aldı. Magnus peşimden gelmeye devam etti, vampiri de dışarıya sürüklüyordu." Hızlı anlatmak işi kolaylaştırmamıştı.

Kendi çağırdığım ölülerin arasında durmuş, kollarımı vücuduma sarmıştım. Serephina hala rüyalarıma giriyordu. Magnus'un bana doğru uzanıp onu kurtarmam için yalvardığını görüyordum hala. Onu vursaydım, bir dakika bile uykusuzluk çekmezdim ama onu canlı canlı yakmak işkenceydi. Ben işkence yapmazdım. Ellie Quinlan'ın yeni dirilmiş olduğundan ve yasal olarak canlı sayıldığından bahsetmiyorum bile. İkisini de öldürmüştüm ve bunu hiç hoş bir şekilde yapmamıştım.

Richard bana bakıyordu, yüzünde korkuya yakın bir bakış vardı. "Bir adamı ve vampiri canlı canlı yaktın mı?" Kahverengi gözlerinin yüzeye çıkışını seyrettim. Ben bakarken gözünün şekli tamamen değişti. Sanki bu değişim canını yakacakmış gibi görünüyordu. Eğer canı yanıyorsa bile belli etmiyordu.

"İsteyerek yapmadım Richard. Böyle olmasını istememiştim ama Serephina'dan kaçmak için her şeyi yapardım. Her şeyi."

"Bunu anlamıyorum."

"Biliyorum," dedim.

"Hayatta kalmanın utanılacak bir yanı yok *ma petite.*" Jean-Claude'a döndüm. Yüzünde şaşkınlık yoktu. Bir oyuncak bebek gibi ifadesiz ve güzeldi.

"O zaman neden şu anda yüzünü okuyamıyorum?"

Yüzüne, gözlerine yeniden hayat doldu, teni kendisi gibi hareket edip bana baktı. Gözlerindeki bakış beklediğim gibi değildi. Korku ve şaşkınlık oradaydı ama onların altında endişe vardı.

"Daha mı iyi?" diye sordu.

"Evet." Kaşlarımı çattım. "Seni endişelendiren nedir?"

İç çekti. "Dürüst olmak bir şekilde cezalandırılır ama genelde bu kadar hızlı olmaz."

"Bana cevap ver Jean-Claude."

Gözleri benim üzerimden Richard'ın arkasında bekleyen kurtadamlara kaydı. "Burada olanlardan hiç kimse bir başkasına bahsetmeyecek, hiç kimseye."

"Neden?" diye sordu Richard.

"Bu, *ma petite*'yi utandırır."

"Bu doğru ama esas amacın bu değil. Benim utanmama aldırmıyorsun. Kahretsin, bu hikaye vampirlerin için çok büyük bir tehdit olur. Onların ödünü patlatırsın," dedim.

"İşte sıkıntı da bu, *ma petite.*"

İç çektim. "Genel konuşmayı bırak ve bize anlat."

"Bunun," eliyle vampirleri gösterdi, "Konsey'in dikkatini çekmesini istemiyorum."

"Neden?" diye sorduk Richard'la aynı anda.

"Basitçe söylemek gerekirse *ma petite*, seni öldürürler."

"Ben senin insan hizmetkarınım. Bunun beni güvende tutacağını söylemiştin."

"Böyle bir şeyi gelip kendileri görmek isterler *ma petite*. Gönderdikleri kişi de anında benim izlerimi taşımadığını görür. Sen sadece ismen benim hizmetkarımsın. Bu onlar için yeterli olmaz. Aramızda bir bağ olmadan, sana güvenmezler."

"Yani onu öylece öldürürler mi?" diye sordu Richard. Sanki dokunmak ister gibi bana yaklaşmıştı ama elleri omuzlarıma dokunmadan havada asılı kaldı.

Ona bakmadan, "İnsanları yaktığımla ilgili bir hikaye duydun ve bana dokunmak istemiyorsun. Seni önyargılı kurtadamcık," dedim. Sesimi sakin tutmaya çalışıyordum ama içine biraz sertlik sızmıştı.

Elleri sıkıca omuzlarımı tuttu. "Yaptığın şey seni gerçekten rahatsız ediyor değil mi?"

Yüzünü görmek için döndüm, elleri hala omuzlarımdaydı. "Elbette beni rahatsız ediyor. Magnus'u öldürmekle kalmadım, ona ölünceye kadar eziyet ettim. Ellie Quinlan da canlı canlı yanmayı haketmiyordu." Başını iki yana salladı. İleri bir adım atıp elinden kurtulmaya çalıştım. Kolları sırtıma uzandı, bana nazikçe sarıldı.

"Bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm." Bir eliyle saçlarımı okşadı, diğeri hala sırtımdaydı. "Gözlerinde yaptığın şeyin seni kovaladığını görüyorum. Bunu yanlış

anlama ama gözlerindeki acıyı görmek kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor."

Ondan uzaklaştım. "Birine işkence edip hiçbir şey hissetmeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Gözlerime baktı ama sanki zorla yapıyormuş gibiydi. "Emin değildim."

Başımı iki yana salladım.

Jean-Claude sol elimi tuttu, Firestar hala sağ elimdeydi. Yüzüne bakmam için beni çevirdi. Elimi dudaklarına doğru kaldırıp önümde hafifçe eğildi. Eğilirken konuştu: "Yaptığın şeyde, benim senin vücuduna dokunmamı engelleyecek hiçbir şey yok." Elimi öptü. Dudakları elimin üzerinde kibarlık sınırı aşacak kadar uzun süre kaldı. Dili tenime değdi ve elimi çektim.

"Vampirleri böyle diriltebilmem seni korkutuyor."

"Belki, *ma petite*. Diğer yandan, ben seni yıllar boyunca korkuttum ama sen buradasın."

Haklıydı. Willie'ye baktım. "Bakalım herkesi ait olduğu yere geri koyabilecek miyiz?" Bu işi yapabileceğimi umuyordum. Bu sadece bir yalan olsa bile, Willie'yi geri istiyordum. Yürüyordu, konuşuyordu, hala aynı Willie'ydi. Ya da belki, sadece onun Willie olmasını istiyordum. Belki de Willie olmasına ihtiyacım vardı.

29

"Beni tabut odasına götürün," dedim.

"Neden?" diye sordu Jean-Claude. Kelimeyi söyleyişinde ona bakmamı gerektirecek bir şey vardı.

"Çünkü ben öyle istiyorum."

"Onlar özel odalarında güvende uyurken oraya Cellat'ı sokarsam, adamlarım kendini nasıl hisseder?"

"Bugün hiç kimseyi öldürmeyeceğim, en azından isteyerek."

"Bunu söyleyiş biçimin hoşuma gitmedi *ma petite*."

"Kontrolsüz güçlere güvenilmez Jean-Claude. Her şey olabilir. Vampirlerin nerede uyuduklarını görmem gerek. Onları kontrollü bir şekilde geri yatırmayı deneyeceğim."

"Ne çeşit kötü şeyler olabilir?" diye sordu Richard.

Bu iyi bir soruydu. Kör bir şekilde uçtuğum düşünülürse, iyi bir cevabım yoktu. "Geri yatırmak için, diriltmek için gerekenden daha az güç gerekiyor. Eğer gücü kontrolsüz

çağırıp onları geri yatırmaya çalışırsak..." Başımı iki yana salladım.

"Onların hayat gücünü söndürebilirsin," dedi Cassandra.

Ona baktım. "Ne dedin?"

"Onları tabutlarına bir zombiyi yatırır gibi yatıracaksın ama zombilerde onları yeniden öldürüyorsun, değil mi?"

Bunu bu şekilde düşünmemiştim ama haklıydı.

"Eğer vampirlerin geri yatmalarını istersen, onların da zombiler gibi yeniden ölmelerini isteyebilirsin, değil mi?"

"Evet."

"Ama onların tam olarak ölmelerini istemiyorsun."

Başım ağrımaya başlamıştı. "Hayır, onların tam olarak ölmelerini istemiyorum."

"Nekromensırlık hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun Cassandra?" diye sordu Jean-Claude.

"Büyü teorisi üzerine master yaptım."

"İş başvurularında işe yarıyordur," dedim.

"Pek değil ama şimdi işe yarayabilir," dedi.

"Sürüne kattığın yeni üyenin bu kadar iyi bir eğitim aldığını biliyor muydun Richard?" diye sordu Jean-Claude.

"Evet, buraya gelmesine izin vermemin sebeplerinden biri de bu zaten," dedi Richard.

"Buraya gelme izni mi? Neden senin iznine ihtiyacı olsun ki?" diye sordum.

"Bir kurtadamın, yeni bir bölgeye girmeden önce oradaki sürü liderinden izin alması gerekiyor. Eğer izin almazlarsa, bu onun otoritesine bir meydan okuma olarak kabul edilir."

"Senden mi, yoksa Marcus'tan mı izin alması gerekiyor?"

"İkimizden de. Bu güç mücadelesi devam ederken pek çok kurtadam St. Louis'nin yanından bile geçmez."

"O zaman sen neden geldin kurdum?" diye sordu Jean-Claude.

"Richard hakkında söylenenler hoşuma gitti. Sürüyü, çağımıza taşımaya çalışıyor."

"Buraya onun Lupa'sı olmak için mi geldin?" diye sordum. Evet, içimde küçük bir kıskançlık tohumu baş vermişti.

Cassandra gülümsedi. "Belki ama o iş kapılmış. Buraya kavgaları engellemek için geldim, başlatmak için değil."

"Korkarım yanlış yere gelmişsin," dedi Jean-Claude.

Cassandra omuz silkti. "Eğer kavganın bitip işlerin durulmasını bekleseydim, pek bir faydam olmazdı değil mi?"

"Buraya Monsenyör Zeeman'ın yanında dövüşmek için mi geldin?"

"Geldim çünkü onun yapmaya çalıştığı şeyi onaylıyorum."

"Öldürmeyi onaylamıyor musun?" diye sordum.

"Pek değil."

"Bak sen! Richard, kafa dengi birini buldun," dedi Jean-Claude gülümseyerek. Halinden çok memnundu.

"Cassandra hayatın değerli olduğunu düşünüyor, pek çok insan böyle düşünüyor," dedi Richard. Bana bakamamıştı.

"Eğer o senin için benden daha iyi bir eş olacaksa ben yolunuzda durmam."

Bana döndü, yüzünde bir şaşkınlık vardı. "Anita..." Başını iki yana salladı. "Ben sana aşığım."

"Üstesinden gelirsin," dedim. Teklif göğsümü sıkıştırmıştı ama içtenlikle söylemiştim. Richard'la fikirlerimiz uyuşmuyordu. Bu fikrimi değiştirmeyecektim. Birimizin geri adım atması gerekiyordu ve bu ben olmayacaktım. Richard'ın gözlerine bakamamıştım ama sözümü de geri almadım.

Tam önümde durdu, tek görebildiğim çıplak göğsüydü. Sol göğüs ucunun hemen altında bir kesik vardı, kan pıhtılaşıp teninde koyu renk çizgiler bırakmıştı. Çenemi tutarak başımı kendine çevirdi, gözlerime baktı. Yüzümü, sanki daha önce hiç görmemiş gibi inceledi.

"Seni kaybetmeye katlanamam Anita. Asla."

"*Asla,* kendini bir katile bağlamak için çok uzun bir zaman."

"Bir katil olmana gerek yok," dedi.

Ondan uzaklaştım. "Eğer benim yumuşayıp iyi bir kız olmamı bekleyeceksen, şimdiden gitsen daha iyi olur."

Kollarımdan tuttu, beni kendisine çekti. "Seni istiyorum Anita, her şeyinle." Beni öptü, kollarını sırtımda kenetleyip beni kendine doğru kaldırmıştı.

Kollarım sırtına kaydı. Bir elimde hala Firestar vardı. Vücudumu onunkine, beni gördüğüne mutlu olduğunu hissedecek kadar sert bastırdım.

Nefes almak için ayrıldık, ben kendimi biraz geri çektim ama kollarından ayrılmadım, neredeyse gülüyordum. Yan gözle Jean-Claude'u gördüm. Yüzündeki ifade, dudaklarını

daki gülümsemeyi götürdü. Kıskançlık değildi. Açlıktı. Arzuydu. Bizi beraber görmek onu heyecanlandırmıştı.

Richard'dan uzaklaşınca elime kan bulaştığını gördüm. Koyu mavi tişört üzerinde görmek zordu ama Richard'ın yaralarından üzerime kan bulaşmıştı. Bazıları hala kanayacak kadar derindi.

Şimdi Richard da Jean-Claude'a bakıyordu. Richard'dan uzaklaştım, kanlı elim havadaydı. Vampire doğru yürüdüm, gözleri taze kandaydı, bende değil. Aramızda yarım metre mesafe kalınca durdum, elimi yüzünün önünde tuttum.

"Şu anda hangisini tercih edersin? Seks mi, yoksa kan mı?"

Gözleri yüzüme kaydı, sonra elime, sonra tekrar yüzüme. Gözlerime bakmak için harcadığı çabayı gördüm. "Richard'a, bir kurda dönüştükten hemen sonra seksi mi, yoksa taze eti mi tercih edeceğini sor?"

Yan gözle Richard'a baktım. "Senin tercihin ne?"

"Değiştikten hemen sonra, et." Bunu sanki cevabı zaten biliyor olmam gerekiyormuş gibi söylemişti.

Yine vampire döndüm. Firestar'ı pantolonunun önüne soktum ve kanlı elimi vampirin dudaklarına doğru kaldırdım.

Jean-Claude bileğimden yakaladı. "Benimle oynama *ma petite.* Kontrolüm sınırsız değil." Kolundan eline doğru bir titreme geçti. Bakışlarını kaçırıp gözlerini kapattı.

Sağ elimle yüzüne dokunup bakışlarını kendime döndürdüm. "Oyun oynadığımı kim söyledi? Şimdi beni tabut odasına götür," dedim sakin bir sesle.

Jean-Claude yüzüme baktı. "Bana ne teklif ediyorsun *ma petite?*"

"Kan," dedim.

"Ve seks mi?" diye sordu.

"Şu anda hangisini tercih edersin?" Ona bakıyordum, yüzünde gerçeği görmek istiyordum.

Titreyerek güldü. "Kan."

Gülümsedim ve bileğimi kurtardım. "Hatırla, bu senin seçimindi."

Yüzünden biraz alaycı biraz şaşkın bir bakış geçti.

"Pes ediyorum *ma petite* ama bunun bana verilen son seçme şansı olmadığına dair ümitlere kapılıyorum." Sesinde, gözlerinde bir sıcaklık vardı, vücuduna bu kadar yakın olmak içimi ürpertiyordu.

Richard'a gözucuyla baktım. Bizi seyrediyordu. Kıskançlık veya kızgınlık görmeyi bekliyordum ama gözlerinde görebildiğim tek şey ihtiyaçtı. Arzuydu. Richard'ın şu an ilk tercihinin seks olacağından emindim ama biraz kan dökülmesi düşüncesinden de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Aslında bu onu heyecanlandırıyormuş gibiydi. Kurtadamlar ve vampirlerin ön sevişmede benzer zevklere sahip olduğunu düşünmeye başlamıştım. Bu kötü, çok kötü bir işaretti.

30

Lanetliler Sirki'nin tabut odasına son gelişimde Şehrin Efendisi'ni öldürmeyi amaçlıyordum. Buradaki bütün vampirleri öldürmek için gelmiştim. İşler nasıl da değişmişti.

Duvarlara beyaz ışık veren lambalar asılmıştı, bunlar yedi tabutun üzerinde yumuşak ışık huzmeleri oluşturuyordu. Tabutlardan üçü boştu, kapakları açıktı. Tabutların hepsi yeni, modern ve genişti. Hepsi neredeyse siyah renkte, parlak cilalı meşe ağacındandı. Açık tabutların iç döşemeleri farklı renklerdeydi; beyaz, mavi, kırmızı. Kırmızı döşemeli tabutta, özel yapım kılıfı içinde duran bir kılıç vardı. Boyu neredeyse benim kadar olan korkunç, büyük bir kılıçtı. Beyaz satenli tabutun kapağında hayatımda gördüğüm en pis zarlar sallanıyordu. Bu, Willie'nin tabutu olmalıydı. Mavi saten tabutta fazladan bir yastık daha vardı. Tabutun yakınından baş döndürücü ve garip bir şekilde hoş, bitki kokuları geliyordu. Yastığa dokununca içinin

kurumuş bitkilerle dolu olduğunu gördüm. "Tatlı rüyalar için bitkiler," dedim ortaya.

"Kişisel eşyalarıyla ilgilenmenin özel bir sebebi var mı *ma petite*?"

Ona baktım. "Senin tabutunun içinde ne var?"

"Sadece gülümsedi."

"Neden tabutların hepsi aynı?"

"Eğer buraya bizi öldürmek için gelmiş olsaydın, hangisinden başlardın?"

Birbirinin aynısı tabutlara baktım. "Bilmiyorum. Eğer biri buraya gelseydi, hangisinde en yaşlının ya da Şehrin Efendisi'nin yattığını anlayamazdı. Bu senin kıçını kurtarıyor ama diğerlerini tehlikeye atıyor."

"Eğer biri bizi öldürmeye gelirse *ma petite*, yaşlıların önce öldürülmemesi hepimizin lehine olur. Her zaman yaşlıların uyanıp diğerlerini kurtarma ihtimali var."

Başımla onayladım. "Fazladan genişlik ve yüksek üst kısımlar ne için?"

"Sonsuza kadar sırtüstü yatmak ister miydin *ma petite*?" Gülümsedi, yanıma gelip poposunu açık tabuta dayadı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Daha rahat bir sürü pozisyon var."

Sıcaklığın yüzüme doğru yükseldiğini hissettim.

Richard bize katıldı. "Birbirinize laf yetiştirmeye davam mı edeceksiniz, yoksa bu işi yapacak mıyız?" Tabutun kapalı tarafına dayandı, dirsekleri tabutun üzerindeydi. Sağ kolunun üzerinde kanlı bir çizik vardı. Evindeymiş gibi ra-

hattı. Jason hala tüylü ve üzerine binilecek kadar büyük bir halde dolaşırken tırnakları taş zemin üzerinde tıkırdıyordu. Kurdun kafası, dört ayak üzerindeyken bile Richard'ın kolundaki yarayı yalayacak yükseklikteydi. Bazı zamanlar Richard'ın benim hayatıma girmek için çok normal biri olduğunu düşünüyordum. Şu an onlardan biri değildi.

"Evet, yapacağız," dedim.

Richard ayağa kalktı, parmaklarıyla saçlarını düzeltip yüzünden çekti ve dönüp göğsünü güzel bir açıdan gösterdi. İlk defa bunu bilerek mi yaptığını merak ettim. Yüzüne bakıp Jean-Claude'unkine benzer oynaşma belirtisi veya bu küçük hareketinin bile beni etkilediğini bildiğini belirten bir ipucu aradım. Hiçbir şey yoktu. Richard'ın yüzü samimi, yakışıklı ve art niyetsizdi.

Jean-Claude'la göz göze geldim. Omuz silkti. "Eğer onu anlamıyorsan, bana hiç bakma. Ona aşık olan ben değilim."

Richard şaşırmış göründü. "Bir şey mi kaçırdım?" Kurdun çenesinin altını okşadı, başını göğsüne yaklaştırdı. Kurt hoşuna gittiğini belirten tiz bir ses çıkardı. Sanırım liderinin yeniden gözüne girmekten memnundu.

Başımı iki yana salladım. "Pek sayılmaz."

"Neden buraya geldik?" dedi Stephen. Odadan çıkmadan, kapıya olabildiğince yaklaşmıştı. Omuzları çökmüştü. Korkuyordu ama neden?

Cassandra, Stephen'ın yanında duruyordu, odanın içindeydi, bize daha yakındı. Yüzü ifadesizdi ama gözlerinden ne kadar dikkatli olduğu anlaşılıyordu. İkisi de altlarına es-

ki kot ve üzerlerine bol bir şeyler giymişti. Stephen'da açık mavi bir takım elbise gömleği vardı. Cassandra da üzerinde büyük sarı gözlü bir kurt kafası baskısı olan, çam yeşili bir tişört giymişti.

"Ne oldu Stephen?" diye sordu Richard.

Stephen gözlerini kırpıştırarak başını iki yana salladı.

"Hepimiz Anita'nın Jean-Claude'a daha fazla kana, taze kana ihtiyacı olduğunu söylediğini duyduk," dedi Cassandra. Sözlerini bitirirken bana baktı. "Sanırım Stephen taze kanı nereden bulacağınızdan endişe ediyor."

"Ben insan kurban etmem," dedim.

"Bazıları likantropları insan olarak kabul etmez," dedi Cassandra.

"Ben ediyorum," dedim.

Bana baktı, kelimelerimi tartıyordu. Bazı likantroplar yalan söyleyip söylemediğinizi anlardı. Onun da böyle yetenekleri olduğundan emindim. "O zaman kanı nereden alacaksın?"

İyi bir soruydu, iyi bir cevabım yoktu. "Bilmiyorum ama bir ölüm gerekmeyecek."

"Emin misin?" diye sordu Cassandra.

Omuz silktim. "Eğer onları geri yatırmak için birilerinin ölmesi gerekiyorsa, onlar zaten ölü. Onları geri getirmek için hiç kimseyi öldürmeyeceğim." Bunu söyledikten sonra bekleyen üç vampire baktım. Liv, Willie ve Damian. Vampirleri diriltmek zaten etkileyiciydi ama Damian kadar güçlü birini diriltmek korkutucuydu. O bir başvampir değildi, asla da olamayacaktı ama adil bir dövüşte beni yine de kor-

kuturdu. Şimdi sadece yeşil dar pantolonu ve korsan kuşağı içinde karşımda duruyordu. Vücudunun üst tarafı ışıklar altında kaslı bir mermer gibi parlıyordu. Üzerime diktiği yeşil gözlerinde sadece gerçek ölülerin sahip olabileceği, sabırlı bir bakış vardı.

"Titriyorsun *ma petite*."

"Gücü yeniden çağıralım, sonra kana ihtiyacımız olacak." Jean-Claude ve Richard'a baktım. "Eğer Richard bu gece Marcus'la dövüşecekse, onun bir kez daha kan vermesini isteyeceğimden pek emin değilim."

Jean-Claude başını yana yatırdı. Onun can sıkıcı bir şey söylemesini bekledim ama söylemedi. Herhalde yaşlı köpekler bile yeni numaralar öğrenebiliyordu.

"Dişlerini sana batıramaz," dedi Richard. Kahverengi gözleri öfkeyle koyulaşmış, parlamıştı. Kızgınken harika görünüyordu. Etrafında bir güç aurası akıyordu, çıplak tenime sızacak kadar yakındı.

"Marcus seni beklerken bu kadar kısa sürede iki kere kan veremezsin," dedim.

Richard beni kollarımdan yakaladı. "Anlamıyorsun Anita. Beslenmek onun için seksle aynı şey."

Yine, Jean-Claude'un araya girmesini bekliyordum ama girmedi. Bunu söylemem gerekiyordu. Lanet olsun. "Bunu ilk defa yapmayacak Richard."

Richard'ın parmakları kolumu sıktı. "Bunu biliyorum. Bileğindeki diş izlerini gördüm. Ama hatırla, o zaman zihinsel kontrolü altında değildin."

"Hatırlıyorum. Çok acımıştı," dedim.

Richard beni kendine doğru çekti, hala kollarımdan tutuyordu, sanki yüzüne yaklaştırmaya çalışır gibi beni parmakuçlarımda kaldırdı. "Zihin kontrolü olmadığı zaman, bu tecavüz gibi oluyor, gerçek değil. Bu seferki gerçek olacak."

"Canımı yakıyorsun Richard." Sesim sakin ve düzgün çıkmıştı ama yüzündeki bakış beni korkutmuştu. Ellerindeki, yüzündeki, vücudundaki gerginlik rahatsız ediciydi.

Biraz gevşedi ama kollarımı bırakmadı. "Kanı Jason'dan ya da Cassandra'dan al."

Başımı iki yana salladım. "Bu işe yarayabilir ama yaramayabilir de. Eğer kan bizden gelirse işe yarayacağından eminim. Ayrıca birilerinin kanını teklif etmeden önce onlara sorman gerekmez miydi?"

Gözlerinden bir şüphe geçti ve beni bıraktı. Uzun saçları öne düşüp yüzünü gizledi. "Beni seçtiğini söyledin. Bana aşık olduğunu söyledin. Onunla sevişmek istemediğini söyledin. Şimdi de senden beslenmesini istediğini söylüyorsun. Bu seks kadar kötü." Odada dolaşmaya başladı, bekleyen vampirlerin etrafında volta atıyordu. Hızlı hareketlerle odanın içinde dolaşırken içini gücüyle dolduruyordu.

"Onu beslemek istediğimi söylemedim," dedim.

Odanın ortasında durdu, bana bakıyordu. "Ama istiyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedim. Bu doğruydu. "Bununla hiç ilgilenmedim."

"Doğru söylüyor," dedi Jean-Claude, sonunda.

"Sen bu işe karışma," dedi Richard parmağını ona doğrultarak.

Jean-Claude başıyla hafifçe onayladı ve sessiz kaldı. Kendisini çok iyi idare ediyordu. Bu beni rahatsız etmişti. Gerçi Richard ikisine yetecek kadar sinirliydi.

"O zaman onun benimle yeniden beslenmesine izin ver."

"Bu senin için de cinsel bir şey olmuyor mu?" diye sordum.

Richard başını iki yana salladı. "Ben sana bakıyordum Anita, ona değil. Biraz acının bir önemi yok."

Başımı iki yana sallama sırası bendeydi. "Yani onun beni ısırması nasıl rahatsız ediyorsa..." Düşüncemi dile getirmedim. "Ben kan vermeyi daha az kötü olarak görüyorum Richard. Sence de öyle değil mi?"

"Evet," diye tısladı. Gücü odayı sıcak, elektrikli bir su gibi doldurdu. Neredeyse dokunabilecektim.

"O zaman niye söyleniyorsun? Bunu ilk sefer de yapamayabilirdik ama yapmamı sen istemiştin. Yapmamızı sen istemiştin," dedim. Ona doğru yürüdüm, sonunda ben de sinirlenmiştim. "Marcus'u öldürmek istemiyorsan tamam. Ama bedeli bu. Eğer insanlığını kaybetmeden sürünün geri kalanını sindirmek istiyorsan harika ama bu çeşit bir güç bedava gelmez." Tam önünde duruyordum, ona o kadar yakındım ki gücü tenimin üzerinde gezinirken vücuduma küçük iğneler batıyormuş gibi oluyordu, acıyla zevk arasında gidip gelen seks gibiydi.

"Artık geri dönmek için çok geç. Sen korkuyorsun diye Willie ve diğerlerini zor durumda bırakamayız." Son adımı

da atıp derin bir nefes alarak ona değeceğim kadar yakında durdum. Sesim bir fısıltı olarak çıkıyordu, yine de odadaki herkesin beni duyacağını biliyordum. "Seni rahatsız eden kan değil. Seni rahatsız eden hoşuna gitmiş olması." Sesimi o kadar alçalttım ki sadece dudaklarımın kıpırtısı duyuluyordu. "Jean-Claude sadece beni baştan çıkarmıyor, bizi baştan çıkarıyor."

Richard bana baktı ve gerçek kahverengi gözlerindeki bakış, kayıp birinin bakışıydı, çaresizdi. Yatağının altındaki canavarın gerçek olduğunu ve annesini becerdiğini öğrenmiş bir çocuğun bakışlarıydı bunlar.

Odaya Jean-Claude'un gücü yayıldı, Richard'ın elektrikli sıcaklığına mezardan gelen soğuk bir rüzgar gibi karıştı. İkimiz de dönüp vampire baktık. Hafifçe gülümsüyordu. Sabahlığının önünü açtı ve çıkarıp yere bıraktı. Bize doğru kayar gibi geldi, üzerinde ipek pijamaları ve çok bilmiş bir gülümseme dışında bir şey yoktu. Gücünden dolayı, saçları yüzünün etrafında hafif bir rüzgara yakalanmış gibi dalgalanıyordu.

Richard omuzlarıma dokundu. O masum dokunuş bile tenime sıcak, titreten bir enerji halinde yayıldı. Güç oradaydı, yüzeye çıkmayı bekliyordu. Cinsel oyunlara gerek yoktu.

Jean-Claude soluk elini bana doğru uzattı. Elini tuttum ve tek bir dokunuş yetti. Serin ve yakıcı gücü önce bana, sonra benim üzerimden Richard'a doğru aktı. Richard'ın nefesinin kesildiğini duydum. Jean-Claude yaklaşmaya başla

dı, sanki vücudunu benimkine değdirecekti. Bizi birbirine bağlayan kolumu gerip onu kendimden uzak tuttum. "Güç burada Jean-Claude, hissedemiyor musun?"

Başıyla onayladı. "Gücün beni sana çekiyor *ma petite.*"

Richard'ın elleri omuzlarımdan kaydı, yüzünü saçlarıma gömmüştü. "Şimdi ne olacak?"

"Bu sefer gücü birlikte kullanacağız, o bizi kullanmayacak."

"Nasıl?" diye fısıldadı Richard.

Jean-Claude bana okyanus kadar derin ve bir o kadar sırlarla dolu gözlerle baktı. "Sanırım *ma petite*'nin bir planı var."

"Evet, bir planım var." İkisine de baktım. "Dominic Dumare'yi çağıracağım ve vampirlerin tabutlarına nasıl yatırılacağını bilip bilmediğini soracağım." Dominic, Robert cinayeti soruşturmasında aklanmıştı. Çok sıkı bir şahidi vardı. Bir kadınla beraberdi. Aklanmasaydı bile onun yardımını isteyebilirdim. Willie'yi kurtarmayı, Robert'ın intikamını almaktan daha çok istiyordum.

Jean-Claude'un yüzünden garip bir bakış geçti. "Yardım mı istiyorsun *ma petite*? İşte bu çok garip."

İkisinden de uzaklaştım. Gücü geri çağırabilirdik, bundan artık emindim. Willie'nin boş yüzüne ve tabutundan sarkan zarlara baktım. "Eğer bir hata yaparsam Willie gider. Onu geri istiyorum."

Bazı zamanlar beni vampirlerin canavar olmadığına ikna edenin Jean-Claude olmadığını düşünüyordum. Beni ikna

eden, Willie ile eski polis ve bar sahibi Ölü Dave'di. Bar güçsüz vampirlerin takıldığı bir yerdi ve genelde iyi tiplere benziyorlardı. Jean-Claude için pek çok şey söylenebilirdi ama 'iyi' bunlardan biri değildi.

31

Dominic Dumare geldiğinde üzerinde siyah kumaş pantolon, gri ipek tişört ve fermuarı yarı çekilmiş siyah deri ceket vardı. Etrafında Sabin olmayınca daha rahat görünüyordu, sanki tatil günündeki bir memur gibiydi. Düzgün kesilmiş Vandayke usulü sakalı bile daha az resmi duruyordu.

Dominic dirilttiğim üç vampirin etrafında dolaştı. Yıkıntılarla dolu ana odaya geri dönmüştük, böylece vampirleri ve zombileri bir arada görebilecekti. Vampirlerin etrafında dolaştı, oralarına buralarına dokundu. Bana sırıttı, koyu renk sakalının altından beyaz dişleri göründü. "Bu harika, gerçekten harika."

Ona kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum. "Kusura bakma ama benim bu kadar hoşuma gitmedi. Onları önceden oldukları şekilde geri yollamama yardım edebilir misin?"

"Teorik olarak evet."

"İnsanlar *teorik olarak* kelimelerini kullanmaya başladıkları zaman, bu durum bu işi nasıl yapacaklarını bilmedikleri anlamına gelir. Bana yardım edemezsin, öyle mi?"

"Şimdi, şimdi..." dedi Dominic. Willie'nin yanına diz çöktü, ona bakıyordu, onu mercek altındaki bir böcek gibi inceliyordu. "Yardım edemeyeceğimi söylemedim. Bunun yapıldığını daha önce görmediğim doğru. Ve sen bunu daha önce yaptığını söylüyorsun." Ayağa kalkıp pantolonunun dizlerini temizledi.

"Bir kere."

"O zaman üçlü değil, değil mi?" diye sordu Dominic.

Ona söylemem gerekiyordu. Eğer bu kadar güce nasıl ulaştığımı bilmezse, Dominic'in bize yardım etmek için söyleyeceği fikirler işe yaramayacaktı. Ayin büyüsünden bunu bilecek kadar anlıyordum. Cinayet işlenmişken, polise bir soygun olduğunu söylemek gibi bir şeydi bu. Yanlış vakayı çözmeye çalışırlardı.

"Evet, ilk seferinde yalnızdım."

"Ama ikisi de gündüz mü oldu?" diye sordu.

Başımla onayladım.

"Bu mantıklı. Zombileri ancak ruhları uçtuğu zaman diriltebiliyoruz. Vampirlerin sadece gündüz diriliyor olmaları akla yatkın. Hava kararınca ruhları geri dönüyor."

Vampirlerin ruhları olmadığı konusunda tartışmaya girmeyecektim bile. Bu konuda eskiden olduğu kadar emin değildim.

"Zombileri gündüz diriltemiyorum. Bırak vampirleri," dedim.

Dominic bekleyen zombileri ve vampirleri gösterdi. "Ama yaptın."

Başımı iki yana salladım. "Önemli olan bu değil. Bunu yapamamam gerekiyordu."

"Daha önce hiç gündüz vakti zombi diriltmeyi denedin mi?"

"Şey, hayır. Beni eğiten adam mümkün olmadığını söylemişti."

"Yani daha önce hiç denemedin," dedi Dominic.

Cevap vermeden önce tereddüt ettim.

"Yani denedin," dedi.

"Yapamamıştım. Güneş ışığı altında gücü bile çağıramıyordum."

"Çünkü yapabileceğine inanmıyordun," dedi Dominic.

"Bir daha söyle."

"Büyü konusunda inanç çok önemlidir."

"Yani, eğer gündüz zombi dirilteceğime inanmıyorsam yapamayacağımı mı söylüyorsun?"

"Kesinlikle."

"Bu hiç mantıklı değil," dedi Richard. Sağlam duvarlardan birine dayanmıştı. Ben Dominic ile büyü hakkında konuşurken çıt çıkarmamıştı. Jason hala kurt formundaydı, ayağının dibinde yatıyordu. Stephen yerdeki taşları temizleyip kurdun yanına oturmuştu.

"Aslında gayet mantıklı. Yeteneği olup hiçbir şey diriltemeyen çok insan gördüm. Birisi bunun ölümcül bir günah olduğuna inanmıştı, o yüzden gücünü bloke etmişti. Ama kabul etse de etmese de gücü parlıyordu," dedim.

"Bir şekil-değiştirici gücünü istediği kadar reddetsin, bu onu değişmekten alıkoymuyor," dedi Richard.

"Sanırım bu yüzden likantropiye bir lanet gözüyle bakıyorlar," dedi Dominic.

Richard bana baktı. Yüzündeki ifade çok dokunaklıydı. "Bir lanet."

"Dominic'in kusuruna bakmayın. Yüz yıl önce likantropinin bir hastalık olabileceği hiç kimsenin aklına gelmemişti," dedi Jean-Claude.

"Richard'ın incineceğinden mi korkuyorsun?" diye sordum.

"Onun mutluluğu, senin mutluluğun *ma petite*."

Jean-Claude'un yeni centilmen davranışları beni rahatsız etmeye başlamıştı. Bu değişikliğe güvenmiyordum.

"Eğer Anita gündüz vakti ölüleri diriltebileceğine inanmıyorsa, o zaman nasıl yapabildi?" dedi Cassandra. O da bu metafizik tartışmasına, sanki büyü teorisi dersindeki bir master öğrencisi gibi katılmıştı. Onun gibilerle üniversitede tanışmıştım. Kendi büyü güçleri olmayan teorisyenlerdi. Ama oturup saatlerce bir büyünün çalışıp çalışmayacağını tartışabilirlerdi. Büyüye, yüksek fizik gibi test etme imkanı olmayan salt kuramdan oluşan bir bilimmiş gibi yaklaşırlardı. Tanrı bizi fildişi kulelerinde büyü teorilerini gerçek büyülerle denemeye kalkan teorisyen büyücülerden korusun. Dominic onlara iyi uyum sağlardı ama onun kendi büyü gücü de vardı.

"İki olay da sıradışı durumlarmış. Bir büyükannenin torununu kurtarmak için bir kamyoneti kaldırabilmesiyle aynı il-

keye dayanıyor. Çok gerektiğinde, bazen yeteneklerimizin gündelik hayatta kullanmadığımız yönlerine ulaşabiliriz."

"Ama bir büyükanne bunu bir kere yapabildi diye, istediği zaman bir arabayı kaldıramaz," dedim.

"Hmm, belki örneğim çok iyi değildi ama ne demek istediğimi anladınız. Eğer anlamadığını söylüyorsan sadece zorluk çıkarıyorsun demektir."

Bu beni neredeyse gülümsetti. "Yani eğer yapabileceğime inanırsam, gündüzleri de ölüleri diriltebileceğimi söylüyorsun."

"Ben öyle olduğuna inanıyorum."

Başımı iki yana salladım. "Bir animatörün böyle bir şey yapabileceğine inanamıyorum."

"Sen sıradan bir animatör değilsin Anita, sen bir nekromensırsın."

"Daha önce gün ışığında ölü dirilten nekromensır da duymadım," dedi Jean-Claude.

Dominic zarif bir şekilde omuz silkti. Bu hareketi bana Jean-Claude'u hatırlattı. Omuz silkmeyi hoş göstermek için birkaç yüz yıl çalışmak gerekiyordu. "Gün ışığı konusunda çok emin değilim ama nasıl bazı vampirler yeterince korundukları zaman gündüz dolaşabiliyorlarsa, aynı prensibin nekromensırlar için de geçerli olduğunu düşünüyorum."

"Yani Anita'nin öğlen güneşinde dışarıda zombi diriltebileceğine sen de inanıyor musun?" dedi Cassandra.

Dominic yeniden omuz silkti. Yine güldü. "Beni yakaladın güzelim. Anita belki bunu yapabilir ama ben bile böyle bir şeyi hiç duymadım."

Başımı iki yana salladım. "Bakın büyülerle ilgili tahminleri sonra yapabiliriz. Şu anda, benim vampirleri mahvetmeden geri yollamama yardımcı olacak bir yol bulabilir misin?"

"Onları mahvetmeyi tanımla," dedi Dominic.

"Dalga geçme Dominic. Ne demek istediğini çok iyi biliyorsun," dedi Jean-Claude.

"Onun ağzından duymak istiyorum."

Jean-Claude bana baktı ve belli belirsiz omuz silkti.

"Hava kararınca onların vampir olarak dirilmelerini istiyorum. Eğer yanlış bir şey yaparsam, onları tamamen öldüreceğimden korkuyorum."

"Beni şaşırtıyorsun Anita. Belki de buradaki vampirlerin üzerinde doğal bir afet gibi esmen biraz abartılmış."

Ona baktım. Kendimi övüyormuş gibi bir şey söylemeden, Jean-Claude araya girdi. "Bence bugün yaptığı şey ününü hakettiğini yeterince kanıtlıyor."

Dominic ve Jean-Claude birbirine baktı. Aralarında gizli bir şey varmış gibiydi. Bir meydan okuma, bir bilgi, bir şey vardı. "Eğer bir vampir onu ehlileştirebilirse, harika bir hizmetkar olurdu," dedi Dominic.

Jean-Claude güldü. Sesi odayı, tenin üzerinde dans edip ürperten yankılarla doldurdu. Kahkahası vücudumun içinden geçti ve bir an için içimde bir yerde hiçbir elin dokunmaması gereken bir noktaya dokundu. Farklı bir durumda Jean-Claude bunu çok seksi yapabilirdi ama şimdi sadece rahatsız ediciydi.

"Bunu bir daha sakın yapma," dedi Richard. Sanki üşümüş ya da tacizci kahkahanın izlerini silmeye çalışırmış gibi kollarını ovdu.

Jason, Jean-Claude'un eline sürünüyordu, vampirin başını okşamasını istiyordu. Onun hoşuna gitmişti.

Dominic hafifçe eğildi. "Özür dilerim Jean-Claude, durumu açıkladın. Eğer isteseydin, efendimin, ofisinde yanlışlıkla yaptığı gibi zarar da verebilirdin."

"Benim ofisimde," dedim. Şahsen, ben Jean-Claude'un kahkahasıyla zarar verebileceğini hiç zannetmiyordum. Yapabileceği, yapacağı durumlar olmuştu. Tabii bunu Dominic'e söylemenin bir anlamı yoktu.

Dominic bana dönüp daha çok eğildi. "Senin ofisin, elbette."

"Şu oyunları bırakabilir miyiz? Bize yardım edebilir misin?" dedim.

"Memnuniyetle."

Ona doğru yürüdüm, kırık dökük taşlar arasında yürüyordum. Ona kibarlık sınırlarının içinde kabul edilenden birkaç santim daha fazla yaklaşıp durdum. "Bu vampirler kobay değil. Bu, büyü metafiziği konusunda bir master tezi değil. Bana nekromansi öğretmeyi teklif etmiştin Dominic. Bence bu iş için yeterli değilsin. Benim yapabildiğim şeyleri yapamazken bana nasıl bir şeyler öğretebilirsin? Yoksa sen de vampirleri tabutlarından diriltebiliyor musun?"

Bunları söylerken gözlerimi hiç kaçırmadan. Koyu renk gözlerine bakıyordum. Gözlerinin öfkeden kısılıp dudakla-

rının gerginleşmesini seyrettim. Egosu umduğum kadar büyüktü. Beni hayalkırıklığına uğratmayacağını biliyordum. Dominic artık bizim için elinden gelenin en iyisini yapacaktı. İşin içinde gururu vardı.

"Bana gücü tam olarak nasıl çağırdığını anlat Anita ve ben de sana işe yarayacak büyüyü nasıl yapacağını göstereyim. Böylece her şey olurken büyünün kontrolü sende olacak."

Ona gülümsedim ve küçümseyici olmasına özen gösterdim. "Sen fikrini söyle, ben işi bitireyim."

Gülümsedi. "Kendini beğenmişlik, kadınlara yakışan bir özellik değil."

"Bence çok uygun bir özellik. Eğer hakediliyorsa. Sen de gündüz uykularında üç vampir diriltseydin, sen de kendini beğenmiş olmaz mıydın Dominic?" dedi Jean-Claude.

Gülümsemesi genişledi. "Evet, olurdum."

İşin aslı, ben kendimi pek öyle hissetmiyordum. Korkuyordum. Willie meselesini berbat edeceğimden ve onun bir daha canlanamayacağından korkuyordum. Liv ve Damian için de kendimi kötü hissediyordum. Bu onları sevip sevmeme meselesi değildi. Bunu isteyerek yapmamıştım. Birisinin hayat gücünü yanlışlıkla söndüremezdiniz. Eğer kendime, Dominic'e söylediğimin yarısı kadar güveniyorsam. neden midem bu kadar ağrıyordu?

32

Dominic, Cassandra ve ben bir büyü üzerinde uzlaştık. Planın bana ait olan bölümü çok basitti. Yıllardır zombileri mezarlarına geri gönderiyordum. Bu işte iyiydim. Bu duruma da olabildiğince diğer işlerdeki gibi yaklaşacaktım. Ölüyü huzura kavuşturacaktım, başka özel bir durum yoktu. Önce zombileri gönderecek, sonra vampirlerle ilgilenecektim.

Cassandra'yı odamdan bıçaklarımdan ve bilek kılıflarımdan birini alması için yolladım. Eğer bir animatöre odaklık yapıyorsam onun beni ısırmasına izin vermezdim. Peki neden kanı yine Jean-Claude'un içmesi gerekiyordu? Gerekmiyordu ya da ben gerekmediğini düşünüyordum. Dominic benimle aynı fikirdeydi ama o da yüzde yüz emin değildi. O yüzden önce zombileri halledecektk. Onlarla deneme yapmış olacaktık. Eğer bıçak işe yaramazsa dişlere geçecektik ama işi normal şekilde halletmemin herhangi bir yolu varsa, önce onu denemeye kesin kararlıydım.

Stephen'ı kan için bir kase almaya yolladım. Küçük, altın bir kaseyle döndü. Bilerek mi bu boyda bir şey seçtiğini merak etmiştim. Beni daha az kan dökmeye yöneltiyordu. Bir kurtadam olduğu halde, Stephen kandan pek hoşlanmıyor gibiydi. Kase o kadar güzel cilalanmıştı ki pırıl pırıl parlıyordu. İçinde çekiç işçiliğinin çentikleri vardı. Dövülmüş altındı ve dokunur dokunmaz eski bir şey olduğunu anladım. Neden herkes kan için kullanılan kabın özel olması gerektiğini düşünüyordu? Salata kasesi bile işe yarardı.

Zombilerin, sadece ölülerin sahip olduğu bir sabırla beklediği yıkıntılarla dolu odaya gittik. Bana bakan gözlerin bir kısmı ölü balık gözleri gibi çökmüştü. Bazı kafatasları boştu, gözleri olmayanlar bile vardı. Yine de hepsi bana bakıyor gibi duruyordu.

Ayakta durdum, bıçağı sol bileğimin üzerine dayadım. Richard solumda, Jean-Claude sağımda duruyordu. Bana dokunmuyorlardı, bence bir sakıncası yoktu.

Dominic ilk üçlü denememiz hakkında beni utandıracak kadar çok soru sormuştu. O da bana katılmıştı, gücü birbirimizin üzerine çıkmadan da çağırabileceğimizi düşünüyordu. Bana katılması bile ona bir sürü puan kazandırmıştı. Sonuçta bu gece, gücü bütün sürünün önünde çağırmayı planlıyorduk. O kadar yabancının önünde sevişmek istemiyordum. Tamam, bu tam anlamıyla sevişme değildi ama seyirci istemeyeceğim kadar yakın bir durumdu.

Hevesim kaçıyordu. Çürümeye başlayan zombilere bakarken yeniden havaya girmem zordu. "Zombilerim genelde bundan daha uzun dayanır," dedim.

"Eğer bu kadar gücü iki nekromensırdan çekseydin, zombilerin daha iyi olurdu," dedi Dominic.

"Belki de kontrol eksikliği yüzünden olmuştur," dedi Jean-Claude.

Dönüp ona baktım. "Sanırım Dominic, gücün bir kısmının ölü bir adamdan geldiğini söylüyor."

"Benim gerçekten ölü bir adam olduğumu mu düşünüyorsun *ma petite*?"

O hoş yüzüne baktım ve başımla onayladım. "Dirilttiğim vampirler sadece ceset. Sen her ne isen, bu da bir çeşit nekromansi. Nekromansi sadece ölü bedenlerle başlarsan işe yarar."

Başını yana yatırdı. "Kelimelerini duyuyorum *ma petite* ama onlara tamamıyla inandığını düşünmüyorum."

"Ben de artık tam olarak neye inanacağımdan emin değilim."

"Aslında, bence Jean-Claude'un vampir olmasının bir önemi yok. Bence önemli olan onun ve Richard'ın ölü diriltmeyle ilgili hiçbir bilgilerinin olmaması. Bu yetenek tamamen sana ait. Sanırım çalışarak, mükemmel zombiler üretmek için gücü yönlendirebileceksin. Yani Jean-Claude bir yönden haklı. Kontrol eksikliği, zombileri biraz bozmuş," dedi Dominic.

Yüzümden bir şey belli olmuş olacaktı. "Detaylarına dikkat etmen gereken çok fazla şey var. Bence sen zombileri

içgüdüsel olarak serbest bırakmışsın çünkü en emin olduğun yönün oymuş. Harika içgüdülerin var," dedi.

"Sağol, sanırım öyle," dedim.

Gülümsedi. "Zamanın azaldığının farkındayım. Jean-Claude'a bakarak bütün vampirlerin hava kararıncaya kadar uyumak zorunda olmadığını söyleyebiliriz. Korkarım eğer bir vampir uyanma saatini geçirirse onu kaybederiz. Ama Anita'dan, kendi problemiyle ilgisi olmayan, benim için önemli olan son bir şey yapmasını isteyeceğim."

"Ne problemi?" diye sordum.

"Sabin," dedi Jean-Claude.

Dominic başıyla onayladı. "Sabin'in zamanı azalıyor."

"Sabin, kulüpteki şu vampir mi?" diye sordu Cassandra.

"Evet. Neye ihtiyacın var Dominic? Çabuk söylersen işi hallederiz."

Dominic gülümsedi. "Teşekkür ederim Anita. Zombilerinden birisine konsantre ol, onu mükemmelleştirmeye çalış."

Ona kaşlarımı çattım.

"Zombilerinden birini iyileştir *ma petite*."

"Ölüleri iyileştiremezsin. Ama onları daha canlıymış gibi yapabilirim."

Dominic başıyla onayladı. "Bu çok güzel olur."

"Bunu genelde gücün ilk aktığı anda yaparım. Daha önce ölülerimi dirilttikten sonra kurcalamayı hiç denemedim."

"Lütfen dene," dedi Dominic.

"Üçümüz arasındaki gücü ortaya çıkarıp öyle deneyelim," dedim.

Dominic başını iki yana salladı. "Bunun büyüyü nasıl etkileyeceğinden emin değilim. Bu beraberindekileri riske atabilir."

Ona kısa bir süre baktım. "Arkadaşlarımı korumak için Sabin'i çürümeye mi terkedeceksin?"

"Benden yardım istedin Anita. Çok sık yardım isteyen bir kadın olmadığını düşünüyorum. Eğer benim için arkadaşlarını riske atmanı istersem, bana göstermiş olduğun nezaketin karşılığını vermemiş olurum. Eğer ölülerini bu şekilde iyileştirebiliyorsan iyileştir. Eğer yapamıyorsan üç vampiri kurtarma işine devam ederiz."

"Çok şerefli bir açıklama," dedi Jean-Claude.

"Bazen geriye sadece şerefin kaldığı bir an gelir," dedi Dominic.

Vampir ve adam bir an için birbirini çok iyi anlamış gibi durdu. Beraber yaşamış olmasalar da aralarında geniş bir tarihin ortak anlayışı vardı. Ben aralarında kalan garip kadın olmuştum.

Richard'a baktım ve biz de kendi anlaşma anımızı yaşadık. Biz kendi yaşamımıza değer veriyorduk. Dominic'in sesindeki kadercilik korkutucuydu. Acaba kaç yaşındaydı? Genelde vampirlerin yaşını tahmin edebiliyordum ama insan hizmetkarlarda bunu yapamıyordum. Soramadım da. Dominic'in yaşadığı uzun yılların kahverengi gözlerinde yansıyan ağırlığı beni korkutmuştu.

Jean-Claude'un güzel yüzüne baktım ve bu kadar şerefli olacak mıyım, yoksa onu kurtarmak için her şeyi, herke-

si tehlikeye mi atacağım diye merak ettim. Jean-Claude'un öldüğünü görmek korkunç bir şeydi, Sabin gibi çürüdüğünü görmek... Bu pek çok yönden ölümden daha kötü olurdu. Elbette Sabin ölüyordu. Bütün gücüne rağmen kendisini bir arada tutamıyordu. Ya da belki tutabilirdi. Belki Dominic onun için tıpkı ellerindeki eldivenler gibi büyük bir kılıf dikebilirdi. Belki Sabin sadece sıvıya dönüşse bile yaşamaya devam ederdi. İşte bu kesinlikle iğrenç bir düşünceydi.

Önümde duran ölülere baktım, onlar da bana baktı. Zombilerden biri neredeyse bütündü. Kemiklerine yapışmış gri derisi, etten çok kirece benziyordu. Tek kalmış mavi gözü bana dikilmişti. Diğer gözü kuru üzüm gibi pörsümüştü. Bana Sabin'in gözünü hatırlatmıştı.

Gözüne dokundum. Onu iyileştirdiğimi söyleseydim daha mantıklı olurdu. Ya da düşünerek eti kil gibi düzelttiğimi söyleseydim. Ama böyle değildi. Zombiye baktım. Ölüleri diriltmemi sağlayan içsel kıvılcımıma dokundum. O parçamı dışarıya çektim, küçük bir ateşi canlandırır gibi besledim ve bunu zombiye doğru fırlattım. "Canlan, canlan," diye fısıldadım.

Bunun daha önce olduğunu görmüştüm, yine de beni her zaman etkiliyordu. Et dolmaya başladı, şişip pürüzsüzleşti. Gri derinin üzerinde ılık ten rengi yayıldı. Kuru, ot gibi saçları uzadı, kıvrıldı, kahverengi bir ton kazanıp yumuşadı. Ölü göz küçük bir balon gibi şişti, boşluğu doldurdu. İki sağlam göz bana bakmaya başladı. Parçalanmış

kıyafetler bile düzeldi. Üzerinde, cebinde altın zincirli saat olan bir yelek vardı. Kıyafetleri günümüzden en az yüz yıl gerideydi.

"Çok etkilendim. Bir de kıyafetlerini değiştirsen insan gibi görünebilir," dedi Dominic.

Başımla onayladım. "Harika zombiler yapıyorum ama bunun efendine bir faydası olmaz."

"Tabut odasındaki vampirlerden birini çağır."

"Neden?" diye sordum.

Dominic belinin arkasındaki kılıftan gümüş bir bıçak çıkardı. Silahı olduğunu bilmiyordum. Dikkatsiz davranmıştım.

"Onunla ne yapacaksın?" diye sordu Jean-Claude.

"İzninle, vampirlerden birini yaralayacağım ve Anita'nın yarayı iyileştirmesini isteyeceğim."

Jean-Claude teklifi bir süre düşündü, sonra başıyla onayladı. "Küçük bir kesik."

Dominic eğildi. "Elbette."

Vampirler aslında küçük kesikleri kendileri de iyileştirebilirdi. Eğer iyileştiremezsem, hiç zarar gelmezdi. Ama vampirlerin benimle aynı fikirde olacağından emin değildim.

"Anita," dedi Dominic.

"Damian bana gel," diye seslendim.

Jean-Claude tercihimi duyunca kaşlarını kaldırmış gibi göründü. Sanki Willie'yi çağırmamı bekliyordu, bu tercihimi anlamıştı. Willie benim arkadaşımdı. Ölü bile olsa onun yaralanmasını istemiyordum.

Damian kulüpteki kadının zihnine tecavüz etmeye çalışmıştı. Onun biraz kesilip biçilmesine göz yumabilirdim.

Damian içeri girdi, beni buluncaya kadar etrafa bakındı. Yüzü hala boş ve ifadesizdi. Uyku halinden daha boştu, bu sadece ölümün verebileceği bir boşluktu.

"Damian dur."

Vampir durdu. Gözleri gördüğüm en yeşil renkteydi. Catherine'inkilerden bile daha yeşildi. Bir insandan çok kediye benziyordu.

Dominic, Damian'ın önünde durdu. Vampire baktı. Gümüş bıçağı soluk yanağına dayadı ve aşağıya doğru sert bir şekilde çekti.

Kan, teninin mükemmel solukluğunda ince kırmızı bir çizgi halinde aktı. Vampir hiç tepki vermedi, gözlerini bile kırpmadı.

"Anita," dedi Dominic.

Damian'a, hayır, Damian'ın kabuğuna baktım. Gücü üzerine, içine gönderdim. Onun yaşamasını istedim. Ona da fısıldadığım kelime buydu.

Kan akışı azaldı, sonra durdu. Kesik, hiç iz bırakmadan kayboldu. Bu yaptığım... Kolaydı.

Dominic ceket cebinden çıkardığı mendille kanı sildi. Damian'ın soluk yanağı yine kusursuz görünüyordu. Önce Cassandra konuştu. "Sabin'i iyileştirebilir."

Dominic başıyla onayladı. "Belki." Yüzünde bir zafer ve kıvanç ifadesiyle bana döndü. "Sabin'i gündüz uykusundan uyandırmak için üçlünüzün gücüne de ihtiyacın var ama dirildikten sonra onu da iyileştirebileceğine inanıyorum."

"Küçük bir kesikti, hepsi bu. Sabin tam bir... Keşmekeş."

"Deneyecek misin?"

"Eğer bu üç vampiri zarar görmeden geri yatırabilirsek... Evet, denerim."

"Yarın."

Başımla onayladım. "Neden olmasın?"

"Sabin'e bugün burada gördüklerimi anlatmak için sabırsızlanıyorum. Çok uzun zamandır ümidi tükenmişti. Ama önce vampir arkadaşlarınızı yerine yatırmalıyız. Size elimden geldiğince yardım edeceğim."

Gülümsedim. "Yeterince büyü bilgin var Dominic, tek yapman gereken yol göstermek olacak."

"Ama çok iyi tavsiyeler olacak," dedi gülümseyerek.

Ona inanıyordum. Sabin'in iyiliği için başarılı olmak istiyordu. "Tamam, hadi yapalım." Ellerimi Richard ve Jean-Claude'a uzattım. Ellerimi bir görev gibi tuttular ama ellerini tutuyor olmak hoşuma gitti. İkisi de ılık ve hoştu ama anlık bir büyü yoktu. Bir kıvılcım yoktu. Garip bir şekilde, cinsel oynaşmanın yerini ayine bıraktığını farkettim. Pek çok büyüde ayinler çok gerekli değildi ama bir odak görevi görüyordu, büyüyü yapmak için bir hazırlıktı. Etrafında dolaşacak bir kan çemberi yoktu. Kurban edilecek bir kurban yoktu. Kullanacak aletlerim yoktu. Şu an sadece önümde duran iki adam, kendi bedenim ve bileğimdeki bıçak vardı. İkisine de arkamı döndüm.

"Hiçbir şey olmuyor," dedim.

"Ne olmasını bekliyordun?" diye sordu Dominic.

Omuz silktim. "Herhangi bir şey. Bilmiyorum."

"Kendini çok zorluyorsun Anita. Rahatla, gücün sana gelmesine izin ver."

Omuzlarımı gevşettim, gerginliğimi azaltmaya çalışıyordum. İşe yaramadı. "Keşke bana bazı vampirlerin hava kararmadan uyanabileceklerini hatırlatmasaydın. Öğleden sonrayı geçtik ve yeraltındayız. Çok geç kalmış olabiliriz."

"Bu şekilde düşünmenin bir faydası olmaz," dedi Dominic.

Jean-Claude yanıma geldi ve daha bana dokunmadan gücünün tenimin üzerindeki sıcaklığını hissettim. "Bana dokunma," dedim.

Onun arkamda tereddüt ettiğini hissettim. "Ne oldu *ma petite*?"

"Hiçbir şey." Ona döndüm. Elimi çıplak göğsünün biraz üzerinde tuttum ve sıcaklık onun teninden benimkine aktı. Sanki vücudu benimkine doğru nefes veriyordu. "Bunu hissettin mi?"

Başını yana yatırdı. "Büyü."

"Aura," dedim. Yan gözle Dominic'e bakmamak için kendimi zor tuttum, oyunu anlattığı gibi oynayıp oynamadığımızı kontrol etmek için antrenöre bakmak istiyor gibiydim. Yakaladığımız güç kaçar diye başka tarafa bakmaya korkuyordum. Elimi Richard'a uzattım. "Bana doğru gel ama bana dokunma."

Şaşırmış göründü ama söylediğimi yaptı. Elim teninin biraz üzerinde kaldı ve aynı sıcaklık, küçük, hapsedilmiş bir rüzgar gibi üzerime aktı. Enerjilerinin tenime estiğini hisse-

diyordum, iki elime iki ayrı yerden geliyordu. Gözlerimi kapattım ve hisse konsantre oldum. Oradaydı. Farklılığı hissediyordum. Hafifti, neredeyse yok denecek kadar azdı ama vardı. Richard'ınkinde bir parazit, neredeyse elektrik akımına benzer bir şey vardı. Jean-Claude serin ve pürüzsüzdü. Pekala, auralarımıza dokunabiliyorduk, şimdi ne olacaktı? Bu bizi nereye getirmişti?

Ellerimi aniden ileri iterek gücün içinden vücutlarına dokundum. Gücü içlerine gönderdim ve ikisinin de nefesi kesildi. Şok kollarımdan aktı ve başımı eğdim, gücün akışı beni nefes nefese bırakmıştı. Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. Yüzümde ne olduğunu bilmiyordum ama her ne ise Richard'ın hoşuna gitmemişti. Geri adım atmaya hazırlanıyordu. Tırnaklarımı karnına batırıp dikkatini kendime çektim.

"Bağlantıyı kesme."

Yutkundu. Açık gözlerinde korkuya benzer bir şey vardı ama yerinde kaldı. Jean-Claude'a döndüm. Korkmuş gibi görünmüyordu. Sakin ve benim kendimi hissettiğim kadar kontrollü gibiydi.

"Çok güzel, Anita." Dominic'in sesi hafif ve kalın geldi. "Güçlerini, aynı iki animatörünkini birleştirir gibi birleştir. Artık bir odak görevi görüyorsun. Bunu daha önce de yapmıştın. Ölüleri binlerce kere geri yatırdın. Bu sefer bir daha yapacaksın."

"Tamam koç," diye fısıldadım.

"Ne?" dedi Richard.

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir şey."

Onlardan yavaşça uzaklaştım, ellerimi onlara doğru uzatmıştım. Güç aramızdan iki ip gibi akıyordu. Görülecek bir şey yoktu ama Richard'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa hepimiz hissediyorduk. Bıçağı kılıfından çıkıp yere bakmadan altın kaseyi aldım, bakışlarım ikisinin de üzerindeydi. Bu seferkinde, animatörlerle birleşmekten farklı bir şey vardı, arzu vardı. Aşk vardı. Bir şey vardı. Her ne ise, bir yakıt ya da zamk görevi görüyordu. Her ne ise bunun için bir kelime bulamıyordum ama onlara bakınca orada olduğunu görebiliyordum.

Altın kaseyi sol elimle tuttum, bıçak sağ elimdeydi. Onlara doğru yürüdüm. "Benim için kaseyi tutun, tek elinizle."

"Neden?" diye sordu Richard.

"Çünkü ben öyle söylüyorum."

Tartışmak ister gibiydi. Bıçağın düz kısmını dudaklarına dayadım. "Eğer söylediğim her şeyi sorgularsan konsantrasyonum bozulur." Bıçağı dudaklarından çektim.

"Bunu bir daha yapma," dedi. Sesi yumuşaktı ama sertleşecek gibiydi.

Başımla onayladım. "Peki." Bileğimi kasenin üzerinde tuttum ve bıçağı tenimin üzerinden hızlı bir hareketle geçirdim. Kesikten kan aktı, damlalar halinde süzülüp kolumun yanlarından, parlayan altın kaseye akmaya başladı. Evet, acımıştı.

"Senin sıran Richard." Bileğimi kasenin üzerinde tuttum. kanı harcamanın bir anlamı yoktu.

"Ben ne yapacağım?"

"Bileğini kasenin üzerinde tut."

Tereddüt etti, sonra söylediğimi yaptı. Kolunu kasenin üzerinde tuttu, elini yumruk yapmıştı. Elini çevirip kolunun alt kısmını üste getirdim. Hala kanayan kolumla elini sabitledim. Jean-Claude'la beraber diğer eliyle tuttuğu kase hafifçe sarsıldı.

Yüzüne baktım. "Neden bu, seni Jean-Claude'un tadına bakmasından daha çok rahatsız ediyor?"

Yutkundu. "Seksi düşünürken pek çok şey beni rahatsız etmez."

"Sadece bir X kromozomu olan biri gibi konuştun," dedim. Hala yüzüme bakarken bıçağı teninin üzerinden sert bir hareketle geçirdim. Elini çekmesini engelleyen tek şey, benim tutuşumdu.

İlk şaşkınlıktan sonra çok zorlanmadı. Kanın kasenin içine akışını, benim kanımla karışmasını seyretti. Elini bıraktım, o da kanayan bileğini kasenin üzerinde tuttu.

"Jean-Claude?" dedim.

Narin bileğini ben istemeden uzattı. Kolunu Richard'ınkinin yanında tuttu. Koyu mavi gözlerine baktım ama içlerinde hiçbir şey yoktu, hiç korku yoktu... Belki biraz. Bileğini kestim ve kan beyaz teni üzerinde yayıldı.

Kanı kaseye aktı. İnsan, likantrop ve vampir. Bakarak hangisinin hangisi olduğunu anlayamazdınız. Hepimizinki kırmızıydı.

Hala altmıştan fazla zombiye yetecek büyüklükte bir kan çemberi çizecek kadar kan yoktu. Bu kadar kan için gerçek

bir kurbana ihtiyacımız vardı. Ama elimde çok etkili bir büyü karışımı olmuştu. Dominic bunun yeterli olacağını düşünmüştü, ben de öyle olmasını umuyordum.

Bir ses dikkatimi kan ve artan gücün sıcaklığından aldı.

Stephen ve Jason yanımızda çömelmişti; biri insan formunda, diğeri kurt formundaydı, benzer gözlerle bize bakıyorlardı. Aç gözlerle.

Onların üzerinden Cassandra'ya baktım. Yerinde duruyordu ama yumruklarını sıkmıştı ve üst dudağında ter birikmişti. Yüzünde neredeyse bir panik ifadesi vardı.

Dominic gülümseyen bir yüzle etkilenmemiş bir halde duruyordu. Odada benim dışımdaki tek insan oydu.

Jason bize hırladı ama bu gerçek bir hırlama değildi. Seste bir ritim vardı. Konuşmaya çalışıyordu.

Stephen dudaklarını ıslattı. "Jason kaseyi yalayıp yalayamayacağımızı soruyor."

Jean-Claude ve Richard'a baktım. Yüzlerindeki ifade yeterliydi. "Bu odada kan içmek istemeyen tek kişi ben miyim?"

"Dominic dışında, korkarım öylesin *ma petite*."

"Ne yapman gerekiyorsa yap Anita ama çabuk yap. Dolunay var ve taze kan, taze kandır," dedi Richard.

Dirilttiğim iki vampir bana doğru yürüdü. Gözlerinde kişilik yoktu, iyi yapılmış oyuncaklar gibiydiler.

"Onları sen mi çağırdın?" diye sordu Richard.

"Hayır," dedim.

"Onları kan çağırdı," dedi Dominic.

Vampirler odaya girdi. Bu sefer bana bakmadılar. Kanı arıyorlardı ve onu gördükleri anda içlerinde bir şey parladı. Ben hissettim. Açlıktı. İçlerinde hiç kimse olmasa da ihtiyaç hala oradaydı.

Damian'ın yeşil gözleri de kaseye takılmıştı. Yakışıklı yüzü incelip canavarca, ilkel bir hal almıştı.

Dudaklarımı yaladım. "Durun," dedim. Durdular ama hala yeni akmış kana bakıyorlardı, gözlerini bana doğrultmadılar. Eğer ben onları durdurmasaydım beslenebilirlerdi. Açlık dışında bir şey bilmeyen hayvani vampirler gibi beslenip insanlıklarını veya zekalarını bir daha asla kazanamayabilirlerdi.

Neyle karşı karşıya olduklarını bilmeyen kişilerin üzerine nasıl bir şey salacağımı düşününce yüreğim ağzıma geldi. Açlık, insan ya da likantrop ayrıt etmezdi. Hoş bir dövüş olurdu.

Kanlı kaseyi aldım, karnıma dayayıp tuttum, bıçak hala sağ elimdeydi.

"Korkma. Yıllardır binlerce kere yaptığın gibi zombileri geri yolla. Bunu, sadece bunu yap," dedi Dominic.

"Adım adım gideceğiz yani?" dedim.

"Öyle," dedi.

Başımla onayladım. "Tamam."

Üç vampir dışında herkes bana, sanki ne yaptığımı biliyormuşum gibi bakıyordu. Ben de öyle olmasını diliyordum. Dominic bile kendinden emin görünüyordu. Ama onun bir güç çemberi olmadan altmış zombiyi geri göndermesi gerekmiyordu. Bunu ben yapacaktım.

Molozlarla dolu yerde yürürken dikkat etmem gerekiyordu. Düşüp bu kadar kanı ve gücü harcamak istemiyordum. Çünkü bu her ne ise, Jean-Claude'u ve Richard'ı arkamda, ben hareket ettikçe dönen ve uzanan iki ip gibi hissedebiliyordum. Dominic ikisini de hissedebileceğimi söylemişti. Onları nasıl hissedeceğimi sorduğumda açıklamaları belirsizleşti. Büyülerin etkileri kişiden kişiye değişiyordu. Eğer o bir şey söyleseydi ve ben başka bir şey hissetseydim, bu beni şüpheye düşürebilirdi. Haklıydı.

Bıçağı kanın içinde gezdirdim ve kanı bekleyen zombilerin üzerine sıçrattım. Üzerlerine sadece birkaç damla değiyordu ama her birine kan değdiğinde bunu ben de bir güç akışı, bir akım gibi hissediyordum. Bir zamanlar duvarları olan odanın ortasında durdum, etrafım zombilerle doluydu. Kan sonuncusuna da dokununca içimden nefesimi kesen bir sarsıntı geçti. Kanın ölülerin etrafında kapandığını hissettim. Güç çemberini kapatmaya benziyordu ama bu sefer kapanan şey dışarıda değil de içimdeydi.

"Gidin, hepiniz mezarlarınıza gidin. Yere geri dönün," dedim.

Ölüler etrafımda hareketlendi, sandalye kapmaca oynayan uyurgezerler gibi etrafımda dolaşmaya başladılar. Gidip yerlerine yatıyorlardı ve toprak onları su gibi yutuyordu. Toprak üstlerine kapandığında dev bir el tarafından düzeltiliyormuş gibi eski haline dönüyordu.

Odada yalnız kaldığımda toprak hala üzeri sineklerle dolu bir atın derisi gibi titriyordu. Son titreme de geçince di ğerlerine baktım.

Jean-Claude ve Richard duvarın açıldığı yerde duruyordu. Kurtadamlar etraflarında toplanmıştı. Cassandra bile kurt formundaki Jason'ın yanına diz çökmüştü. Dominic arkalarında durmuş beni seyrediyordu. Gururlu bir baba gibi sırıtıyordu.

Onlara doğru yürüdüm ama bacaklarım uyuşmuştu, dengemi kaybettim ve kasedeki kanın bir kısmını yere döktüm. Kırmızı damlalar yere saçıldı.

Kurt bir anda orada belirip yeri temizledi. Onunla ilgilenmeyip yürümeye devam ettim. Sırada vampirler vardı. Hepsi de kenara çekilip geçmeme izin verdi, sanki bana dokunmaya korkuyorlardı. Dominic dışında. O bana oldukça yakın duruyordu.

Onun gücünün aramızda gezindiğini hissettim. Jean-Claude ve Richard'ı bağlayan güç kordonlarının altından tenimi titretmişti.

Yutkundum. "Çekil," dedim.

"Özür dilerim." Onu hafifçe hissedebileceğim bir mesafeye çekildi. "İyi mi?" Başımla onayladım.

Üç vampir aç gözlerle bekliyordu. Pıhtılaşmaya başlayan kanı onlara da sıçrattım. Kan onlara dokununca titrediler ama bir güç akışı olmadı. Hiçbir şey yoktu. Hassiktir.

Dominic kaşlarını çattı. "Kan hala sıcak. İşe yaraması gerekirdi."

Jean-Claude yaklaştı. Bunu ona dönmeden hissetmiştim. Güç kordonundan yaklaştığını, oltaya gelen bir balık gibi hissediyordum. "Ama işe yaramıyor," dedi.

"Evet," dedim.

"Yani onları kaybettik."

Başımı iki yana salladım. Willie kan kasesine bakıyordu. Vahşi bakışlarında saf bir açlık vardı. Willie'nin başına gelecek en kötü şeyin onu tabuta yatırınca gerçekten ölmesi olacağını düşünmüştüm. Yanılmıştım. Willie'nin tabuttan çıktığında kan dışında bir şey istemeyeceği, açlık dışında bir şey bilmeyeceği bir şeye dönüşmesi daha kötüydü. Onu kaybedemezdim.

"Parlak bir fikri olan var mı?" diye sordum.

"Onları kasedeki kanla besle ama acele et, soğumadan yap," dedi Dominic.

Tartışmadım, buna vakit yoktu. Bıçağı kotuma silip kılıfına yerleştirdim. Bıçağı ve kılıfı sonra temizlerdim ama şimdi ellerimin boş olması gerekiyordu. Parmakuçlarımı kana batırdım. Hala sıcaktı ama soğuyordu. Willie'nin hala kahverengi olan gözleri elimi takip etti ama o gözlerden bakan Willie değildi. O değildi.

Altın kaseyi Willie'nin dudaklarına doğru kaldırdım. "İç Willie," dedim. Boğazı hareket etti, hızla yutuyordu ve ben bir anda bir şey hissettim. Yeniden benimdi. "Dur Willie."

Durdu ve ben kaseyi ondan uzaklaştırdım. Uzanmaya çalışmadı, hareket bile etmedi. Kanlı ağzı üzerindeki gözleri ifadesiz ve boştu. "Tabutuna git Willie. Gece olunceya kadar dinlen. Tabutuna git ve dinlen."

Döndü ve holden aşağıya yürüdü. Tabutuna gittiğine güvenmeliydim. Sonra kontrol edebilirdim. Biri gitmiş, ikisi

kalmıştı. Liv de güzel bir kukla gibi gitti. Damian'ın dudaklarına kaldırdığımda kan bir hayli azalmıştı.

Soluk boğazını hareket ettirerek kanı içti. Kan boğazından geçince üzerimde bir şey gezindi. Benim büyümle ilgisi olmayan bir şeydi. Başka bir şeydi. Damian'ın göğsü, boğulurken bir anda derin nefes alan bir adamınki gibi kabardı. Ve bir şey beni geri itti, gücümü kesip bana geri fırlattı. Sanki bir kapı yüzüme çarpılmıştı ama daha fazlası da vardı. Bir güç beni itti, bana çarptı ve dünya döndü. Görüşümü bir grilik ve beyaz noktalar kapladı. Kalbim gümbür gümbür kulaklarımda atıyordu. Atışlar beni karanlığa doğru çekti ve sonra o bile yok oldu.

33

Uyandığımda, Jean-Claude'un yatağının üzerindeki beyaz perdelere bakıyordum. Alnımda ıslak bir mendil vardı ve birilerinin tartıştığını duyuyordum. Orada birkaç saniye öylece yatıp gözlerimi kırpıştırdım. Buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyordum. Damian'dan itildiğimi hatırlıyordum. Sanki bir yabancı, tedbir alınması gereken biri gibi dışarı atılmıştım. Kötülüğü daha önce hissetmiştim, bu öyle bir şey değildi. Ama kesinlikle iyi niyetli bir güç de değildi. Daha çok tarafsızdı... Belki.

Sesler, Jean-Claude'la Richard'a aitti. Tartışma benim hakkımdaydı. Ne büyük sürpriz.

"Onu kurtarabilecekken ölmesine nasıl izin verebilirsin?" diye sordu Richard.

"Öldüğünü zannetmiyorum ama öyle bile olsa, onun izni olmadan bir daha asla zihnini işgal etmem."

"Ölüyor olsa bile mi?"

"Evet," dedi Jean-Claude.

"Bunu anlamıyorum."

"Anlamana gerek yok Richard. Anita da benim gibi düşünürdü."

Bezi alnımdan aldım. Doğrulup oturmak istiyordum ama çok zor geliyordu.

Richard yatağa oturup elimi tuttu. Bunu yapmasını istediğimden emin değildim ama onu engelleyemeyecek kadar yorgundum.

Jean-Claude arkasında duruyordu, beni seyrediyordu. Yüzü ifadesiz ve mükemmeldi, bir maskeydi.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Richard.

Konuşmadan önce yutkunmam gerekti. "Emin değilim."

Dominic görüş alanıma girdi. Akıllıca davranıp tartışmanın dışında kalmıştı. Ayrıca o zaten bir vampirin insan hizmetkarıydı, ne diyebilirdi ki? O iz için 'şeytanca bir şey' de diyebilirdi, 'dert edilecek bir şey değil' de diyebilirdi. İkisi de yalandı.

"Uyanmana çok sevindim."

"Beni dışarıya attı," dedim.

Başıyla onayladı. "Öyle oldu."

"Seni ne dışarı attı?" diye sordu Richard.

Dominic bana baktı.

Omuz silktim.

"Vampiri harekete geçiren güç geri döndü, Anita'yı bedenin içinde buldu ve onu dışarı attı."

Richard kaşlarını çattı. "Neden?"

"Orada olmamam gerekiyordu."

"Sen ona dokunurken ruhu geri mi döndü?" diye sordu Jean-Claude.

"Daha önce başka bir ruhu hissetmiştim, bu öyle bir şey değildi."

Jean-Claude bana baktı.

Ben de ona baktım.

Gözlerini önce o kaçırdı.

Richard bezden ıslanmış saçlarıma dokundu. "Onun ruh ya da bir öcü olması benim umrumda değil. Seni kaybettiğimi zannettim."

"Her zaman, başka kim ölürse ölsün, ben bir şekilde hayatta kalmayı başarıyorum Richard."

Bunu söyleyince kaşlarını çattı.

Onu kendi haline bıraktım. "Damian iyi mi?" diye sordum.

"Öyle görünüyor," dedi Jean-Claude.

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Dominic, bizi biraz yalnız bırakabilir misin?" diye sordu Jean-Claude.

Dominic gülümsedi. "Memnuniyetle. Sabin'le konuşmak için sabırsızlanıyorum. Yarın, Richard'la birlikte onu diriltirsiniz ve sen Anita..." Yüzüme hafifçe dokundu. "Onu iyileştirirsin."

Bana dokunması hoşuma gitmemişti ama yüzünde neredeyse hürmet vardı. Bu ona bağırmamı engelledi

"Elimden geleni yapacağım," dedim.

"Sanırım her konuda." Bunu söyledi ve bize iyi günler dileyip gitti.

Kapı kapanınca sorumu tekrarladım. "Siz ikiniz ne hakkında tartışıyordunuz?"

Richard yan gözle Jean-Claude'a, sonra bana baktı. "Kısa bir süre nefes alamadın. Kalbin de atmıyordu. Öldüğünü zannettim."

Jean-Claude'a baktım. "Anlatın bana."

"Richard benim sana ilk izi yeniden vermemi istedi, ben reddettim."

"Akıllı vampir," dedim.

Omuz silkti. "Kendini çok net ifade etmiştin *ma petite*. Yeniden seni zorla ele geçirmekle suçlanmak istemiyordum. Hiçbir şartta."

"Biri kalp masajı mı yaptı?"

"Sen kendin nefes almaya başladın," dedi Richard. Elimi sıktı. "Beni korkuttun."

Elimi çektim. "Yani benim onun insan hizmetkarı olmamı önerdin."

"Bu güç üçlüsünde anlaştığımızı zannediyordum. Belki de ne anlama geldiğini anlayamamışımdır."

Doğrulup oturmak istiyordum ama hala yapabileceğimden emin değildim, o yüzden ona kaşlarımı çatmakla yetindim. "Gücümü ikinizle paylaşırım ama Jean-Claude'un bana izlerini vermesine izin vermem. Eğer böyle bir şeye beni bir daha zorlarsa onu öldürürüm."

Jean-Claude başıyla onayladı. "Denersin *ma petite*. Bu hiç başlamayı istemediğim bir dans olur."

"Bu gece sürüyle görüşmeye gitmeden önce bana iz vermesine izin vereceğim," dedi Richard.

Ona baktım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Jean-Claude bu gece benimle gelemez, sürünün üyesi değil. Eğer birleşirsek gücü yine de çağırabilirim."

Oturmaya çalıştım ve Richard beni düşmeden yakaladı. Kollarında yatıyordum, parmaklarımı koluna batırıyordum, onun beni dinlemesini sağlamaya çalışıyordum. "Sonsuza kadar onun hizmetkarı olmak istemezsin Richard."

"Birleşen efendi ve hayvanı, efendi ve hizmetkarı gibi olmaz *ma petite.* Aynı derecede yakın olmazlar."

Richard'ın geniş omuzları yüzünden vampiri göremiyordum. Doğrulmaya çalıştım ve Richard bana yardımcı oldu. "Açıkla," dedim.

"Seninle olduğu gibi, Richard aracılığıyla yiyecekleri tadamayacağım, küçük bir yan etki ama onu özleyeceğim kesin. Yeniden yiyeceklerin tadını almak hoşuma gitmişti."

"Başka ne var?"

"Richard bir alfa kurtadam. Bazı yönlerden gücü bana eşit. Rüyalarına ve düşüncelerine girmem konusunda daha fazla kontrolü olacak. Şimdi olduğu gibi beni dışarıda tutabilecek."

"Benim yapamadığım gibi," dedim.

Bana baktı. "Eskiden, yeni nekromansi güçlerini keşfetmeden önce bile, kontrol edilmen olması gerekenden daha zordu. Şimdi..." Omuz silkti. "Şimdi kimin efendi kimin hizmetkar olacağından bile emin değilim."

Kendi başıma oturdum. Daha iyi hissetmeye başlamıştım. "Bu yüzden fırsatın varken bana izini vermedin ve su-

çu Richard'ın üzerine attın. Bugün yaptıklarımdan sonra, benim efendi olacağımdan ve senin benim hizmetkarım olacağından korkuyorsun. Durum bu, değil mi?"

Hafifçe gülümsedi. "Belki." Yatağa, Richard'ın karşısına oturdu. "İki yüzyıldan fazla çalışıp efendisi olduğum toprakları ve özgürlüğümü hiç kimseye, sana bile vermem *ma petite*. Zalim bir efendi olmazsın ama biraz hoşgörüsüz olursun."

"Bu tam olarak bir efendi-hizmetkar ilişkisi olmaz. Bunu Alejandro'dan biliyorum. O beni kontrol edemiyordu ama ben de onu kontrol edemiyordum."

"Denemiş miydin?" diye sordu Jean-Claude.

Bu beni durdurdu. Düşünmem gerekti. "Hayır."

"Onu basit bir şekilde öldürdün," dedi Jean-Claude.

Haklıydı. "Onu gerçekten kontrol edebilir miydim?"

"Daha önce senin kadar güçlü bir nekromensırı hizmetkar olarak seçen bir başvampir duymadım."

"Ya Dominic ve Sabin?" diye sordum.

"Dominic seninle aynı güçte değil *ma petite*."

"Eğer ilk iz konusunda anlaşırsak, bunu yapar mısın, yapmaz mısın?" diye sordum.

Richard bana sarılmaya çalıştı ama ben uzaklaştım. Dik durmak için iki kolumdan da destek almam gerekti ama kendi başıma oturuyordum.

Jean-Claude iç çekti, yere bakıyordu. "Eğer gerçekten birleşirsek kimse karşımızda duramaz. Bu kadar çok güç çok baştan çıkartıcı." Bir anda bana baktı, gözlerine bakma-

ma izin verdi. Yüzünden hisler akıyordu. Heyecan, korku, arzu ve sonunda sadece yorgunluk. "Sonsuza kadar birbirimize bağlı kalabiliriz. Üçlü bir güç mücadelesinde bağlı kalabiliriz. Bu hoş bir düşünce değil."

"Jean-Claude bana onun efendim olmayacağını, ortak olacağımızı söyledi," dedi Richard.

"Ve sen de ona inandın mı?" dedim.

Richard başıyla onayladı, inanılmaz derecede samimi görünüyordu.

İç çektim. "Yüce Tanrım, Richard, seni bir dakika bile yalnız bırakamıyorum."

"Bu bir yalan değil *ma petite*."

"Ya, tabii."

"Eğer yalan söylüyorsa onu öldürürüm," dedi Richard.

Ona baktım. "Bunu içten söylemiyorsun."

"Evet, içten söylüyorum." Kahverengi gözlerinde bir şey oynadı. Derinden, koyu renkli ve insanlık dışı bir şeydi.

"Bir kere birini öldürmeye karar verince diğerlerini öldürmek de kolaylaşıyor değil mi?" dedim.

Richard gözlerini kaçırmaksızın, kıpırtısız kaldı. "Evet, öyle. Ama o yüzden değil. Hiç kimsenin hizmetkarı olmam. Ne Jean-Claude'un ne senin ne Marcus'un ne de Raina'nın."

"Bir kere onunla bağ kurarsan, onun canını yakmanın, senin de canını yakacağını anlamıyor musun? Onu öldürmenin seni de öldüreceğini anlamıyor musun?"

"Çaresiz kalacağıma ölmeyi tercih ederim."

Gözlerindeki mutlak kesinliği seyrettim. İçtendi. "Bu gece Marcus'u öldüreceksin."

Richard bana baktı ve yüzünden daha önce hiç görmediğim bir ifade geçti, gözlerini dolduran şiddet titreyerek odaya yayıldı. "Eğer geri çekilmezse onu öldürürüm," dedi.

Bu defa ona inandım.

34

Kapı çaldı, Richard ve Jean-Claude aynı anda konuştu. "Gir." "İçeri gel." Kapı açılırken birbirlerine baktılar.

İçeri Edward girdi. Soğuk mavi gözleriyle üçümüze birden baktı. "Size ne oldu?"

"Uzun hikaye. Eğer merak ediyorsan katille ilgisi yoktu," dedim.

"Etmiyorum. Kurtların, destek için getirdiğim adamın yanında. Birisinin onayı olmadan onu içeri sokmama izin vermediler." Jean-Claude ve Richard'a baktı. "Kimden izin alacaklarından pek emin değilmiş gibiydiler." Bunu söylerken gülümsemiyordu ama ben onu, yüzündeki eğlence gölgesini görecek kadar iyi tanıyordum.

"Burası benim evim. Benim iznim gerekiyor," dedi Jean-Claude.

Yatağın kenarına oturdum ve kalkabileceğimi farkettim. Hareket edince kendimi iki adamın arasında buldum

Richard yaklaşıp eğer düşersem yardım etmek için hazır bekledi. Jean-Claude sadece oturuyordu, bana dokunmuyordu, böyle bir şeye yeltenmiyordu. Pek çok yönden beni Richard'dan çok daha iyi anlıyordu ama sonuçta o beni daha uzun zamandır tanıyordu. Bir şekilde bana alışmıştı.

Jean-Claude ayağa kalktı. "Gidip konuğuna eşlik edeyim."

"Ben de seninle gelsem iyi olacak. Harley seni tanımıyor ama ne olduğunu anlayacaktır," dedi Edward.

"Bu da ne demek?" diye sordum.

"Eğer tanımadığın bir vampir yanına gelip onu takip etmeni söyleseydi, sen yapar mıydın?"

Biraz düşündüm. "Herhalde yapmazdım."

Edward gülümsedi. "Harley de yapmaz."

Edward ve Jean-Claude, Edward'ın arkadaşını almaya gitti. Onlar yokken ayağa kalkmaya çalışıp bunu becerip beceremediğimi görmek istedim. Yeni insanlarla, özellikle kiralık korumalarla ayakta tanışmak isterdim.

Richard bana yardım etmeye çalıştı ama onu ittim. Düşmemek için duvara tutunmam gerekti.

"Yardım etmeye çalışıyordum," dedi.

"Bu kadar çok kasma."

"Senin dedin ne?"

"Muhtaç durumda olmayı sevmiyorum Richard."

"Sen süperkadın değilsin."

Ona sert bir şekilde baktım. "Bayıldım, Tanrı aşkına. Ben hiç bayılmam."

"Sen bayılmadın. Seni Damian'dan dışarı atan her neyse, bu olduğunda hala seninleydi Anita. Bana süründüğünü hissettim." Başını iki yana salladı, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sen bayılmadın."

Sırtımı duvara dayadım. "Beni de korkuttu."

"Öyle mi?" Gelip önümde durdu. "Korkmuş gibi değilsin."

"Jean-Claude'la birleşmekten korkuyor musun?"

"Bu seni, benim bu gece ilk defa öldürecek olmamdan daha çok endişelendiriyor değil mi?"

"Evet."

Biz konuşmamıza devam edemeden kapı açıldı. Çok da iyi olmuştu. Anlaşamadığımız bir konu daha bulmuştuk. Birisinin zihnime, ruhuma bağlanmasından, birilerini öldürmekten daha çok korkuyordum.

Edward'ın peşinden gelen adam etkileyici bir tip değildi. İnceydi, Edward'dan biraz uzundu. Kıvırcık, kızıla yakın kahverengi saçları, başının üzerinde hafif bir daire oluşturacak kadar kısa kesilmişti. Yürürken aksıyordu. Omurgasında bir problem mi var, yoksa bir alışkanlık mı anlayamamıştım. Tenis ayakkabıları ve siyah fitilli kadife pantolon üzerine kahverengi bir tişört giymişti. Her haliyle Selamet Ordusu'nun bir üyesiymiş gibi görünüyordu. Üzerinde parçalı deri bir pilot montu vardı, büyük ihtimalle İkinci Dünya Savaşı'ndan kalmış orijinal bir şeydi. Montun altından silahları görünüyordu.

İkili omuz askısı vardı, yani iki koltuk altında da birer 9 milimetrelik olmalıydı. Böyle omuz askıları görmüştüm ama

gerçekten kullanan birini görmemiştim. Çoğunlukla gösteriş için olduklarını zannediyordum. Çok az insan iki eliyle de eşit derecede iyi olurdu. Tişörtünün altında ne olduğunu anlamadığım çapraz kemerler vardı ama ölümcül bir şeyi taşımak için olduklarından emindim. Bir elinde kamp çantası vardı, içinde ceset taşınacak büyüklükteydi ve ağzına kadar doluydu. Zorlanmıyordu bile. Göründüğünden güçlüydü.

Sonunda göz göze geldik. Gözleri açık griye yakın bir yeşildi, kızıl kirpikleri neredeyse görünmüyordu. Gözlerindeki bakışlar bir insanda gördüğüm en boş bakışlardı. Sanki bana bakarken bile beni görmüyormuş gibiydi. Kör gibi değildi. Bir şey görüyordu ama ne gördüğünden emin değildim. Gördüğü ben değildim. Bir kadın değildi. Başka bir şeydi. O tek bakış yeterli olmuştu. Bu adamın kendi ürettiği bir alemde yürüdüğünü anlamıştım. Geri kalanımızın çığlıklar atacağı bir gerçeklikte yaşıyordu. O orada yaşıyordu ve çığlık atmıyordu.

"Bu, Harley," dedi Edward. Sanki sıradan bir buluşmadaymışız gibi bizi tanıştırdı.

Harley'nin soluk gözlerine baktım ve beni korkuttuğunu farkettim. Bir insandan korkmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Richard ona elini uzattı, Harley sadece ele baktı. Richard'a bu hareketi neden yapmaması gerektiğini anlatmak istedim ama anlayacağından emin değildim.

Ben elimi uzatmadım.

"Hayatın karşılığı para koyan kişinin adını öğrendim," dedi Edward. Bunu hiç giriş yapmadan söylemişti.

Üçümüz de ona baktık. Harley sessizce, rahatsız edici bir şekilde, bana bakmaya devam ediyordu. "Ne dedin sen?" diye sordum.

"Kimi öldüreceğimizi biliyorum."

"Kimi?" diye sordum.

"Marcus Fletcher. Yerel kurtadam sürümüzün lideri." Gülümsedi, halinden memnundu. Haberi alınca Richard'ın verdiği tepki hoşuna gitmişti.

"Emin misin? Kesinlikle emin misin?" dedi Richard.

Edward başıyla onayladı, Richard'ın yüzünü inceliyordu. "Senden Anita'yı öldürecek kadar nefret ediyor mu?"

"Zannetmiyorum." Richard bana döndü, yüzü korkuyla çarpılmıştı. "Aman Tanrım, onun böyle bir şey yapabileceğini hayal bile edemezdim. Neden?"

"Eğer *ma petite* ölseydi, bu gece nasıl dövüşürdün?" diye sordu Jean-Claude.

Richard'ın ona bakışında, Marcus'un yapmış olduğu alçaklık yüzünden yaşadığı şaşkınlık vardı. O kadar sersemlemişti ki başını okşayıp her şeyin yolunda olduğunu söylemek istedim. Neredeyse iki kere ölümle burun buruna gelmiştim ve onu rahatlatmak istiyordum. Aşk bazen gerçekten çok aptalca olabiliyordu.

"Aslında elimiz çok rahatladı," dedi Edward. Sesinde mutlu bir ton vardı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Richard.

"Bu gece senin onu öldüreceğini söylüyor Richard, yani bizim yapmamıza gerek yok," dedim.

"Hala inanamıyorum, Marcus nasıl oldu da böyle..."

"Şeytanca bir şey yaptı," diye tamamladım.

Başıyla onayladı.

"Bu Marcus'tan çok Raina'nın fikrine benziyor," dedi Jean-Claude.

"Bu onun için yeterince çarpık," dedim.

"Marcus hayır diyebilirdi," dedi Richard. Parmaklarını saçları arasından geçirip saçlarını yüzünden çekti. Yakışıklı yüzünde inatçı çizgiler belirmişti. "Bunun bitmesi gerek. Marcus, Raina'nın istediği her şeyi yapıyor ve Raina da deli."

Gözlerim Harley'ye kaydı. Kendimi tutamamıştım. Bakışımı yakalayıp gülümsedi. Tam olarak ne düşündüğünü bilmiyordum ama bu hoş ya da güzel bir şey değildi. Harley'nin beni desteklediğini düşününce doğru tarafta olup olmadığımı tartmak zorunda kaldım.

"Edward seninle bir dakika özel olarak görüşebilir miyiz?" Bunun anlaşılmasını pek istemiyordum ama Harley beni çok rahatsız etmişti.

Diğerlerinden uzaklaştım ve Edward da peşimden geldi. Onlardan bir hayli uzaklaşmıştık, hakkında fısıldadığım kişinin beni duymadığından emin olmak için sesimi alçalttım. Jean-Claude ve Richard duyabilirdi.

Edward bana baktığında üzerinde bir çeşit neşe vardı, sanki ne söyleyeceğimi ve bunun boşa olduğunu biliyordu.

"Neden bana bakıp duruyor?"

"Harley'den mi bahsediyorsun?"

"Kimden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun," dedim.

"Sadece bakıyor Anita. Bir zararı yok."

"Ama neden bana?"

"Belki kız olduğun içindir?"

"Kes şunu Edward. Her ne düşünüyorsa, bunun seksle ilgisi yok ve varsa bile, detaylarını bilmek istemiyorum."

Edward bana baktı. "Ona sor."

"Ne?"

"Sana neden baktığını ona sor."

"Öylece mi?"

Başıyla onayladı. "Bu belki Harley'yi harekete geçirir."

"Bunu bilmek istiyor muyum?" diye sordum.

"Bilmiyorum. İstiyor musun?"

Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. "Bu işte beni çok zorluyorsun Edward. Neler oluyor?"

"Eğer dövüşte bana bir şey olursa, Harley'nin dikkate alacağı en az bir kişi olması lazım."

"Dikkate almak mı?"

"Kesinlikle güvenilirdir Anita. Arkamı kollar ve gözünü bile kırpmaz, ona söylediğim herkesi öldürür ama kesin emirler olmadan pek işe yaramaz. Ve herkesten emir almaktan pek hoşlanmaz."

"Sen de beni mi seçtin?"

Edward başını iki yana salladı. "Ona odadan birini seçmesini söyledim."

"Neden ben?"

"Sor ona."

"Peki." Diğerlerine doğru yürüdüm, Edward da peşimden geldi. Harley bize sanki başka şeyler görüyormuş gibi bakıyordu. Bu çok sinir bozucuydu.

"Neden bana bakıyorsun?" diye sordum.

Sesi hafifti, sanki hayatı boyunca hiç bağırmamıştı. "Sen odadaki en korkutucu piçsin."

"Şimdi göremediğini biliyorum."

"Ne varsa onu görüyorum," dedi.

"Senin derdin ne?"

"Hiçbir şey."

Daha iyi bir soru düşündüm. "Bu odadakilere bakınca ne görüyorsun?" diye sordum.

"Senin gördüğün şeyi. Canavarları."

"Neden senin gördüğün canavarlarla benimkilerin aynı olmadığını düşünüyorum acaba?"

Gülümsedi, bunu yaparken dudaklarının yukarı kıvrılması dışında yüzünde başka bir değişiklik olmamıştı. "Farklı görünüyor olabilirler ama bunlar hala sadece canavar. Hepsi canavar."

Tescilli, tımarhanelik bir psikopattı. Pek çok insan gerçeği görememeye başladığında, genelde o kadar ileriye gitmiş olurlardı ki dönüşü olmazdı. Bazen ilaç tedavisi işe yarardı ama ilaç olmadan dünya çok korkutucu, ezici bir yer olurdu. Harley korkmuş ya da baskı altında görünmüyordu. Sakin görünüyordu.

"Edward'a bakınca, o hep sana aynı görünüyor. Yani onu tanıyorsun değil mi?"

Harley başıyla onayladı.

"Beni tanır mısın?" dedim.

"Eğer seni ezberlemek için çaba sarf edersem, evet."

"Bu yüzden mi bakıyordun?"

"Evet," dedi.

"Ya ben de, Edward da gidersek ne olur?"

Harley gülümsedi ama gözleri odanın bir kenarında küçük bir şey koşmuş gibi kaydı. Hareket o kadar doğaldı ki ben de baktım. Bir şey yoktu.

"Harley," dedim.

Bana baktı ama gözleri başımın olduğu yerden biraz yukarıdaydı. "Evet," dedi alçak sesle.

"Ben ve Edward öldürülürsek ne olur?"

Harley bana baktı. Gözlerini bir an yüzüme dikti, sanki sis dağılmıştı. "Bu kötü olur."

35

Bu gece Marcus konusunda geri adım atılmayacaktı. Öyle ya da böyle, ölmesi gerekiyordu. Richard artık karşı koymuyordu. Yine de Raina'nın lukoiyi yönetmek için bir isyan başlatma ihtimali vardı. Marcus ölse bile, bir savaş çıkarmaya yetecek kadar büyük bir grup ona bağlı kalırdı. Jean-Claude bir çözüm önerdi. Daha iyi bir gösteri sunacaktık. Raina ve Marcus'unkinden daha iyi bir gösteriyi nasıl yapacaktık? Şaka yapıyor olmalıydı. Richard, Jean-Claude'un onu bu gece için giydirmesine izin verdi. Bu, Lupa'sının da, yani benim de giyinmem gerektiği anlamına geliyordu.

Jean-Claude, Richard'ı giydirmek için götürdü. Cassandra'yı elinde beyaz bir elbise kutusuyla bana gönderdi. Cassandra bana giyinmemde yardım edeceğini söyledi.

Kutuyu açtım ve içinde sadece siyah deriden bir kemer yığını olduğunu gördüm. Doğru söylüyorum. İçindekini çıkardım ama pek bir gelişme olmadı. "İstesem bile, bu şeyin içine nasıl gireceğimi bilmiyorum."

"Stephen'ı çağırayım," dedi Cassandra.

"Stephen'ın önünde giyinmek istemiyorum."

"O bir striptizci. Dün gece, Danse Macabre'de beni o giydirdi." Elimi okşadı. "Çok nazik olacaktır."

Yatağa oturup kapıya doğru yüzümü buruşturdum. Bu pisliği giymeyecektim.

Bir saat sonra, Stephen ve Cassandra, kendimi görebileyim diye beni banyodaki aynaların önünde döndürüyordu. İlk başlarda bu şeyin içine beni bir erkeğin sokuyor olması utandırıcı gelmişti ama Cassandra haklıydı. Stephen nazik olmasının yanı sıra benim neredeyse çıplak olmamdan hiç etkilenmemiş gibiydi. Sanki iki kız arkadaşım bana yardım ediyordu. Ama birisi kız değildi.

Kıyafetin üst tarafı, rahat otursun diye desteklenmiş, deri sutyendi. Hani şu göğüslerinizi olabilecek en güzel şekilde gösteren, alttan destekli olanlardandı. Ama gergindi ve rahatça yerinde duruyordu. Hiçbir şey dışarı fırlamayacaktı. Haçım görünüyordu ama onu bantla tutturmuştum. Sirk'ten çıkarken bandı çıkaracaktım. Bu gece mönüde vampirler değil kurtadamlar vardı.

Alt taraf, deri bir şorttu. Şortun bittiği yerde, deri kayışlar başlıyordu. Ölü ya da diri, Richard için iyi bir gösteri sunmak için bile böyle bir şeyin içinde olmak istemezdim ama başka şeyler de vardı.

Kollarımın üst kısımlarında, iki deri bıçak kılıfına takılı birer bıçak duruyordu. Bıçaklar iyi kaliteydi ve içlerindeki gümüş oranı çok yüksekti. Kabzaları biraz benim zevkime

göre fazla işlemeli olsa da dengeleri iyiydi, zaten önemli olan da buydu. Kolumun ön kısmında iki kılıf daha vardı, oradaki bıçaklar daha küçük, daha dengeli, fırlatmaya daha uygundu ama ikisinin de kabzası vardı ve tam olarak fırlatma bıçakları değildi. Harley'nin tişörtünün altındaki kabarıklık da fırlatma bıçakları olmalıydı ama onunkiler gerçekti, narin ve kullanılıncaya kadar masum görünen şeylerdi.

Browning'in omuz askısı, şortun üzerindeki deri kemere gayet güzel oturmuştu. Edward bana yeni bir Browning getirmişti. Kendi silahım değilse de elimde olması güzeldi. Harley çantasından bana Firestar için şarjör yeri de olan bir kılıf çıkardı. Küçük şarjör, çapraz çekebileceğim bir şekilde, belimin yan tarafında duruyordu.

Bacaklarımı saran kayışlardaki küçük gümüş halkalara iki kılıf, yani baldırlarıma iki bıçak daha eklenmişti. Artık altında daha fazla kılıf yoktu çünkü orada çizmeler başlıyordu. Jean-Claude sonunda beni Nike'larımdan ayırmayı başarmıştı. Olmasını istediğimden sadece biraz daha yüksek topuklu, yumuşak, süet çizmelerdi. İki çizmenin de üst tarafındaki halkalarda ağzı kapalı küçük şişeler vardı. Birini ışığa tutum ve içinde ne olduğunu hemen anladım. Kutsal su. Vampir erkek arkadaşımdan hoş bir hediye, değil mi?

Aynada kendime baktım. "Jean-Claude bu kıyafeti ne kadar süredir tasarlıyor?"

"Bir hayli" dedi Stephen. Yanımda diz çökmüş, kayışları yerine oturtuyordu. "Aramızda bunu sana asla giydiremeyeceğine dair bahisler tutuyorduk."

"Biz kim?"

"Adamları." Stephen ayağa kalktı, bir adım geriledi ve başıyla onayladı. "Harika görünüyorsun."

"Cehennemden Gelen Fahişe ile Leiyoner Dergisi poster kızı arası bir şey oldum."

"O da var," dedi Stephen

Cassandra'ya döndüm. "Dürüst ol."

"Tehlikeli görünüyorsun Anita. Silah gibi."

Aynaya baktım, başımı iki yana salladım. "*Seks oyuncağı* demek istiyorsun."

"Belki bir dominatriks. Ama kimsenin oyuncağı gibi değilsin," dedi Cassandra.

Bu neden kendimi daha iyi hissetmemi sağlamamıştı acaba?

Cassandra makyajıma yardım etmek için ısrar etti. Bu konuda benden daha becerikliydi, yılların tecrübesi olduğunu söyledi. Saçlarım gür ve kıvırcıktı, şu sıralar omuzlarımdan aşağıya dökülüyordu. Kısaltılmaları gerekiyordu. Ama bu gece, saçlarım mükemmel olmuştu. Yüzüm hala hoştu. Makyaj harika bir şeydi. Ama kıyafetim makyaj hilelerini alıp götürüyordu. Olduğum gibi görünüyordum. Öpüşmek yerine sizi öldürecek birine benziyordum.

Banyodan çıkınca Edward ve Harley'yi bizi beklerken bulduk. Beyaz halının üzerine, banyo kapısının karşısına, iki düz arkalıklı sandalye koyup oturmuşlardı. Edward bana baktığında donup kaldı. Tek kelime söylemedi, yüzünde hafif bir gülümsemeyle oturduğu yerden bana baktı

"Hadi, bir şey söyle, lanet olası."

"Senin tarzın olduğunu söyleyemeyeceğim ama bir şekilde, tarzın bu aslında."

Derin bir nefes aldım. "Evet."

Harley bana dalgın gözlerle bakıyordu. Gülümsüyordu ama kıyafetime değil. Sadece kendi algılayabildiği görüntülere ya da müziğe gülümsüyordu.

Yatağın üzerinde uzun bir deri ceket vardı. "Bunu vampirlerden biri bıraktı. Büyük açılışa kadar kendini saklamak isteyeceğini düşünüyordu," dedi Edward.

"Bu hoşuna gidiyor değil mi?"

"Seni koruyabilseydim kendimi daha iyi hissederdim."

"Bunu zaten, en yakındaki tepeden elinde tüfeğinle yapacaksın, hatırladın mı?"

"Gece görüşü ve dürbün. Tamam ama o mesafeden hepsini birden öldüremem."

"Tam dibimde olsaydın da hepsini birden öldüremezdin."

"Hayır ama kendimi daha iyi hissederdim."

"Benim için endişeleniyor musun?"

Omuz silkti. "Senin korumanım. Eğer benim korumam altında ölürsen, diğer korumalar benimle dalga geçer."

Şaka yaptığını anlamam biraz zaman aldı. Harley ona şaşırmış gibi baktı. Sanırım ikimiz de Edward'dan komik bir şeyler duymaya alışkın değildik.

Edward'a doğru yürüdüm. Deri alışılmış olduğu üzere gıcırtılı sesler çıkardı. Önünde durdum, bacaklarım biraz açık, ona bakıyordum.

Gözleri biraz açıldı. "Evet."

"Hiç kimsenin seninle dalga geçeceğine inanamıyorum Edward."

Deri kayışlardan birine dokundu. "Eğer bu şekilde giyinseydim yapabilirlerdi."

Gülümsemem gerekti. "Eğer bu gece savaş meydanına sen gidiyor olsaydın, senin de böyle giyinmen gerekirdi."

Açık mavi gözlerini bana çevirdi. "Bundan daha kötülerini giydim Anita. Gerektiğinde iyi bir oyuncu olabiliyorum." Yüzündeki neşe gitti, geride vahşi ve kararlı bir şey kaldı. Edward benim yapmayacağım şeyleri yapabilirdi, onun benden daha az kuralı vardı. Edward benim aynamdı. Belki de neye dönüştüğümün bir uyarısı, bir tür ön gösterimdi.

Richard olsa bir uyarı olduğunu söylerdi. Ben henüz kararımı verememiştim.

Kapı çalındı ve Richard davet beklemeden içeri girdi. Yüzü asıktı ama beni tam olarak görünce huysuzluğu gitti. Gözleri büyüdü. "Ben de kendi kıyafetimden şikayet edecektim." Başını iki yana salladı. "Eğer şikayet edersem beni vurursun değil mi?" Yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Gülmek yok."

Gülümsemesi genişledi. Sesi biraz çatlak çıkmıştı ama kendini tuttu. "Harika. Harika görünüyorsun."

Barbie Kölecilik Oynuyor tarzı giyinmişseniz yapabileceğiniz iki şey vardı. Utanabilirdiniz ya da sinirlenirdiniz. Tahmin edin ben hangisini tercih ettim.

Ona doğru yürüdüm, yürürken normalden biraz fazla salınıyordum. Çizmeler işimi kolaylaştırmıştı, bir şekilde uygun hareketi veriyordu. Gözlerime, yüzüme, kıyafetin vaat ettiği şeyi ekledim: Seks, şiddet ve sıcaklık.

Richard'ın yüzündeki neşe gitti, yerini kucaklayıcı bir sıcaklık ve bunu halk içinde yapmanın doğru olup olmadığının tereddüdü geldi

Benimkilere benzeyen süet çizmelerin üzerine, siyah deri pantolon giymişti. Saçlarını sımsıkı geride toplamış ve siyah bir kurdeleyle tutturmuştu. İpek gömleği, turkuazla koyu mavi arası canlı bir maviydi. Bronz teninde harika duruyordu.

Tam önünde durdum, bacaklarım açıktı. Ona bakıyordum, eğlencesine meydan okuyordum. Dudakları üzerine parmağımı koydum, parmağımı yanağından boynuna gezdirip köprücükkemiğini okşayarak gömleğinin ilikli olduğu yerde kaybolan tenine dokundum.

Yatağa doğru yürüyüp deri paltoyu aldım. Omzuma attım palto üzerimden uyuşuk bir beden gibi kaydı, kıyafeti pek örtmüyordu. Kapıyı açtım ve bir an için önünde durdum. "Geliyor musun?" dedim. Bir cevap beklemeden dışarı çıktım. Yüzündeki bakış yeterliydi. İki kaşının ortasına balyozla vurmuşum gibi bakıyordu.

Harika. Şimdi tek yapmam gereken şey kıyafeti Jean-Claude'un karşısında bir kez daha denemekti. Ve sonra gidebilirdik.

36

Mayıs ayında korular ılık ve boğucu oluyordu. Richard ve ben, Raina'nın porno filmler çektiği çiftliğin önünde duruyorduk. Sürü toplantısı, çiftlik evini çevreleyen koruda yapılacaktı. Ağaçlardan boş kalan yerlere o kadar çok araba park etmişti ki bazıları neredeyse ağaçların üzerine çıkmıştı.

Bir yerlerde dolunay olmalıydı ama bulutlar o kadar yoğun ve etraf o kadar karanlıktı ki bir mağaranın içinde duruyor gibiydik. Yoğun gece karanlığı içindeki ağaçların arasından hafif bir rüzgar esiyordu. Sanki görünmez bir devin eli, ağaçların arasında geziniyor, onları eğip yaprakları sallıyor ve geceyi hareketlendirip omuzlarımı ürpertiyordu. Gece daha önce hiç görmediğim bir şekilde canlanmış gibiydi.

Richard'ın eli terliydi, hafif nemlenmişti. Üzerime akan gücü kapatmıştı, o yüzden ona rahatça dokunabiliyordum. Bu çabası hoşuma gitmişti. Ona yaklaşınca deri pelerini hı-

şırdadı. Bulutlar aralandı ve bir anda yoğun, gümüş rengi bir aydınlığın altında kaldık. Richard ileriye bakıyordu. Benim duyamadığım bir şeyi dinliyor gibiydi. Elleri ellerimi kavradı, neredeyse acıtacak kadar sıkıyordu. Bana sanki orada olduğumu yeni hatırlamış gibi baktı.

Gülümsedi. "Hissedebiliyor musun?"

"Neyi?"

"Geceyi."

Hayır diye cevap vermeye hazırlanıyordum ki durdum. Etrafımızda titreşen koruya baktım, hareketi hissetmiştim. "Koru bu gece canlı gibi."

Gülümsemesi genişledi, dişleri göründü, sanki hırlıyordu. "Evet."

Elimi çekmeye çalıştım ama daha sıkı tuttu. "Bunu sen yapıyorsun," dedim. Bir anda yüreğim ağzıma gelmişti. Bu gece pek çok şeyden korkacağımı düşünüyordum ama Richard'dan korkacağım hiç aklıma gelmemişti.

"Gücü paylaşmamız gerekiyordu. Benim yaptığım da bu. Ama bunun benim gücüm olması gerek Anita. Sürü zombilerden etkilenmez."

Yüreğimi yuttum ve hareketsiz durmaya çalıştım. Karşılık verip ellerini sıkmaya çalıştım. Bunun ne anlama geleceğini düşünmemiştim. Kontrol bende olmayacaktı. Benim gücüm değil onunki olacaktı. Onun ateşi için yakıt olacaktım, başka türlü olmayacaktı.

"Jean-Claude'un izi. Bunu yapan o," dedim.

"Tam böyle olacağını umuyorduk," dedi Richard.

Ve *biz* derken beni kastetmediğini biliyordum. "Nasıl?"

"Bu şekilde." Titreyen güç, teninden bir sıcaklık dalgası gibi fırladı. Ellerinden, benim ellerime aktı. Vücudumun üzerinden bir dalga gibi geçti. Dokunduğu her yerdeki tüylerim dikildi ve titredim.

"İyi misin?"

"Elbette." Ama sesim soluksuz bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Sözüme güvendi. Bir engel daha indi ve Richard'ın gücü bana yumruk gibi çarptı. Düştüğümü hatırlıyorum. Düştüm ve Richard'ın kolları belime sarılıp beni yakaladı, sonra, sanki başka bir yerdeydim. Her yerdeydim. Dönmeye ve beni görmeye çalışan gözlerle bize bakan ağaçların üzerindeydim. Ama orada değildim. Bu sanki mezarlığa girdiğimde içimde açılan rüzgar gibiydi, sadece bu dışarıya açılan güç değildi. Bu bendim. Düzinelerce gözden gördüm, düzinelerce bedene dokundum, bazıları tüylüydü, bazıları hala tüylenmemişti. İçimden dışıma doğru atılıp Raina'ya dokundum. O olduğunu biliyordum. Gücü bir kalkan gibi kalktı, beni dışarıda tuttu ama daha önce korkusunu hissettim.

Richard beni çağırdı. Altın renkli bir enerji dalgasıyla kendi içime döndüm. Gözlerimin arkasındaki rengi görebiliyordum ama aslında görülecek bir şey yoktu. Gözlerimi açtım ama kapalı olduklarından yüzde yüz emin değildim. O altın renkli enerji hala buradaydı, içimde dönüyor, tenimde dolaşıyordu. Ellerimi Richard'ın omuzları üzerinde birleştirdim ve içinde bana cevap veren enerjiyi hissettim.

Biraz önce ne yaşadığımı sormama gerek yoktu. Biliyordum. Richard kadar güçlü olmanın, alfa olmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmiştim. İki gündür kurtadama dönüşmemek için kendini tutmanın ne demek olduğunu, kanını nasıl olup da paylaşabildiğini... Marcus'un bunu yapamadığını ama Raina'nın yapabildiğini biliyordum.

Jean Claude'un gücü, hatta benim kendi gücüm, kendini asla bu kadar güçlü hissettirmemişti. Sanki ağaçlardan, rüzgardan enerji alabiliyor gibiydim. Dev bir pile bağlıymışım gibi, sanki sonsuza dek sürecek bir büyüymüş gibi. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

"Koşabilir misin?" diye sordu Richard.

Soru, kelimelerin ifade ettiğinden daha çok anlam taşıyordu ve ben bunun farkındaydım. "Tabii ki."

Gülümsedi, eğleniyormuş gibiydi. Elimi tuttu ve ağaçlann üstüne doğru fırladık. Bir insan olsaydı bile, Richard'la koşuda yarışamazdım. Bu gece, ormanın içine daldıktan sonra o kadar da hızlı koşmuyordu. Sanki ona her dalın, her ağaç kökünün, yere düşmüş kuru dalların nerede olduğunu söyleyen bir radarı vardı. Sanki ağaçlar dalgalar gibi onun yolundan çekiliyordu ve başka bir şeye benziyordu ama tarif etmek için doğru kelimeleri bulamıyordum. Beni beraberinde sürükledi. Sadece elleriyle değil, enerjisiyle sürükledi. Sanki içimdeydi ve bir şekilde birbirimize düğümlenmiştik. Bu rahatsız edici ve korkutucu olmalıydı ama değildi.

Büyük bir açıklığa yuvarlandık ve Richard'ın gücü orayı doldurdu, likantropların üstünden bir kuru daldan diğe-

rine atlayan ateş gibi aktı. Onları doldurdu ve hepsi Richard'a doğru döndü. Sadece Marcus, Raina, Jamil, Sebastian ve Cassandra etkilenmemişti. Sadece onlar Richard'ı kendi iradeleriyle dışarıda tutmayı başarmıştı. Geri kalan herkesi silip süpürmüştü ve ben bunu yapmasını sağlayan şeyin ben olduğumu biliyordum. Bir rüya ya da yarı hatırlanan bir kabus kadar uzakta, Richard'ın ışığı altında neredeyse kaybolmuş olan o güç kasırgasının altında, Jean Claude duruyordu.

Her anını hissetmiştim. Dünya sanki aniden kristalleşmişti, tıpkı bir adrenalin hücumunda ya da şok durumunda olduğu gibi, her şey keskin sınırlarla belirlenmiş berbat ve korkunç bir şekilde netti. Bu sanki gerçekliğin içine daldırılmak gibiydi, sanki bundan sonra yaşanacak her şey rüya olacak gibiydi. Neredeyse acı verici bir histi.

Marcus çok eski, hatları hava şartlarıyla, ellerin ve vücutların dokunuşuyla yuvarlaklaşmış, kayadan oyulmuş bir koltukta oturuyordu. Bu alanın çok uzun zamandan beri lukoinin buluşma yeri olduğunu anlamıştım.

Marcus kahverengi saten yakalı bir smokin giymişti. Gömleği altın kumaştan yapılmıştı, altın işlemeli değildi, gerçek altındı. Sanki altını eritmişler ve ona bir gömlek yapmışlardı. Raina taş koltuğun yanına kıvrılmıştı. Uzun kumral saçları lüle lüle yüzünden aşağı dökülüyordu. Alnına, ortasında başparmağım büyüklüğünde bir elmas sallanan, altın bir zincir takmıştı. Boynunda da beyaz alevler gibi duran elmaslar vardı. Küçük, altın pullu tek parça giysi dışın-

da neredeyse çıplaktı. Pullar, göğüs uçlarında yoğunlaşmış, göğüslerine metalik bir görünüm vermişti. Sağ bileğinde elmas bir bileklik ışıldıyordu. Kalçalarını saran üç altın zincir vardı. Ve üstündekiler bundan ibaretti.

Ve ben kıyafetimden hiç memnun değilim.

"Hoşgeldiniz Richard, Anita. Mutlu ailemize hoşgeldiniz," dedi Marcus. Pes sesi derinden geliyordu. Kendi gücünü zorluyordu, yine de yeterli değildi, asla yeterli olmayacaktı. Richard kot pantolon ve tişört giymiş olabilirdi ama yine de onları yenebilirdi. Kral olabilmek için giyimden daha önemli şeyler vardır.

"Marcus, Raina." Richard yavaşça elimi bıraktı. Benden uzaklaşırken aramızda hala o bağ vardı. Bir şekilde Richard ve Jean Claude'un bana verdikleri auralarını birleştirebilmiştim ama onda bundan daha fazlası vardı. Birkaç adım attı ve biraz önümde durdu. Onu büyük, parlak bir varlık olarak hissedebiliyordum. Enerjisi inanılmazdı. Buna en yakın olabilecek şey bir perinin gücüydü.

"Seni yaramaz çocuk. Onu bizlerden biri yaptın," dedi Raina.

"Hayır. O her zaman neyse, şimdi de o. Kendisi," dedi Richard.

"O halde onun gücünü nasıl kullanıyorsun? O seninkini nasıl kullanıyor?" Raina tahttan uzaklaştı, tahtın önünde kafesteki bir hayvan gibi dolaşmaya başladı.

"Sen ne yaptın Richard?" diye sordu Marcus.

"O benim eşim."

"Raina, test et," dedi Marcus.

Raina en sevimsiz haliyle gülümsedi ve önündeki açık alanda sinsi bir ifadeyle yürümeye başladı. Salınarak gelirken yürüyüşünü baştan çıkarıcı bir dansa dönüştürmeye başlamıştı. Bu gece onun gücünü hissediyordum. Seksapeli havada, bir yıldırım tehlikesi, tendeki karıncalanma, ağızdaki kuruluk gibi dolaşıyordu. Bütün erkeklerin onu seyrettiğini hissettim, Richard'ın bile. Buna gücenmedim. Hatta ben bile onu seyrettim. Saf, çıplak, arzulu haliyle göz kamaştırıcıydı. Güç, Raina için tam olarak seks gibiydi.

Uzun siyah paltomu omuzlarımdan kaydırdım ve yere düşmesine izin verdim. İnsan boğazından gelen toplu bir soluma sesi duyuluyordu. Ellerimi belimin çıplak kalan kısmından aşağıya doğru gezdirdim. Bir kahkaha attım. Yüksek, neşeli bir ses çıkarmıştım. Bu, Raina'ydı. Onun gücünü kullanıyordum, gücünün sınırlarında dans ediyordum.

Raina'ya doğru yavaşça yaklaştım, beklemeden, onunla çemberin ortasında karşı karşıya geldim. Birbirimizin etrafında döndük, onun dansına ayak uydurabiliyordum. Onun seks ve vahşetten oluşan aurasını kendime çevirmeyi başarmıştım. Gücünü, içine uzanıp bir parçasını çalan bir el gibi uzanıp almıştım. Korkudan gözleri açıldı, nefesi hızlanmıştı.

Kendisini başka bir kurtadama karşı nasıl koruyacağını biliyordu ama benim tarzımda bir güç onun için o kadar farklıydı ki benimle ne yapacağını bilemiyordu. Böyle bir şeyi daha önce hiç yapmamıştım, tam olarak ne yaptığımı

da anlayabilmiş değildim, ta ki Raina geri çekilene kadar. Geriye, Marcus'a doğru kaçmamıştı ama gitmişti. Sonra kuyruğu bacaklarının arasında geri geldi. Sanki onu yalamışım gibi teninin tadını zihnimin içinde duyumsadım.

Richard'a döndüm ve topuklu çizmelerimle ona doğru yaklaştım. Oradaki bütün erkeklerin beni seyrettiğini hissedebiliyordum. Bunu biliyordum. Gücü etrafımda dolaştırdım ve tamamıyla Richard'a fırlattım. Orada neredeyse donmuş bir şekilde duruyordu, koyu renk gözleri bir parça seks, bir parça enerji ve bir parça da başka bir şeyin sıcaklığıyla dolmuştu. Ve ilk defa o başka bir şeyin ne olduğunu anladım. O müziği duydum, bedenimin içinde dans ettiğini hissettim.

Deri pelerininden tuttum ve onu kendime doğru çektim. Öpüştük. Bir yanma hissi duyuyordum, sanki birbirine değen şey etten daha fazlasıydı. Aniden onu bıraktım, gözlerim yüzüne değil aşağıya doğru kaydı. Ona dokunmamış olmama rağmen sert ve hazır olduğunu biliyordum. Sürüyü hala hissedebiliyordum, mesafeli ama ulaşılabilirdi. Jason'ın büyük kurt kafası kalçama sürtündü. Parmaklarımı o kalın kürke geçirdim, Richard ve ben seks yapsaydık sürünün bunu bileceğinin farkındaydım. Burada, bu gece, böyle bir şeyin olmasını çok istiyorlardı. Bu sadece seks olmayacaktı. Bu bir sihir olacaktı. Ve bu bir ayıp, putperestlik veya yanlışmış gibi görünmüyordu.

"Bunu yapmalarına izin veremezsin," dedi Raina.

Marcus doğruldu. Yorgun görünüyordu. "Hayır, izin verebileceğimi sanmıyorum." Raina'ya baktı. Çıplaktı, güzeldi

ve korkmuştu. "Ama bu gece dökülecek olan senin kanın değil, değil mi aşkım?" Sesindeki alaycı ton bize cesaret verdi ve ilk kez farkettim ki Marcus, Raina'nın ne olduğunu çok iyi biliyordu, belki en başından beri biliyordu.

Raina onun önünde diz çöktü, elleri Marcus'un dizlerindeydi. Yanağını onun bacaklarının arasına sürttü, bir eli kasıklarına yaklaşmıştı. Şimdi bile, en iyi bildiği şeyi yapıyordu, seks ve acı.

Marcus nazikçe saçlarına dokunup ona baktı. Yüzündeki şefkat, içimde başka tarafa bakma isteği uyandırdı. Korkunç derecede içten bir bakıştı bu, seksten daha samimi, daha güçlü. Aptal herif onu seviyordu.

Birilerine beni öldürmesi için para vermiş olmasa, onun için üzülebilirdim bile.

Marcus, Raina'dan uzaklaşıp açıklığa doğru yürüdü. Gücü bir kapı gibi açılmıştı, kurtlarla aramda bir elektrik dalgası gibi aktı. Papyonunu çözüp gömleğinin üst düğmelerini açtı. "Bu kadar ön hazırlık yeter Richard. Hadi bu işi bitirelim."

"Anita'yı öldürtmeye çalıştığını biliyorum," dedi Richard.

Marcus hareketinin ortasında donakaldı. Küçük, kararlı parmakları duraksadı. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi, sonra şaşkınlığı gülümsemeye dönüştü. "Beni bu gece ikinci defa şaşırtıyorsun Richard. Bakalım bir üçüncüsünü başarabilecek misin?"

"Bu gece seni öldüreceğim Marcus, bunu biliyorsun."

Marcus ceketini omzundan attı. "Bunu deneyebilirsin."

Richard başıyla onayladı. "Sana gitme şansı vermeyi planlamıştım."

"Senin eşini öldürtmeye çalıştım. Beni canlı bırakamazsın." Kol düğmelerini açtı.

"Hayır, bırakamam." Richard pelerinini çözüp yere düşmesine izin verdi. Gömleğini pantolonundan çıkardı ve çabuk bir hareketle başının üstünden sıyırıp attı. Ay ışığı kolunda ve göğsündeki kaslarda gölgeler oluşturuyordu. Birden bunu yapmasını istemediğimi farkettim. Marcus'u vurabilirdim ve her şey halledilmiş olurdu. Richard beni asla affetmezdi ama hayatta kalırdı. Birbirlerini öldürmek için gücü kullanamazlardı. Öldürmek için pençe ve dişlerini kullanacaklardı. Richard'ın korkutucu açgözlü gücü, onu boğazının parçalanmasından koruyamayabilirdi.

37

Richard bana döndü, üzerinde sadece deri pantolonu ve çizmeleri vardı. Marcus tamamen soyunmak istememişti, yaşlı bir adamın gururunu korumaktan bahsetmişti. Zırva. Havada hoşuma gitmeyen bir şey vardı, sanki Marcus da bunun biliyordu ve hazırdı.

"Mevcut Ulfric olarak hangi formda dövüşeceğimize Marcus karar verecek."

"Hangisini seçti?"

Richard elini tam yüzümün önüne getirdi. "Elime dokun."

Bu küçük isteğini çok ciddi bir şekilde söylemişti. Hafifçe elinin üzerine dokundum.

"Avcumu tut Anita."

Parmaklarımı elinin alt tarafına sardım. Yüzüne bakmadan, hiçbir şey sormadan hissettim. Enerji, elinde kandildeki yağ gibi kaynadı. Teni elimin altında hareket etti. Kemiklerinin uzadığını hissettim. Vücudunun, sanki onu tutan et, kemik ve deriden sınırları dağılmış gibi genişleyişini hisset-

tim. Önceden yaptığı gibi kendisini dışarıya verecekmiş gibi hissettim ama bu sefer dışarıya uzanan varlığı değildi. Bedeniydi.

Diğer elini de uzattı ve ben de tuttum. Parmaklarımı onunkilerle kenetledim ve kemiklerin tenimin üzerinde büyümesini, bir kil parçası gibi şekillenen elinde pençelerin oluşmasını seyrettim. Çığlık atmam söz konusu bile değildi, korkmamam ya da midemin bulanmaması gerektiğini biliyordum. Güç, serin bir ateş gibi değişen ellerinden benim ellerime aktı.

Elleri beni parçalayacak kadar büyük pençelere dönüşünce durdu. Güç bir anda kesilmedi, bir düğmeye basılmış gibi değildi, daha çok bir musluğun kapanışı gibiydi. Akışı azalıp damlalara dönüştü. Son bir damla. Ve sonra hiçbir şey.

Dizlerimin üzerindeydim ve yere nasıl çöktüğümü hatırlamıyordum. Richard da önümde diz çökmüştü, hala ellerimi tutuyordu. İkinci denememde konuşmayı başardım. "Nasıl böyle durabiliyorsun?"

Yeni oluşmuş ellerini üzerimden çekti. Pençeleri tenimin üzerinden kayarken titredim.

"Kurdu kuzudan ayıran şey değişimi kontrol edebilmektir," dedi.

Şaka yaptığını anlamam biraz zaman aldı. Bana doğru eğildi. "Eğer dövüşte kontrolümü kaybedersem ya da dövüşü kaybedersem tamamen değişeceğim. Seni çağırınca gelip bana dokunmanı istiyorum," diye fısıldadı.

"Neden?"

Ilık nefesini yanağıma üfledi. Bana sarıldı, tüm bedeniyle beni kavradı. Pençeleri kıyafetimin deri kayışlarıyla oynuyordu. "Güç akışını hissetmeni istiyorum. Bizim aramızda olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmeni istiyorum." Kolları sıkılaştı. "Eğer kaybedersem gücü yüklenir ve bunu kurtlarımı buradan götürmek için kullanırsın. Diğerleri sadık olmadıklarından şüphelendikleri herkesi öldürecek."

Yüzünü görebilmek için ondan biraz uzaklaştım. "Gücü bunu yapmak için nasıl kullanabilirim?"

"Hissedersin." Alnımı hafifçe öptü. "Onları kurtar Anita. Bana söz ver."

"Söz veriyorum."

Ayağa kalkarken ellerim vücudunun üzerinde kaydı. Bir elini tuttum ama elim, büyük ve yamru yumru pençesi üzerinde kaydı. Göründüğü kadar sert, güçlü ve gerçekdışıydı. Vücudunun değiştiğini hissetmiştim ama yakışıklı yüzüne ve o canavarca ellerine bakmak sinir bozucuydu. Yine de onu tutmaya devam ettim. Onu bırakmak istemiyordum.

"Pençelere dikkat et Anita. Artık insan formunda değilim."

Bir kesiğin beni tüylendireceğini ima etmişti, belki de etmemişti. Söylemesi zordu. Ama bu söz onu bırakmama yetti. Richard'ın varlığı ne kadar iyi hissetmeme neden olursa olsun, insanlığı tamamen ardımda bırakmaya hazır değildim.

Richard bana baktı. Gözlerinde söylemediği ve yapmadığı bir dünya şey vardı. Ağzımı açtım, kapadım. "Vücudunun her yerini böyle kontrol edebiliyor musun?"

Gülümsedi. "Evet."

O kadar korkmuştum ki konuşamadım. Son esprimi yapmıştım. Geriye sadece gerçek kalmıştı. Doğruldum, ellerimi bacaklarına dayayarak elinin üzerini öptüm. Teni hala yumuşaktı, tadı ve kokusu Richard'ınki gibiydi ama altındaki kemikler başka bir şeye aitti.

"Kendini öldürtme."

Gülümsedi. Gözlerinde dipsiz bir hüzün vardı. Bu dövüşü kazansa bile, bu ona çok fazla şeye mal olacaktı. Bunu cinayet olarak görüyordu. Ne kadar gerekli olursa olsun öyleydi. Yüksek ahlak değerleri hoştu ama sizi ölüme götürürdü.

Raina, Marcus'a bir veda öpücüğü verdi, vücudunu ona o kadar sıkı bastırdı ki sanki onu bir perde gibi açıp içinden geçecekti.

Ondan dolu dolu, içten bir kahkahayla ayrıldı. Barda başınızı çevirip baktıracak türden bir kahkahaydı. Neşeli, biraz yaramaz bir sesti. Raina açıklığın üzerinden bana baktı, kahkahası hala gözlerinde, yüzünde parlıyordu. Tek bakış yeterliydi. Eğer eline fırsat geçerse beni öldürecekti.

Ben de onunla hemen hemen aynı şeyi düşündüğüm için, onu hafifçe başımla selamladım. Sabaha kimin sağ çıkacağını görecektik. Ben ölebilirdim ama ölüler listesinin bir yerinde Raina da olacaktı. Buna neredeyse söz verebilirdim.

Marcus pençeli ellerini başının üzerine kaldırdı. Yavaş hareketlerle bir çember çizerek döndü.

"Bu gece burada iki alfa sizin için dövüşecek. Birimiz bu çemberden canlı çıkacağız. Birimiz bu gece sizi besleyecek. Kanımızı için, etimizi yiyin. Biz sürüyüz. Biz lukoiyiz. Biz biriz."

Jason başını geriye atıp uludu, bana o kadar yakındı ki yerimden sıçradım. Tüylü gırtlaklardan çıkan ses onunkiyle birlikte yankılandı, koroya insan sesleri de katıldı. Sürüde bir tek ben katılmayıp yalnız kalmıştım. Tepelerden gelen son yankı da bitince, "O zaman aramızdaki dövüş ölümüne olacak Richard," dedi Marcus.

"Sana hayatı teklif ettim Marcus, sen ölümü tercih ettin."

Marcus gülümsedi. "Galiba öyle yaptım."

Marcus üzerine atladı, şaşırtmaca, deneme yoktu, sadece göz bulandıran bir hız vardı. Richard yerde yuvarlandı, doğrulup kaçtı, ayağa kalktı. Karnındaki üç ince kesik kanıyordu. Marcus ona toparlanma şansı vermedi. Aralarındaki mesafeyi bir kabus gibi kapattı. Gözlerimle bile takip edemiyordum. Daha önce likantropları dövüşürken görmüştüm ve onların hızlı olduklarını zannediyordum ama Marcus nefes kesiciydi.

Richard'a doğru pençesini savurdu, onu açıklığın kenarına, Raina'ya doğru geri çekilmeye zorluyordu. Richard yaralı değildi ama saldırıların hızı onu geri çekilmeye zorluyor, saldırmasını engelliyordu. Bir soru sormam gerekiyordu. Jason'a baktım. Soluk kurt gözleri bana döndü.

"Eğer biri Marcus'a yardım ederse, bu hile olur değil mi?" Hayvan gibi görünen biriyle konuşmak çok aptalca görünü-

yordu ama gözlerindeki bakış hayvanca değildi. İnsan olduğundan emin değildim ama hayvan değildi.

Kurt başıyla onayladı. Garip bir hareketti bu.

Richard neredeyse Raina'nın ulaşabileceği bir yere gerilemişti. Jamil, iki gece önce karşılaştığımız zenci kurtadam, Raina'nın yanındaydı. Sebastian zaten yanındaydı. Hassiktir.

"Eğer hile yaparlarsa onları vurabilir miyim?"

"Evet." Cassandra bize katıldı, sürünün arasından sıcak, tüyleri diken diken eden bir rüzgar gibi geldi. İlk defa gücünü hissettiğim o anda, eğer isterse Lupa olabileceğini anladım.

Browning'i çektim ve elimde bir garip durdu, sanki ona ihtiyacım yoktu. Sürüden silahıma ihtiyacım olmadığını bilecek kadar güç çekiyordum. Daha fazlası tehlikeli olurdu. Parmaklarımla Browning'in kabzasını sıktım, elim bu hissi hatırlıyordu. Silahın hissi hatıraları geri getirdi ve parlayan gücü biraz geri ittim.

Bir silah göremiyordum ama Richard'ın sırtı, Raina ve Sebastian'a dönüktü. Browning'i kaldırdım, nişan almamıştım, henüz zamanı değildi. "Arkanda," diye bağırdım.

Richard'ın sırtının gerildiğini gördüm. Dizleri üzerine çöktü. Her şey yavaşladı, kristalleşti. Sebastian'ın eli, gümüş bıçağı parlatarak hareket etti. Ben ona nişan alıyordum. Marcus'un pençesi, Richard'ın savunmasız boğazına saldırmak için gerildi. Tetiği çektim ve silahı Marcus'a doğrulttum ama çok yavaş, çok geç olacaktı.

Sebastian'ın başının tepesi patladı. Bir an için Edward'ın mermi olarak ne kullandığını merak ettim. Cesedi geriye

doğru düşmeye başladı. Marcus'un pençesi aşağıya iniyordu ve Richard elini, Marcus'un karnına doğru soktu. Marcus durdu, pençe karnından kaburgalarının içine doğru ilerlerken bir an için dondu. Richard'ın eli bileğine kadar Marcus'un içine girmişti.

Bıçağı almaya yeltenir diye Browning'i Raina'ya doğrulttum.

Marcus elini Richard'ın sırtına savurdu. Richard yüzünü ve boynunu, rakibinin vücuduna dayayıp kendini korudu Marcus titredi. Richard ondan ayrıldı, kanlı elini Marcus'un içinden çıkardı. Göğsünden, hala atan kalbini çıkarıp kurtlara doğru fırlattı. Kurtlar inlemeler ve hırlamalarla et parçasına doğru koştu.

Richard, Marcus'un cesedinin yanına diz çöktü. Sırtının alt tarafında bıçağın kestiği yer kanıyordu. Ona doğru yürüdüm, silah hala Raina'ya dönüktü. Diz çöktüm, gözüm hala Raina'nın üzerindeydi. "Richard, iyi misin?" Aptalca bir soruydu ama başka ne diyebilirdim?

"Silahı indir Anita. Bitti."

"Seni öldürmeye çalıştı," dedim.

"Bitti." Yüzü bana döndü ve gözleri çoktan dönmüştü. Sesi hırlamaya dönüşmüştü. "Şunu kaldır."

Raina'ya baktım ve onu burada şimdi öldürmezsem, daha sonra öldürmem gerekeceğini anladım. "Bizi öldürmeye çalışacak Richard."

Bir anda Richard'ın eli atıldı, görebileceğimden daha hızlıydı. Silahıma vurdu ve silah dönerek uzaklaştı Elim uyuş-

muştu. Gerilemeye çalıştım ama beni yakaladı, pençeleriyle kollarımı tutuyordu. "Artık daha fazla ölüm yok... Bu gece olmaz." Başını geriye atarak uludu. Ağzı sivri dişlerle doluydu.

Ben çığlık attım.

"Gücü hisset Anita. Hisset ya da kaç." Elleriyle kollarımı kavradı. Ben geri kaçmaya çalıştım, topuklarımla itip kurtulmaya çalışıyordum. Üzerime yığıldı, direnemeyecek kadar yaralıydı, değişim mücadele edemeyeceği kadar ilerlemişti. Gücü üzerime, içime doğru kükredi. Gözlerimin ardında parlayan güç dışında bir şey göremiyordum. Eğer nefes alabilseydim yeniden çığlık atardım ama Richard'ın gücünün etkisi dışında bir şey hissetmiyordum. Güç ondan kayaya çarpan bir su kütlesi gibi yayılıyordu. Dalgalar sürüye ulaşıyordu ve dokunduğu vücutlarda bitiyordu. Richard değişiyor ve beraberinde herkesi değiştiriyordu. Herkesi. Raina'nın yanımızda çabaladığını hissettim. Direndiğini hissettim. Çığlığını duydum ama sonunda yere düştü ve değişti.

Richard'ın kollarına tutundum ve tüyleri ellerimin etrafında su gibi yayıldı. Kaslar gelişip değişti, kemikler kırılıp birleşti. Vücudumun alt tarafı onun altında kalmıştı. Vücudundan açık renkli bir sıvı aktı, üzerimden neredeyse haşlayıcı bir sıcaklıkta geçti. Çığlıklar atarak altından çıkmaya çalıştım. Gücü üzerimden aktı ve beni, artık tenimin tutamayacağı, benim tutamayacağım kadar doldurdu.

Sonunda üzerimden kalktı. Kurt değildi, kurtadam formundaydı, üzeri tarçın ve altın rengi tüylerle kaplıydı.

Cinsel organı bacakları arasında büyük ve dolgun bir şekilde sallanıyordu. Bana amber rengi gözleriyle baktı ve iki hafif bükülmüş bacağı üzerinde doğrulup pençeli elini bana uzattı.

Elle ilgilenmedim ve geri kaçtım. Ayağa kalktım, dengemi yitirmiştim, olduğum yerde sallanıyordum. Kurt formu, insan halinden daha uzundu, neredeyse iki buçuk metreydi, kaslı ve canavarcaydı. Richard'dan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Ama canavarını serbest bırakınca kendini ne kadar iyi hissettiğini biliyordum. Canavarın Richard'ın içinden ikinci bir zihin, bir ruh gibi yükseldiğini, onu doldurup derisinden fışkırdığını hissetmiştim.

Canavarına dokunan vücudum hala zonkluyordu. Parmaklarımın altındaki tüylerin gür yumuşaklığının hissi başımın içinde dolaşıyordu.

Marcus'un çok insanca görünen cesedi, Richard'ın ayakları dibinde yatıyordu. Üzerinden taze kan kokusu geliyor, hepsine yayılıyordu. Kokunun vücudumu harekete geçirdiğini hissettim. Ölü adama baktığımda dizlerimin üzerine çöküp beslenmek istedim. Gözlerimin önünde etinin, sıcak iç organlarının parçalanışı canlandı. Bu bir hatıraydı. Beni bir adım geriletti.

Kurtadama, Richard'a baktım ve başımı iki yana salladım. "Beslenemem, bunu yapamam."

Konuştu ama çıkan çarpık, hırıltılı bir sesti. "Davetli değilsin. Yiyeceğiz, sonra avlanacağız. Ava katılabilirsin ya da gidebilirsin."

Yavaşça geriledim. "Ben gidiyorum."

Sürü yaklaşıyordu, çoğu dev kurtlardı ama orada burada kurtadamlar da vardı. Bana yabancı gözlerle bakıyorlardı. Richard'ın elimden attığı Browning'i göremiyordum. Firestar'ı çektim ve geriledim.

"Hiç kimse sana zarar vermeyecek Anita. Sen Lupa'sın, benim eşimsin."

En yakındaki kurdun soğuk gözlerine baktım. "Şu an sadece bir yemeğim Richard."

"Gücü reddettin," dedi.

Haklıydı. En sonuna gelmişken paniğe kapılıp işi yarım bırakmıştım. "Her neyse." Kurtların arasından geçtim ama onlar hareket etmedi. Sanki bir kürk fabrikasındaymış gibi, tüylere sürünerek dışarı yürüdüm. İçimde, korkumun onların heyecanlandırdığını hissedecek kadar bir zeka pırıltısı kalmıştı. Ne kadar çok korkarsam, o kadar çok yemek gibi kokuyordum.

Silahı hazır tutuyordum ama üzerime atlarlarsa öleceğimi biliyordum. Çok kalabalıktılar. Yürüyüşümü seyrettiler. İnatçı bir şekilde çekilmeyi reddediyor, beni tüylü bedenlerine dokunmaya zorluyorlardı. Beni bir çeşit aperatif gibi kullandıklarını farkettim, korkum yemeklerine tat katıyordu. İnsan vücudumun dokunuşu, avı renklendiriyordu.

Son tüylü bedenin yanından geçtikten sonra, etin parçalanma sesiyle başımı çevirdim. Kendimi tutamamıştım. Richard'ın kanla yıkanmış burnu havaya kalkmıştı, ucunda nereye ait olduğunu anlayamadığım bir parça et vardı.

Koştum. Richard'ın yardımıyla uçarcasına geçtiğim orman, bir anda engelli koşu parkuruna dönüşmüştü. Koştum, takıldım, düştüm ve biraz daha koştum. Sonunda park yerine geri gelmiştim. Arabayı ben kullanmıştım çünkü bu gece benden başka geri dönen olmayacaktı. Orada kalıp ayışığı altında alem yapacaklardı.

Edward ve Harley her şeyi yakındaki bir tepeden, gece görüş dürbünleriyle seyretmişti. Acaba gösteri hakkında ne düşünüyorlardı.

38

Edward beni Sirk'te bir gece daha geçirmeye söz vermek zorunda bıraktı. Marcus ölmüştü, yani ortada para yoktu ama ya biri anlaşma yapmışsa ve bunu henüz bilmiyorsa. Beni kurtarmak için bu kadar çaba sarf ettikten sonra öldürülürsem çok yazık olurdu. O lanet merdivenlerden inip demir destekli kapının önüne gelinceye kadar anahtarım olmadığının ve beni kimsenin beklemediğinin farkında değildim.

Richard'ın vücudundan akan açık renkli sıvı üzerimde kuruyup kanla zamk arası yapışkan, cıvık bir hal almıştı. Bir banyoya ihtiyacım vardı. Temiz kıyafetlere ihtiyacım vardı. Richard'ın, Marcus'un parçalarını yiyen ağzını görmekten kurtulmaya ihtiyacım vardı. Görüntüyü aklımdan silmeye çalıştıkça daha da netleşiyordu.

Ellerim acıyıncaya kadar kapıya vurdum, sonra tekmelemeye başladım. Hiç kimse gelmedi. "Hassiktir!" diye hiç kimseye ya da herkese bağırdım. "Hassiktir!"

Vücudunu üzerimde hissediyordum. Kemikleri, kasları üzerimde, içi yılan dolu bir çuval gibi hareket ediyordu. Gücün sıcak akışını, dizlerimin üzerine çöküp beslenmeyi istediğimi hatırlıyordum. Ya o gücü tek lokmada yutsaydım ne olacaktı? Ya geri çıkamasaydım? Marcus'u yiyecek miydim? Bunu yapıp bundan zevk mi alacaktım?

Çığlık atıyor, ellerimle kapıya vuruyor, tekmeliyor, sonra tekrar vuruyordum. Dizlerimin üzerine yığıldım, sızlayan avuçlarımı kapıya dayamıştım. Başımı kapıya dayayıp ağladım.

"*Ma petite*, ne oldu?" Jean-Claude arkamdaki merdivenlerde duruyordu. "Richard ölmedi, bunu hissederdim."

Dönüp sırtımı kapıya yaslandım ve yüzümdeki yaşları sildim. "Ölmedi, ölüme yaklaşmadı bile."

"O zaman ne oldu?" Merdivenlerden sanki dans eder gibi indi, kelimelerle anlatılamayacak kadar zarifti. Şekil-değiştiricilerle bir gece geçirdikten sonra bile öyle görünüyordu. Gömleği mavinin hoş, koyu bir tonundaydı, koyu mavi olmayacak kadar açıktı, kolları boldu, ucuna doğru daralıp genişliyordu, yakası yüksek ama yumuşaktı, neredeyse fular gibiydi. Onu daha önce hiç mavi giyerken görmemiştim. Gece mavisi gözleri daha da mavi, daha koyu görünüyordu. Kotu siyahtı ve içinden teni görünecek kadar dardı. Çizmeleri dizlerine kadar yükseliyordu, yanlarından sarkan siyah deri, o hareket ettikçe sallanıyordu.

Yanıma diz çöktü, bana dokunmuyordu, neredeyse dokunmaya korkuyordu. "*Ma petite*, haçın."

Haça baktım. Henüz parlamıyordu. Elimi haçın etrafına sardım ve zinciri çekip koparark bir kenara fırlattım. Duvarın yanına düştü, gümüş rengi hafif bir ışıkla parlıyordu. "Mutlu oldun mu?"

Jean-Claude bana baktı. "Richard yaşıyor. Marcus öldü. Doğru mu?

Başımla onayladım.

"O zaman bu gözyaşları neden *ma petite*? Seni daha önce ağlarken gördüğümü hatırlamıyorum."

"Ağlamıyorum."

Bir parmağının ucuyla yanağıma dokundu, çektiğinde ucunda bir gözyaşı damlası titriyordu. Dudaklarına doğru kaldırdı, dilinin ucuyla elini yaladı. "Tadın, kalbin kırılmış gibi."

Boğazım düğümlendi. Gözyaşlarımı yutamıyordum. Ağlamamak için kendimi tuttukça gözyaşlarım daha hızlı akıyordu. Kendime sarıldım ve ellerim üzerimi kaplamış olan yapışkan şeye değdi. Sanki pis bir şeye dokunmuşum gibi ellerimi üzerimden çektim.

"*Mon Dieu*, ne oldu?" Bana sarılmaya çalıştı ama onu ittim.

"Senin de üzerine bulaşacak."

Eline bulaşan açık renkli, yoğun sıvıya baktı. "Şekil değiştiren bir kurtadama nasıl bu kadar yakalaşabildin?" Yüzünde olanları anlamış gibi bir ifade belirdi. "Richard, değil mi? Onu değişirken gördün."

Başımla onayladım. "Tam üzerimde değişti. Bu... Ah, Tanrım, Ah, Tanrım, Ah, Tanrım."

Jean-Claude beni kollarına aldı. Onu ittim. "Kıyafetlerini mahvedeceksin."

"*Ma petite, ma petite*, önemli değil. Önemli değil."

"Hayır, önemli." Üzerine yığıldım, kollarının beni sarmasına izin verdim. Ona tutundum, ellerim ipek gömleğine gömülüyordu. Yüzümü göğsüne yasladım. "Marcus'u yedi. Onu yedi," diye fısıldadım.

"O bir kurtadam, *ma petite*. Onlar böyle yapar."

Böyle söylendiğinde biraz garip geliyordu ama çok doğruydu. Bu beni güldürdü... Garip, sinirli bir ses çıkmıştı. Kahkaham öksürmeye başlamamla kesildi, öksürüğüm hıçkırıklara dönüştü.

Jean-Claude'a, dünya üzerinde kalan tek aklı başında şeymiş gibi sarıldım. Yüzümü ona yaslayıp ağladım. Sanki içimde derinlerde bir şey kırılmıştı ve parçalarını ona doğru ağlayarak boşaltıyordum.

Sesi yumuşaktı, sanki uzun zamandır konuşuyordu ve ben duymuyordum. Fransızca konuşuyordu, hafifçe, saçlarıma doğru fısıldıyordu, sırtımı okşuyor, beni hafifçe sallıyordu.

Kollarında sessizce yattım. Gözyaşlarım kurumuştu. Kendimi boş, hafif ve uyuşmuş gibi hissediyordum.

Jean-Claude saçlarımı omzumdan geriye attı. Dudakları tenimin üzerinde dolaştı, tıpkı Richard'ın bu gece başlarken yaptığı gibiydi. Bu düşünce beni yeniden ağlatmaya yetti. Her şey çok çabuk olmuştu.

"Ayağa kalkabilir misin *ma petite*?"

"Sanırım." Sesi uzaktan, bir garip geliyordu. Ayağa kalktım, hala kollarının arasındaydım, ona yaslanıyordum. Ondan nazikçe kurtuldum. Kendi başıma ayakta durdum, biraz titriyordum ama bu hiç yoktan iyiydi.

Koyu mavi gömleği göğsüne yapışmıştı, kurtadam artığı ve gözyaşına bulanmıştı. "Şimdi ikimizin de banyoya ihtiyacı var," dedim.

"Bunu ayarlayabiliriz."

"Lütfen, Jean-Claude, temizleninceye kadar cinsel imalar yapma."

"Elbette *ma petite*. Bu gece çok kabaydım. Özür dilerim."

Ona baktım. Çok iyi davranıyordu. Jean-Claude pek çok şey olabilirdi ama 'iyi' bunlardan biri değildi.

"Eğer bir şeyin peşindeysen bunu bilmek istemiyorum. Bu gece bundan başka derin, karanlık bir planla baş edemem, tamam mı?"

Gülümserken hafifçe eğildi ama gözlerini benden hiç ayırmadı. Judo minderinde rakibinizin sizi yere sermesinden korktuğunuzda vereceğiniz türden bir selamdı bu.

Başımı iki yana salladım. Bir şeyin peşindeydi. Herkesin bir anda başka birine dönüşmediğini görmek güzeldi. Jean-Claude her zaman güvenebileceğim biriydi. Bir baş belası olabilirdi ama her zaman yanımdaymış gibi görünüyordu. Kendi çarpık halinde güvenilirdi. Jean-Claude? Güvenilir mi? Bu gece düşündüğümden daha yorgun olmalıydım.

39

Jean-Claude yatak odasının kapısını açtı ve içeri girdi, elini nazikçe sallayarak beni içeri davet etti. Yatak beni durdurdu. Yatak örtüleri değişmişti. Tavandan inen kırmızı perdeler, siyah ahşabın yarısının üzerinden sarkıyordu. Yatağın üzerinde hala bir düzine kadar yastık vardı ama hepsi cart, göze batan parlak kırmızıydı. Geçirdiğim geceye rağmen gözüme takılmıştı.

"Sanırım yeni dekor hoşuma gitti."

"Çarşafların değişmesi gerekiyordu. Sen de hep daha fazla renk kullanmıyorum diye söyleniyordun."

Yatağa baktım. "Artık söylenmem."

"Ben banyonu hazırlarım." Başka bir espri ya da uygunsuz bir yorum yapmadan banyoya gitti. Bu neredeyse sinir bozucuydu.

Çarşafları her kim değiştirdiyse Edward ve Harley'nin oturduğu sandalyeleri de götürmüştü. Üzerim her neyle kaplıysa onunla temiz örtülerin üzerine oturmak istemiyor-

dum. Beyaz halının üzerine çöktüm. Ve düşünmemeye çalıştım. Düşünmemeye çalışmak, söylendiğinden daha zordu. Düşüncelerim, kuyruğunu kovalayan bir kurtadam gibi, peş peşe geliyordu. Bu görüntü yüzünden bir kahkaha attım, sonuna doğru ses bir hıçkırık ya da inlemeye dönüştü. Elimin tersiyle ağzımı kapattım. Çıkardığım ses hoşuma gitmemişti. Umutsuz, yenilmiş gibiydi.

Yenilmemiştim, lanet olsun. Ama incinmiştim. Eğer hissettiğim acının nedeni açık bir yara olsaydı, şimdi ölümüne kanıyor olurdu.

Sonunda banyo kapısı açıldı. Jean-Claude'un etrafında bir buhar bulutu uçuştu. Gömleğini çıkarmıştı ve haç şeklindeki yara göğsünün mükemmelliğini bozuyordu. Bir elinde çizmeleri vardı, diğerinde en az çarşaflar kadar kırmızı bir havlu.

"Küvet dolarken ben kendimi lavaboda temizledim." Beyaz halı üzerinde yalınayak yürüdü. "Korkarım son temiz havluyu kullandım. Sana yenisini getireyim."

Elimi ağzımdan çektim ve başımla onayladım. Sonunda, "Peki," demeyi başardım.

Jean-Claude bana yardım teklif etmeden ayağa kalktım. Yardıma ihtiyacım yoktu.

Jean-Claude kenara çekildi. Siyah saçları birbirine dolanmış, banyonun neminden iyice kıvrılmış, kıvrımlar halinde soluk omuzlarına dökülmüştü. Onu bir insanın göz ardı edebileceği kadar görmezden gelip banyoya geçtim.

İçerisi ılık ve buğuluydu, siyah mermer küvet köpüklerle doluydu. Jean-Claude bana dolabın üzerinde duran cila-

lı tepsiyi işaret etti. Tepsinin üzerinde şampuan, sabun, banyo losyonları ve yağlarına benzer şeyler vardı.

"Dışarı çık da üzerimdekileri çıkarayım."

"Bu gece üzerindekini giymen için iki kişinin yardım etmesi gerekti *ma petite*. Çıkarırken de yardıma ihtiyacın olmayacak mı?" Sesi tamamen tarafsız çıkmıştı. Yüzü o kadar ifadesiz, gözleri o kadar masumdu ki bu beni gülümsetti.

İç çektim. "Eğer sırtımdaki iki kayışı çözersen, ben gerisini halledebilirim galiba. Ama oynaşmak yok." Ellerimi sutyenin üzerinde tuttum çünkü kayışlardan birisini açınca gevşeyecekti. Diğer kayış ise, anlayabildiğim kadarıyla kıyafetin geri kalanının kilit noktasıydı.

Üstteki kayışı çözdü. Onu buğulu aynadan seyrettim. Kayış açıldı ve deriden hafif bir gevşeme sesi çıktı. Hiç vakit kaybetmeden diğer kayışa geçti. Onu da çözdü ve geriye bir adım attı. "Oynaşmak yok *ma petite*." Odadan çıktı ve ben hayalet gibi gidişini buğulu aynadan seyrettim. Kapı kapanınca diğer kayışları çözmeye başladım. Üzerime yapışmış pislik kaplı deriyi soyuyor gibiydim.

Üzeri banyo aksesuarları dolu tepsiyi küvetin yanına koyup suya girdim. Su sıcaktı, çok sıcaktan biraz daha dayanılırdı. Çeneme kadar suya battım ama rahatlayamadım. Pislik vücuduma parçalar halinde yapışmıştı. Onları temizlemem gerekiyordu. Küvette doğrulup keselenmeye başladım. Sabun gardenya kokuyordu. Şampuanlar ise bitki özlüydü. Jean-Claude'un gidip marketten herhangi bir marka almadığından emindim.

Saçımı iki kere yıkadım, suyun içine batıp hava almak için çıkıyordum. Keselenmiş ve aklanmıştım ya da en azından temizdim. Aynaların buharı gitmişti ve kendime bakabiliyordum. Yüzümdeki, dikkatlice yapılmış makyajın tamamını temizlemiştim. Gür, siyah saçlarımı yüzümün önünden çektim. Gözlerim büyük ve neredeyse siyahtı. Tenim o kadar soluktu ki neredeyse bembeyazdı. Şokta, hayali ve gerçekdışı görünüyordum.

Kapı hafifçe çalındı. "*Ma petite*, gelebilir miyim?"

Kendime baktım. Köpükler yeterli miktardaydı. Bir kısmını göğsüme doğru çektim. "Gel," dedim. Suya dalmamak için kendimi zor tuttum. Köpüklere güvenip suda doğruldum. Ayrıca örtünmeyecektim. Sonuçta küvetin içinde çıplaktım. Ne oluyordu ki? Siz izin vermediğiniz sürece hiç kimse sizi utandıramazdı.

Jean-Claude içeriye elinde iki kalın kırmızı havluyla geldi. Kapıyı kapatırken yüzünde hafif bir gülümseme vardı. "Sıcak havanın dışarı çıkmasına izin veremeyiz."

Gözlerimi kıstım. "Sanırım öyle."

"Havluları nereye koymamı istersin? Buraya mı?" Onları dolabın üzerine koymaya hazırlanıyordu.

"Onlara buradan ulaşamam," dedim.

"Buraya mı?" Lavabonun yanına bıraktı. Orada durdu, bana bakıyordu, üzerinde hala sadece siyah kotu vardı. Ayakları siyah halı üzerinde göz alıcı bir solukluktaydı.

"Hala çok uzak."

Küvetin yanına oturdu, havluları yere bıraktı. Bana, sanki istese köpükleri kaydıracakmış gibi baktı. "Bu yeterince yakın mı?"

"Belki biraz fazla yakın," dedim.

Parmakuçlarını küvetin kenarındaki köpüklerin üzerinde gezdirdi. "Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun *ma petite*?"

"Cinsel ima yok demiştim, hatırladın mı?"

"Hatırladığım kadarıyla temizleninceye kadar cinsel ima yok demiştin." Bana gülümsedi. "Temizlenmişsin."

İç çektim. "Hep kelimeleri söylendiği gibi alıyorsun."

Parmaklarını suyun içinde gezdirdi. Sırtını kamçı izlerini görebileceğim kadar döndürdü. İnce ve beyazdılar. Bir anda içimden parmağımı üzerlerinde gezdirmek geldi.

Dönüp bana baktı. Islak parmaklarını göğsüne sildi. Islaklık yanık izinin üzerinde, karnına doğru nemli izler bıraktı. Parmakları, pantolonunun içinde kaybolan koyu renkli tüyler üzerinde gezindi.

Gözlerimi kapatıp iç çektim.

"Ne oldu *ma petite*?" Bana doğru eğildiğini hissettim. "Fenalaştın mı?"

Gözlerimi açtım. Vücudunun üst tarafı tamamen eğilmişti, sağ kolu küvetin diğer tarafındaydı, sol kolu omzumun hemen yanındaydı. Kalçası suya o kadar yakındı ki göğsüne dokunsam suya düşebilirdi.

"Ben fenalaşmam."

Yüzü benimkine doğru eğildi. "Bunu duyduğuma çok sevindim." Beni hafifçe öptü, sadece dudakları değmişti ama bu küçük hareket bile karnımın kasılmasına yetti.

Nefesim kesildi ve onu ittim. Küvete düştü, tamamen suyun içine gömüldü, sadece ayakları dışarıda kalmıştı. Çıplak vücudumun üzerine düştü ve ben çığlık attım.

Hava almak için çıktı. Uzun, siyah saçları yüzünün etrafına, omuzlarına saçılmıştı. Onu hiç bu kadar şaşkın görmemiştim. Üzerimden kalktı çünkü ben onu itiyordum. Ayakta durmaya çalıştı, üzerinden sular akıyordu. Bana baktı. Ben de küvetin kenarına sinmiş, ona bakıyordum, kızmıştım.

Başını iki yana salladı ve güldü. Sesi odayı doldurdu ve tenimin üzerinde bir el gibi dolaştı. "Neredeyse üç yüz senedir kadınlarla içli dışlıyım Anita. Neden seninle birlikteyken bu kadar garip oluyorum?"

"Belki bu bir ipucudur," dedim.

"Belki de."

Ona baktım. Orada duruyordu, dizlerine kadar köpüklerin içindeydi. Sırılsıklam olmuştu ve bunun komik olması gerekiyordu ama değildi. O çok güzeldi.

"Senin ne olduğunu bildiğim halde nasıl bu kadar güzel olabiliyorsun?"

Suyun içinde diz çöktü. Köpükler onu sardı, çıplakmış gibi görünüyordu. Su göğsünden iri damlalar halinde akıyordu. Elimi üzerinde gezdirmek istiyordum. Tenindeki suyu yalamak istiyordum. Bacaklarımı göğsüme doğru çektim ve kollarımla sardım, kendime güvenmiyordum.

Bana doğru hareket etti. Su, çıplak vücudumun etrafında dalgalandı. Dizleri üzerinde kaldı, o kadar yakındı ki kotu dizlerime değiyordu. Sudaki hissi o kadar yakındı ki yüzümü dizlerimin arasına gizledim. Kalbimin atışı beni ele veriyordu. Arzumun havadaki kokusunu alabildiğini biliyordum.

"Bana gitmemi söyle *ma petite* ve ben de gideyim." Bana doğru eğildiğini hissettim, yüzü ıslak saçlarımın hemen üzerindeydi.

Yavaşça başımı kaldırdım.

Bir elini küvetin kenarına koymuştu, diğer eli benim dayandığım taraftaydı. Göğsünü tehlikeli bir biçimde yüzüme yaklaştırmıştı. Bazen onun benim tenim üzerindeki kan damlalarını seyrettiği gibi, onun tenindeki su damlalarını seyrettim. Reddetmenin neredeyse mümkün olmadığı bir ihtiyaçtı, hayır diyemeyeceğim kadar büyük bir arzuydu.

Dizlerimde kenetlenmiş kollarımı açıp öne eğildim. "Gitme," diye fısıldadım. Ellerim beline uzandı, bu sanki dokunursa yanacakmışım gibi ürkek bir dokunuştu ama teni suyun sıcaklığı içinde serindi. Serindi ve dokunduğumda pürüzsüzdü. Yüzüne baktığımda kendi yüzümde korkuya yakın bir bakış olduğunu biliyordum.

Yüzü hoş ve kararsızdı, sanki ne yapması gerektiğini bilmiyormuş gibiydi. Ben kollarında çıplakken Jean-Claude'un yüzünde göreceğimi hiç düşünmediğim bir bakıştı.

Dudaklarım karnına doğru kayarken gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Dilimi teni üzerinde gezdirdim. Hızlı ve ür-

kek bir hareketti. İç çekti, gözleri yarı kapalıydı, vücudu neredeyse gevşemişti. Ağzımı tenine yapıştırdım, üzerindeki suyu içiyordum. Göğsüne ulaşamıyordum. Dizlerimin üzerinde doğruldum, ellerim ince belindeydi.

Çıplak göğüslerimin üzerinde serin havayı hissettim. Diz çökünce dışarıya çıkmışlardı. Dondum kaldım, bir anda kendimden emin olamadım. Bir anda yüzünü görmek istedim ama yukarı bakmaya korkuyordum.

Parmakuçları omzumu okşadı, ıslak tenimin üzerinde kaydı. Titredim ve yukarı baktım. Yüzündeki bakışı görünce nefesim boğazıma düğümlendi. İncelik, ihtiyaç ve hayranlık vardı.

"Çok güzelsin *ma petite*." Ben karşı çıkamadan parmakuçlarını dudaklarımın üzerine koydu. "Çok güzelsin. Bu konuda yalan söylemem."

Parmakları dudaklarımdan çeneme kaydı. Elleri omuzlarımdan sırtıma doğru, yavaş, oynaşan daireler çizerek indi. Elleri, benim ellerimin onun belini tuttuğum yerde durdu.

"Şimdi ne olacak?" Sesim biraz nefes nefese çıkmıştı.

"Sen ne istersen *ma petite*."

Ellerimle belini ovdum, altındaki hareketi hissediyordum, onu elimin altında hissediyordum. Ellerimi açtım, parmaklarımı teni üzerinde germiş, ellerimi göğüs kafesine doğru çıkarıyordum.

O da parmaklarını belime gömüp ellerini göğüs kafesime çıkardı. Ellerini yan tarafımda biraz yukarıya çekti. Güçlü parmaklarıyla tenime, bana iç çektirecek kadar bastırı-

yordu. Başparmakları göğüslerimin biraz altına gelince durdu. Dokunuşu tüy kadar hafifti, neredeyse dokunmuyor gibiydi. Ama teni göğüslerime biraz olsun sürününce vücudum tepki verdi, gerildi, göğüs uçlarım sertleşti. Vücudum onu istiyordu. Onu o kadar çok istiyordum ki tenim bu düşünceyle ağrımaya başlamıştı.

Benim ellerim de onun göğsüne bastırıyordu. O zaman hala benim hareketlerimin aynısını yaptığını, benim hareketimi beklediğini farkettim.

Yüzüne baktım. O güzelliği, o koyu renk gözleri aradım. İçlerinde bir çekim yoktu, güç yoktu, sadece kirpiklerinin gür, koyu renk çizgisi vardı ve karanlık dünyayı kaplamadan hemen önce her şeyin siyah olduğunu düşündüğünüz anda, batıya baktığınızda gördüğünüz mavinin koyu, mürekkep gibi tonu. Güzelliğinin kendisi güçtü.

Ellerimi göğüslerinden yukarıya kaydırdım, parmakuçlarımla göğüs uçlarını okşamaya başladım. Bunu yaparken yüzüne baktım, yüreğim ağzıma gelmiş, nefesim hızlanmıştı.

Elleri yukarı kaydı, göğüslerimi avuçladı. Ellerinin dokunuşu nefesimi kesti. Beni suyun içine yatırdı, hala bana dokunuyordu. Göğüslerimin üzerine eğildi ve onları zarafetle öptü. Tenimin üzerindeki suyu yaladı, dudakları nazikçe çalışıyordu.

Titredim. Omuzlarına bakarak kendimi toparlamam gerekti. Tek görebildiğim üzerime dökülen uzun, koyu renk saçları oldu. Aynada kendimizi gördüm. Ağzının göğüsleri-

min üzerinde kapanışını seyrettim, beni ağzının içine mümkün olabildiği kadar alışını hissettim. Sivri dişleri göğsüme değdi. Bir an için tenime batacaklarını, sıcak kanımı ince ince akıtacaklarını sandım ama geri çekildiler. Suyun içinde elleri ve dizleri üzerinde durdu, ben ondan daha yukarıda kalmıştım, yüzüne yukarıdan bakıyordum.

Şimdi yüzünde kararsızlık yoktu. Gözleri hala hoştu, hala insancaydı ama artık içlerinde bilgi vardı, büyüyen bir karanlık vardı. Daha iyi bir kelime bulmadığım için 'seks' diyordum ama bir adamın gözlerindeki bu bakış kelimelerle ifade edilemeyecek kadar ilkeldi. Hepimizin içinde var olan o karanlık yön, dışarı çıkıyordu. Sadece rüyalarımızda ortaya çıkan, gündüzleri reddettiğimiz parçamızdı. Gözlerindeki vahşi ışıkla suyun içinde kaldı ve ben üzerine gittim.

Onu hafifçe, dudaklarımı sürterek öptüm. Dilimi dudaklarının üzerinde gezdirdim ve o da benim için ağzını açtı. Yüzünü avuçlarımın içine alıp onu öptüm, onun tadına baktım, onu keşfettim.

Suyun içinden, inlemeyle çığlık arası bir sesle çıktı. Kolları belime sarıldı ve bizi suyun içinde köpekbalıkları gibi döndürdü. Nefesimiz kesilmiş bir halde birbirimizden ayrıldık. Benden uzaklaşıp küvetin karşı köşesine gitti. Çok hızlı nefes alıyordum, titriyordum. Nabzım boğazımın hemen arkasında atıyordu. Tadını alabiliyordum, kalbimi neredeyse ağzımın içindeki bir şeker gibi döndürecektim. Hissettiğim şeyin kendi kalbim olmadığını farkettim. Jean-Claude'un kalbiydi.

Boynunda atan nabzını canlı ve ondan ayrı bir şeymiş gibi görebiliyordum ama bunu gören sadece gözlerim değildi. Onu sanki kendiminki gibi hissediyordum. Daha önce vücudunda akan kanın hiç bu kadar farkına varmamıştım. Kendi tenimin zonklayan sıcaklığını hissetmemiştim. Kalbimin yoğun pompalayışının farkında değildim. Hayatım içimde gümbürdüyordu. Jean-Claude'un vücudu benimkinin yanında atıyordu. Sanki benim nabzımda, benim kanımda dolaşıyordu. Onun ihtiyaç duyduğu şeyi anladım. Bu sadece seks değildi ama ilk defa, bunun sadece kan olmadığını da anlamıştım. Bütünümü istiyordu. Kendini benim vücudumla ısıtmak istiyordu, tıpkı elini ateşe uzatır gibi, benim sıcaklığımı, hayatımı kendisine alacaktı. Hareketsizliğini, yaşayan hiçbir şeyin erişemeyeceği sessizliği, karanlıkta kalmış durgun bir su birikintisi gibi hissettim. Aydınlatıcı bir anda, onu bana çeken şeyi anladım. Elimi bu durgunluğa, bu sesiz ölü yere sokmak istiyordum. Onu kucaklamak, onu rahatlatmak, onu fethetmek istiyordum. Onu hayatın sıcak dokunuşuyla doldurmak istiyordum ve o anda bunu yapabileceğimi hissettim ama bedeli o durgun, karanlık suyu içmekti.

"Çok özür dilerim *ma petite*, neredeyse kontrolünü kaybettiriyordum." Suyun içine battı, küvetin kenarına dayanıyordu. "Buraya beslenmeye gelmemiştim *ma petite*. Özür dilerim."

Kalp atışının benden uzaklaştığını, benden ayrıldığını hissettim. Nabzım yavaşladı. Şimdi kulağımda uğuldayan sadece benim kalbimdi.

Ayağa kalktı, üzerinden sular damlıyordu. "Ben gideyim *ma petite*." İç geçirdi. "Benden çok zor elde ettiğim kontrolü çaldın. Bunu bana sadece sen yapabiliyorsun, sadece sen."

Suda ona doğru emekledim ve karanlığın gözlerimi doldurmasına izin verdim. "Gitme," dedim.

Beni yüzünde biraz hayranlık, biraz hoşlanma, biraz korku dolu bir bakışla seyretti, sanki bana güvenmiyordu. Belki de güvenmediği kendisiydi.

Ayaklarının dibinde diz çöktüm, ellerimi kotunun ıslak kumaşı üzerinde gezdirdim. Tırnaklarımı hafifçe kasıklarına batırdım ve ona baktım. Yüzüm, daha önce hiç dokunmadığım, ellerimin bile erişmediği yerlere tehlikeli derecede yaklaşmıştı. Bu kadar yakınken, dar kalın kumaşın altında gergin, sert ve katı durduğunu farketmeden edemedim. İçimden çok arzulu bir şekilde yanağımı karnına dayamak geldi. Elimi hafifçe üzerinde gezdirdim, belli belirsiz dokunuyordum. Bu hafif dokunuş onu hafifçe inletti.

Bana, boğulan bir adammış gibi baktı.

Gözlerine baktım. "Diş yok, kan yok."

Yavaşça başıyla onayladı. Konuşmak için iki kere denemesi gerekti. "Leydim nasıl uygun görürse."

Yanağımı ona dayadım, onu tenimin üzerinde bütün sertliği ve büyüklüğüyle hissediyordum. Bütün vücudunun gerildiğini hissettim. Bir kedi gibi, yüzümü ona sürttüm. Ağzından hafif bir ses çıktı. Yukarı baktım. Gözleri kapalıydı, başını geriye atmıştı.

Kotunun belinden tutup kendimi yukarı kaldırmak için destek aldım. Vücudumdan sular akıyordu, üzerime köpükler yapışmıştı.

Elleri belimi kavradı ama gözleri aşağıya kaydı. Gözlerime baktı ve gülümsedi. Her zamanki gülümsemesiydi. Hafif, yaramazca, sadece karanlıkta birisi cesaret edemeyeceğinizi söylediğinde yapacağınız türden şeyleri söyleyen bir gülümsemeydi. İlk defa, söz verdiği her şeyi istiyordum.

Kotunu çektim. "Çıkar."

Dikkatlice düğmelerini açtı. Islak kumaşı vücudundan sıyırdı. Eğer iç çamaşırı varsa bile ben göremedim. Kotu haliya düştü. Bir şekilde bir anda çıplak kalmıştı.

Sanki beyaz mermerden oyulmuş gibiydi. Her kas, vücudunun her kıvrımı aynı soluklukta ve mükemmeldi. Ona güzel demek yeterli olmazdı. 'Vaay,' demek de pek hoş olmaz gibi görünüyordu. Kikirdemek düşünülemezdi. Sesim bulamadığım kelimeler yüzünden hafif ve hırıltılı çıkmıştı. "Sünnetli değilsin."

"Hayır, *ma petite*. Sakıncası mı var?"

Onu ilk anda gördüğümden beri yapmak istediğim şeyi yaptım. Parmaklarımı etrafına sarıp hafifçe sıktım. Gözlerini kapattı, titredi, elleriyle omuzlarımdan destek aldı. "Hiç sakıncası yok."

Bir anda beni kendine çekti, çıplak vücutlarımız birbirine değiyordu. Onu karnımda sert ve katı bir şekilde hissetmek çok fazla gelmişti. Bir anda gevşeyen dizlerimin bağı çözülmesin diye parmaklarımı sırtına batırdım.

Göğsünü öptüm. Parmakuçlarımda yükselip omuzlarını, boynunu öptüm. Dilimi teninin üzerinde gezdirip tadına baktım, kokusunu içime çekip onu ağzımın içinde hissediyordum. Öpüştük, dudaklarımız neredeyse masum bir şekilde birbirine değmişti. Ellerimi ensesinde kenetledim, vücudumu onunkine yasladım. Hafif bir şekilde inledi.

Vücudumdan aşağıya kaydı, kollarını sırtımda kavuşturmuştu, beni tutuyordu ama ellerimden kurtulmuştu. Ve kendimi ayakta, ona bakarken bulmuştum.

Karnımı, dilinin hızlı, ıslak hareketleriyle yaladı. Elleri kalçalarımı okşuyor, oynaşıyordu. Karnın bitip daha aşağıdaki şeylerin başladığı yeri ardı ardına yalıyordu. Parmakları bacaklarımın arasına dokundu.

Nefesim kesildi. "Ne yapıyorsun?"

Gözleri yukarıya kaydı, ağzı hala karnımın alt tarafına dayalıydı. Yüzünü konuşabileceği kadar kaldırdı. "Üç hakkın var *ma petite*," diye fısıldadı. İki elini kasıklarımın üzerine koyup bacaklarımı açtı. Eli üzerimde dolaşıp beni keşfetti.

Ağzım bir anda kupkuru olmuştu. Dudaklarımı yaladım. "Bacaklarımın tutacağını zannetmiyorum," dedim.

Dili belimin yanına kaydı. "Zamanı gelince, *ma petite*, ben seni tutarım." Kasığıma ulaşıncaya kadar öptü. Parmağı içime kaydı. Nefesimi verirken inliyordum.

Kasığımın içini öptü. Dili ve dudakları tenimin üzerinde dolaşıyordu. Parmaklarını bacaklarımın arasında hissetmek vücudumu gerdi. Daha büyük ve daha baştan çıkarıcı bir şeyin başlangıcını hissetmeye başladım.

Ayağa kalktı, eli hala bacaklarımın arasındaydı. Eğilip beni uzun ve yavaş bir şekilde öptü. El hareketleri ağzıyla uyumluydu. Yavaş ve meraklıydı, vücudumun üzerinde dolaşıyordu. Parmakları içime girince çığlık attım ve üzerine yığıldım.

Beni suyun içinde ayakta, yalnız başıma titrerken bıraktı ama titremenin nedeni soğuk değildi. Nereye gittiğini soracak kadar bile düşünemiyordum. Önümde, elinde sanki bir anda yoktan varolmuş gibi duran bir prezervatifle belirdi. Paketi vücudumun üzerinde gezdirdi.

O paketi açarken ona dokundum. Onu ellerimde tutup kadifemsi pürüzsüzlüğünü hissettim. Teni inanılmaz derecede yumuşaktı. Beni, kendisinden titrek bir kahkahayla kurtardı.

Hazır olunca beni kaldırdı, elleri kasıklarımın arkasındaydı. İçime girmeden kendini vücuduma dayadı, kendisini elinin dolaştığı yere sürtüyordu. "Lütfen," diye fısıldadım. Bacaklarımı açtı ve içime yerleşti. Yavaştı, sanki canımı yakmak istemiyormuş gibi çok yavaştı ama acımamıştı.

İçime girince bana baktı. Yüzündeki bakış insanı esir alacak gibiydi. Yüzünde duygular dolaşıyordu. Nezaket, zafer, ihtiyaç. "Bunu uzun zamandır istiyordum *ma petite*, çok uzun zamandır." İçeri girdi çıktı, yavaştı, neredeyse nazikti. Yüzündeki ifadeleri artık bakılamayacak kadar dürüst oluncaya kadar seyrettim. Gözlerinde acı gibi bir şey vardı, anlamanın kıyısına bile yaklaşamadığım bir şeydi.

Belinin hareketleri hala yavaş ve dikkatliydi. Harikaydı ama ben daha fazlasını istiyordum. Dudaklarımı onunkilere

yaklaştırdım. "Merak etme kırılmam," dedim. Dudaklarımı onunkine sivri dişlerini hissedecek kadar bastırdım.

Suyun içine dizleri üzerine çöktü, beni küvetin kenarına dayadı. Ağzı benim ağzımla beslendi ve küçük, keskin bir acı hissettim. Kanın tatlı bakır tadı ağzıma, ağzına yayıldı ve içime sert, hızlı bir şekilde girdi. Onu aynadan seyrettim. Vücudunun içime girip çıkışını seyrettim. Onu kol ve bacaklarımla tuttum. Onu kendime yakın tuttum, vücudunun içime girişini hissediyordum. İhtiyacını hissediyordum.

Birisi tiz inlemeler çıkarıyordu ve bu bendim. Bacaklarımı beline sardım. Karnımın altındaki kaslar kasıldı, gerildi.

Vücudumu Jean-Claude'unkine, sanki üzerine tırmanacakmış gibi yapıştırdım. Uzun saçlarını avuçlayıp yüzünü birkaç santim mesafeden seyrettim. Vücudu benim içime girip çıkarken yüzünü seyrettim. Duygular gitmişti. Yüzü ihtiyacıyla neredeyse sarkmıştı. Ağzımın yanından kan akıyordu. Hemen yaladı. Vücudu benimkinin üzerinde geriliyordu.

Ritmi yavaşladı. Kollarındaki ve sırtındaki gerginliği hissettim. Yavaşladı. İçime her girdiğinde, sanki onu göğsümün ortasında hissediyordum. Sanki içimde inanılmaz derecede büyümüştü. Vücudum onun etrafında kasıldı, bir el gibi kapandı. O çığlık attı ve vücudu ritmini kaybetti. İçime, sanki vücutlarımızı birbirine birleştirmeye çalışır gibi, tek beden, tek vücut olmaya çalışır gibi daha hızlı, daha sert girmeye başladı. Üzerimden tenimi zonklatan, vücudumu titreten bir zevk akışı geçti. Zevk üzerimden serin bir alev gibi aktı ve onun işi hala bitmemişti. Vücudunun her hare-

keti içime uzanıyor ve daha önce hiç kimsenin dokunamadığı yerleri okşuyordu. Sanki vücudu tenin ulaşamadığı yerlere ulaşabiliyordu, sanki içime giren vücudundan fazlasıydı. Dünya bir an için parlak bir beyazlığa büründü, her şey eriyor gibiydi. Parmaklarımı Jean-Claude'un sırtına batırdım. Ağzımdan çıkan sesler çığlık olamayacak kadar ilkeldi. Sırtından kan aktığını hissedince kendi kollarımı tırmalamaya başladım. Acı hakkında ne düşündüğünü sormadım.

Üzerine yığıldım, bütün ağırlığımı onun taşımasına izin verdim. Küvetin kenarına tırmanıp beni suyun üzerine kaldırdı. Ben altındayken küvetin kenarında elleri ve dizleri üzerinde durdu. Vücudunu eğdi ve ben ondan uzaklaştım. Üzerimden kaydı ve hala başlamadan önceki kadar sert ve hazırdı.

Ona baktım. "Sen boşalmadın."

"Bunu bu kadar çabuk bitirmeyecek kadar çok bekledim." Kendisini şınav çeker gibi eğdi ve dilini kolumun üzerindeki çiziklerden birinin üzerinde gezdirdi. Diliyle dudaklarını yaladı. "Eğer bunu benim için yaptıysan çok hoşuma gitti. Eğer bana zarar vermemek için yaptıysan gerek yoktu. Biraz acıya aldırmam."

"Ben de."

Vücudunu benim üzerimde kaydırdı. "Bunu farkettim." Beni yavaşça öptü. Yanıma yattı. Sonra, o neredeyse sırtüstü yatıncaya ve ben neredeyse küvete geri girinceye kadar kaydı. "Seni hareket ederken seyretmek istiyorum *ma petite*. Seni üzerimde istiyorum."

Karnı üzerinde doğruldum ve yavaşça üzerine çıktım. Bu açıdan daha derine ulaşmıştı, bir şekilde daha sertti. Elleri vücudumun, göğüslerimin üzerindeydi. Altımda yatıyordu. Uzun, kıvırcık, siyah saçları neredeyse tamamen kurumuştu. Yüzünün etrafına yoğun, yumuşak dalgalar halinde dağılmıştı. İstediğim buydu. Onu bu şekilde görmekti. Onu içimde hissetmekti.

"Benim için hareket et Anita."

Onun için hareket ettim. Vücudunu bir at gibi sürdüm. İçimde gerildi ve benim nefesim kesildi. Bizi aynalarda seyrettim. Kalçalarımın üzerindeki oynamasını seyrettim.

"*Ma petite* gözlerime bak. Bırak her zaman olduğu gibi aramızda olsun," diye fısıldadı.

Koyu mavi gözlerine baktım. Çok hoştular ama sadece gözdüler. Başımı iki yana salladım. "Yapamam."

"Vücudunun içine aldığın gibi, beni zihninin içine de alman lazım." İçimde kasılıyordu ve düşünmek çok zordu.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedim.

"Sev beni Anita, sev beni."

Ona baktım ve yaptım. "Seni seviyorum."

"O zaman beni içeriye al *ma petite*. Seni sevmeme izin ver."

Sanki bir perde açılmıştı. Gözlerini hissettim ve bir anda içinde boğulunacak kadar derinleştiler. Yakıcı, dipsiz, gece mavisi bir okyanusa dönüştüler bir şekilde. Kendi vücudumu hissettiğim gibi, Jean-Claude'u da kendi vücudumun içinde hissediyordum. Onu zihnimin içine dokunan ipek gibi hissediyordum.

Orgazm beni beklemediğim bir anda yakaladı, zihnimi benim planladığımdan daha fazla açtı. Beni ardına kadar açtı ve gözlerinin içine düşürdü. Altımda çığlık attı ve hala vücudumu hissettiğimi farkettim. Göğsündeki ellerimi, onu karnımın içinde dolaştırdığımı hissediyordum. Gözlerimi açtım ve baş döndürücü bir an için yüzünün çarpıldığını, onun tamamen teslim olduğunu gördüm.

Üzerine yığıldım, kollarını okşuyor, göğsümün üzerinde atan kalbini hissediyordum. Kısa bir süre sessizce yatıp dinledik, birbirimize sarıldık, sonra ben üzerinden kayıp yanına kıvrıldım.

"Artık beni gözlerinle tutamazsın. Sana izin versem bile, tutuşunu istediğim an kırabilirim."

"Evet, *ma petite*."

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

Bir tutam saçımı tutup parmakları arasında çevirmeye başladı. "Diyelim ki, artık birkaç saat önce rahatsız ettiği kadar etmiyor."

Yüzünü görebilmek için dirseğimin üzerinde doğruldum. "Bu ne demek? Seninle seviştiğim için, artık tehlikeli değil miyim?"

Bana baktı. Gözlerindeki anlamı çözemiyordum. "Sen her zaman tehlikeli olacaksın *ma petite*." Doğruldu, eğilip dudaklarını benimkilerin üzerine getirdi ve nazikçe öptü. Tek kolu üzerinde dengesini sağlayıp konuşabileceği kadar uzaklaştı. "Daha önce, kalbimi silahınla ya da kazığınla sökebilirdin." Elimi tuttu ve dudaklarına götürdü. "Şimdi onu

bu narin ellerin ve vücudunun kokusuyla aldın." Elimin üzerini çok hafif bir şekilde öptü. Sırtüstü yatarken beni de beraberinde götürdü. "Hadi *ma petite*, fethinin tadını çıkar."

Yüzümü geride tutup öpüşüne direndim. "Sen fethedilmedin," dedim.

"Sen de fethedilmedin *ma petite*." Eli sırtımda dolaştı. "Senin asla fethedilemeyeceğini anlamaya başlıyorum ve afrodizyakların en etkilisi bu."

"Sonsuz bir meydan okuma," dedim.

"Sonsuza kadar," diye fısıldadı. Onun beni öpmek için çekmesine izin verdim ve bir parçam hala bunun iyi bir şey mi kötü bir şey mi olduğundan emin değildi. Ama sadece bu gecelik, umrumda değildi.

40

Kırmızı çarşaflara sarılmış ve çıplak bir halde, yalnız başıma uyandım. Jean-Claude bana iyi geceler öpücüğü verip tabutuna gitmişti. Karşı çıkmamıştım. Eğer o soğuk ve ölü bir şekilde yanımda yatarken uyansaydım... Sanırım bir süre için erkek arkadaşlarımdan gelen kaldırabileceğim şokların tamamını yaşamıştım.

Erkek arkadaş. Bu sizinle aynı kategoriye giren birisi için söyleyeceğiniz bir kelimeydi. Dün geceden sonra bana pek doğruymuş gibi gelmiyordu. Öylece yattım, saf ipek örtüleri göğsüme çektim. Örtülerde, tenimde, Jean-Claude'ın losyonunun kokusu vardı ama bunun ötesinde onun kendi kokusunu alabiliyordum. Üzerimdeki kokusuna sokuldum, içinde döndüm. Dün gece beni sevdiğini söylemişti, bir an ona inanmıştım. Gün ışığında, çok da emin değildim. Bir vampirin beni sevdiğine yarı yarıya inanmak, çok mu aptalcaydı? Onu yarı yarıya sevmek kadar aptalca değildi. Ama Richard'ı da hala seviyordum. Bir gecelik harika seks bunu

değiştirmezdi. Sanırım öyle olmasını umuyordum. Arzu çok kolay sönebilirdi ama aşk sönmezdi. Gerçek aşk öldürülmesi zor bir canavardı.

Kapı hafifçe çalındı. Firestar'ı çıkarmak için iki kırmızı yastığın altına uzanıp bakmam gerekti. "İçeri gel," derken silahı elimde hazır tuttum.

Odaya bir adam girdi. Uzun boylu ve kaslıydı. Saçlarının iki yanı kısa tıraşlıydı, üstünü atkuyruğu yapıp arkada toplamıştı.

Silahı ona doğrulttum ve çarşafı göğsüme doğru çektim. "Seni tanımıyorum."

Gözleri büyüdü, sesi titredi. "Ben Ernie, kahvaltı isteyip istemediğinizi öğrenmek için gelmiştim."

"Hayır. Şimdi dışarı çık," dedim.

Başıyla onayladı, gözleri silahtaydı. Silahın namlusu üzerine doğrultulmuşken bile kapıda tereddüt etti. Bir tahminde bulundum.

"Jean-Claude senden ne yapmanı istedi?" Bu kadar çok insanın Jean-Claude'dan, benden daha çok korkması inanılmazdı. Silahı tavana doğrulttum.

"Sizin hizmetinizde olduğumu söyledi, istediğiniz her konuda. Bunu size çok net biçimde söylememi istedi."

"Gayet net. Şimdi dışarı çık."

Hala tereddüt ediyordu.

Artık yetmişti. "Ernie, burada yatağın içinde çıplağım ve seni tanımıyorum. Çık dışarı, yoksa seni sadece prensiplerim yüzünden vuracağım." Durumu daha dramatik hale getirmek için silahı ona doğrulttum.

Ernie koşarak kaçtı, kapıyı da açık bıraktı. Harika. Şimdi ya kapıya kadar çıplak gidip kapatacaktım ya da kocaman çarşafı da peşimde sürükleyip öyle kalkacaktım. Çarşafı tercih ettim. Yatağın kenarında oturmuş, çarşaf önümde ve sırtımın büyük kısmı açık, silahım hala elimdeyken Richard kapıda belirdi.

Üzerinde kot, beyaz tişört, kot mont ve beyaz tenis ayakkabıları vardı. Saçları yüzünün etrafına altın ve kahverengi dalgalar halinde yayılmıştı. Yüzünü bir pençe çizmiş, yüzünün sol tarafında kırmızı izler bırakmıştı. Yara günlerce önce olmuş gibi görünüyordu. Dün gece ben gittikten sonra olmuş olmalıydı.

Bir elinde deri paltomu, diğerinde Browning'i tutuyordu. Öylece kapının girişinde duruyordu.

Yatağın üzerinde oturmaya devam ettim. İkimiz de bir şey söylemedik. Bunun için yeterince kaypak ya da sofistike değildim. Bir numaralı erkek arkadaşınız sizi iki numaralı erkek arkadaşınızın yatağında çıplak bulduğunda ona ne söylerdiniz? Özellikle bir numaralı erkek arkadaşınız bir gece önce bir canavara dönüşüp birini yemişse. Eminim *Güzin Abla* bu konuyu hiç irdelememiştir.

"Onunla yattın değil mi?" Sesi kalındı, neredeyse yumuşak çıkmıştı, sanki bağırmamak için kendisini zor tutuyordu.

Midem kasıldı. Bu kavgaya hazır değildim. Silahlıydım ama çıplaktım. Şu anda silahımı yerine kıyafetlerimi tercih ederdim.

"Durumun göründüğü gibi olmadığını söylemek isterdim ama öyle." Espri yapmaya çalışmam işe yaramadı.

Odaya yaklaşan bir fırtına gibi girdi. Kızgınlığı, bir dalga gibi önünden geliyordu. Gücü üzerimden aktı. Neredeyse çığlık atacaktım.

"Üzerime akmayı kes."

Bu onu durdurdu. Kelimenin tam anlamıyla hareketin ortasında durmuştu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Gücün, auran, üzerime yağıyor. Kes şunu."

"Neden? Hoşuna gitmiyor mu? Dün gece paniğe kapılıncaya kadar iyiydi, değil mi?"

Firestar'ı yastığın altına yerleştirdim ve ayağa kalktım, çarşafla kendimi örtüyordum. "Evet, sen üzerimde değişinceye kadar iyi hissediyordum. O açık renkli sıvıyla kaplandım." Anısı o kadar yeniydi ki titredim ve başka tarafa baktım.

"O yüzden gelip Jean-Claude'la düzüştün. Ah, bu çok mantıklı."

Ona baktım ve kızgınlığın iyi geldiğini hissettim. Eğer kavga etmek istiyorsa doğru yere gelmişti. Sağ elimi kaldırdım. Üzerinde harika renklerle dolu bir bere vardı. "Bunu silahımı alırken yaptın."

"Yeterince ölüm olmuştu Anita. Başka kimsenin ölmesi gerekmiyordu."

"Gerçekten Raina'nın senin her şeyi ele geçirmene izin vereceğini mi zannediyorsun? Yolu yok. Seni öldürecek."

Başını iki yana salladı, yüzünde inatçı çizgiler belirmişti. "Ben artık Ulfric'im. Kontrol bende. Ben ne dersem onu yapacak."

"Kimse Raina'ya patronluk taslayamaz, bunu sürdüremezsin. Seninle düzüşmeyi teklif etmedi mi?"

"Evet," dedi.

Söyleyişi beni durdurdu, nefesim kesildi. "Ben gittikten sonra yaptın mı?"

"Yapsaymışım, bunu hakedermişsin."

Bunu söyleyince gözlerine bakamadım. "Eğer onu Lupa yaparsan peşini bırakır. Gücünü kaybetmek istemiyor." Kendimi yukarıya, gözlerine bakmaya zorladım.

"Raina'yı istemiyorum." Yüzünden geçen şey o kadar saftı ki gözlerim yaşardı. "Ben seni istiyorum."

"Dün geceden sonra, beni artık isteyemezsin."

"Jean-Claude'la bu yüzden mi yattın? Bunun seni benden koruyacağını mı düşündün?"

"O kadar net düşünemiyordum," dedim.

Paltomu ve silahımı yatağın üzerine bıraktı. Yatağın kenarına dayandı. Ahşap, ellerinin gücü altında inledi. Tuttuğu yeri, sanki bunu yapmak istemiyormuş gibi hızla bıraktı. "Onunla bu yatakta yattın. Tam burada." Sanki gözü önünde beliren görüntüyü silmek ister gibi eliyle gözlerini kapadı.

Anlamsız bir ses çıkardı.

Ellerimi uzatıp ona doğru bir adım attım ve durdum. Onu nasıl rahatlatabilirdim? Ne söylersem kendini iyi hissederdi? Hiçbir şey.

Çarşafı tuttu, çıkıncaya kadar çekti. Şilteyi kaldırdı ve yatağın üzerinden attı. Yatağı altından tuttu ve kaldırdı.

"Richard," diye çığlık attım.

Yatak yekpare antika meşedendi ve Richard onu oyuncakmış gibi fırlattı. Çarşafı aldı. İpek yırtılırken soyulan deri gibi bir ses çıkardı. Ellerinde parçalanmış ipekle dizleri üzerine çöktü. Ellerini bana uzattı ve ipek elinden akan kan gibi kaydı.

Richard ayağa kalktı, biraz dengesizdi. Yatağa tutunup dengesini sağladı ve bana doğru bir adım attı. Firestar ve Browning yerde, kırmızı örtüler ve fırlatılmış şiltenin altında bir yerlerdeydi.

Köşeye kadar geriledim ve oraya sıkışıp kaldım. Üzerimdeki çarşafı, bir çeşit korumaymış gibi hala tutuyordum.

Bir faydası olacakmış gibi elimi Richard'a uzattım. "Benden ne istiyorsun Richard? Ne söylememi istiyorsun? Özür dilerim. Seni incittiğim için özür dilerim. Dün gece gördüklerimi kaldıramadığım için özür dilerim. Özür dilerim."

Bana doğru yürüdü, hiçbir şey söylemedi, ellerini yumruk yapmıştı. Richard'dan korktuğumu farketmiştim. Bana ulaştığında ne yapacağını bilmiyordum ve silahsızdım. Bir kısmım ona yaptıklarımdan sonra en azından bir tokadı hakettiğimi söylüyordu. Ama yatağa yaptıklarını gördükten sonra, bundan canlı kurtulabileceğimden emin değildim.

Richard çarşafın önünü tuttu, yumruğu içine aldı ve beni kendine doğru çekti. Örtüyü kullanıp beni parmakuçlarıma yükseltti. Beni öptü. Bir an için dondum. Vurmasını, bağırmasını bekliyordum ama bunu beklemiyordum.

Dudakları dudaklarıma süründü, ağzımı açmaya zorladı. Dilini hissettiğim anda, başımı geri çektim.

Richard, beni öpmeye zorlayacakmış gibi başımın arkasını tuttu. Yüzündeki öfke korkutucuydu.

"Artık öpülecek kadar bile iyi değil miyim?"

"Dün gece Marcus'u yediğini gördüm."

Beni o kadar ani bıraktı ki çarşafa takılıp yere düştüm. Dizlerimin üzerinde doğrulmaya çalıştım ama bacaklarım örtüye dolanmıştı. Çarşaf bir göğsümün üzerinden kaydı. Kendimi örtmeye çalışıyordum. Sonunda utanmıştım.

"İki gece önce sana dokunmama, göğüslerini emmeme izin veriyordun. Şimdi onları görmeme bile izin yok."

"Bunu yapma Richard."

Önümde elleri ve dizleri üzerine çöktü, göz hizasındaydık. "Neyi yapmayayım? Vampirin seni düzmesine izin verdiğin için sana kızmayayım mı?" Yüzlerimiz neredeyse birbirine değinceye kadar emekledi. "Dün gece bir cesetle düzüştün Anita. İyi miydi?"

Ona birkaç santim öteden baktım, artık utanmıyordum. Tersine, sinirlenmeye başlamıştım. "Evet, iyiydi."

Ona vurmuşum gibi geri çekildi. Yüzü asıldı ve gözleri telaşlı bir şekilde odanın içinde dolaştı. "Seni seviyorum." Bir anda bana baktı, gözleri kocaman ve acı doluydu. "Seni seviyorum."

Gözyaşlarım yanaklarıma akmasın diye, gözlerimi mümkün olduğu kadar açık tuttum. "Biliyorum ve özür dilerim."

Bana arkasını döndü, hala dizleri üzerindeydi. Ellerini yere vurdu. Beyaz halıya kan bulaşıncaya kadar yumruğunu yere tekrar tekrar vurdu.

Ayağa kalktım, yanında duruyordum, ona dokunmaya korkuyordum. "Richard, Richard. Yapma, lütfen yapma." Artık kendimi tutamadım ve yaşlar dökülmeye başladı.

Yanına diz çöktüm. "Kendine zarar veriyorsun. Kes şunu!" Bileklerini tuttum, elleri benimkilerin içinde kanıyordu. Bana baktı ve yüzündeki bakış çok saf... Çok insancaydı.

Benden yüzümü net bir şekilde görebilecek kadar uzaklaştı. "Elveda Anita." Ayağa kalktı.

Çok fazla şey söylemek istiyordum ama hiçbirinin bir faydası olmazdı. Hiçbir şey durumu düzeltemezdi. Hiçbir şey dün gece yaptığımı ve ne hissettiğimi değiştiremezdi. "Richard, ben... Ben... Üzgünüm."

"Ben de." Kapıya doğru yürüdü. Eli kapının kolu üzerinde tereddüt etti. "Seni hep seveceğim."

Ağzımı açtım ama hiç ses çıkmadı. Söyleyecek bir şey kalmamıştı. "Seni seviyorum Richard ve anlatabileceğimden çok daha fazla üzgünüm."

Kapıyı açtı ve arkasına bakmadan çıktı. Kapıyı arkasından kapayınca yere oturdum ve ipek örtüye sarıldım. Jean-Claude'un losyonunun kokusunu alabiliyordum ama artık orada Richard'ın da kokusu vardı. Tıraş losyonunun kokusu örtüye, ağzıma yapışmıştı.

Onun böyle gitmesine nasıl izin verebilirdim? Onu nasıl geri çağırabilirdim? Yerde oturdum ve hiçbir şey yapmadım. Çünkü ne yapacağımı bilmiyordum.

41

Edward'ın telesekreter servisini arayıp bir mesaj bıraktım. Burada kalamazdım. Burada, dağılmış yatak odasına bakarak ve Richard'ın yaralı gözlerini hatırlayarak duramazdım. Gitmem gerekiyordu. Dominic'i arayıp gelemeyeceğimi söylemeliydim. Üçlü gücümüz, en az ikimiz bir arada olmayınca çalışmıyordu. Jean-Claude tabutundaydı ve Richard artık hayatımdan çıkmıştı. Artık küçük üçlümüze ne olacağını bilmiyordum. Richard'ı, ben Jean-Claude'la sarmaş dolaşken yanımızda düşünemiyordum. Ben ona sarılmasam bile yine de düşünemiyordum. Onu bunun için suçlayamazdım.

Garipti, onu Raina'yla yatarken düşünmek hala içimi kaldırıyordu. Kıskanmaya hakkım yoktu ama kıskanıyordum. Anlaması zordu.

Siyah kot, siyah kısa kollu bluz ve siyah blazer ceket giymiştim. Bu gece çalışacaktım ve Bert siyah giydiğim için başımın etini yerdi.

Bu rengin yanlış bir intiba uyandırdığını düşünüyordu. Ne hali varsa görebilirdi. Siyah, bu geceki hislerime uyuyordu.

Browning omuz askısındaydı. Firestar, Mike Amca'nın yardımcısı kılıfındaydı. İki kolumda ve omurgama asılı duran bıçaklarım vardı. İşe hazırdım.

Edward'a on dakika daha verecektim ve sonra gidecektim. Eğer hala etrafta dolaşan bir kiralık katil varsa, onu neredeyse hoş karşılayacaktım.

Kapı çalındı, iç çektim. "Kim o?"

"Cassandra."

"İçeri gel."

Kapıyı açtı, parçalanmış yatağı gördüğünde sırıttı. "Sert seksi duymuştum ama bu kadarı da komik." Neredeyse ayak bileklerine kadar uzanan, uzun beyaz bir elbise, beyaz çorap ve beyaz keten ayakkabılar giymişti. Uzun saçları sırtına doğru dökülürken yazdan kalma bir hafiflik içindeymiş gibi görünüyordu.

Başımı iki yana salladım. "Richard yaptı."

Yüzündeki gülümseme gitti. "Jean-Claude'la yattığını öğrendi mi?"

"Zaten herkes bilmiyor mu?" diye sordum.

"Herkes değil." Odaya girdi, arkasından kapıyı kapattı. Başını iki yana salladı. "Sana zarar verdi mi?"

"Eğer sorduğun buysa, bana vurmadı ama kendimi bok gibi hissediyorum."

Cassandra yatağa doğru yürüdü, ona bakıyordu. Bir kenarından tuttu. Bir eliyle kaldırıp diğeriyle düzeltti. Nere-

deyse yüz kiloluk ahşap ve metali hiçbir şeymiş gibi kaldırmıştı. Yatağı nazikçe halının üzerine koydu.

Tek kaşımı kaldırdım. "Etkileyici."

Neredeyse utanmış bir şekilde gülümsedi. "Likantrop olmanın iyi yanlarından biri de neredeyse istediğin her şeyi kaldırabilmek."

"Bunun faydalarını görebiliyorum."

"Tahmin ederim," dedi. Yastıkları ve yırtık çarşafları toplamak için eğildi. Ben de ona katıldım. "Önce şilteyi koysak iyi olacak," dedi.

"Tamam. Yardıma ihtiyacın var mı?"

Güldü. "Kaldırabilirim ama biraz dengesiz oluyor."

"Elbette." Şilteyi bir ucundan tuttum.

Cassandra yanıma geldi. Şilteyi sol eliyle kaldırmıştı. Yüzünden bir bakış geçti. "Özür dilerim."

"Daha önce Richard ve senin hakkında söylediklerimde içtendim. Onun mutlu olmasını istiyorum," dedim.

"Bu çok hoş. Senden hoşlandım Anita. Çok hoşlandım. Keşke hoşlanmasaydım."

Ona kaşlarımı çatacak zamanı buldum, sonra narin yumruğu bir anda gözümün önünde belirdi ve gözle takip edilemeyecek bir hızla yüzüme çarptı. Sırtüstü uçtuğumu hissettim. Yere düştüm. Kafamın halı kaplı zemine çarpmasını engelleyemedim. Ama acımadı. Karanlık üzerime çökerken hiçbir şey hissetmiyordum.

42

Karanlıktan yavaşça yükseldim, sanki derin bir uykudan uyanır gibi yukarıya doğru çıkıyordum. Beni neyin uyandırdığından emin değildim. Uyuduğumu hatırlamıyordum. Dönmeye çalıştım ve dönemedim. Bir anda ayıldım. Gözlerim açılmış, vücudum gerilmişti. Bağlanmıştım. Bu en hoşlanmadığım şeylerden birisiydi. Bir an paniğe kapıldım. Beni el ve ayak bileklerimden tutan ipleri gerdim. Ben zorladıkça düğümlerin daha da sıkıştığını farkedinceye kadar debelenip çekiştirdim.

Kendimi hareketsiz yatmaya zorladım. Kalbim kulaklarımda gümbürtüyle atıyordu, başka hiçbir şey duyamıyordum. Bileklerim başımın üzerinde öyle bir açıda bağlanmıştı ki omuz kemiklerimi sıkıştırmıştı. Başımı biraz kaldırıp ayak bileklerime bakmak bile canımı yakıyordu. Ayak bileklerim birbirine ve daha önce hiç görmediğim yatağa bağlanmıştı. Başımı çevirip bileklerimi yatağa bağlayan ipleri gördüm. İp siyah renkte ve yumuşaktı. Eğer tahmin etmem

gerekseydi, işlenmiş ipek derdim. Daha çok Jean-Claude'un dolabında bulunabilecek bir şeydi. Bir an için bunun doğru olabileceğini düşündüm. Sonra gerçeklik odaya girdi ve kalbim o an için durdu.

Gabriel gelip yatağın ucunda dikildi. Üzerindeki deri pantolon o kadar dardı ki sanki onu pantolonun içine dökmüşlerdi. Siyah çizmeleri baldırlarına kadar çıkıyordu, uçları deri kayışlarla tutturulmuştu. Belden yukarısı çıplaktı, sol göğsünde ve göbek deliğinde gümüş küpeler vardı. Yatağın etrafında dönerken kulaklarını baştan aşağıya kaplayan gümüş küpeler parlıyordu. Uzun, gür, siyah saçları yüzüne dökülmüştü, açık renkli, fırtına grisi gözlerini çevreliyordu. Yatağın başucundan geçip görüş alanımdan çıktı, sonra yavaşça önüne geldi.

Kalbim yeniden hızla çarpmaya başladı. O kadar hızlı atıyordu ki neredeyse boğulacaktım. Browning'i, Firestar'ı, kılıfları, her şeyi almışlardı. Bilek kılıflarım da gitmişti. Sırtımı gerince oradaki kılıfı hissettim. Başımı geriye atınca, bıçağın kabzasının orada olmadığını anladım. Sanırım kılıfı çıkarmak için beni soymadıklarına şükretmeliydim. Gabriel'in yatağın etrafında dolaşmasına bakılırsa, o bölüme de gelecektik.

Konuşmaya çalıştım ama yapamadım. Yutkunup yeniden denedim. "Neler oluyor?" Sesim inanılmaz derecede sakin çıkmıştı. Ben bile şaşırmıştım.

Odayı, tiz ve yüksek bir kadın kahkahası doldurdu. Ama tabii ki burası bir oda değildi. Porno filmleri çektikleri çift-

likteydik. Bağlı olduğum odanın sadece üç duvarı vardı. Üzerimde asılı olan spotlar sönüktü, henüz yakmamışlardı.

Raina yüksek, sivri topukları üzerinde salınarak görüş alanıma girdi. Uzun bacaklarının büyük kısmını ve belini açıkta bırakan, dantelli iç çamaşırına benzeyen, kırmızı deriden bir şey giyiyordu. "Selam Anita, iyi görünüyorsun."

Burnumdan derin bir nefes alıp yavaşça verdim. Kalbim biraz yavaşlamıştı. Güzel. "Bir şey yapmadan önce Richard'la konuşsan iyi olur. Bugün Lupa kadrosunda bir yer boşaldı."

Başını yana yatırdı. Şaşırmıştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Jean-Claude'la yattı." Cassandra gelip dekor odanın köşesinde durdu, sırtını duvara dayamıştı. Her zamanki gibi görünüyordu. Beni Marcus'a satmak onu rahatsız etmişse bile bunu belli etmiyordu. Bu yüzden ondan nefret etmiştim.

"İkisiyle birden yatmayacak mısın?" diye sordu Raina.

"Öyle bir planım yok," dedim. Biri bana dokunmadığı sürece ağzımı her açtığımda, biraz daha sakinleşiyordum. Eğer Raina bunu beni yolundan çekmek için yapmışsa, daha ileri gitmesine gerek yoktu. Eğer Marcus'un intikamını alıyorsa, o zaman derin bir boka batmıştım.

Raina yatağın ucuna, ayaklarımın yanına oturdu. Bunu yapınca gerildim, kendimi tutamamıştım. Bunu farkedip güldü. "Ah, bu çok eğlenceli olacak."

"Alfa dişi sen olabilirsin. Ben istemiyorum," dedim.

Raina iç çekti ve elini bacağımda gezdirdi, baldırımın üstündeki kası okşuyordu, sanki bir köpeği sever gibi belirsiz bir hareketti. "Richard beni istemiyor Anita. Benim çürümüş olduğumu düşünüyor. O seni istiyor." Baldırımı öyle bir sıktı ki ellerinin pençeye dönüşeceğini ve dokunduğu yeri parçalayacağını hissettim.

"Ne istiyorsun?"

"Acı çekmeni." Bunu söylerken gülümsüyordu.

Başımı Cassandra'ya çevirdim. Odada aklı başında birisi olmalıydı. "Sen onlara neden yardım ediyorsun?"

"Ben Sabin'in kurduyum."

Gözlerimi kıstım. "Sen neden bahsediyorsun?"

Raina yatağın üzerine uzandı, yanıma yattı, vücudunu benimkine sürtüyor, parmağı karnımın üzerinde dolaşıyordu. Sanki bilinçli olarak yapmıyormuş gibi görünüyordu, öylesine bir hareketti. Bilinçli hareket etmeye başladığında ben burada olmak istemiyordum.

"Cassandra en başından beri bir ajandı, değil mi hayatım?"

Cassandra başıyla onayladı, gelip yatağın yanında durdu. Ela gözleri sakindi, çok sakindi. O hoş yüzünün ardında ne hissediyorsa bunu çok dikkatli kontrol ediyordu. Önemli olan orada gizlenen şeyin bana yardımcı olup olmayacağıydı.

"Dominic, Sabin ve ben, biz bir üçlüyüz. Sen, Richard ve Jean-Claude'un da böyle olmanız mümkün."

Geçmiş zaman kullanması hoşuma gitmemişti. "Sabin'in uğruna taze kandan vazgeçtiği kadın sen misin?"

"Ben hayatın değerine inanırım. Buna her şeyin üzerinde değer verdiğimi zannediyordum. Sabin'in altın gibi güzelliğinin çürüyüp gitmesini seyretmek beni öteki türlü düşünmeye sevk etti. Onun iyileşmesi için, her şeyi, *her şeyi* yaparım." Yüzünden acıya benzer bir ifade geçti ve gözlerini kaçırdı. Gözlerini kaldırdığında renk vermemeye çalışıyordu ama ellerinin titremesinden ne kadar zorlandığını anlayabiliyordum. Bunu farketti ve kollarını kavuşturdu. Gülümsedi ama bu mutlu bir gülümseme değildi. "Onu düzeltmeliyim Anita. Sen ve seninkilerin bizim problemimize karışmanıza üzüldüm."

"Ben bu işin içine nasıl düştüm?"

Raina kolunu kamımın üzerine uzattı, yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Dominic'in, Sabin'in çürümesini iyileştirecek bir büyüsü var. Büyülü varlığını transfer edecek diyebiliriz. Tek gerekli olan uygun bir verici." O kadar yakına geldi ki dudakları bana değmesin diye başımı çevirmek zorunda kaldım. Tenime doğru fısıldadı, nefesi sıcaktı. "Mükemmel bir verici. Sabin'le güçleri aynı olan bir vampir, mükemmel bir benzer ve aynı vampire bağlı bir hizmetkar. Ya bir alfa kurtadam ya da bir nekromensır."

Dönüp ona baktım. Kendimi tutamamıştım. Beni öptü, dudaklarını benimkilere yasladı, dilini içeriye sokmaya çalışıyordu. Dudağını, kanının tadını alacak kadar sert ısırdım.

Geri çekildi ve çığlık atmaya başladı. Elini ağzına götürüp bana baktı. "Bunun bedelini çok ağır ödeyeceksin."

Ona kendi kanını tükürdüm. Çenemden aşağıya kaydı. Yaptığım aptalca bir şeydi. Onu kızdırmak bana yardımcı

olmazdı ama hoş yüzünden akan kanı görmek neredeyse buna değmişti.

"Gabriel, Bayan Blake'i eğlendir."

Bu dikkatimi başka yöne çekmişti. Gabriel yatağa kaydı, Raina'nın diğer yanımda yaptığı gibi yanıma yattı. O daha uzundu, neredeyse bir seksendi, o yüzden pek rahat sığamadı ama boyuyla dengeleyemediği şeyi tekniğiyle hallet-mişti. Vücudumun üzerinde durdu, üzerime şınav çeker gibi eğildi. Dudakları gitgide yaklaşıyordu. Kanlı çenemi, dilinin hızlı bir hareketiyle yaladı. Başımı çektim.

Tek eliyle çenemi yakaladı, beni kendine bakmaya zorladı. Eli çenemde mengene gibiydi, ben debelendikçe parmaklarını daha da sıkıyordu. Parmakları çenemi parçalayacak güçteydi. Çenemdeki kanı yavaş hareketlerle yaladı.

Çığlık attım ve kendi kendime içimden küfrettim. Zaten istedikleri buydu. Panik bana yardımcı olmazdı. Bunu içimden, artık debelenmeyi kesinceye kadar tekrarladım. Kendimi kaybetmeyecektim, henüz kaybetmeyecektim, kaybetmeyecektim.

Cassandra yatağın üzerine tırmandı. Sadece yan gözle elbisesinin beyazlığını görebiliyordum. Gabriel beni hareketsiz tutuyordu.

"Yüzünü bırak ki bana bakabilsin." Gabriel yan gözle ona bakıp tısladı.

Cassandra'nın dudakları arasından kalın, gür bir hırıltı duyuldu. "Bu gece tam dövüşecek havadayım kedicik, bu işi benim için kolaylaştırma."

"Seni seremonide beklemiyorlar mı? Dominic'in sana ihtiyacı yok mu?" diye sordu Raina.

Cassandra doğruldu. Kalın sesi, insan dudaklarından zorlukla çıktı. "Gitmeden önce Anita'yla konuşacağım, yoksa gitmem."

Raina gelip yatağın diğer yanında durdu. "Efendine Jean-Claude kadar mükemmel bir şekilde uyan başka bir başvampir bulamazsın. Onu iyileştirmek için elde ettiğin tek fırsatı geri mi tepeceksin?"

"Bu işte canım ne isterse onu yaparım Raina, ben de bir alfayım. Richard gidince sürüyü ben yöneteceğim. Bunu unutma."

"Anlaşmamızda bu yoktu."

"Anlaşmamıza göre biz gelmeden önce Cellat'ı öldürmeniz gerekiyordu. Başaramadın."

"Marcus en iyilerini kiraladı. Onu öldürmenin bu kadar zor olacağını kim bilebilirdi?"

"Ben onu ilk gördüğümde anladım. Her zaman diğer kadınları küçümsüyorsun Raina, bu senin zayıflıklarından bir tanesi." Cassandra, Raina'ya doğru eğildi. "Sabin onu büyüsü için kullanmadan önce Richard'ı öldürmeye çalıştın."

"Marcus'u öldürecekti."

Cassandra başını iki yana salladı. "Paniğe kapıldın Raina. Sen ve Marcus. Şimdi Marcus öldü ve sen sürüyü tek başına bir arada tutamazsın. Çoğu senden nefret ediyor. Ve çoğu Richard'ı seviyor, en azından ona saygı duyuyor."

Jean-Claude ve Richard'ın nerede olduklarını sormak istiyordum ama öğrenmeye korkmuştum. Bir seremoni, bir

kurban ayini yapacaklardı ama işe yaraması için Cassandra'ya ihtiyaçları vardı. Onun acele etmesini istemiyordum.

"Dominic'in şahidi sendin. Şikayet ettiğimi zannetmeyin ama ben neden hala hayattayım?" diye sordum.

Cassandra bana baktı. "Gabriel ve Raina seni filme çekmek istiyor. Eğer bana iki erkeğinin ölümünden dolayı kin gütmeyip intikam peşinde koşmayacağına söz verirsen, o zaman senin serbest kalman için dövüşürüm."

Söz vermek için ağzımı açıyordum.

Ağzımın önünde parmağını salladı. "Yalan yok Anita, aramızda olmaz."

"Bunun için çok geç," dedim.

Cassandra başıyla onayladı. "Doğru ve bu beni çok üzüyor. Farklı şartlarda, arkadaş olabilirdik."

"Evet." Elbette bu çok daha acı vericiydi. Yaraya, ihanetten daha kötü tuz basan bir şey yoktu. Herhalde şu an hissettiklerimi sadece Richard anlayabilirdi.

"Richard ve Jean-Claude nerede?"

Bana baktı. "Şu anda bile onları kurtarmayı düşünüyorsun değil mi?"

Omuz silkecektim ama yapmadım. "Sadece bir düşünceydi."

Gabriel üzerime oturdu, vücuduma yaslanmıştı. Ağırdı. İyi vakit geçirirken bir erkeğin ne kadar ağır olduğunu hissetmezdiniz. İyice yayıldı, ayakları yataktan sarktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Çenesi kollarının üzerindeydi ve öylece bana bakıyordu, sanki bütün gün, hatta gece, zamanının sınırsız olduğunu biliyordu.

"Richard'la tam bugün ayrılmana şaşırdım Anita. Ona bir tutam saçını ve bir dahaki sefere elini göndereceğimizi yazan bir not gönderdik. Aynen söylediğimiz gibi, yalnız geldi ve hiç kimseye haber vermedi. Gerçekten aptalmış," dedi Raina.

Bu tam da Richard'ın yapacağı bir şeydi, yine de beni şaşırtmıştı. "Jean-Claude kendini bir tutam saçıma teslim etmemiştir."

Raina onu daha iyi görebileceğim bir yere geçti ve gülümsedi. Dudağı şimdiden iyileşmeye başlamıştı. "Çok doğru. Jean-Claude'a böyle şeyleri denemedik bile. Jean-Claude ne olursa olsun seni öldüreceğimizi anlardı. Buraya bütün vampirleri ve ona sadık kurtlarıyla gelirdi. Bu tam bir kan banyosu olurdu."

"Peki, onu nasıl yakaladınız?"

"Cassandra ona ihanet etti. Değil mi Cassandra?"

Cassandra bize baktı. "Eğer Richard senden ayrılmasaydı, Sabin'i iyileştirebilirdin. Jean-Claude'un arazisine girmemin sebebi, senin yardımını istemekti ama sen Dominic'in önceleri düşündüğünden çok daha güçlü çıktın. Hiç vampir izi taşımaman bizi şaşırttı. Senin de kurban ayininin bir parçası olman gerekiyordu ama en azından ilk iz olmadan bir işe yaramazsın."

Aferin bana. "Benim Damian'ın kesiğini ve bir zombiyi iyileştirdiğimi gördün. Sabin'i iyileştirebilirim. Bunu biliyorsun Cassandra. Bunu gördün."

Başını iki yana salladı. "Hastalık Sabin'in içine işledi. Beyni gidiyor. Eğer onu bugün iyileştirseydin sorun olmaz-

dı. Ama büyünün işe yaraması için aklının yerinde olması gerek. Bir gün daha beklersek çok geç olabilir."

"Eğer Richard ve Jean-Claude'u öldürürseniz, Sabin'i iyileştirecek gücüm olmaz. Eğer Dominic buraya üçümüzü de kurban etmeyi planlayarak geldiyse, o zaman büyünün işe yaraması için üçümüze de ihtiyacı var."

Yüzünde bir şey oynadı. Haklıydım. "Dominic büyünün insan hizmetkar olmadan çalışıp çalışmayacağından emin değil, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Bu gece olması gerek."

"Eğer onları öldürürsen ve Sabin'i iyileşmezse, elindeki tek gerçek şansı kaybetmiş olursun. Biz üçümüz onu kurtarabiliriz. Bunu biliyorsun."

"Öyle bir şey bilmiyorum. Eğer hepinizi kurtaracağını bilseydin, şu an bana ayın kendisini bile teklif ederdin."

"Doğru. Yine de hala onu iyileştirebileceğimi düşünüyorum. Eğer Jean-Claude ve Richard'ı öldürürsen bu ihtimal yok olur. En azından denememize izin ver. Eğer işe yaramazsa onları yarın kurban edersin. Jean-Claude'un bana ilk izi vermesine de izin veririm. Yarına kadar ya Sabin'i iyileştiririz ya da Dominic'in büyüsü için ideal kurbanlar oluruz." Onun beni dinlemesini, bana inanmasını istiyordum.

"Yarın gece Sabin büyünün kendine düşen bölümünü okuyabilecek mi?" dedi Raina. Cassandra'ya çok yaklaşmıştı. "Beyni çürüyünce, ondan geriye kalan artıkları bir kutuya koyup üzerini haçlarla kapatmaktan başka yapacağımız bir şey kalmayacak. Onu saklayacaksınız."

Cassandra yumruklarını sıktı. Vücudu titredi. Yüzündeki saf korkuyu gördüm.

Raina bana döndü, sanki benimle konuşuyordu. "Sabin ölmeyecek, anladın mı? Bir pislik yığınına dönüşecek ama ölmeyecek. Değil mi Cassandra?"

"Hayır," Cassandra neredeyse bağırmıştı. "Hayır, ölmeyecek. Delirecek. Hala üçlünün güçlerine sahip olacak ama delirecek. Onu bir yere kilitlememiz ve Dominic'in büyülerinin onun güçlerini kontrol altında tutmasına güvenmemiz gerekecek. Eğer güçlerini kontrol altında tutamazsak, Konsey onu canlı canlı yakmamızı ister. Onu sadece bu kesinlikle öldürür."

"Ama bunu yaparsanız, sen ve Dominic de ölürsünüz. Bütün o vampir izleri seni de doğruca cehenneme gönderir," dedi Raina.

"Evet, evet," dedi Cassandra. Bana kızgınlık ve çaresizlik içinde baktı.

"Senin için üzülmem mi gerekiyor?" diye sordum.

"Hayır Anita, ölmen gerekiyor," dedi.

Zorla yutkundum ve işime yaracak bir şeyler düşündüm. Gabriel üzerimde yatarken bunu yapmak zordu ama eğer bir şey düşünemezsem hepimiz ölecektik.

Cassandra, biri ona dokunmuş gibi sıçradı. Vücudundan bir tutam güç çıktı ve dokunduğu yerde tüylerim dikildi. Gabriel kollarımın ürperen yerlerine dokunup bir süre daha o halde kalmalarını sağladı.

"Gitmem gerek. Bu gece bitmeden, kurban edilmiş ol-

mayı dileyeceksin," dedi Cassandra. Önce Gabriel'e, sonra Raina'ya baktı. "Boğazını kesmek çok daha kolay olurdu."

Onunla aynı fikirdeydim ama ne söyleyeceğimden pek emin değildim. Beni öldürmenin farklı yollarını tartışıyorduk. Hiçbiri iyi bir seçenek gibi görünmüyordu.

Cassandra bana baktı. "Üzgünüm."

"Eğer gerçekten üzgünsen beni çöz ve bana bir silah ver," dedim.

Düşünceli bir şekilde gülümsedi. "Sabin bunu yapmamamı emretti."

"Her zaman söyleneni mi yaparsın?" diye sordum.

"Bu durumda, evet. Eğer Jean-Claude'un güzelliğinin gözlerinin önünde çürüdüğünü görseydin, sen de ona yardım etmek için her şeyi yapardın."

"Beni mi, kendini mi ikna etmeye çalışıyorsun?"

Hafifçe sallandı. Vücudundan yayılan gücü hissettim. Gabriel kolumu yaladı.

"Gitmem gerek. Çember yakında kapanacak." Önce bana, sonra kolumu yalayan Gabriel'e baktı. "Gerçekten üzgünüm Anita."

"Eğer affedilmek istiyorsan dua et. Tanrı seni affedebilir. Ben etmem."

Cassandra bana kısa bir süre daha baktı. "Öyle olsun. Elveda Anita." Bulanık bir beyazlığa dönüşüp hızlı çekim bir hayalet gibi koştu.

"Güzel, şimdi ışıkları ayarlayıp test çekimleri yapabiliriz," dedi Raina. Işıklar göz kamaştırıcı bir parlaklıkla yandı.

Parlaklık yüzünden gözlerimi kapattım.

Gabriel üzerimde hareket etti ve gözlerimi açtım. "Seni çırılçıplak soyup kollarını bacaklarını açarak bağlayacaktık ama Cassandra bize izin vermedi. Ama artık büyüsüyle ilgilendiğine göre..."

Ellerini başımın iki yanına koydu, saçlarımı sıkıştırmıştı. "Sen baygınken sana makyaj yaptık. Gösteri için vücuduna da makyaj yapabiliriz. Ne dersin?"

İşime yarayacak bir şeyler düşündüm. Herhangi bir şey. Aklıma hiçbir şey gelmedi. Üzerime eğildi, yüzünü daha da yaklaştırdı. Ağzını, sivri dişlerini gösterecek kadar açtı. Vampir dişleri değildi, küçük leopar dişleriydi. Richard bir keresinde, Gabriel'in hayvan formunda çok zaman geçirdiği için artık bütünüyle eski haline dönemediğini söylemişti. Harika.

Gabriel beni hafifçe öptü, sonra sertleşti. Dilini ağzıma sokuyordu. Benden uzaklaştı. "Isır beni." Ben öptü, sonra dudaklarını fısıldayacak kadar kaldırdı. "Isır beni."

Acı, Gabriel'i heyecanlandırıyordu. Onun daha fazla heyecanlanmasını istemiyordum ama dili boğazıma giden yolu yarılamıştı, ona istediği şeyi vermemek zorlaşıyordu. Ellerini göğüslerimin üzerinde gezdirdi, nefesimi kesecek kadar sıkıyordu. "Isır beni ve ben de durayım."

Dudağını ısırdım. O geri çekilinceye kadar ısırdım, aramızda derisi gerilmişti. Kan ağzından benimkine akıyordu. Bıraktım ve kanı yüzüne tükürdüm. Kan yüzüne yağmur gibi dağılacak kadar yakındı.

Güldü, parmaklarıyla kanlı dudaklarını sildi, sonra üzerlerindeki kanı emdi.

"Nasıl leoparadam olduğumu biliyor musun?" diye sordu.

Ona baktım.

Beni hafifçe, sıradan bir hareketmiş gibi tokatladı. Gözümün önünde yıldızlar belirdi. "Bana cevap ver Anita."

Görüşüm yeniden netleşince, "Soru neydi?" diye sordum.

"Nasıl leoparadam olduğumu biliyor musun?"

Bu oyunu oynamak istemiyordum. Gabriel'in yatak muhabbetine katılmak istemiyordum ama bana yeniden vurmasını da istemiyordum. Beni bayıltması çok zor olmazdı. Yeniden uyandığımda, şu anda olduğumdan daha kötü bir halde olurdum. İnanması zordu ama doğruydu.

"Hayır," dedim.

"Acı her zaman hoşuma gitmişti, insanken bile. Elizabeth'le tanıştım. Bir leoparadamdı. Düzüştük ve tam iş üzerindeyken değişmesini istedim. Beni öldüreceğinden korktuğunu söyledi." Üzerime eğildi. Kan, dudağından ağır, büyük damlalarla akıyordu.

Gözlerimi kırpıp başımı çevirdim, kanın gözüme girmesini engellemeye çalışıyordum.

"Neredeyse ölüyordum."

Yüzümü tamamen yan çevirmiştim, kanı yanağıma damlıyordu. "Seks, buna değmiş miydi?"

Eğilip yanağımdaki kanı yalamaya başladı. "Hayatımdaki en iyi seksti."

Boğazımda bir çığlık düğümlendi. Onu yuttum ama giderken canımı yaktı. Bu işten kurtulmanın bir yolu olmalıydı. Olmalıydı.

Bir erkek sesi, "Üzerinde, çekimde duracağın gibi dur da biraz ışık ölçümü yapalım," dedi.

Orada bazı set görevlilerinin olduğunu farkettim. Bir yönetmen, bir kameraman ve bir düzine kadar daha insan etrafa dolanıyor, bana yardım etmiyorlardı.

Gabriel uzun, siyah çizmesinden bir bıçak çekti. Kabzası siyahtı ama bıçağı gümüştü. Bıçağa baktım, kendimi tutamamıştım. Daha önce de korkmuştum ama böyle değildi. Korku boğazımın arkasını yakıyor, beni çığlık atmaya zorluyordu. Beni korkutan bıçak değildi. Bir dakika önce, ipleri kesmesi için her şeyi yapardım. Şimdi, tüm kalbimle ipleri kesmemesini diliyordum.

Gabriel elini karnımın üzerine koyup tek dizini birbirine bağlı bacaklarımın arasına soktu. Açılacak çok mesafe yoktu. Buna şükretmiştim. Vücudunun üst tarafını çevirip bıçakla arkaya uzandı. Ayak bileğimdeki ipler gevşemeden ne yapacağını anlamıştım. Bacaklarımı serbest bıraktı ve neredeyse aynı anda vücudunun alt tarafıyla üzerime yüklendi. Debelenecek zaman yoktu, durumu lehime çevirecek zaman yoktu. Bunu daha önce de yapmıştı.

Kalçalarını bana sürttü. Bacalarımı, onu kotumun üzerinden hissedebileceğim kadar açtı. Çığlık atmadım, inledim ve kendimden nefret ettim. Yüzüm göğsüne, küpeli göğüs ucunun biraz üzerinde yapışmıştı. Sert göğüs kılları yanağıma batıyordu. Vücudu beni neredeyse tamamen kaplıyordu. Kamerada, ellerim ve bacaklarımdan fazlası görünmeyecekti.

Aklıma çok garip bir fikir gelmişti. "Boyun çok uzun," dedim.

Gabriel biraz doğrulup yüzüme baktı. "Ne?"

"Kamera sırtından fazlasını çekemeyecek. Çok uzunsun."

Üzerimde emekledi, kendisini şınav vaziyetinde kaldırdı. "Frank, kızı görebiliyor musun?"

"Hayır."

"Hassiktir," dedi Gabriel. Bana baktı, sonra gülümsedi. "Hiçbir yere gitme. Hemen geleceğim." Üzerimden kaydı.

Bacaklarım serbest kalınca oturabildim. Ellerim hala başımın üzerindeydi. Ama kendimi yatağın başucuna doğru çekebilmiştim. Bu büyük bir gelişmeydi.

Gabriel, Raina ve pejmürde kılıklı iki adam bir araya toplanmıştı. Konuşmalarının bir kısmını duyuyordum. "Belki onu tavandan asabiliriz?" "Bunun için odanın şeklini değiştirmemiz gerekecek."

Biraz zaman kazanmıştım ama ne için? Odanın yakınında uzun bir masa vardı. Silahlarım üzerindeydi, set malzemesi gibi güzelce dizilmişlerdi. İhtiyacım olan her şey oradaydı. Ama onlara nasıl ulaşacaktım? Raina kendimi kurtarmam için bana bir bıçak vermezdi. Hayır, Raina vermezdi ama belki Gabriel verebilirdi.

Gabriel yatağa doğru yürüdü, sanki bir insandan daha fazla kası varmış gibi hareket ediyordu. Bir kedi gibi hareket ediyordu. İki ayağı üzerinde yürüyen bir kedi gibiydi.

Yatağın üzerine diz çöktü ve yatağın başucundaki ipi çözmeye başladı. Ama bileklerim hala bağlıydı.

"İpi niye kesmiyorsun?" diye sordum.

"Frank ilk seferkini de kesmeme kızdı zaten. Bu gerçek ipek. Çok pahalı."

"Frank'in işini ciddiye alması güzel."

Gabriel yüzümü yakaladı ve beni gözlerine bakmaya zorladı. "Odayı değiştirip seni ayakta bağlayacağız. Seni, ikimiz beraber gelinceye kadar düzeceğim, sonra değişip seni parçalayacağım. Belki sen de benim gibi hayatta kalırsın."

Yutkundum ve çok dikkatli konuştum. "Fantezin gerçekten bu mu Gabriel?"

"Evet."

"Senin en iyi fantezin değil," dedim.

"Ne?"

"Ben çaresizken bana tecavüz etmek, senin ateşli seks düşüncene uymuyor."

Sırıttı, dişlerini gösterdi. "Ah, uyuyor."

Paniğe kapılma. Paniğe kapılma. Paniğe kapılma. Üzerine eğildim, bunu yapabilmem için yüzümü bıraktı ama ipi gerip ellerimin olduğu yerde kaldığından emin oldu. Bunu kesinlikle daha önce yapmıştı.

Kendimi çıplak göğsüne yatmaya zorladım, birbirine bağlı ellerim tenine değiyordu. Yüzüne doğru eğilip fısıldadım. "Bunu yaparken içinde bir bıçak olmasını istemez misin?" Göğüs ucundaki küpeyi tuttum, teni gerilip nefesi kesilinceye kadar çektim.

"Kendini benim içime sokarken, içinde yanan gümüşü hissetmek istemez misin?" Dizlerimin üzerinde doğrulup yüzümü onun yüzüyle aynı hizaya getirdim. "Sen beni düzerken benim seni öldürmeye çalışmamı istemez misin? Sen beni düzerken kanının üzerime akmasını... Senin fantezin bu değil mi?" Son sözlerimi dudaklarına doğru fısıldamıştım.

Gabriel çok ama çok hareketsiz kalmıştı. Boynunda atan nabzını görebiliyordum. Kalbi ellerimin altında hızla çarpıyordu. Göğüs ucundaki küpeyi çektim ve hafifçe inledi. Göğsüne kan aktı. Küpeyi kaldırdı, ellerimi hareket ettirebilmem için ipi gevşetti. Kanlı küpeyi dudaklarımız arasına kaldırdım, neredeyse dudaklarımıza ulaşacaktı.

"Beni düzmek için sadece bir şanşın olacak Gabriel. Öyle ya da böyle, Raina beni bu gece öldürecek. Başka şansın olmayacak."

Dilinin ucu kıvrılarak çıktı ve küpeyi yakaladı, parmaklarımın arasından yalayarak aldı. Ağzı içinde döndürdü, çıkardığında kanını temizlemişti. Bana dilinin ucunda uzattı. Yüzüğü alıp parmaklarımın arasında döndürdüm.

"Sana bıçağını vermemi istiyorsun," dedi.

"Gümüş bıçağı içine öyle bir sokmak istiyorum ki kabzası etini çürütecek."

Titredi ve nefes verirken göğsü titredi.

"Benim gibisini bir daha bulamazsın Gabriel. Benimle oyna ve senin hayatında yaşadığın en iyi seks olayını."

"Beni öldürmeyi deneyeceksin."

Parmaklarımı deri pantolonun üzerinde gezdirdim. "Ah, elbette ama Elizabeth'le olan ilk sefer dışında hiç ölüm riski yaşadın mı? Elizabeth altında değiştiğinden beri hiç hayatın için endişe ettin mi? Zevkle ölüm arasındaki o ince, parlak çizgi üzerinde gidip geldin mi?"

Başını çevirdi, gözlerime bakmıyordu. Bağlı ellerimle yüzüne dokundum, kendime çevirdim. "Raina sana izin vermedi değil mi? Aynı bu gece yapmayacağı gibi. Sen alfasın Gabriel, bunu hissedebiliyorum. Onun bunu senden çalmasına izin verme. *Beni* senden çalmasına izin verme."

Gabriel bana baktı, vücutlarımız birbirine değiyordu. Yüzlerimiz öpüşecek kadar yakındı. "Beni öldürürsün."

"Belki. Ya da sen beni öldürürsün."

"Sen hayatta kalabilirsin. Ben kaldım," dedi.

"Hayatta kaldığına göre, hala Elizabeth'i düzüyor musun?" Onu öptüm, dişlerimi teni üzerinde gezdirdim.

"Elizabeth beni sıkıyor."

"Ben seni sıkar mıyım Gabriel? Hayatta kalsam bile sıkıcı olur muyum?"

"Hayır," diye fısıldadı. Onu yakaladığımı biliyordum. Ya harika bir planın başlangıcındaydım ya da kendime biraz daha zaman, bir seçenek daha kazandırmıştım. Bu bir gelişmeydi. Esas soru, Jean-Claude ve Richard'ın ne kadar zamanı olduğuydu. Dominic'in onları kesip biçmeye başlamasına ne kadar vardı? Eğer oraya zamanında gidemezsem,

hiç gitmek istemiyordum. Eğer ikisi de ölürse, neredeyse Gabriel'den işimi bitirmesini isteyecek gibi hissediyordum. Neredeyse.

43

Beni yatağa bağlı tuttular ama Gabriel bıçakları bilek kılıflarına geri yerleştirmişti. Gabriel sırtımda duran büyük bıçağı ışığa tutuyordu. Onu geri vermeyeceğini düşünüyordum ama sonunda, saçlarımı bir yana çekip kılıfına yerleştirdi.

"Ben çekime başlayıncaya kadar ipleri kesme. Kameranın neden korktuğunu çekmesini istiyorum. Bozmayacağına söz ver."

"Bana silahımı ver ve sen üzerime çıkıncaya kadar tetiği çekmeyeceğime söz vereyim."

Gülümsedi ve bir çocuğu azarlar gibi parmağını salladı. "I-ıh. Sertleşmek yok."

Derin bir nefes alıp verdim. "Denediğim için beni suçlayamazsın."

Gabriel güldü. Sesi tiz ve gergin çıkmıştı. "Hayır, denediğin için seni suçlayamam."

Işıklar ve kamera hazırdı, tek gereken hareketti. Gabriel göğsündeki kanı temizleyip küpeyi yeniden etine geçirmiş-

ti. Hatta benim bile ağzımdaki kanı temizleyip makyajımı tazelemişlerdi. Makyajı yapan likantrop, şu genç kızdı, Heidi. Gözleri faltaşı gibi açıktı. Bana dokunduğunda elleri titriyordu.

Yüzümü pudralarken fısıldadı. "Seni öperken dikkatli ol. Bir keresinde bir kızın dilini yemişti."

"Bana tabancamı getirebilir misin?"

Titredi, gözbebekleri kaydı ve paniğe kapıldı. Başını iki yana salladı. "Raina beni öldürür."

"Eğer ölüyse bir şey yapamaz."

Heidi başını tekrar tekrar salladı ve yataktan uzaklaştı.

Ekibin yarısı çıkıp gitmişti. Yönetmen çok fazla adam kaybedeceğini anlayınca ikramiye teklif etti. Büyük ikramiyelerdi, adamlarından bazıları kaldı. Gerisi gitti. Onlar carta filmleri yapmıyordu. Gabriel'in beni öldürmesini seyredemezlerdi ama bunu durdurmaya da çalışmamışlardı. Belki de biri polis çağırırdı. Hoş bir düşünceydi ama en ufak bir ümidim bile yoktu.

Güç, tenimi karıncalandıran bir dalgayla bedenime yayıldı. Vücudumun derinlerinde ve aşağılarda bir yere çarptı. His geldiği gibi gitti ama tenimin üzerinde, sanki birisinin hayaleti içinden yürümüşüm gibi bir koku kaldı. Richard'ın tıraş losyonu gibi kokuyordu. Ya Richard bana bilerek bir şey söylemeye çalışıyordu ya da sadece korkudan olan bir şeydi. Her iki durumda da zaman azalıyordu. Onları kurtarmam gerekiyordu. Buna mecburdum. Başka seçeneğim yoktu. Onları kurtarmak için Gabriel'in onu öldüreceğim

kadar yaklaşması gerekiyordu. Bana yaklaşması gerekiyordu. Eh, bu da bir nimetti.

"Hadi başla," dedim.

"Korkunç bir ölümle yüzleşecek biri için çok heveslisin," dedi Raina.

Gülümsedim. Gülümsememde Gabriel'in istediği her şey vardı; güven, tehlike, seks. "Ölmeyi planlamıyorum."

Gabriel iç çekti. "Hadi başlayalım."

Raina başını iki yana salladı ve görüntüden çıktı. "Düz onu Gabriel. Ölmeden önce senin adını haykırsın."

"Zevkle," diye fısıldadı. Sahte yatak odasına girdi.

Bileğimdeki bıçağı çekip beni tavana bağlayan ipi kestim. Bileklerim hala bağlıydı. Onları kesmek için bıçağı elimde döndürürken Gabriel'e bakıyordum. O sırada üzerime atlayabilirdi ama yapmadı. Ben ellerimi keserken yatağın etrafında dolaştı.

Yatağın kenarında dizleri üzerinde durdu, bana bakıyordu. Ondan uzaklaştım, bıçak sağ elimdeydi. Lanet yatağın üzerinden inecektim.

Ben üzerinden inerken Gabriel yatağın üzerinde emekledi. Hareketlerimi tekrarlıyordu ama bunu çok zarif ve acı verecek kadar yavaş yapıyordu. İçindeki enerjiyle parlıyordu. Yatağın üzerinde emeklemek dışında bir şey yapmamıştı ama şiddet ve seks vaadi havada şimşek gibi çakıyordu.

Benden hızlıydı. Uzanma mesafesi benim neredeyse iki katımdı. Kesinlikle benden daha güçlüydü. Benim lehime olan tek şey, benim onu olabildiğince çabuk öldürmeyi is-

temem, onunsa bana tecavüz etmek istemesiydi. Bu da benim, onun yapmayacağı şeyleri yapabileceğim anlamına geliyordu. En azından başlangıçta. Eğer bunu hızlı bir şekilde yapamazsam işim biterdi.

Tek dizimin üzerine çöküp dengemi sağladım, iki elimde de bıçak vardı. Yakınıma gelmek istiyordu. Hatta canını yakmamı istiyordu. Yani hamleler yoktu. Birbirimizin becerilerini tartmak yoktu. Onun üzerime gelmesini sağlayıp onu kesecektim.

Karnımın içindeki güç hareketlendi. Bir güç dalgası halinde üstüme yayıldı. Ormanın yaz aylarındaki kokusunu alıyordum. O kadar güçlüydü ki öksürdüm. Bir an için odayı göremedim. Başka bir yer gördüm, odanın ortasına saçılmış yapboz parçaları gibi karışık görüntülerdi bunlar. Üç düşünceyle kendime geldim; korku, çaresizlik ve ihtiyaç.

Görüşüm düzeldiğinde, Gabriel'in bana kaşlarını çattığını gördüm. "Sana ne oldu Anita? Cassandra çok mu sert vurdu?"

Başımı iki yana salladım, nefes nefeseydim. "Sadece laftan mı ibaretsin Gabriel?"

Gülümsedi, sivri dişlerini gösteren yavaş, tembel bir hareketti bu. Bir anda atıldı. Düşünmeden bıçağı savurdum. Tümüyle tepkiseldi, hiçbir şey düşünmemiştim. Geri kaçtı ve bıçak, karnında ince kırmızı bir çizgi bıraktı.

Parmaklarını yavaşça, hissederek kanının üzerinde gezdirdi, sonra dilinin uzun yavaş hareketleriyle yaladı. Kameraya oynuyordu. Yatağa yattı, beyaz örtüleri vücuduna sar-

dı, dolanıncaya kadar içinde döndü. Bana doğru sırtüstü dönüp boynunu açtı. Neredeyse uzanabileceğim bir yerdeydi. "Gel de oyna Anita."

Çok baştan çıkarıcıydı ve öyle de olması gerekiyordu ama öyle olmadığını biliyordum. Daha önce Richard'ın örtüleri kağıt gibi yırttığını görmüştüm. "Ben burada kalıyorum Gabriel, senin gelip beni alman gerekiyor."

Karnı üzerine döndü. "Seni kovalayacağımı zannediyordum. Bu hiç eğlenceli değil."

Gülümsedim. "Yakına gel, o zaman eğlence başlayacak."

Dizleri üzerinde doğruldu. İçinden çıkarken örtülere kan bulaşmıştı. Gabriel bir anda önümde belirdi, gözümle takip edebileceğimden hızlıydı. Ben daha tepki veremeden yanımdan geçmişti.

Kıçımın üzerine düşüm, çaresiz bir şekilde onu görüş alanımda tutmaya çalışıyordum. Ama ulaşabileceğimden uzak bir yerde duruyordu. Bir an sonra sağ koluma keskin bir acı yayıldı. Yan gözle bakınca, kolumun üst tarafında kanayan pençe izlerini gördüm.

Bir elini yüzüne yaklaştırdı ve tırnaklarının altından pençeler çıktı. "Miyav," dedi.

Ağzımda atan kalbimi yutmaya çalıştım ama yapamadım. Bu, beni öldürmese bile, bir ay içinde tüylenebileceğim anlamına geliyordu.

Kulaklarınızla duyabileceğiniz bir çığlık değildi, bir ses değildi, bunu kelimelerle açıklayamazdım ama Richard'ın içimdeki çığlığını hissettim. Gücü üzerime aktı ve o uzun

hat üzerinde Jean-Claude'u da hissettim. Gergin ve acı verici bir şey onu tutuyordu. Ayağa kalkmaya çalıştım ama dengemi kaybettim.

"Neler oluyor Anita? Seni o kadar kötü yaralamadım."

Başımı iki yana salladım ve dengemi sağladım. Üzerime gelmiyordu. Richard çaresizdi. Güç akışına uzandım ve Dominic'in büyüsünü hissettim. Bir şekilde korunuyordu ama benden saklanamadı. Büyü güçleniyordu. Kurban edilme zamanı yaklaşıyordu. Gabriel'le oynaşacak zamanım yoktu. "Rol yapmayı bırak Gabriel. Yoksa beni istemiyor musun?"

Gözlerini kıstı. "Sen bir şeyin peşindesin."

"Bahse girebilirsin. Şimdi düz beni Gabriel, yoksa buna cesaretin yok mu?"

Sırtımı duvara verip bunun yeterli olmasını umdum ama olmayacağını biliyordum. Richard'a gücün bir kısmını yolladım ve ipucunu yakalayıp beni birkaç dakika rahatsız etmemesini umdum. Eğer yanlış zamanda dikkatimi dağıtırsa her şey biterdi.

Gabriel önüme geldi, beni duvardan uzaklaşıp ona saldırmam için cesaretlendiriyordu. Onun yapacağımı düşündüğü şeyi yaptım. Bir hamle yaptım ama o orada değildi. Sanki havayı kesmeye çalışıyordum.

Bir elini savurdu ve sol elimin üzerini kesti. Sağ elimdeki bıçağı ona savurup sol elimdeki bıçağı tutmaya çalıştım. Yeniden elime vurdu, bu sefer pençelerle değil, elinin tersiyle vurmuştu. Elim kasıldı ve bıçak düştü.

Tüm vücuduyla üzerime çullandı ve beni yere yapıştırdı. Sırtım yere değmeden önce, sağ elimdeki bıçağı karnına sapladım. Ama bıçağı saplamam, tüm hızımla yere çakılacağım anlamına geliyordu. Bu beni bir an için hareketsiz bıraktı. Tek ihtiyacı olan o bir andı.

Ellerini kollarımın altına soktu, ellerimi tutmaya çalışmıyor ama onları karnındaki bıçaktan uzak tutmaya çabalıyordu. Bedeniyle beni yere yapıştırdı. Bıçağı çıkarmasını bekliyordum ama yapmadı. Kabzasını bana dayadı ve itti. Bıçağı içine kabzasına kadar soktu ve itmeye devam etti. Kabza karnımı acıtıyordu. Artık aramızda mesafe kalmayıncaya kadar bastırdı.

Üzerimde titredi. Vücudunun üst tarafını kaldırdı, alt tarafıyla beni yerde tutuyordu, bacaklarımın arasında oynaşıp sertliğini hissetmemi sağlıyordu. Bıçağı etrafa kan saçarak çekip çıkardı ve aşağıya doğru o kadar hızlı savurdu ki bıçak halıya saplandığında ellerimle yüzümü korumak için fırsat bulamamıştım. Bıçağı kontrplak zemine kabzasına kadar soktu. Başımın yanına saplanan bıçak, saçlarımı da yere sabitlemişti.

Kotumun düğmelerini açtı. Ellerimi kontrol etmeye çalışmıyordu bile. Sadece tek bir bıçağım kalmıştı. O bıçağı da kaybedersem onu öldüremezdim. Sinirlerimin ne kadar sağlam olduğunu görecektik.

Richard'ın gücü bir kez daha içime doldu ama bu kez aynı değildi. Daha az çılgıncaydı, sanki daha çok bana bir şey fısıldamaya, bir şey önermeye çalışıyordu. Birden ne ol-

duğunu anladım. İlk izdi. Jean-Claude ve Richard bunu benim iznim olmadan yapamazdı. Zorla elde edilemeyecek kadar güçlüydüm, en azından fiziksel olarak.

Gabriel bedeniyle bacaklarımı açık tutarken elini kotumun ön tarafından içeri soktu. Parmakları vücudumdan dışarı doğru bakar vaziyetteydi. Pençelerini kumaştan dışarı çıkardı ve neredeyse kasık kemiğime kadar yırttı.

Çığlık attım ve Richard'ın bana sahip olmasına izin verdim. Tanıdık bir canavar, pantolonunun içine girmeye çalışan bir canavardan daha iyidir. Bir sıcaklık hissi vücudumda yayılmaya başladı. Bir zamanlar, Jean-Claude bunu kendine yaparken daha basit bir şeymiş gibi görünüyordu. Ne olduğunu bilmeme rağmen aynı şey gibi değildi.

Ama birden kendimi daha iyi hissettim; daha aklı başında, daha... Başka bir şey. Gabriel üzerimde duraksadı. "Bu da neydi böyle?" Kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Gücün tadını almaya başlamıştı.

"Ben bir şey hissetmedim," dedim. Yere saplanmış olan bıçağı kuvvetle çektim. Gabriel iki eliyle kotumu yırttı ve ikiye ayırdı, aramızda benim iç çamaşırım ve onun deri pantolonu haricinde hiçbir şey kalmamıştı. Bıçağı yerinden çıkarabilmek için kötü bir açıdaydım. Ellerini külodumdan içeri soktuğunda, bıçağın yarısını bile dışarı çıkaramamıştım.

"Richard!" diye bağırdım.

Güç adeta içimden taşıyordu. Jean-Claude'un alev alev mavi gözlerinin içime girişini seyretmiştim. Richard'ın görü-

lecek bir şeyi yoktu ama kokular, orman, onun teni, Jean-Claude'un parfümü... İkisinin de tadını alabiliyordum, sanki üst üste iki farklı kaliteli şarap yudumluyor gibiydim.

Gabriel'in eli vücudumun aşağısında donup kaldı. Bana doğru bakıyordu. "Az önce ne yaptın?" Fısıldıyordu.

"Bana tecavüz etmenin kolay olacağını mı sanmıştın?" deyip güldüm. Bu onun sinirlerini bozdu. Fırtına grisi gözlerinde korkuya yakın bir şey gördüm. Elini çekti. Onu iç çamaşırımdan dışarı çıkarabilmiş olmak gerçekten büyük bir gelişmeydi. Bir daha bana bu şekilde dokunmasını istemiyordum. Asla.

İki seçeneğim vardı. Blöf yapabilirdim ve kaçmaya çalışırdım ya da seksi tekrar başlatıp onu öldürebilirdim. İkinci seçenek bana pek fazla güven vermemişti. Diğer taraftan, Jean-Claude ve Richard gücüme güç katmışlardı. Öyleyse seksi seçecektim.

"Ters giden nedir?" diye sordu Raina kamera açısının dışından.

"Gabriel biraz korkuyor," dedim. Dirseklerimin üstünde doğruldum. Yere saplamış olduğu bıçak saçımı da yere saplamıştı, buna rağmen kalkmaya devam ettim, saçımın bir kısmını orada bırakmak pahasına. Biraz acıdı ama bunun Gabriel'i etkileyeceğini sanıyordum. Öyle de oldu.

Bacaklarım kalçalarının iki yanında oturuyordum. Beni kendine doğru çekti, elleri iç çamaşırımın üstünde geziniyordu, kalçalarımı çimdikliyordu. Beni de taşıyarak dizlerinin üzerinde doğruldu. Beni seyretti, gözlerinden bir şey

kaydığını gördüm ve bunu ellerinin titremesinde de hissettim. İlk defa, onu gerçekten öldürebileceğimi düşünmüştü. Ve bu onu heyecanlandırmıştı. Korku onun için itici güçtü.

Yüzümün bir kenarını nazikçe öptü. "Hadi, son bıçağı yakala Anita. Durma." Bunu söylerken bana iyice yakınlaştı ve yine nazikçe yüzümü ısırmaya başladı. Dişlerinin basıncını çenekemiğimden boynuma kadar hissedebiliyordum. Dişlerini aşağı doğru kaydırarak boynumun yanına yerleştirdi, ısırığının şiddeti gitgide artıyordu. Dili tenimin üzerinde geziniyordu.

Bıçağa uzanmadım. Ellerimi kalın saçlarında gezdirdim ve onları yüzümden geriye doğru ittim. Dişleri tenimi zorlamaya devam ediyordu. Elleri külodumdan içeri girdi ve çıplak kalçalarımı çimdiklemeye başladı. Bir an için irkildim, sonra rahatlamak için kendimi zorladım. Bu işe yarayacaktı. Yaramalıydı.

Parmaklarımı yüzünde gezdirdim. Sonunda kanatacak kadar ısırmıştı. Daha hızlı nefes alıp vermeye başlamıştım, o da pençelerini çıkarmıştı. Yüzünün iki yanında, elmacık kemiklerinde ve kaşlarında parmaklarımı gezdirdim. Nefes almak için ısırmayı bıraktı. Gözleri kısılmış, dikkatsizce bakıyordu, dudakları yarı aralıktı. Yüzünü okşadım ve onu öpmek için kendime doğru çektim. Parmaklarım kalın kaşlarındaydı. Beni öperken gözlerini kapattı, başparmaklarımı gözkapaklarına yerleştirdim. Göz bebeklerinin hareketini hissedebiliyordum. Birden başparmaklarımı gözlerine bastırdım, kuvvetle, parmaklarımın beynine ka-

dar ulaşıp sonra kafasının arkasından çıkmasını istercesine bastırdım.

Gabriel bağırarak geriye doğru kaçtı, pençeleri sırtımı kesmişti. Canım yanmıştı ama bağırarak kaybedecek zamanım yoktu. Arkadaki kılıfından büyük bıçağımı çektim.

Bu defa çığlık atan Raina'ydı.

Bıçağı Gabriel'in göğsüne sapladım. Kalbine doğru batırdım. Geri çekilmeye çalıştı ama ağırlığım buna engel oluyordu, bu yüzden geriye doğru gitti ama düşmedi. Bıçağı iyice batırdım. Arka taraftan çıkışını hissetmiştim.

Raina aniden orada belirdi, saçımı çekiyordu. Beni Gabriel'den uzağa fırlattı. Havada uçtum, sahte duvara çarptım ve uçmaya devam ettim. Duvar paramparça olmuştu. Yüzüstü yatmıştım sanki nefes almayı tekrar öğreniyordum. Kafamın içinde kalp atışlarımdan başka bir şey duymuyordum, adeta birkaç saniyeliğine sağır olmuştum. Vücudum bu uyuşukluk halinden adım adım kurtuluyordu, sıyrıklarımın ve yaralarımın farkına varıyordum ama kırık yoktu. Öyle olmalıydı. Bir anda tekrar eski gücündeki Anita olmuştum. Eskiden bunun kıymetini bilmiyordum. Ama şimdi biliyordum. Durumum kötü değildi, yaşasın. Ama hala Raina'yla hesaplaşmam gerekiyordu. Başka kim olsa yerde kıvrılır ve ölü taklidi yapıp sonra ona saldırırdı. Soru, onu kendime nasıl çekeceğimdi.

Yukarı baktım ve üstünde silahlarımın bulunduğu masanın yanında olduğumu farkettim. Acaba silahlar dolu muydu? Eğer onları alırsam ve dolu çıkmazlarsa, Raina beni öl-

dürürdü. Eğer burada yaralı bir biçimde yatarsam da beni öldürecekti tabii.

Bana doğru gelen topuklu ayakkabılarının sesini duydum. Dizlerimin üstünde doğruldum, ayağa kalktım ve masaya doğru bir hamle yaptım. Yıkık duvardan beni hala göremiyordu ama duyabiliyordu. Duvarın kendi tarafında olan kısmında, o yüksek topuklarla, hızla hareket etti.

Firestar'ı aldım ve masanın üzerinden yuvarlandım. Onun masanın üstüne fırlayışını seyrederek sırtüstü yere düştüm. Silahın emniyetini başparmağımla açıp tetiği çektim. Silah elimde patladı ve onu karnının üst kısmından vurdum. Mermi onu hareketinin tam ortasında yakalamış ve yavaşlatmıştı. Bu sayede bir kez daha ateş etme fırsatı buldum. Bu defa daha yukarıya, göğsüne nişan almıştım.

Raina dizlerinin üstüne düştü, bal rengi gözleri kısılmıştı. Bir eliyle bana uzanmaya çalıştı ve ben de geri çekildim, hala neredeyse sırtüstü yatar vaziyetteydim. Gözlerindeki ışığın kaybolmasını seyrettim. Yanına doğru düştü, saçları kumral bir su gibi yere döküldü.

Sürü onu çoktan terketmişti. Sadece Heidi duvarın dibinde çökmüş duruyordu, ağlıyordu, elleriyle kulaklarını kapatmış, gidip gitmemek arasında kararsız kalmış gibi görünüyordu.

Masadan destek alarak doğruldum. Şimdi, Gabriel'in vücudunu görebiliyordum. Gözlerinden, yüzünden aşağıya kanlar süzülüyordu. Vücudu hala dik vaziyetteydi. İlginç bir biçimde diz çökmüş duruyordu, sanki gözlerini açacaktı ve numara yaptığı ortaya çıkacaktı.

Edward kapıdan içeri girdi. Omuzunda bir çifte asılıydı. Arkasından Harley elinde bir makineli tüfekle içeri daldı. Odayı gözleriyle inceledi, sonra bakışlarını bana çevirdi. "Anita bu odada mı?"

"Evet," dedi Edward.

"Onu göremiyorum," dedi Harley.

"Ateş etme. Ben gidip onu senin için bulacağım." Bana doğru yürüdü, tüm dikkati bendeydi.

"Bu kanın ne kadarı sana ait?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Beni bulmayı nasıl başardın?"

"Mesajına cevap vermeye çalıştım. Kimse senin nereye gittiğini bilmiyordu. Richard'ın da nereye gittiğini bilen yoktu. Jean-Claude'un da, Raina'nın da."

Richard'ın bana seslendiğini hissettim ve bu sefer buna karşı mücadele etmedim, ağzımdan bir haykırışın çıkmasına izin verdim. Eğer Edward beni bulmuş olmasaydı, çoktan yere yığılmış olurdum. "Bir an önce Jean-Claude ve Richard'a ulaşmalıyız!"

"Sen yürüyecek durumda bile değilsin," dedi.

Omuzlarından tuttum. "Bana yardım et ki koşabileyim."

Edward bu konuda tartışmadı, sadece başıyla onayladı ve bir kolunu belime doladı.

Harley bıçaklarımı ve Browning'imi Edward'a verdi. Birkaç santim ötedeydim ama bana dokunmaya çalışmadı bile. Ben orada değilmişim gibi beni görmeden geçip gitti. Belki de onun açısından orada değildim. Kotumun bacak kısımlarını kesip attım, bu da belimden aşağısında iç çama-

şırım ve Nike'larımdan başka bir şeyin kalmaması demek oluyordu. En azından artık koşabiliyordum ve koşmamız gerekiyordu. Bunu hissedebiliyordum. Bu yaz gününde artan gücü hissedebiliyordum. Dominic bıçağını hazırlıyordu. Bunun tadını alabiliyordum. Koşarken dua etmeye başladım. Zamanında varabilmemiz için dua ediyordum.

44

Koştuk. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi oluncaya kadar koştuk. Ağaçlar arasından atlarken, karanlıkta karşıma çıkan şeylerin yanından geçerken yarı kör bir haldeydim. Dallar ve çalılar bacaklarımı ince çizgilerle kesmişti. Bir dal yanağıma takıldı ve dengemi kaybettim. Edward beni yakaladı. "Bu da nedir?" dedi Harley.

Ağaçların arasında parlak bir ışık vardı. Ateş değildi. "Haçlar," dedim.

"Ne?" diye sordu Harley.

"Jean-Claude'u haçlarla asmışlar." Kelimeler ağzımdan dökülürken doğru olduklarını biliyordum. Aydınlığa doğru koştum. Edward ve Harley peşimdeydi.

Onlar arkamdayken açıklığın köşesinden fırladım. Düşünmeden Browning'i kaldırdım. Olan biteni görmem bir saniye sürdü. Jean-Claude ve Richard zincirlerle o kadar sıkı bağlanmıştı ki kurtulmak bir yana, zar zor hareket edebiliyorlardı. Jean-Claude'un boynuna haç geçirmişlerdi. Zin-

cirlerin üzerinde, hapsedilmiş bir yıldız gibi parlıyordu. Sanki parlaklığın onu kör edeceğinden korkuyorlarmış gibi gözünü bağlamışlardı. Onu öldürmeyi planlandıkları düşünülürse garipti. Düşünceli katillerdi.

Richard'ın ağzını bağlamışlardı. Richard bir elini kurtarmayı başarmıştı ve uzanıp Jean-Claude'un parmakuçlarına değmişti.

Dominic önlerinde, üzerinde beyaz tören cübbesi içinde duruyordu. Başlığını çıkarmıştı, kolları açıktı, elinde benim neredeyse yarı boyumda bir kılıç tutuyordu. Diğer elindeyse koyu renkli bir şey vardı. Atan ve canlı gibi görünen bir şeydi. Kalpti. Vampir Robert'ın kalbi.

Sabin, Marcus'un taş koltuğunda oturuyordu, onu son gördüğümde giydiği kıyafetler içindeydi, başlığını takmış, gölgelere sinmişti. Cassandra güç çemberinin diğer ucunda parlak bir beyazlıktı, iki erkeğiyle oluşturduğu üçgenin son noktasıydı. Benim iki erkeğimse yerde bağlı yatıyordu.

Browning'i Dominic'e doğrulttum ve ateş ettim. Mermi silahtan çıktı. Duydum, gördüm ama mermi Dominic'in yakınına bile gitmedi. Herhangi bir yere gittiğini de görmedim. Nefesimi verdim ve bir daha denedim.

Dominic bana baktı, koyu renk sakallı yüzü sakindi, hiç korku yoktu. "Sen de ölülerdensin Anita Blake, ne sen ne de senden gelen bir şey bu çemberi geçemez. Buraya sadece onların ölümünü seyretmeye geldin."

"Kaybettin Dominic, neden hepsini öldürüyorsun?"

"İhtiyacımız olan şeyi bir daha bulamayız," dedi nekromensır.

Sabin konuştu, sesi sanki konuşmakta zorlanıyormuş gibi kalın ve garipti. "Bu gece olmalı." Doğruldu ve başlığını çıkardı. Derisi tamamen gitmişti, geriye sadece birkaç tutam saç ve çürüyen et kalmıştı. Ağzından koyu renkli bir sıvı sızıyordu. Belki de aklı başında bir gecesi daha kalmamıştı. Ama bu benim derdim değildi.

"Vampir Konseyi, Brewster Yasası geçinceye ya da reddedilinceye kadar aranızdaki dövüşleri yasakladı. Onların emirlerine uymadığın için seni öldürürler." Bunu az çok tahmin ediyordum ama itaatkarsızlığı nasıl karşıladıklarını öğrenecek kadar uzun süredir Şehir Efendileri ile takılıyordum. Aslında Konsey, olabilecek en büyük, en kötü Şehir Efendilerinden kurulmuştu. Çok daha merhametsiz olmaları gerekirdi.

"Şansımı deneyeceğim," dedi Sabin. Her kelimeyi çok dikkatli söylüyordu, konuşmanın çaba gerektirdiği belliydi.

"Cassandra sana benim teklifimden bahsetti mi? Eğer seni yarın iyileştiremezsek, Jean-Claude'un bana izini vermesine izin vereceğim. Bu gece büyünüz için gerekli şeylerin sadece bir kısmı var. Bana ihtiyacın var Sabin, öyle ya da böyle, bana ihtiyacın var." Onlara bu izi zaten taşıdığımı söylemedim. Görünüşe göre farketmemişlerdi. Eğer izi taşıdığımı bilselerdi, tek teklif edebileceğim şey, bu gece bizim çocuklarla beraber ölmek olabilirdi.

Dominic başını iki yana salladı. "Sabin'in bedenini inceledim Anita. Yarın çok geç olur. Kurtaracak bir şey kalmaz." Richard'ın yanında dizleri üzerine çöktü.

"Bundan emin değilsin," dedim.

Hala atan kalbi, Richard'ın çıplak göğsüne koydu.

"Dominic, lütfen!"

Artık yalanlar için çok geçti. "İzleri taşıyorum Dominic. Biz mükemmel kurbanlarız. Çemberi aç, beni içeriye al."

Bana baktı. "Eğer bu doğruysa, o zaman sana güvenmemiz daha da zorlaşır. Çember olmazsa, üçünüz beraber bizi ezersiniz. Görüyorsun Anita, ben yüzyıllardır bir üçlünün parçasıyım. Elindeki gücün neler yapabileceğini hayal bile edemezsin. Sen ve Richard, ben ve Cassandra'dan çok daha güçlüsünüz. Göz ardı edilmemesi gereken bir güçsünüz. Konsey bile sizden korkardı." Güldü. "Sırf bunun için bile bizi affederler."

Gücü üzerinde toplayan kelimeler söyledi.

Çemberin kenarına gidip ona dokundum. Sanki tenim kemiklerime çekilmeye çalışıyordu. Öne doğru düşüp orada olmaması gereken bir şeyden kaydım. Jean-Claude çığlık attı. Benimse çığlık atamayacağım kadar çok canım yanıyordu. Çemberin yanında yere kıvrıldım. Nefes aldığım zaman bile ölümün; kadim, çürüyen ölümün tadını ağzımda hissediyordum.

Edward yanıma diz çöktü. "Ne oluyor?"

"Diğer güçlerin yüzünden, bu çemberi geçecek gücün yok Anita." Dominic ayağa kalktı, kılıcı iki eliyle aşağıya saplamak için kaldırdı.

Robert'in kalbini sökerken oluşturdukları çemberden Dolph geçebilmişti. Edward'ı gömleğinden yakaladım. "Çemberi sen geç. Hemen. Ve şu orospu çocuğunu öldür."

"Eğer sen yapamıyorsan, ben nasıl yaparım?"

"Sen büyücü değilsin, işte bu yüzden."

Bu, güvenin ne kadar harika bir şey olduğunu anladığınız nadir anlardan biriydi. Edward tören hakkında hiçbir şey bilmiyordu, yine de tartışmadı. Söylediğimi kabul etti ve basit bir şekilde yaptı. Ben bile yüzde yüz işe yarayacağından emin değildim ama yaramalıydı.

Dominic kılıcı indirdi ve ben çığlık attım. Edward çemberi, sanki orada hiçbir şey yokmuş gibi geçti. Kılıç Richard'ın göğsüne saplandı, çarpan kalbi vücuduna yapıştırdı. Bıçağın acısı beni dizlerimin üzerine kaldırdı. Kılıcın Richard'ın vücuduna girdiğini hissetmiştim. Sonra hiçbir şey hissetmedim. Sanki bir düğmeye basılmış, kapanmıştı. Edward'ın çiftesi Dominic'i göğsünden vurdu.

Dominic düşmedi. Göğsündeki deliğe, sonra Edward'a baktı. Kılıcı Richard'ın göğsünden çıkardı ve üzerindeki hala atan kalbi sıyırdı. Bir elinde kalp, diğerinde kılıçla Edward'a baktı. Edward yeniden ateş ederken Cassandra onun üzerine atladı.

O zaman Harley de çemberi geçti. Cassandra'yı belinden yakalayıp Edward'ın üstünden aldı. Düşüp yerde yuvarlandılar. Bir silah sesi geldi ve Cassandra'nın vücudu titredi. Narin yumruğu kalktı ve aşağıya indi.

Edward, Dominic'in suratı bir kan ve kemik yağmuru olarak dağılıncaya kadar çifteyle ateş etmeye devam etti. Dominic yavaşça dizleri üzerine düştü. Eli açıldı ve kalp, Richard'ın hala titreyen bedeninin yanına düştü.

Sabin havaya yükseldi. "Bunun için ruhunu alacağım ölümlü."

Parmaklarımı çemberin üzerinde gezdirdim hala oradaydı. Edward çifteyi vampire döndürüyordu. Yerdeki kalp atmaya ve haçın önünde parlamaya başladı.

"Kalbi, kalbi vur!"

Edward tereddüt etmedi. Dönüp kalbe ateş etti, kalp et parçacıklarına dönüşerek patladı. Sabin ona bir saniye sonra vurdu ve ayakları yerden kesildi. Yere düşünce hareketsiz kaldı. Sabin tam üzerindeydi.

Çemberi elimle tekrar kontrol ettim ve havayla karşılaştım. Sabin, Edward'a doğru yürürken silahı iki elimle tutup ona ateş ettim. Göğsünden üç kere vurdum. Edward'a doğru giderken gerilemek zorunda kaldı.

Sabin elini iskeletmiş gibi yüzünün önünde kaldırdı, neredeyse yalvaran bir hareketti. Silahın namlusundan sağlam gözüne baktım ve tetiği çektim. Mermi onu burnunun dağılmış parçalarından vurdu. Ve aynen olması gerektiği gibi, büyük bir yara açıp çimenlere kan ve beyin parçaları saçarak çıktı. Sabin sırtüstü çimenlere düştü. Kafatasına iki el daha ateş ettim, başı tamamen uçmuştu.

"Edward?" Konuşan Harley'ydi. Cassandra'nın hareketsiz bedenin yanında ayakta duruyordu. Gözleri hızla tanıdığı tek kişiyi aradı.

"Harley benim, ben Anita."

Sanki vızıldayan bir sinekmişim gibi başını iki yana salladı. "Edward hala canavarlar görüyorum. Edward!" Maki-

neli tüfeğini bana doğrulttu. Onun ateş etmesine izin veremeyeceğimi biliyordum. Hayır, o kadar basit değildi ya da o kadar basitti. Düşünmeye zaman bulamadan Browning'i kaldırdım ve ateş ettim. İlk mermi onu dizleri üzerine düşürdü. "Edward!" Tetiğe bastı ve ilk mermi Richard ve Jean-Claude'un başlarının birkaç santim üzerinden geçti. Göğsüne bir el daha ateş ettim ve yere düşmeden bir kere de başından vurdum.

Ona yaklaştım, silahım hazırdı. Eğer hareket ederse onu yeniden vuracaktım. Oynamadı. Harley hakkında deli olduğu ve çok iyi silah kullandığı dışında hiçbir şey bilmiyordum. Artık hiçbir şey de öğrenemeyecektim çünkü Edward asla bir şey anlatmazdı. Makineli tüfeği tekmeleyerek Harley'nin cesedinin elinden uzaklaştırdım ve diğerlerinin yanına gittim.

Edward doğrulmuş, başının arkasını ovuyordu. Harley'nin cesedinin yanından geldiğimi gördü. "Sen mi yaptın?"

Ona baktım. "Evet."

"Ben daha azı için insan öldürmüştüm."

"Ben de. Ama eğer dövüşeceksek, önce bizim çocukları çözebilir miyiz? Artık Richard'ı hissedemiyorum," dedim. *Ölüm* kelimesini yüksek sesle söyleyememiştim.

Edward ayağa kalktı, biraz titriyordu ama ayaktaydı. "Sonra dövüşürüz."

"Sonra," dedim.

Edward gidip arkadaşının yanına oturdu. Ben de gidip sevgilimle diğer erkek arkadaşımın yanına oturdum.

Browning'i kılıfına yerleştirdim, Jean-Claude'un boynundaki haçı çıkardım ve ağaçların arasına attım. Bir anda ortalığa kadife gibi yoğun bir karanlık çöktü. Zincirleri çözmek için eğildim ama halkalardan biri başımın yanından uçarak geçti.

"Hassiktir," dedim.

Jean-Claude doğruldu, üzerindeki zincirleri kağıtmış gibi temizliyordu. En son, gözündeki bağı çözdü. Ben Richard'a doğru emekliyordum. Kılıcın kalbini parçaladığını görmüştüm. Ölmüş olmalıydı, yine de boynunda nabzını aradım. Ve buldum. Elimin altında hafif bir şekilde atıyordu, rahatlayıp üzerine yığıldım. Yaşıyordu. Tanrı'ya şükür.

Jean-Claude, Richard'ın diğer yanına diz çöktü. "Ona dokunmaya dayanamadığını zannediyordum, ağzı bağlanmadan önce bana böyle söylemişti. Sürüsünü çağırmasından korktukları için ağzını bağladılar. Ben şimdiden Jason ve diğer vampirlerime haber verdim. Birazdan burada olurlar."

"Neden onu kafamda hissedemiyorum?"

"Ben engelliyorum. Korkunç bir yarası var ve ben böyle şeylerle ilgilenmekte daha tecrübeliyim."

Richard'ın ağzını çözdüm. Dudaklarına nazikçe dokundum. Bugün beni öpmesine izin vermediğimi düşünmek canımı yaktı. "Ölüyor, değil mi?"

Jean-Claude, Richard'ın zincirlerini kendininkilerden daha dikkatlice kopardı. Zincirleri Richard'ın hareketsiz bedeninden sıyırmasına yardım ettim. Richard'ı son gördüğümde üzerinde olan beyaz tişörtü kan içindeydi, yerde yatıyor-

du. Bir anda yeniden Richard olmuştu. Gördüğüm canavarı gözümün önünde canlandıramıyordum. Şu anda umrumda değildi. "Onu kaybedemem, bu şekilde olmaz."

"Richard ölüyor *ma petite*. Onun hayatının kaydığını hissediyorum."

Ona baktım. "Hala benim hissetmemi engelliyorsun, değil mi?"

"Seni koruyorum." Yüzünde hoşuma gitmeyen bir bakış vardı.

Koluna dokundum. Teni soğuktu. "Neden?"

Başını çevirdi.

Onu hızla çekip kendime bakmaya zorladım. "Neden?"

"Sadece benim iki izimle bile, Richard ikimizi birden emip hayatta kalmayı deneyebilir. Ben bunu engelliyorum."

"İkimizi birden mi koruyorsun?" diye sordum.

"Ölürse, sadece birimizi koruyabilirim *ma petite*. İkimizi birden değil."

Ona baktım. "Yani o ölünce, ikinizin birden öleceğini mi söylüyorsun?"

"Korkarım öyle."

Başımı iki yana salladım. "Hayır. İkiniz birden olamaz. Bir anda olamaz. Lanet olsun, senin ölmemen gerekiyordu."

"Üzgünüm *ma petite*."

"Hayır, zombileri ve vampirleri dirilttiğimizdeki gibi, dün geceki gibi gücü paylaşabiliriz."

Jean-Claude bir anda öne düştü, bir eliyle Richard'ın göğsüne tutundu. "Seni beraberimde mezara sürüklemeyeceğim *ma petite*. Senin hayatta ve iyi olmanı tercih ederim."

Parmaklarımı Jean-Claude'un koluna batırdım. Richard'ın göğsüne dokundum. Sarsıcı bir nefes alıp kolumu titretti. "Hayatta olacağım ama iyi olmayacağım. İkinizi birden kaybetmektense ölmeyi tercih ederim."

Bana uzun bir süre baktı. "Ne istediğinin farkında değilsin."

"Biz artık bir üçlüyüz. Triumvirliğiz. Bunu yapabiliriz Jean-Claude. Bunu yapabiliriz ama bana nasıl olduğunu göstermen gerek."

"En çılgın rüyamda görebileceğimden daha güçlüyüz *ma petite* ama biz bile ölümü yenemeyiz."

"Bana bir borcu var."

Jean-Claude sanki acı içindeymiş gibi gerildi. "Kimin sana borcu var?"

"Ölümün."

"*Ma petite*..."

"Yap şunu Jean-Claude, yap. Her ne ise, her ne gerekiyorsa yap. Yap, lütfen!"

Richard'ın üzerine yığıldı, başını zorla kaldırabilmişti. "Üçüncü iz. Bu ya bizi sonsuza kadar bağlar ya da hepimizi öldürür."

Ona bileğimi uzattım. "Hayır *ma petite*, eğer bu son seferimiz olacaksa, bana gel." Richard'ın üzerine yığılmış, kollarını benim için açmıştı. Ben kollarına uzandım ve göğsüne dokununca kalbinin atmadığını farkettim. Dönüp yüzüne çok yakından baktım. "Beni bırakma."

Gece mavisi gözleri ateşle doldu. Saçımı bir yanda topladı. "Benim için açıl *ma petite*, ikimiz için de açıl."

Açıldım, zihnimi ardına kadar açtım, bütün savunmalarımı indirdim. Öne doğru düştüm. İnanılmaz uzunlukta, karanlık bir tünelden mavi bir ateşe doğru düşüyordum. Acı, karanlığı beyaz bir bıçak gibi kesti ve nefesimin kesildiğini hissettim. Jean-Claude dişlerini bana batırdı. Ağzı tenimin üzerine kapanmış beni emiyordu, beni içiyordu.

Düştüğüm karanlık içinde bir rüzgar esti, mavi ateşe değmeden beni bir ağ gibi yakaladı. Rüzgar, taze toprak ve nemli tüy gibi kokuyordu. Başka bir şey daha hissettim. Hüzün. Richard'ın hüznü. Onun yası. Ölümü için değil beni kaybettiği içindi. Ölü ya da diri, beni kaybetmişti ve kusurları içinde sadece sadakat amacından sapmıştı. Bir kere aşık olunca, kadın ne yaparsa yapsın ondan vazgeçmeyecek türde bir adamdı. Kelimenin her anlamıyla şövalye ruhluydu. Bir aptaldı ve onu bunun için seviyordum. Jean-Claude'u şahsiyetine rağmen seviyordum. Richard'ı olduğu kişi olduğu için seviyordum.

Onu kaybetmeyecektim. Varlığını bir örtü gibi sardım ama bir bedenim yoktu. Onu zihnimin, vücudumun içinde tuttum ve aşkımı, hüznümü, pişmanlığımı hissetmesine izin verdim. Jean-Claude da buradaydı. Onun karşı çıkmasını ya da bu işi sabote etmesini bekledim ama yapmadı. O mavi ateş, tünelden yukarıya yanımıza geldi, dünya karmaşık şekiller ve görüntülerle patladı. Anıların, hislerin, düşüncelerin parçaları, sanki üç ayrı yapbozun parçaları birbirine karıştırılıp havaya atılmış gibi dağıldı ve birbirine değen her parça bir resim oluşturdu.

Ben ormanda dört ayak üzerinde dolaştım. Sadece kokular bile sarhoş ediciydi. Sivri dişlerimi başka birisinin narin bileğine batırdım. Bir kadının boynunda atan damarı gördüm ve kan istedim, sıcak bir ten istedim ve bu düşünce seksten çok uzaktı. Hatıralar hızla gelmeye başladı, sonra daha da hızlandı, bir çeşit karnaval yürüyüşü gibi akıyorlardı. Görüntülerin arasına, suya karışan mürekkep gibi bir siyahlık girdi. Karanlık her şeyi kapladığında, inanılmaz bir an için havada kaldım ve sonra mum ışığı gibi söndüm. Hiçbir şey yoktu.

Korkacak vaktim bile olmamıştı.

45

Hastane odasının pastel pembe renkleri içinde uyandım. Uyumlu kıyafeti içinde pembe üniformalı bir hemşire bana gülümsüyordu. Korku şampanya gibi patladı. Richard neredeydi? Jean-Claude neredeydi? En sonunda konuşabildiğimde ilk sorduğum şey, "Buraya nasıl geldim?" oldu.

"Seni buraya arkadaşın getirdi." Başıyla işaret etti.

Edward karşı duvarda duran sandalyede oturmuş, bir dergi karıştırıyordu. Başını kaldırdı ve gözlerimiz kesişti. Yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Edward?"

"Dostlarım bana Ted der Anita, bunu biliyorsun." Yüzünde, Ted Forrester gibi davrandığını gösterecek iyi çocuk gülümsemesi vardı sadece. Bu onun bildiğim tek yasal kimliğiydi. Polisler bile onun Ted Forrester denen adam olduğunu zannediyordu. "Hemşire, biraz yalnız kalabilir miyiz?"

Hemşire gülümsedi, merakla bize baktı ve çıktı. Hala gülümsüyordu.

Edward'ın elini tutmaya çalıştım ama sol elime büyük bir bantla bir sonda takılı olduğunu gördüm. Ona sağ elimle uzandım ve o da tuttu. "Yaşıyorlar mı?"

Gülümsedi, dudakları hafifçe oynamıştı. "Evet."

Vücudumdan daha önce hiç hissetmediğim bir rahatlama aktı. Yatağa yığıldım, güçsüz hissediyordum. "Ne oldu?"

"Likantrop pençeleri ve çok kötü bir vampir ısırığı aldın. Seni neredeyse tamamen emiyordu Anita."

"Belki bizi kurtarmak için bu gerekiyordu."

"Belki," dedi Edward. Yatağın kenarına oturdu. Ceketi, omuz askısıyla silahını gösterecek kadar açıldı. Beni bakarken yakaladı.

"Polis canavarların kin güdebileceğini düşünüyor. Kapında bekleyen bir polis bile var."

Artık el ele tutuşmuyorduk. Bana bakarken yüzünden çok soğuk bir ifade geçti. "Harley'yi öldürmen gerekiyor muydu?"

Evet demeye hazırlanıyordum ama durdum. Olayı aklımdan geçirdim. Sonunda ona baktım. "Bilmiyorum Edward. Sen baygındın ve o seni artık göremiyordu. Onunla konuşmaya çalıştım ama beni duymadı. Makineli tüfeği kaldırıyordu." Edward'ın boş mavi gözlerine baktım. "Onu vurdum. Cesedi gördün. Başına bile mermi sıktım. *Coup de grace*."*

---

* Coup de grace: Fransızca öldürücü darbe, son derbe demek.

"Biliyorum." Yüzü ve sesi yine ifadesizleşmişti. Bu bir kuklayı konuşurken seyretmek gibiydi ama bu kez kukla silahlıydı ve o ben değildim.

"Onu vurmamak aklıma bile gelmedi Edward. Tereddüt bile etmedim."

Edward burnundan derin bir nefes aldı ve ağzından verdi. "Böyle olduğunu biliyordum. Eğer bana yalan söyleseydin seni öldürebilirdim." Yürüyüp yatağın ayakucunda durdu.

"Silahım yokken mi?" Durumu hafife almaya çalışıyordum ama işe yaramadı.

"Yastığının altına bak."

Yastığın altına soktuğum elim Firestar'la geri çıktı. Kucağıma, çarşafla örtülü bacaklarımın üzerine koydum. "Şimdi ne olacak?"

"Bana bir hayat borcun var."

Bunu söyleyince başımı kaldırdım. "Dün gece hayatını kurtardım."

"Bizim hayatlarımız sayılmaz, ne olursa olsun birbirimizi kolluyoruz."

"O zaman neden bahsediyorsun?"

"Arada bir yardıma ihtiyacım oluyor, tıpkı Hayley'nin yardımına ihtiyaç duyduğum gibi. Bir daha yardıma ihtiyacım olduğunda seni arayacağım."

Tartışmak istedim çünkü Edward'ın beni nasıl bir pisliğe sürükleyeceğinden emin değildim ama yapmadım. Elimde yastığımın altına koyduğu silahla boş gözlerine ba-

kınca ne yapacağını anladım. Eğer bu teklifi reddedersem üzerime gelirdi ve sonunda hangimizin daha iyi olduğunu öğrenirdik.

Elimdeki silaha baktım. "Silahım dışarıda, tek yapmam gereken nişan almak."

"Yaralısın. Sağlam olman gerek." Eli kendi silahının kabzası üzerinde gezindi.

Silahı yanıma, çarşafın üzerine bıraktım ve ona baktım. Yastığın üzerine geri yattım. "Bunu yapmak istemiyorum Edward."

"O zaman, arayınca gelecek misin?"

Kısa bir süre daha düşündüm. "Evet, geleceğim," dedim.

Ted (İyi Çocuk) Forrester gülümsemesiyle gülümsedi. "Peşimden gelmediğin sürece senin ne kadar iyi olduğunu asla öğrenemeyeceğim."

"Bununla yaşayabiliriz. Bu arada neden beni canavar avlamaya şimdi davet etmeye karar verdin? Ve sakın bunun Harley yüzünden olduğunu söyleme."

"Onu öldürdün Anita. Onu hiç düşünmeden öldürdün. Şimdi bile, hiç pişmanlık ya da şüphe hissetmiyorsun."

Haklıydı. Kendimi kötü hissetmiyordum. Korkutucuydu ama doğruydu. "Yani artık senin kadar psikopat olduğum için mi beni oyuna çağırıyorsun?"

"Ah, ben çok daha psikopatım. Asla bir vampirin dişlerini boynuma batırmasına izin vermem. Ya da arada sırada tüylenen biriyle çıkmam."

"Hiç biriyle çıktın mı?"

Yüzünde cevap vermeyeceğini söyleyen sinir bozucu bir gülümseme belirdi. Ama cevap verdi. "Ölümün bile ihtiyaçları vardır."

Edward biriyle mi çıkıyor? İşte bu görülmeye değer bir şeydi.

46

Hastaneden hiçbir kalıcı yara izim olmadan çıktım. Bu da bir şey. Richard, Gabriel'in açtığı yaralara dokundu, yüzü çok ciddiydi. Hiç kimsenin yüksek sesle söylemesine gerek yoktu, bir ay içinde öğrenecektik. Doktorlar beni, ilk defa tüylenecekler için kurulmuş şekil-değiştirici hazırlık evine (hapishane olarak okuyunuz) yatırmayı teklif etti ama oraya bir kere girdiniz mi çıkmanız mümkün değildir. Onlara kendi başımın çaresine bakacağımı söyledim. Beni azarladılar, ben de onlara *Cehenneme kadar yolunuz var*, dedim.

Dolunaylı ilk geceyi Richard ve sürüyle beraber geçirdim, ölüm danslarına katılıp katılmayacağımı merak ediyordum. Katılmadım. Ya çok şanslıydım ya da nasıl bir vampire likantropi bulaşmıyorsa, bana da bulaşmıyordu. Richard daha sonra benimle pek fazla zaman geçirmedi. Bunun için onu suçlayamam.

Onu hala seviyorum. Galiba o da beni seviyor. Ben Jean-Claude'u da seviyorum. Gerçi bu aynı türde bir sevgi değil.

Açıklayamıyorum ama Richard'ı özlüyorum. Jean-Claude'un kollarında bir an için unutsam da onu çok özlüyorum.

İkimizin de Jean-Claude'a bağlı olduğu gerçeğinin de pek bir yardımı olmuyor. Richard iki kere yanlışlıkla rüyama girdi. Onun bana bu kadar yakın olması kelimelerle anlatılmayacak kadar acı vericiydi. Richard bununla mücadele etti ve sonunda, gücünün ikimizin de üzerine akmaması için Jean-Claude'un ona gücü nasıl kontrol edeceğini öğretmesine izin verdi.

Triumvirlik işe yaramıyor. Richard bana çok kızgın. Kendine acıyor. Sürüyle işlerin nasıl gittiğini bilmiyorum. Benimle sürü işlerinin konuşulmasını yasaklamış ama yeni bir alfa dişi de seçmemiş.

Yanlışlıkla dirilttiğim Willie McCoy ve diğer vampirler iyi durumda. Bu beni çok rahatlattı. Monica, ağustosa doğru çocuğunu doğuracak. Amnio ölçümü temiz çıktı, çocukta Vlad sendromu yok. Artık arkadaşı olduğumu zannediyor. Değilim. Ama arada sırada ona yardımcı oluyorum. Monica benim bebek bakıcılığı yapmamdan bahsedip duruyor. Şaka yaptığını umuyorum. Bana 'Anita Teyze' diyor. İğrenç. Daha komiği Jean-Claude da çocuğun 'amca'sı.

Babam beni televizyonda Jean-Claude'un kollarında görmüş. Arayıp telesekreterime endişe dolu mesajlar bıraktı. Ailem katı Katolik, onlar için iyi vampir diye bir şey yok.

Belki de haklılar. Bilmiyorum. Bir başvampirle yatarken hala vampirlerin korkulu rüyası olabilecek miyim?

Şüpheniz mi var?

HasretKardeş